Digitized by Google

BI

VII

Speculi

T. II.

1756.

Palatina F.P.A.

Digitized by Google

5.6.6/4

Digitized by Google

II

SOPHOCLIS

TRAGŒDIÆ SEPTEM

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM

EMENDATÆ

CUM

VERSIONE ET NOTIS

EX EDITIONE

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOMUS II.

ARGENTORATI

apud JOANNEM GEORGIUM TREUTTEL

MDCCLXXXVI.

Typis *Jo. Henr. Heitz*, Academiæ Typographi.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

Ἀποθανόντα Πολυνείκην ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίᾳ, Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν, κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας, ἐπιβάλλει χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οὗτοι τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθάραντες, οὐδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη, καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν, ἀνοιμώξασα, ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει, καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων, ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνᾶτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας, ἑαυτὸν ἐπισφάζει τῇ κόρῃ ἀποθνῄσκουσαν ἀγχόνῃ, Τειρεσίου ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν κατασφάζει. καὶ τέλος, θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην, ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον καταγειον ἐνεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἀνῄρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων δυσωπηθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο. ἐπὶ δὲ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Τὸ μὲν δρᾶμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. σπασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωΐδα ἱστορούμενα, καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, ἃς ὁ μὲν Ἰων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπροισθῆναί φησιν

Digitized by Google

ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ηρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ετεοκλέους· Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ισμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Αθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι. τὸ δὲ δρᾶμα τὴν ἐπιγραφὴν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Ανιγόνης.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ανιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος, δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν, καὶ τίκτει τὸν Μαίμονα.

Η μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Αντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι, τάφος Πολυνείκους, Ανιγόνης ἀναίρεσις, θάνατος Αἵμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης, τῆς Αἵμονος μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ανιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΦΥΛΑΞ.
ΑΙΜΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

Digitized by Google

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ω κοινὸν αὐτάδελφον Ισμήνης κάρα,
ἆρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οιδίπου κακῶν
ὁποῖον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν, οὔτ' ἀτήριον,
οὔτ' αἰσχρὸν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
τῶν σῶν τε κἀμῶν οἶκ ὄπωπα' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασὶ παναστεῖ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι, κἀσήκουσας; ἢ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Αντιγόνη, φίλων
οὔθ' ἡδὺς, οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ', ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ Φρυγῶν ἐστιν Αργείων στρατὸς
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤδη καλῶς, καί σ' ἐκλὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γὰρ τάφου νῷν τῶ κασιγνήτω Κρέων,
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ετεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκῃ
χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε, τοῖς ἔνερθεν ἔνσιμον θεοῖς·
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρύχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι, μηδὲ κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν, εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντά σοι,
κἀμοὶ, λέγω γὰρ κἀμέ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι
σαφῆ προκηρύξοντα· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν· ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα,
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας, εἴτ' ἐσθλῶν κακή.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δ', ὦ ταλαίφρων, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει, σκόπει.

ΙΣΜΗΝΗ.

ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς,
ἀδελφόν. οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀπειρηκότος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἴμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὡς νῷν ἀπωχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
πρὸς αὐτοφώρων ἁμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ' ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν
αὐτοκτενοῦντε τὼ ταλαιπώρω, μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπ' ἀλλήλοιν χεροῖν.
νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα, σκόπει
ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι
ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχούμενα·
ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν, κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.

ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν, οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὔτ' ἂν κελεύσαιμ', οὔτ' ἄν, εἰ θέλοις ἔτι
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὁποῖά σοι δοκεῖ. κεῖνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλόν μοι τοῦτο ποιοῦσῃ θανεῖν.
Φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, Φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'· ἐωτεὶ πλείων χρόνος,
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω, τῶν ἐνθάδε.
ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· σοὶ δ' εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι· τὸ δὲ
βίᾳ πολιτῶν δρᾶν, ἔφυν ἀμήχανος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σὺ μὲν τάδ' ἂν πρόσχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἵ μοι ταλαίνης, ὡς ὑπερδέδοικά σου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μή μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
τοὔργον· κρυφῇ δὲ κεῦθε· σὺν δ' αὔτως ἐγώ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι· καταύδα. πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.

ΙΣΜΗΝΗ.

θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οἷσθ' ἀρέσκουσ', οἷς μάλιστ' ἀδεῖν με χρή.

ΙΣΜΗΝΗ.

εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθρανεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ.
ἀλλ' ἔα με, καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν,
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο. πείσομαι γὰρ οὐ
τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, σβεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχῃ, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλῃ.

ΧΟΡΟΣ.

Ακτὶς ἀελίου, τὸ κάλ- στροφὴ α'.
λιστον ἐπταπύλῳ Φανὲν
Θήβᾳ τῶν πρότερον φάος,
ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας

ἀμέρας βλέφαρον, Διρκαί-
ων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα,
τὸν λευκασπιν ἐξ Αργόθεν
φῶτα βάλα πανσαγία,
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
κινήσασα χαλινῷ,
ὃς ἐφ' ἀμετέρᾳ γᾷ Πολυνείκους
ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
ὀξέα κλάζων, αἰετὸς ἐς γᾶν
ὡς, ὑπερέπτα,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι σκεπανὸς
πολλῶν μεθ' ὅπλων,
ξὺν θ' ἱππιοκόμοις κορύθεσσι.
στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονί- ἀντιστ. α'.
αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ
λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα,
ἔβα, πρίν ποθ' ἀμετέρων
αἱμάτων γεύσει πλησθῆ-
ναί τε, καὶ στεφάνωμα πύργων
πευκάενθ' Ηφαιστον ἑλεῖν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
πάταγος Αρεος, ἀντιπάλῳ
δυσχείρωμα δράκοντι.
Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους
ὑπερεχθαίρει· καί σφας ἐσιδὼν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῇ, χύτροσωλίαις,
παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ, βαλβίδων

ἐπ' ἄκρων ἤδη
νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι.
ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πέσε ταναλωθεὶς ἀντιστρ. β'.
πυρφόρος, ὃς τότε μαινομέναι ξὺν ὁρμᾷ
βακχεύων ἐπέπνει
ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν ἄλλα, τὰ δ' ἐπ'
ἄλλοις ἐπενώμα σὺν φελίζων
μέγας Ἄρης δεξιόστειρος.
ἐπὶ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις
ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον
Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη·
πλὴν τοῖν σὺγγεροῖν, ὦ πατρὸς ἑνὸς
μητρός τε μιᾶς φύντε, καθ' αὑτοῖν
δικρατεῖς λόγχας σήσαντ', ἔχετον
κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.
ἀλλὰ γὰρ ἀ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα ἀντισ. β'.
τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.
ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν θέσθαι λησμοσύναν,
θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς παννύ-
χοις πάντας ἐπέλθωμεν· ὁ Θήβας δ'
ἐλελίζων Βακχεῖος ἄρχοι.
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας
τῆσδε Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμὸς
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ, τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων

προὔθελο λέσχην,
καινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ.

Ανδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ,
πολλῷ σάλῳ σείσαντες, ὤρθωσαν πάλιν·
ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ' ἰκέσθαι· τοῦτο μὲν, τὰ Λαΐου
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη·
τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν,
καὶ παῖ διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνου τότε
παῖδας, μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὤλοντο, παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι συν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐνδιδῷ φανῇ.
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις πᾶσαν εὐθύναν πόλιν,
μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν εἰρκείσας ἔχει,
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γὰρ, ἴσθ' Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεὶ,
οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
πρόσπολον ἀντὶ τῆς σωτηρίας,

οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα, καὶ ταύτης ἔτι
πλέονες ὀρθῆς, τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν,
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
ἀστοῖσι, παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι.
Ετεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὤλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δορὶ,
τάφῳ τε κρύψαι, καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι,
ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς.
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκην λέγω,
ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς,
φυγὰς καλεληθὼν, ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατάκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν·
τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκηρύχθαι, τάφῳ
μήτε κλερίζειν, μήτε κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἑδεστὸν αἰσχιστόν τ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα. κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
τὸν τῇδε δύσνουν, καὶ τὸν εὐμενῆ πόλει.
νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που τ' ἔνεστί σοι,

καὶ τῶν θανόντων, ὅστοσοι ζῶμεν, πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

ὡς ἂν σκοπεῖτε νῦν ἥτε τῶν εἰρημένων.

ΧΟΡΟΣ.

νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βασιάζειν πρόθες.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' εἶσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦδ' ἐπεγκέλλοις ἔτι;

ΚΡΕΩΝ.

τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο
δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.
ψυχὴ γὰρ ἡδὰ πόλλ' ἐμοὶ μυθουμένη·
Τάλας, τί χωρεῖς, οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
τλήμων, μενεῖς αὖ; κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ' ἀνδρὸς, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ; —
τοιαῦθ' ἑλίσσων ἦνυτον σχολῇ βραδύς.
κοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μέν τοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν.

σοὶ, κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω θ' ὅμως.
τῆς ἐλωΐδος γὰρ ἔρχομαι δεδραγμένος,
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν, ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;

ΦΥΛΑΞ.

Φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ. τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ', οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν.
οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.

ΚΡΕΩΝ.

εὖ γε σκοπάζῃ, κἀπιφράγνυσαι κύκλῳ
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὡς τι σημανῶν νέον.

ΦΥΛΑΞ.

τὰ δεινὰ γάρ τοι προσβίβησ' ὄκνον πολύν.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν ἐρεῖς ποτ', εἶτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;

ΦΥΛΑΞ.

καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ δισσίαν
κόνιν παλύνας, καὶφαγισθεύσας ἃ χρή.

ΚΡΕΩΝ.

τί φῄς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΦΥΛΑΞ.

οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν
πλῆγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· σκύφλος δὲ γῆ,
καὶ χέρσος ἀῤῥὼξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος ἐργάτης τις ἦν.
ὡς δ' ὁ πρῶτος ἡμῖν ἡμεροσκόπος

δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ-
λεως δ', ἄγος φεύγοντος ὡς, ἐπῆν κόνις.
σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς, οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοὶ,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. κἀν ἐγίγνετο
πληγὴ τελευτῶσ'· οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος,
κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι.
ἦμεν δ' ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν,
τὸ μήτε δρᾶσαι, μήτε τῳ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι, μήτ' εἰργασμένῳ.
τέλος δ', ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσι πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν. οὐ γὰρ εἶχομεν
οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι.
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον
τοῦργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.

ΚΡΕΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεσλῶσαι, λέγων,
μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκλὰ, δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας
ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα,
καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοὶ,
κρυφῇ κάρα σείοντες· οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὡς σλέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν, οἷον ἄργυρος,
κακὸν νόμισμ' ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματ' ἴστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν,
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ' ἐπίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου

εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρχέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες χρεμασθοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν,
ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν σισθέον,
τὸ λοιπὸν ἀρπάζητε, καὶ μάθηθ', ὅτι
οὐκ ἐξ ἁπάντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.

ΦΥΛΑΞ.

εἰπεῖν τι δώσεις; ἢ σιγαφεὶς οὕτως ἴω;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶσθα καὶ νῦν, ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΥΛΑΞ.

ἐν τοῖσιν ὠσὶν, ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;

ΦΥΛΑΞ.

ὁ δρῶν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὦτ' ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ.

οἵ μ', ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὼς εἶ.

ΦΥΛΑΞ.

οὔκουν τόδ' ἔργον εἰμὶ ποιήσας ποτέ.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.

ΦΥΛΑΞ.

φεῦ·
ἦ δεινὸν, ᾧ δοκεῖ γε, καὶ ψευδῆ δοκεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

κόμψευε νῦν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ

Φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

ΦΥΛΑΞ.

ἀλλ' εὑρεθείη μὲν μάλιστ'· ἐὰν δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔστ' ὄπως οὄψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκ τοῦ ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς
σωθεὶς, ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλὰ τὰ δεινὰ, κοὐδὲν ἀν- στρ. α'.
θρώπου δεινότερον πέλει.
τοῦτο καὶ πολίου πέραν
πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ, περιβρυχίοισι
περῶν ἐω' οἰδμασι·
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
ἄφθιτον, ἀκαμάταν
ἀποτρύεται, ἱλλομένων ἀρότρων
ἔτος εἰς ἔτος, ἱππείῳ
γένει πολεύων.
κουφονόων τε φῦλον ὀρ- ἀντιστ. α'.
νίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει,
θηρίων τ' ἀγρίων ἔθνη,
πόντου τ' εναλίαν φύσιν
σπείραισι δικτυοκλώστοις,
περιφραδὴς ἀνήρ·
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
θηρὸς ὀρεσσιβάτα,

λασιαύχενά θ' ἵππειον ὑπαίξειαι ἀμ-
φίλοφον ζυγὸν, οὔρειόν τ'
ἀδμῆτα ταῦρον.
καὶ φθέγμα, καὶ πνεμόεν στροφὴ β'.
Φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους
ὀργὰς ἐδιδάξατο, καὶ
δυσαύλων πάγων αἴθρια
καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.
παντοπόρος, ἄπορος
ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
τὸ μέλλον· Ἅιδα μόνον
φεῦξιν οὐκ ἐπάξειαι·
νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς
ξυμπέφρασται. ἀντιστ. β.
σοφόν τι τὸ μηχανόεν
τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων,
ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθ-
λὸν ἕρπει· νόμους παρείρων
χθονὸς, θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν,
ὑψίπολις· ἄπολις ὃ',
ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
ξύνεστι, τόλμας χάριν.
μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
γένοιτο, μήτ' ἴσον φρονῶν,
ὃς ταῦθ' ἕρδει.
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφίνοῶ
τόδε. πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην;

ὦ δύσπηνος, καὶ δυσπήνου
πατρὸς Οἰδιπόδα, τί ποτ'; οὐ δή που
σέ γ' ἀπισπεύσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις,
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;

ΦΥΛΑΞ.

Ηδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη.
τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;

ΧΟΡΟΣ.

ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος εἰς δέον περᾷ.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστι; ποία ξύμμετρος προύβη τύχη;

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ,
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ', ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν ἄλλη μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
ἥκω. δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,
κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθευρέθη τάφον
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο.
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θούρμαιον, οὐκ ἄλλου τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὡς θέλεις, λαβὼν,
καὶ κρῖνε, κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ; πόθεν λαβών;

ΦΥΛΑΞ.

αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαψε. πάντ' ἐπίστασο.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ καὶ ξυνιεῖς, καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φής;

ΦΥΛΑΞ.

ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν, ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ πῶς ὁρᾶται, καὶ ἁλίσκεται εὑρέθη;

ΦΥΛΑΞ.

τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δεινὰ ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ,
καθήμεθ' ἄκραν ἐκ πάγων ὑπηνέμοι,
ὀσμὴν ἀφ' αὐτοῦ μὴ βάλοι, πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἕς τ' ἐν αἰθέρι
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος,
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν οἰκίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος· ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὁρᾶται, κἀναχωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς

εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
οὕτω δὲ χ' αὕτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξώμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἠρᾶτο τοῖσι τοῦργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς δισσὰν φέρει κόνιν,
ἐκ τ' εὐκρόῃτου χαλκέας ἄρδην πρόχου
χοαῖσι τρισσωσὶν δοισι τὸν νέκυν στέφει.
χ' ἡμεῖς ἰδόντες ἐέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην·
καὶ τάς τε πρόσθεν, τάς τε νῦν, ἠλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο.
ἀλλ' ἡδέως ἔμοιγε καὶ λυπηρῶς ἅμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι,
ἥδιστον· ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν,
ἀλγεινόν. ἀλλὰ ταῦτα πάντ' ἔσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.

ΚΡΕΩΝ.

σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φῂς, ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καὶ φημὶ δρᾶσαι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν, ἧ θέλεις,
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον.
σὺ δ', εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ σύντομα,
ἔῤῥης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤῤῥην. τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοὐσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη,
οἳ τοὐσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισαν νόμους.
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγματ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὔ;
κεἰ μὴ σὺ προὐκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ κακοῖς
ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνεχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρᾶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

ΧΟΡΟΣ.

δηλεῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα· καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρτυθέντας. οὐ γὰρ ἐκτέλει
φρονεῖν μέγ', ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδραχεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν, καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
ἢ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὐτὴ δ' ἀνήρ,
εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῇδε κείσεται κράτη.
ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς, εἴθ' ὁμαιμονεστέρας
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ,
αὐτή τε χ' ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου. καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.
καί νιν καλεῖτ'· ἔσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἠρῆσθαι κλοπεῖς
τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισῶ γε μέν τοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις
ἁλοὺς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

θέλεις τι μεῖζον, ἢ καταρκεῖναί μ' ἑλών;

ΚΡΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων, ἅπαντ' ἔχω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεστεῖη ποτέ·
οὕτω δὲ καί σοι τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
καί τοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τοῖσδε τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος.
ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ,
κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν, λέγειν θ', ἃ βούλεται.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁρῶσι χ' οἵδε· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ δ' οὐκ ἐπαιδῇ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ἐμοσπαλάγχνους σέβειν.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκοῦν ὅμαιμος χὠ κατανλίον θανών;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε, καὶ ταὐτοῦ πατρός.

ΚΡΕΩΝ.

πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατὰ χθονὸς νέκυς.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τοι σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.

ΚΡΕΩΝ.

πορθῶν γε τήνδε γῆν· ὁ δ', ἀντισταὶς ὕπερ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὅμως ὅ γ' Ἀιδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

τίς οἶδεν, εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῆ τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὔ τοι ποθ' ὑχθρὸς, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οὔ τοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

ΚΡΕΩΝ.

κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ισμήνη
φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη,
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.

ΚΡΕΩΝ.

σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφημένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον

τρέφων δύ' ἄτα, κἀπαναστάσεις θρόνων,
φέρ', εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;

ΙΣΜΗΝΗ.

δέδρακα τοῦργον, εἴπερ ἥδ' ὁμορροθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὧν τοῦργον, Ἅιδης χ' οἱ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.

ΙΣΜΗΝΗ.

μή τοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

μή μοι θάνῃς σὺ κοινὰ, μήθ' ἃ μὴ 'θιγες
ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ τίς βίος μοι, σοῦ λελειμμένῃ, φίλος;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Κρέοντ' ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐσωφελοῖμ' ἐγώ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

οἵ μοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν· ἐγὼ δὲ, κατθανεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐῶ' ἀῤῥήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

καλῶς σὺ μέν τοι· τοῖσδ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστὶν ἡ 'ξαμαρτία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

θάρσει. σὺ μὲν ζῇς· ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὡς τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνευν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ.

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐ γάρ ποτ', ὦ ναῖ, οὐδ' ὃς ἂν βλασῇ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.

ΚΡΕΩΝ.

σοὶ γοῦν, ὅθ' εἵλου ξὺν κακοῖς πράσσειν κακά.

ΙΣΜΗΝΗ.

τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ΗΔΕ μέν τοι μὴ λέγ'. οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;

ΚΡΕΩΝ.

ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι.

ΙΣΜΗΝΗ.

οὐχ ὡς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.

ΚΡΕΩΝ.

κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱάσι στυγῶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ φίλταθ' Αἵμων, ὡς σ' ἀτιμάζει πατήρ.

ΚΡΕΩΝ.

ἀγάν γε λυπεῖς, καὶ σύ, καὶ τὸ σὸν λέχος.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;

ΚΡΕΩΝ.

Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἔφυ.

ΙΣΜΗΝΗ.

δεδογμένη', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ σοί γε κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
κομίζετ' εἴσω, δμῶες· ἐκ δὲ τοῦδε χρὴ
γυναῖκας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας.
φεύγουσι γάρ τοι κ' οἱ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.

ΧΟΡΟΣ.

Εὐδαίμονες, οἷσι κακῶν στρ. ἀ.
ἄγευστος αἰών. οἷς γὰρ ἂν
σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει, γενεᾶς
ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·
ὁμοῖον ὥστε πόντιας ἁλὸς
οἶδμα, δυσπνόοις ὅταν
Θρήσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
ψῆνα καὶ δυσάνεμον,
στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν ἀντιστ. ἀ.
οἴκων ὁρῶμαι πήματα
φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντ'·
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν
γένος, ἀλλ' ἐρείπει
θεῶν τις, οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν.
νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίζας ἐτέταλτο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις·
καὶ αὖ νιν θεῶν φοινία τῶν
νερτέρων ἀμᾷ κοπὶς,
λόγου τ' ἄνοια, καὶ φρενῶν Ἐριννύς.
τεὰν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν στροφὴ β'.
ὑπερβασία κατάσχῃ,
τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως,
οὔτε θεῶν ἀκαμάτοι
μῆνες; ἀγήρως χρόνῳ δυνάστας

κατέχεις Ολύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.
τό τ' ἔπειτα, καὶ τὸ μέλλον,
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρχέσει
νόμος ὅδ'· οὐδὲν ἕρπει
θνατῶν βιότῳ πάμπολύ γ' ἐκτὸς ἄτας.
ἀ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς ἀντιστ. β.
πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
εἰδότι δ' οὐδέν, προσέρπει,
πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις ψαύσῃ.
σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται;
τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷδ' ἔμμεν, ὅτῳ φρένας
θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·
πράσσειν δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.
ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ'· ἆρ' ἀχνύμενος
τῆς μελλογάμου
τάλιδος ἥκει μόρον Αντιγόνης,
ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν;

ΚΡΕΩΝ.

Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρησταὶς ἀσωρθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος
μείζων φέρεσθαι, σοῦ καλῶς ἡγουμένου.

ΚΡΕΩΝ.

οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑσπέσθαι.
τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,
τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς,
γυναικὸς οὕνεκ', ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραπλάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες
τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ κατασταθήσομαι πόλει,
ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Διὸς
Ξύναιμον. εἰ γὰρ δῆτα τἀγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κἄρτα τοὺς ἔξω γένους.

ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
χρηστὸς, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν.
ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ,
οὐκ ἔστ' ἐπαινου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ὃν πόλις σῄσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν,
καὶ σμικρὰ, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία.
καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν·
δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προσταγμένον
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ἀναρχίας γὰρ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις τ' ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν· ἥδε συν μάχῃ δορὸς
τροπὰς καταῤῥήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων
σώζει τὰ πολλὰ σώματ' ἡ πειθαρχία.
οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοὔ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν·
κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονοῦντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων, ὅσ' ἐστὶ, κτημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε,
οὔτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·

γένοιτο μέν τ' ἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν, ὅσα
λέγει τις, ἢ πράσσει τις, ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ,
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔστ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἴ' ὀδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει·
ἥ τις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεσόντ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος.
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς τυχεῖν;
τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
ἐμοὶ δὲ, σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος, εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φὴς σὺ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα, κἂν τις ᾖ σοφὸς, τὸ μανθάνειν
πολλ', αἰσχρὸν οὐδὲν, καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται·
τὰ δ' ἀντιτείνοντ', αὐτόῤῥεμνα ἀπόλλυται.

αὕτως δὲ ναὸς ὄστις ἐγκρατὴς, πόδα
τείνας, ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις, κάτω
στρέψας, τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἶκε θυμοῦ, καὶ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις κἀμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ,
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπισταίμην πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλᾶ.

ΚΡΕΩΝ.

οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;

ΑΙΜΩΝ.

μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;

ΑΙΜΩΝ.

οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς.

ΚΡΕΩΝ.

οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾶδ' ἐπείληπται νόσῳ;

ΑΙΜΩΝ.

οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.

ΚΡΕΩΝ.

πόλις γὰρ ἡμῖν ἆρα χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;

ΑΙΜΩΝ.

ὁρᾷς τόδ' ὡς εἵρηκας ὡς ἄγαν νέος;

ΚΡΕΩΝ.

ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός;

ΑΙΜΩΝ.

πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ', ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;

ΑΙΜΩΝ.

καλῶς. ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

ΚΡΕΩΝ.

ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.

ΑΙΜΩΝ.

εἴπερ γυνὴ σύ. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.

ΑΙΜΩΝ.

οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνοντ' ὁρῶ.

ΚΡΕΩΝ.

ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;

ΑΙΜΩΝ.

οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ μιαρὸν ἦθος, καὶ γυναικὸς ὕστερον.

ΑΙΜΩΝ.

οὐκ ἄν γ' ἑλοίς ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε.

ΚΡΕΩΝ.

ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.

ΑΙΜΩΝ.

καὶ σοῦ γε, κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.

ΚΡΕΩΝ.

ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.

ΑΙΜΩΝ.

ἦδ' οὖν θανεῖται, καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ καὶ παραπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχῃ θρασύς;

ΑΙΜΩΝ.

τίς δ' ἔστ' ἀπειλή, πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;

ΚΡΕΩΝ.

κλαίων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.

ΑΙΜΩΝ.

εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

γυναικὸς ὢν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με.

ΑΙΜΩΝ.

βούλει λέγειν τι, καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;

ΚΡΕΩΝ.

ἄληθες; ἀλλ' οὐ, τόνδ' Ὀλυμπίων, ἴσθ' ὅτι,
χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.

ΑΙΜΩΝ.

οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ,
οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμᾶ
τοὐμὸν προσόψει χρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν,
ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.

ΧΟΡΟΣ.

ὦνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
νοῦς δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγήσας, βαρύς.

ΚΡΕΩΝ.

δράτω, φρονείτω μεῖζον, ἢ κατ' ἄνδρ', ἰών·
τὰ δ' οὖν κόρα τάδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

ΧΟΡΟΣ.

ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακλῆναι νοεῖς;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύῃ κλανεῖν;

ΚΡΕΩΝ.

ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος,
κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν καλώρυχι,
φορβῆς τοσοῦτον, ὡς ἄγος μόνον, προθεὶς,
ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
κἀκεῖ τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
αἰτουμένη που, τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ', ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τὸν Ἅιδου σέβειν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔρως ἀνίκατ', ἀμάχαν' στροφὴ α'.
Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
νεάνιδος ἐννυχεύεις·
φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος, ἔν τ'
ἀγρονόμοις αὐλαῖς·

καί σ' οὔτ' ἀθανάτων
φύξιμος οὐδείς,
οὔθ' ἁμερίων ἔτ' ἀν-
θρώπων· ὁ δ' ἔχων, μέμψε.
σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους ἀντιστ. α'.
φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων
ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων
πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
θεσμῶν. ἄμαχος γὰρ ἐμ-
παίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν δ'
οὐκ ἔτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὁρᾶτέ μ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται, στροφὴ β'.
τὰν νεάταν ὁδὸν
στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
λεύσσουσαν ἀελίου,
κοὔποτ' αὖθις· ἀλλ' ἔμ' ὁ παγκοίτας
Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει
τὰν Ἀχέροντος
ἀκτάν, οὔθ' ὑμεναίων

ἔσχληρον, οὔτ' ἐπινυμφίδιός
πω μέ τις ὕμνος
ὕμνησεν, ἀλλ' Αχέροντι νυμφεύσω.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
ἐς τόσ' ἀπέρχῃ κεῦθος νεκύων,
οὔτε φθινάσι πληγεῖσα νόσοις,
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ'·
ἀλλ' αὐτόνομος, ζῶσα, μόνη δὴ
θνατῶν, Αΐδαν καταβήσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι ἀντιστ. β.
τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ·
τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
πετραία βλάστα δάμασεν· καί νιν
ὄμβρῳ τακομέναν,
ὡς φάτις ἀνδρῶν,
χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
τέγγει θ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις
δειράδας· ἃ μι
δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής·
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
καί τοι φθιμένα μέγ' ἀκοῦσαι,
τοῖς ἰσοθέοις ἔσχληρα λαχεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἵ μοι γελῶμαι. τί με, πρὸς στροφὴ γ'.
θεῶν πατρῴων,
οὐκ ὀλομέναν ὑβρίζεις,
ἀλλ' ἐωίφανλον;
ὦ πόλις, ὦ πόλεως
πολυκλήμονες ἄνδρες·
ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι,
Θήβας τ' εὐαρμάτου ἄλσος· ἔμπας
ξυμμάρλυρας ὔμμ' ἐπικλῶμαι,
οἵα φίλων ἄκλαυστος, οἵοις
νόμοις πρὸς ἔργμα τυμβόχωστον
ἔρχομαι τάφου ποταινίου·
ἰὼ δύστανος,
οὔτ' ἐν βροτοῖς οὔτ' ἐν νεκροῖσι
μέτοικος, οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσι.

ΧΟΡΟΣ.

προβᾶσ' ἐπ' ἔσχαλον θράσους.
ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
προσέπαισας, ὦ τέκνον, πολύ.
πατρῷον ἐκλίνεις τιν' ἄθλον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἀντιστ. γ'.
ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπόλισσον οἶκον,
τοῦ τε πρόπαλλος
ἀμετέρου πότμου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.

ἰὼ ματρῷαι λέκτρων
ἄται, κοιμήματ' αὐτογέννητ'
ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς,
οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων
ἔφυν· πρὸς οὓς ἀραῖος, ἄγαμος,
ἄδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι.
ἰὼ δυσωότμων
κασίγνητε γάμων κυρήσας,
θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με.

ΧΟΡΟΣ.

σέβειν μὲν, εὐσέβειά τις·
κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει,
παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει.
σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἄκλαυστος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος,
ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ'
ἑτοίμαν ὁδόν. οὐκ ἔτι
μοι τόδε λαμπάδος ἱερὸν ὄμμα
θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ·
τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡΕΩΝ.

Ἆρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν
ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν;
οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περισπάσαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγὼ,
ἄωτε μόνην ἔρημον, εἴτε χρὴ θανεῖν,

εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύσει στέγῃ·
ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οἴκησις αἰειφρούρος, οἵ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων·
ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
ἐλθοῦσα μέν τοι, κάρτ' ἐν ἐλπίσι τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρὶ, προσφιλὴς δέ σοι,
μῆτερ, φίλη δέ σοι, κασίγνητον κάρα·
ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
ἔλουσα, κἀκόσμησα, κἀπιτυμβίους
χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περισταλοῦσα, τοιάδ' ἄρνυμαι.
καί τοι σ' ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν, εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν,
οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἦμπλακον·
μητρὸς δ' ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν,
οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλαστοῖ ποτε.
τοιῶδε μέν τοι σ' ἐκτροτιμήσασ' ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἁμαρτάνειν,

καὶ δεινὰ τολμᾷν, ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν,
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε τοῦ γάμου
μέρος λαχοῦσαν, οὔτε παιδείου τροφῆς·
ἀλλ' ὧδ' ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος,
ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
τί χρή με τὴν δύσθηνον εἰς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν' αὐδᾷν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκλησάμην.
ἀλλ', εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν, ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.

ΧΟΡΟΣ.

αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσι
βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

οἴ μοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
τοὔπος ἀφῖχθαι.

ΚΡΕΩΝ.

θάρσειν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτῃ καταχωροῦσθαι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον,

Θεοί τε πατρογενεῖς,
ἄγομαι δή, κοὐκ ἔτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν,
οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.

ΧΟΡΟΣ.

Ετλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς ἐλιοφὴ α'.
ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις
αὐλαῖς· κρυπτόμενα δ' ἐν
τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη.
καί τοι γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ,
καὶ Ζηνὸς ταμιεύσκε
γονὰς χρυσορύτους.
ἀλλ' ἀ μοιριδία τις δύναστις δεινά·
οὔτ' ἄν νιν ὄμβρος, οὔτ' Αρης,
οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκλυστοι
κελαιναὶ ναῦες ἐκφύγοιεν.
ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, ἀντιστρ. α'.
Ηδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίαις
ὀργαῖς, ἐκ Διονύσου
πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ.
οὕτω μανίας δεινὸν ἀναστάζει
ἀνθηρόν τι μένος. κεῖνος
ἐστέγνω μανίαις
ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίαις γλώσσαις.
παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους
γυναῖκας, εὐιόν τε πῦρ,

Φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας.
παρὰ δὲ Κυανέων πελαγέων ἐπῳδὴ β'.
διδύμας ἀλὸς,
ἀκταὶ Βοσπόριαι,
ἠδ' ὁ Θρηϊκῶν Σαλμυδησσὸς,
ἵν' ἀγχίπολις Ἄρης—
δισσοῖσι Φινείδαις
εἶδεν ἀρατὸν ἔλκος,
τυφλωθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος,
ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις
ἀραχθὲν ἐγχέων, αἱματηραῖς
χείρεσσι, καὶ κερκίδων ἀκμαῖσι·
κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι ἀντιστ. β'.
μελέαν πάθαν
κλαῖον ματρὸς, ἐχού-
σας ἀνύμφευτον γονάν· ἃ
δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
ἄνασσ' Ἐρεχθειδᾶν,
τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις
τράφη θυέλλησιν ἐν πατρῴαις
Βορέας ἄμιππος ὀρθόπους ὑπὲρ πάγου
θεῶν παῖς· ἀλλὰ καίπ' ἐκείνᾳ
Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε. τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ διδάξω· καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.

ΚΡΕΩΝ.

οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπιστάτουν φρενός.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φρόνει βεβώς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.
εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπων
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,
ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ,
καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
εὐθὺς δὲ δείσας, ἐμπύρων ἐγευόμην
βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
μυδῶτα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο,
κἀπύφε, κἀνέπτυε· καὶ μετάρσιοι
χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταῤῥυεῖς

μηροὶ

μητρὸς καλυπτῆς ἐξέκεινθο πιμελῆς.
τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα,
φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μανθεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς,
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
κἀπ' οὐ δέχονται θυσπάδας λιτὰς ἔτι
θεοὶ παρ' ἡμῶν, οὐδὲ μηρίων φλόγα,
οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοὰς,
ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν·
ἐπὴν δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκ ἔτ' ἔστ' ἀνὴρ
ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
πεσὼν ἀκεῖται, μηδ' ἀκίνητος πέλει.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος φέρει.

ΚΡΕΩΝ.

ὦ πρέσβυ, πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ,
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοὐδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμὶ, τῶν ὑπαὶ γένους
ἐξημπολημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων

ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ βορὰν
φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους.
οὐδ' ὡς, μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας, ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιαίνειν οὔ τις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
κ' οἱ πολλὰ δεινοὶ πλώματ' αἴσχρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ·
ἆρ οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται —

ΚΡΕΩΝ.

τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὅσῳ κράτιστον κτημάτων ἡ εὐβουλία;

ΚΡΕΩΝ.

ὅσῳπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν, πλείστη βλάβη.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ταύτης σὺ μέν τοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.

ΚΡΕΩΝ.

οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀγλειτωρεῖν κακῶς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

καὶ μὴν λέγεις, ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.

ΚΡΕΩΝ.

τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τὸ δ' ἐκ τυράννων, αἰσχροκέρδειαν φιλεῖ.

ΚΡΕΩΝ.

ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὅπλας, ἃ 'ν λέγῃς, λέγων;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οἶδ'. ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.

ΚΡΕΩΝ.

σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.

ΚΡΕΩΝ.

κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ, τὸ σὸν μέρος;

ΚΡΕΩΝ.

ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἀλλ' εὖ γέ τοι κἀτίσθι μὴ πολλοὺς ἔτι
τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἑνὸς
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας·
ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' οὐ θεῶν
ἄμοιρον, ἀχλέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
ὧν οὔτε σοί μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι

λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐριννύες;
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
λέγω. Φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβὴ
ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα.
ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι ξυνταράσσονται πόλεις,
ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν,
ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων
ἀνόσιον ὀσμὴν ἐσπιοῦχον ἐς πόλιν.
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γὰρ, ὥστε τοξότης,
ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν,
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει.

ΧΟΡΟΣ.

ὤνηρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας.
ἐπισταίμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πω ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

ἔγνωκα κἀτὸς, καὶ ταράσσομαι φρένας.
τό τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· ἀντιστάντα δὲ
ἄτῃ πατάξαι θυμὸν, ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐλθὼν, κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνες· κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

ΚΡΕΩΝ.

καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖς παρεικάθειν;

ΧΟΡΟΣ.

ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα. συγγέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡΕΩΝ.

οἴ μοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

ΧΟΡΟΣ.

δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθὼν, μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε.

ΚΡΕΩΝ.

ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· οἱ δ' ὀπάονες,
οἵ τ' ὄντες, οἵ τ' ἀπώλεσθε, ἀξίνας χεροῖν
ὁρμᾶσθ' ἑλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,
αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ἦ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Πολυώνυμε, Καδμείας στροφὴ α'.
Νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς
βαρυβρεμέτα γένος,
κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις

Ιταλίαν, μέδεις δὲ παγ-
χοίνου Ελευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις,
ὦ Βακχεῦ, Βακχᾶν μητρόπολιν Θήβαν
ναίων παρ' ὑγρῶν Ισμηνοῦ
ῥεέθρων, ἀγρίου τ'
ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας ἀντιστ. α'.
σέβουσιν ὄπωπας λιγυὺς, ἔν-
θα Κωρύκιαι Νύμφαι
σείχουσι Βακχίδες,
Κασταλίας τε νᾶμα, καί
σε Νυσίων ὀρέων
κισσήρεις ὄχθαι,
χλωρά τ' ἀκτὰ πολυσταφύλος πέμπει
ἀθρόων ἐπῶν εὐαζόν-
των, Θηβαίας
ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς·
τὰν ἐκ πασᾶν στροφὴ β'.
τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων
ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
καὶ νῦν, ὡς βιαίας
πάνδημος ἔχεται πόλις
ἐπὶ νόσου, μολεῖν ποδὶ
καθαρσίῳ Παρνησίαν
ὑπὲρ κλιτύν, ἢ
σταδέντα πορθμόν. ἀντιστ. β'.
ἰὼ πῦρ πνεί-

ἑῴων χοράγ' ἄστρων, νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
παῖ, Διὸς γένεθλον,
προφάνηθι Ναξίαις
Θυιάσιν ἅμα περιπόλοις,
αἳ πάννυχοί σε μαινόμεναι
χορεύουσι, τὸν
ταμίαν Ιακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Αμφίονος,
οὐκ ἔσθ' ὁτῳοῦν σλάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ' αἰνέσαιμ' ἄν, οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ Τύχη καλαρρέπει
τὸν εὐτυχοῦνλα, τόν τε δυσλυχοῦντ', ἀεί·
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεσλώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοὶ, ποτὲ,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
λαβὼν δὲ χώρας παντελῆ μοναρχίαν,
εὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
καὶ ζῇ τύραννον σχῆμ' ἔχων· ἐὰν δ' ἀπῇ
τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Αἵμων ὄλωλεν, αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται.

ΧΟΡΟΣ.

πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αἰτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ἐρθὸν ἤνυσας.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς ὧδ' ἐχόντων, τἄλλα βουλεύειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων,
ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχη, πρᾷ.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστοὶ, τοῦ λόγου γ' ἐπησθόμην
πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
ὄπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀναστάσαντος πύλης
χαλῶσα, κἀμὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμῳαῖσι, κἀπωμώλησσομαι.
ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος, αὖθις εἴπατε.
κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐγὼ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν, ἐρῶ,
κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν, ὧν ἐς ὕστερον
ψεῦσται φανοῦμεθ'; ὀρθὸν ἡ 'λήθει' ἀεί.
ἔγωγε σῷ ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάραχτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν,
Πλούτωνά τ', ὀργὰς εὐμενεῖς καθασχέθειν,
λούσαντες ἁγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάσι
θαλλοῖς ὃ δὴ λέλειπτο συγκαλῄθομεν,
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες, αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
κλύει τις ἀκλέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἕρπουλι μᾶλλον ἆσσον, οἰμώξας δ', ἔπος
ἵησι δυσθρήνητον· Ὦ τάλας ἐγὼ,
ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλὰ, πρόσπολοι,
ἴτ' ἆσσον ὡκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
ἀθρήσαθ', ἁρμὸν χώματος λιθοστρωδῆ
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
φθόγγον ξυνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.—

τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύσμασιν
ἠθρεῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν, κρεμαστὴν αὐχένος, κατείδομεν
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην·
τὸν δ', ἀμφὶ μέσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν,
καὶ πατρὸς ἔργα, καὶ τὸ δύσηνον λέχος.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, σιγνὸν εἰμώξας, ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν, κἀναχωκύσας καλεῖ·
Ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι; τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ ξυμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον· ἱκέσιός σε λίσσομαι.—
τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ, κοὐδὲν ἀντειπὼν, ξίφους
ἕλκει δίπλωρους κνώδοντας· ἐκ δ' ὁρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν, ἥμαρτε· εἶθ' ὁ δύσμορος
αὐτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενθὴς
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένον προσπτύσσεται·
καὶ Φυσιῶν ὀξεῖαν ἐμβάλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δείλαιος ἐν Ἅιδου δόμοις,
δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν,
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
Φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
ἄχη τέκνου κλύουσαν, ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ σέγης ἔσω
δμώαις προθήσειν πένθος οἰκεῖον σθένειν.
γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ'· ἔμοιγ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι, χ' ἡ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχεθον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμούμενη,
δόμους παρασθείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνήμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.

ΚΡΕΩΝ.

ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα στερεὰ, στροφὴ α'.
θανάσιμ'. ὦ κλανόντας τε καὶ
θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους,
ὤ μοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
ἰὼ παῖ, παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ
αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,
ἔθανες, ἀπελύθης,
ἐμαῖς, οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

ΧΟΡΟΣ.

οἵ μ', ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.

ΚΡΕΩΝ.

οἵ μοι· ἀντιστ. β'.

ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων
ἔωσεν, ἐν δ' ἔστισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
οἵ μοι, λαξωστήλου ἀνδρέων χαράν.
φεῦ, φεῦ·
ὦ πόνοι βροτῶν δύσωνοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος,
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρεις, τὰ δ' ἐν δόμοις
ἔοικας ἥκων καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά.

ΚΡΕΩΝ.

τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἐκ κακῶν ἔτι;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

ΚΡΕΩΝ.

ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρ- ἀντιστ. α'.
τος Ἅιδου λιμήν, τί μ' ἄρα,
τί μ' ὀλέκεις; ὦ κακάγγελά μοι
προστέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;
αἰαῖ, αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
τί φῂς, ὦ παῖ; τίνα λέγεις νέον λόγον;
αἰαῖ, αἰαῖ, αἰαῖ, αἰαῖ,
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁρᾶν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.

ΚΡΕΩΝ.

οἵ μοι· ἀντιστ. β'.

χακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ, φεῦ
μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
. . . . . ,
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δέ σοι κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.

ΚΡΕΩΝ.

αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, ἐπῳδὴ γ'.
ἀνέσταν φόβῳ.
τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
δείλαιος ἐγώ, φεῦ, φεῦ,
δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.

ΚΡΕΩΝ.

ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὐτὴν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ἥσθετ' ἐξυκώκυτον πάθος.

ΚΡΕΩΝ.

ὤ μοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἀντιστ. δ'.
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ' ἐγώ' ἔκανον ὁ μέλεος.
ἐγώ φαμ' ἔτυμον.
ἰὼ πρόσωπολοι,
πρόσωπολοι,
ἄγετέ μ' ὅτι τάχος,
ἄγετέ μ' ἐκῶσοδῶν,
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.

ΧΟΡΟΣ.

κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγε, ἄγε, ἀντιστ. γ'.
φανήτω μόρων
ὁ κάλλιστ' ἐμῶν,
ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἡμέραν
ὕστατος· ἄγε, ἄγε,
ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

μὴ νῦν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.

ΚΡΕΩΝ.

ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκπρὸ δῶν, ἀντισ. δ'.
ὃς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἑκὼν ἔκτανεν,
ὃς σέ τ' αὐτάν. ὤ μοι μέλεος, οὐδ' ἔχω
ὅπα, πρὸς πότερον
ἴδω, πᾶ δὲ θῶ.
πάντα γὰρ
λέχρια, τὰν χερσῖν,
τά τ' ἐπὶ κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

. . . . . .

ΧΟΡΟΣ.

πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δὲ τά γ' εἰς θεοὺς
μηδὲν ἀσεβεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες,
γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

Ηρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῶον ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ. τὸ δὲ κέρας Ἀχελῶος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε ποτὸν ἢ βρωτὸν, ὅσερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ηρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοὺς, καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθών, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρ' Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν Εὔνομον, τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα, καλὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος ἦν Οἰνέως. καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίου γενομένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει· Ηρακλῆς δὲ καλὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε· καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κήυκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, εἰς ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ, λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορείαν εἰληφέναι, διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν Ηρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη· Δηϊάνειραν δὲ, μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψε Νέσσῳ κομίζειν· ὁ δὲ πορθμεύων αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀναβοώσης αἰσθόμενος Ηρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν· ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι

πρὸς Ηρακλέα φίλτρον ἔχειν, τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας, ἔδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ηρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ σφάξας εὐωχήσατο. ὡς δὲ ἦκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας καλεπολέμησεν. αὖθις δὲ ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ηρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ηρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων ἐν Απόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα, καὶ Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ιτωνα, εἰς μονομαχίαν προύκαλεῖτο αὐτὸν Κύκνος, ὁ Αρεος καὶ Πελοπίας· συστὰς δὲ, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ορμένιον ἦκεν, Αμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴασε μεθ' ὅπλων παριέναι· κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχούντων δ' Αρκάδων αὐτῷ, καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Επικνημιδίων, κλείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, αἱρεῖ τὴν πόλιν· καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ιφιτον τὸν Κήϋκος, καὶ Αργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ιόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ, Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν εἰς Τραχῖνα Λίχαν τὸν κήρυκα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ιόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ,

νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχριεν. ἐνδὺς δὲ Ηρακλῆς ἔθυεν· ὡς δὲ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν μὲν Λίχαν τῶν ποδῶν ἁράμενος καὶ περιπόλισεν εἰς τὴν θάλασσαν· τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέστρα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτῷ. τοιαύτῃ δὲ συμφορᾷ καταστχεθεὶς, εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ηρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Υλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ιόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἴτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχῖνος, πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος, Ποίας παριὼν ἐπὶ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφάψας, ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ηρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ηβην ἔγημεν, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Αλεξιάρης καὶ Ανίκητος ἐγένοντο.

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν καὶέπεφνε λέοντα.
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν ὕδραν.
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς Ερυμάνθιον ἔκλανε κάπρον.
Χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε, τέταρτον.
Πέμπτον δ', ὄρνιθας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
Ἕκτον, Αμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν.
Εβδομον, Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
Ογδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
Εκ Θρήκης, ἔνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ερυθείης.
Ενδέκατον δ', ἀνάγει κύνα Κέρβερον ἐξ Αίδαο.
Δωδέκατον δ', ἤνεγκεν ἐς Ελλάδα χρύσεα μῆλα.
Θεσπίεω θυγατρῶν τρισκαιδέκατος πέλεν ἆθλος.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΥΛΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΛΙΧΑΣ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΠΡΕΣΒΥΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς,
ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνοι τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν,
ἔξοιδ', ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν.
ἥ τις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ' ἐτὶ Πλευρῶνι, νυμφείων ὄχνον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῶον λέγω,
ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρὸς,
φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκοντος ἑλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
βούπρωρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερράινοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
δύσηνος, αἰεὶ κατθανεῖν ἐπευχόμην,
πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένη δ' ἐμοὶ,
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης,
ἐκλύεταί με. καὶ τρόπων μὲν ἂν πόνων

οὐκ ἂν διείπουμ'· οὐ γὰρ οἶδ'· ἀλλ' ὅσις ἦν
θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ,
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς Ἀγώνιος καλῶς,
εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
ξυστᾶσ', ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα. νὺξ γὰρ εἰσάγει,
καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
κἄφυσα μὲν δὴ παῖδας, οὓς κεῖνός ποτε,
γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκλοπον λαβὼν
σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ.
τοιοῦτος αἰὼν ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους
ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ.
νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
ἐξ οὗ γὰρ ἔκλα κεῖνος Ἴφιτου βίαν,
ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν· κεῖνος δ' ὅπου
βέβηκεν, οὐδεὶς οἶδε. πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀπῴχεται·
σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν.
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὸν, ἀλλ' ἤδη δέκα
μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ', ἀκήρυκτος μένει,
κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ἐξόρματα
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον.
πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά,
μάλιστα δ', ὥσπερ εἰκός, Ὕλλον, εἰ πατρὸς
νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν, δοκεῖν;
ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίως ἥκει δόμους,
ὥστ', εἴ τι σοὶ πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
πάρεσθι χρῆσθαι τἀνδρὶ, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. ἥδε γὰρ γυνὴ
δούλη μέν, εἶρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

σοὶ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου,
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν, αἰσχύνην φέρειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οἶδα, μύθοις γ' εἴ τι πιστεύειν χρεών.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρύσθαι χθονός;

ΥΛΛΟΣ.

τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου

Λυδῇ γυναικὶ φασί νιν λάτριν πονεῖν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δῆτα νῦν ζῶν, ἢ θανών γ', ἀγγέλλεται;

ΥΛΛΟΣ.

Εὐβοΐδα χώραν φασὶν, Εὐρύτου πόλιν,
ἐστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἆρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;

ΥΛΛΟΣ.

τὰ ποῖα, μῆτερ; σὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον, εἰς τὸν ὕστερον,
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα,
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα
καὶ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος;

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατῄδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆν.
νῦν δ', ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ἀλλ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐᾷ πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν, οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

χώρει νυν, ὦ παῖ. καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Οἷ αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα στροφὴ α'.
τίκτει, κατευνάζει τε, φλογιζόμενον
Αλιον, Αλιον αἰτῶ
τοῦτο, καρύξαι τὸν Αλκμή-
ναν, πόθι μοι πόθι παῖς
ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων,
ἢ ποντίους αὐλῶνας, ἢ
δισσαῖς ἀπείροις κλιθείς,
εἶπ', ὦ κρατισταῦχον κατ' ὄμμα.
πεθουμέναν γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι ἀντιστρ. α'.
τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν ἀεί,
οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν,
οὔ ποτ' εὐνάζειν ἀδακρύ-
των βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ,
ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀναν-
δρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν
δύσλανον ἐλπίζουσαν αἶσαν.
πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος στροφὴ β'.
ἢ Νότου ἢ Βορέα τις
εὐρεῖ κύματα πόντῳ
βάντ' ἐπίσπα τ' ἴδοι,

οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ
τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου
πολύπονον, ὥστερ πέλαγος
Κρήσιον. ἀλλά τις θεῶν
αἰὲν ἀπλάκητον Αἶδα
σφε δόμων ἐρύκει.
ὧν ἐπιμεμφομένα σ', ἀ- ἀντιστ. β'.
δεῖα μεν, ἀντία δ' οἴσω.
φαμὶ γὰρ οὐκ ἀστρύειν
ἐλπίδα τὰν ἀγαθᾶν
χρῆναί σ'. ἀνάλγητα γὰρ οὐδ'
ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς
ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας.
ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ
πᾶσι κυκλεῖσ', οἷον ἄρκτου
σκροφάδες κέλευθοι.
μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα νὺξ ἐπῳδός.
βροτοῖσιν, οὔτε Κῆρες,
οὔτε πλοῦτος· ἀλλ' ἄφαρ
βέβακε· τῷ δ' ἐπέρχεται
χαίρειν τε καὶ σκέρεσθαι.
ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν·
ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι
Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Πεπυσμένη μὲν, ὡς ἀπειπάσαι, πάρει,
πάθημα τοὐμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ,

μή τ' ἐκμάθοις παθοῦσα· νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὐτοῦ· καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον,
ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ Φροντίδων μέρος,
ἤ τοι πρὸς ἀνδρὸς, ἢ τέκνων, φοβουμένη.
τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.
πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἐγωγ' ἐκλαυσάμην·
ἓν δ', οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
ὥρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
ξυνθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὔπω φράσαι.
ἀλλ' ὡς τι δράσων εἶρπε, κοὐ θανούμενος.
νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὢν, εἶπε μὲν λέχους ὅτι
χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν· εἶπε δ' ἣν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαίρετον νέμοι·
χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον, ἡνίκ' ἂν
χώρας ἀπεῖη, καὶ νιν αὖσιον, βεβὼς,
τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος,
τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.
τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα
τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων,

ὡς τὴν παλαιὰν Φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ Πελειάδων ἔφη.
καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών.
ὥσθ' ἡδέως εὔδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ
φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟΡΟΣ.

εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χάριν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
ὄκνου σε λύσω. τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω, καὶ κρατοῦντα, κἀκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίν' εἶπας, ὦ γεραιέ, τόνδ' ἐμοὶ λόγον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, Φανέντα σὺν κρατεῖ νικηφόρῳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐν Βουθρεῖ λειμῶνι πρόσπολος θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα. τοῦδ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ', ὅπως σοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε,
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι, καὶ κλύω χάριν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς
κρίνει παρασταὶς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκὼν, ἑκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν, ἀλλὰ σὺν χρόνῳ, χαράν.
φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἴ τ' ἔσω σέβεις,
αἴ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀνολολύξατε δόμοι
ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς.
ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
ἵτω κλαγγά· τὸν εὐφαρέτραν
Ἀπόλλωνα προσᾴδων,
ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν'
ἀνάγετ', ὦ παρθένοι,
βοᾶτε τὰν ὁμόστορον
Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
ἐλαφηβόλον, ἀμφίπυρον,
γειτονάς τε Νύμφας.

ἀείρομ', οὐδ' ἀπώσομαι
τὸν αὐλὸν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.
ἰδού μ' ἀναταράσσει,
εὐοῖ μ' ὁ χισσὶς ἄρτι βακχίαν
ὑποσείφων ἄμιλλαν.
ἰὼ ἰὼ Παιάν·
ἴδ', ἴδ', ὦ φίλα
γύναι, τάδ' αὐλίπωρα δῖπά σοι βλέπειν
πάρεστ' ἐναργῆ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδ' ἔμ' ὄμματος
φροὺρὰ παρῆλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν σέλας·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐνέπω, χρόνῳ
πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρει.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ'· εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν. ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσοντ' ἀνάγκη χρησθὰ κερδαίνειν ἔπη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ', ἃ πρῶτα βούλομαι,
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλέα προσδέξομαι.

ΛΙΧΑΣ.

ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε,
καὶ ζῶντα, καὶ θάλλοντα, κοὐ νόσῳ βαρύν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.

ΛΙΧΑΣ.

ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοΐς, ἔνθ' ὁρίζεται
βωμοὺς, τελεῖ τ' ἔσχαρα Κηναίῳ Διΐ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εὐκλαῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαυλείας τινός;

ΛΙΧΑΣ.

εὐκλαῖ', ὅθ' ἥρει τῶνδ' ἀνέσλατον δορὶ
χώραν γυναικῶν, ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

αὗται δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ, καὶ τίνες;
οἰκλραὶ γὰρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέωλουσί με.

ΛΙΧΑΣ.

ταύτας ἐκεῖνος, Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
ἐξείλεθ' αὑτῷ κλῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;

ΛΙΧΑΣ.

οὐκ. ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖσλον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὡς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκλωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ομφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει.
χ' οὕτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβών,
ὥσθ' ὅρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἢ μὴν τὸν αἰχισλῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παισὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοὐχ ἡλίωσε τοῦτος. ἀλλ' ὅθ' ἁγνὸς ἦν
σλρατὸν λαβὼν ἐπακλὲν, ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον

μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
λέγων, χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη,
τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν·
φωνεῖ δὲ, δοῦλος ἀνδρὸς ὡς ἐλευθέρου
ῥαίοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν οἰνωμένος,
ἔρριψεν ἐκ δὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
ὡς ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν
πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θητέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ
ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκλεινεν. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τ' ἂν ξυνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
κεῖνοι δ' ὑπερχλιδῶντες ἐκ γλώσσης κακῆς
αὐτοὶ μὲν Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ', ὥσπερ εἰσορᾷς,
ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑρεῖσαι βίον,
χωροῦσι πρὸς σέ. ταῦτα γὰρ πόσις γ' ὁ σὸς
ἔφειτ'· ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὢν κείνῳ, τελῶ.
αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα
ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,

Φρόνει νιν ὡς ἥξουσα. τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν.

CHORUS.

ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

DEIANEIRA.

πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ
κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.
ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἐμοὶ γὰρ οἶκος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους, ἐπεὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπατόρας τ' ἀλωμένας,
αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ Τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
οὕτως ἐγὼ δέδοικα, τάσδ' ὁρωμένη.
ὦ δυσπάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν,
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
τίς ἡ τεκοῦσα; τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ὤκτισα
βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.

ΑΙΧΑΣ.

τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑσπάτοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά;

ΑΙΧΑΣ.

οὐκ οἶδα. καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;

ΑΙΧΑΣ.

ἠκίσθα· σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἦνυτεν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

εἶτ', ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐῶσι
καὶ ξυμφορά τις μὴ εἰδέναι σέ γ', ἤ τις εἶ.

ΑΙΧΑΣ.

οὔ τ' ἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διοίσει γλῶσσαν, ἥ τις οὐδαμᾶ
προὔφηνεν εὖτε μείζον', οὔτ' ἐλάσσονα.
ἀλλ' αἰὲν, ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος,
δακρυῤῥοεῖ δύσπηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν. ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἤδη σὺν ἑαυτῷ, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἤδισθα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ λύπης λάβοι·
ἄλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ γ' οἵ θέλεις

σωτεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἐμμείνασ', ὅπως
μάθῃς, ἄνευ τῶνδ', οὓς τινὰς γ' ἄγεις ἔσω,
ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας, ἐκμάθῃς γ' ἃ δεῖ.
τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπισταμένην ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἐστὶ, τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σταθεῖσ' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ μοι ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται· τούτους δέ γ' ἔα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαινέτω.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν, ὧν ἔλεξεν ἀρτίως,
φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν. ἀλλ' ἢ νῦν κακὸς,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί φῄς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς.
ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας, ἄγνοιά μ' ἔχει.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγὼ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης

ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἕλοι,
τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν· Ἔρως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε·
οὐ ταὐτὸ Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
ὃν νῦν παρώσας οὗτος, ἔμπαλιν λέγει.
ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυσσωτόρον
τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας,
ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
τὸν Εὔρυτον τόνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων·
κλείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε, καὶ πόλιν
ἔπερσε. καί νιν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους
ἐς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τάδε·
οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ ξυνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἵ μοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον,
λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἆρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο,
ἢ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ Φύσιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ
Ἰόλη 'καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμᾶ
βλάσ]ας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱσ]ορῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ὄλοιν]ο μή τι πάν]ες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέπ]αντ' αὐτῷ κακά.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπ]ληγμένη κυρῶ.

ΧΟΡΟΣ.

πεύθου μολοῦσα ταὐ]ρὸς, ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ οὐκ ἀπὸ γνώμης λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μίμν', ὡς ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀ]γέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος, ἐκ δόμων πορεύεται.

ΛΙΧΑΣ.

τί χρὴ, γύναι, μολόν]α μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἔρ]ωνος εἰσορᾷς ἐμοῦ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ὡς ἐκ ταχείας, ξὺν χρόνῳ βραδεῖ μολών,
ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ἱσ]ορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙΧΑΣ.

ἴσθ' ὦ μέγας Ζεὺς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν, ἣν ἥκεις ἄγων;

ΛΙΧΑΣ.

Εὐβοιίς· ὧν δ' ἔβλασθεν, οὐκ ἔχω λέγειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

ΛΙΧΑΣ.

σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ.

ΛΙΧΑΣ.

πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτ' αὖτ' ἔχρῃζον, τοῦτό, σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν;

ΛΙΧΑΣ.

δίκαια γάρ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;

ΛΙΧΑΣ.

πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποιήσας ἔχεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐδέν. σὺ μέν τοι χάρμα τοῦτο δρῶν χυρεῖς.

ΛΙΧΑΣ.

ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔ· πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.

ΛΙΧΑΣ.

λέγ', εἴ τι χρήζεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δή που;

ΛΙΧΑΣ.

φημί· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου στορὰν ἄγειν;

ΛΙΧΑΣ.

ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς ποθεν μολὼν
σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολύς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.

ΛΙΧΑΣ.

ναί.

κλύειν γ' ἔφασκον. ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται,
δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίαν δόκησιν; οὐκ, ἐτώμστος λέγων,

δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;

ΛΙΧΑΣ.

ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε, τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὅς σου παρὼν ἤκουσεν, ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμεὶη πᾶσα, κοὐχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτὴν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.

ΛΙΧΑΣ.

ὦνθρωπος, ὦ δέσποινα, ἀποσκήπτω. τὸ γὰρ
νοσοῦντι λυπεῖν, ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μὴ, πρὸς σὲ τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπους
Διὸς κατασκάπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἥ τις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
Ἐρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται,
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
οὔτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
κἀμοῦ γε· πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ;
ὥστ' εἴ τι τῷ μῷ ταὐδρὶ, τῇδε τῇ νόσῳ
ληφθέντι, μεμῶλός εἰμι, κἀρῶ μαίνομαι,
ἢ τῇδε τῇ γυναικὶ, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ, μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδῃ, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν

θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθήσει κακός.
ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ,
ψευδεῖ καλεῖσθαι, κἠρ πρόσεστιν οὐ καλή.
ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται.
πολλαὶ γάρ, οἷς εἴρηκας, οἱ φράσουσ' ἐμοί.
κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·
τὸ δ' εἰδέναι, τί δεινόν; οὐχὶ χἀτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή;
κοὔτω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμ ἦ λόγον κακὸν
ἠνέσχατ', οὐδ' ὄνειδος· ἥδε τ', οὐδ' ἂν εἰ
κάρτ' ἐνσχεία τῷ φιλεῖν, ἐπεί σφ' ἐγὼ
ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσε,
καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
ἔπερσε κἀδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον· σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

πείθου λεγούσῃ χρηστὰ, κοὐ μέμψει χρόνῳ,
γυναικὶ τῇδε, κἀπ' ἐμοῦ κλήσει χάριν.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ', ὦ φίλη δέσωοιν', ἐπεί σε μανθάνω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ, κοὐκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς, οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.
ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ
διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὕνεχ' ἡ πολύφθορος

καθηρέθη πατρῴος Οἰχαλία δορί.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὔτ' εἶπε κρύψειν, οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ.
ἀλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ σθένον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίσασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου καινὴν χάριν,
καὶ σθέργε τὴν γυναῖκα, καὶ βούλου λόγους,
οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδως εἰρηκέναι.
ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν,
τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἄπαντ' ἤσσων ἔφυ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν, ὥστε ταῦτα δρᾶν,
κοὔ τοι νόσον γ' ἑπακτὸν ἐξαιρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' ἔσω στέγης
χωρῶμεν, ὡς λέγων τ' ἐπισταλὰς φέρῃς,
ἅ τ' αὐτὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ' ἄγῃς. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν, προσελθόντ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται στρ.
νίκας ἀεί. καὶ τὰ μὲν θεῶν
παρέβαν, χὠπόσως Κρονίδαν
ἀπάτασεν, οὐ λέγω,
οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἅιδαν,
οὐ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.
ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν

ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινὲς
πάμπαλκα παγκόινιτά τ' ἐξ-
ἦλθον ἄεθλ' ἀγώνων.
ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω ἀντιστρ.
τετράορον Φάσμα ταύρου,
Ἀχελῶος ἀπ' Οἰνιαδᾶν·
ὁ δὲ Βακχίας ἀπὸ
ἦλθε παλίντονα Θήβας
τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων,
παῖς Διός· οἱ τότ' ἀολλεῖς
ἦισαν ἱέμενοι λεχέων· μόνα δ'
εὐλεχέος ἐν μέσῳ Κύπριδος
ῥαβδουμεῖ ξυνοῦσα.
τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων ἐπῳδός.
πάταγος, ταυρείων τ'
ἀνάμιγδα κεράτων·
ἦν δ' ἀμφίπαλτοι κλίμακες,
ἦν δὲ μετώπων ἀλόεντα
πλήγματα, καὶ στόνος ἀμφοῖν.
αἱ δ' εὐῶπις ἀβρὰ
τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ ἧστο,
τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν.
ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω.
τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
ἐλεεινὸν ἀμμένει·
κἀπὸ μητρὸς ἄφαρ βέβα-
κεν, ὡς πόρτις ἐρήμα.

ΔΗΪΑΝΕΙΡΑ.

Ημος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν, ὡς ἐσ' ἐξόδῳ,
τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
τὰ μὲν, φράσουσα, χερσὶν ἀτεχνησάμην,
τὰ δ', οἷα πάσχω ξυγκατοικτιουμένη.
κόρην γὰρ, οἶμαι δ', οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην
πρεσβειοδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
θηλητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
χλαίνης ὑπασκάλισμα. τοιάδ' Ηρακλῆς,
ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος,
οἰκουρὸν ἀντέστησε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ·
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ, τίς ἂν γυνὴ
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
ὁρῶ γὰρ ἦβην, τὴν μὲν ἑρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκρέπειν πόδα.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ηρακλῆς
ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.
ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ἢ δ' ἔχω, φίλαι,
λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
θηρὸς, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
ὃ παῖς ἔτ' οὖσα, τοῦ δασυστέρνου παρὰ

Νέσσου φθίνοντος ἐκ Φόνων ἀνελόμην,
ὃς τὸν βαθύῤῥουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς
μισθοῦ 'πόρευε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις
κώπαις ἐρέσσων, οὔτε λαίφεσιν νεώς.
ὃς κἀμὲ, τῶν σὸν πατρῴων ἡνίκα
ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὐνὶς ἐστόμην,
φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦν μέσῳ πόρῳ,
ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἥυσ' ἐγὼ,
κἀ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπισῤῥέψας, χεροῖν
ἧκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
σῤῥῆνων διεῤῥοίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
τοσοῦτον εἶπε: Παῖ γέροντος Οἰνέως,
τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθῃ,
πορθμῶν, ὅθ' οὕνεκ' ὑσῤῥάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ·
ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
σφαγῶν ἐνέσκῃ χερσὶν, ἢ μελασχόλους
ἕλαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μή τιν' εἰσιδὼν
σῤῥέξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον. —
τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι· δόμοις γὰρ ἦν,
κείνου θανόντος, ἐσκεκλεισμένον καλῶς·
χιτῶνα τόνδ' ἕλαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ πεπείραμαι τάδε.
κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ,
μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας σέβω·
φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
τὴν παῖδα, καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,

μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
ἔνεστι, πεῖρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ', εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα, τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ σλεγοίμεθ', ὡς σκότῳ
κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔ ποτ' αἰσχύνη πεσεῖ.

ΛΙΧΑΣ.

τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῶ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον,
δώσημι' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
δίδου δὲ τόνδε, φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάρεσθεν ἀμφιδύσεται χροΐ,
μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου,
μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας.

πρὶν

πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸς ἐμφανῆ σταθεὶς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
οὕτω γὰρ ἥγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
ἴδοιμι σωθέντ', ἢ κλύοιμι, παν δίκως
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀπαοίσεις σῆμ', ὁ κεῖνος εὐμαθὴς,
σφραγῖδι θέμενος τῇδ' ἔπ' ὄμμα, γνώσεται.
ἀλλ' ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν, πομπὸς ὢν, περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ', ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κἀμοῦ ξυνέλθουσ', ἐξ ἀπλῆς διπλῆ φανῇ.

ΑΙΧΑΣ.

ἀλλ', εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν, ὧν ἔχεις, ἐφαρμόσαι.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

στείχοις ἂν ἤδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.

ΑΙΧΑΣ.

ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτὴν ὡς ἐδεξάμην φίλως.

ΑΙΧΑΣ.

ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὲν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῳ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ω ναύλοχα καὶ πετραῖα στροφὴ α'.
θερμὰ λουτρὰ, καὶ πάγους
Οἴτας παραναιετάοντες,
οἵ τε μέσσαν Μηλίδα παρὰ λίμναν,
χρυσαλακάτου τ' ἀχλὰν κόρας,
ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλάτιδες καλέονται,
ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν ἀντιστ. α'.
αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν,
ἀλλὰ θείας ἀντίλυρον μούσας.
ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας τε κόρος
σεῦται, πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων, ἐπ' οἴκους·
ἦν ἀπόστολιν εἴχομεν, στροφὴ β'.
πάλα δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν·
ἃ δέ οἱ φίλα δάμαρ τάλαινα,
δυσάλαινα καρδίαν,
πάσχλαυστος αἰὲν ὤλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς
ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν.
ἀφίκοιτ', ἀφίκοιτο· μὴ ἀντιστ. β'.

στολίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,
πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε,
νασιῶτιν ἑστίαν ἀμείψας,
ἔνθα κλήζεται θυτήρ·
ὅθεν μόλοι πανάμερος,
τᾶς πειθοῦς παγχρίστῳ
συγκραθεὶς, ἐωὶ προφάσει θηρός.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Γυναῖκες, ὡς δέδοικα, μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ', ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστὶ, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

μάλιστά γ'· ὥστε μή ποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ ὅτου φοβῇ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον ἂν φράσω,
γυναῖκες, ὑμῖν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ὡς γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκῳ,
τοῦτ' ἠφάνισται, διάβορον πρὸς οὐδενὸς

τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεσ]ὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σ]ιλάδος. ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν,
ἦ τοῦτ' ἐπ]άχθη, μεί]ον' ἐκ]ενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὢν ὁ θήρ με Κέν]αυρος, πονῶν
πλευραὶν πικρᾷ γλωχῖνι, προὐδιδάξα]ο,
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην,
χαλκῆς ὅπ]ως δύσνιπ]ον ἐκ δέλτου γραφήν.
κἀμοὶ τάδ' ἦν πρόρρητα, καὶ τοιαῦτ' ἔδρων,
τὸ Φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον, ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
θερμῆς ἄθικ]ον, ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ,
ἕως ἂν ἀρ:ίχρισ]ον ἁρμόσαιμί που.
κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργασ]έον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῷ, σπάσασα κ]ησίου βοτοῦ λάχνην·
κἄθηκα συμπ]ύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
κοίλῳ ζυγάσ]ρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε.
ἔσω δ' ἀπ]οσ]είχουσα, δέρκομαι φάτιν
ἄφρασ]ον, ἀξύμβλη]ον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυ]χάνω ῥίψασά πως
τῆς εἰὸς, ᾧ προύχρι]ον, ἐς μέσην φλόγα,
ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπ]ε]ο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατέψηκ]αι χθονὶ,
μορφῇ μάλιστ' εἰκασ]ὲν, ὥσ]ε πρίονος
ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται πρ]πετές· ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
πρ]ύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροὶ,
γλαυκῆς ὀπ]ώρας ὥσ]ε πίονος ποτοῦ
χυθέν]ος εἰς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.

ὥστ' οὐκ ἔγωγε τἀλλότρια τοῖς γνώμης πέσω·
ὁρῶ δ' ἐμὸν ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἄν ποτ', ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀπωφθίσαι
χρῄζων, ἔθελγέ μ'. ὧν ἐγὼ μεθύστερον,
ὅτ' οὐκ ἔτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
μένη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαπωφλερῶ.
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτραπτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημάνασα, χὥσα περ ἂν θίγῃ,
φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὁδὲ
σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας,
πῶς οὐχ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
καίτοι δέδοκται, κεἰ σφαλήσεται,
ταὐτῇ ξὺν ἁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα.
ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετὸν,
ἥ τις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

ΧΟΡΟΣ.

ταρβεῖν μὲν ἔργα δεινὰ ἀναγκαίως ἔχει·
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπὶς, ἥ τις καὶ θράσος τι προξενεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἐκουσίας
ὀργὴ πέπεισα, ἧς σε τυγχάνειν πρέπει.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνὸς, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοις βαρύ.

ΧΟΡΟΣ.

σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεσθι, μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ὤχετο.

ΥΛΛΟΣ.

ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἰλόμην,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ στεγνωμένην
ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λῴους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;

ΥΛΛΟΣ.

τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

οἵ μοι. τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;

ΥΛΛΟΣ.

ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι. τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἀγέννητον ποιεῖν;

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ παρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς;

ΥΛΛΟΣ.

αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι
πατρὸς δεδορκὼς, οὐ κατὰ γλώσσαν κλύων.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ, καὶ παρίστασαι;

ΥΛΛΟΣ.

εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
ὅθ' εἶρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τρόπαια κἀκροθίνια,
ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διὶ
βωμοὺς ὁρίζει, τεμενίαν τε Φυλλάδα·
οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ.
μέλλονθι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
ὃν κεῖνος ἐνδὺς, ὡς σὺ προὔξεφίεσο,
ταυροκτονεῖ μὲν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων,
λείας ἀπαρχὴν, βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βεσκήματα.
καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος, ἵλεῳ φρενὶ,
κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ, κατηύχετο·
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
φλὸξ αἱματηρὰ, κἀπὸ πιείρας δρυὸς,
ἱδρὼς ἀνήει χρωτὶ, καὶ προσῳλύσσετο
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων
ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος. εἶτα Φοίνιος
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο,
ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,

ποίαις ἐνέσχαι τόιδε μηχαναῖς πέπλον·
ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος, τὸ σὸν μόνης
δώρημ' ἔλεξεν, ὥστερ ἦν ἐσταλμένον.
κἀκεῖνος, ὡς ἤκουσε, καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνδήψατο,
μάρψας πεδός νιν, ἄρθρον ᾧ λυγίζεται,
ῥιπεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
κρατὸς δὲ λευκὸν μύελον ἐκραίνει μέσου,
διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.
ἄπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεὼς,
τοῦ μὲν νοσοῦντος, τῶν δὲ διαπεπραγμένου·
κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκλύπασυν πέτραι,
Λοκρῶν ἔρεισι πρῶνες, Εὐβοίας τ' ἄκραι.
ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ῥιπτῶν ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον εἰδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον,
οἷον καταςήσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάσπορον
ἐφθαλμὸν ἄρας, εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
δακρυρροοῦσαν, κἀμὲ προσβλέψας, καλεῖ·
Ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακὸν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί.
ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες
ἐνταῦθ', ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν·
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς

πόρ[ε]μευσον ὡς τάχισ]α, μηδ' αὐτοῦ θάνω. —
τοσαῦτ' ἐπισκήψας]ος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε, πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις,
βρυχώμενον σπασμοῖσι. καί νιν αὐτίκα
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποινίμος Δίκη
τίσαιτ', Ἐριννύς τ'. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προύβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
κ]είνασ', ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

ΧΟΡΟΣ.

τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὅθ' εὔνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΥΛΟΣ.

εἶἆτ' ἀφέρπειν. οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός.
ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥ τις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;
ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν, ἣν
τῷ 'μῷ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ σφετέραν.
τοῦτος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὅ τ' ἔλαχεν, ὁπότε τελέσμενος ἐκφέροι
δωδέκαλος ἄρσις, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, καὶ τάδ' ἐρθῶς

ἔμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων
ἔτι ποτ' ἔτ' ἐπίσταιτ' ὀν γ' ἔχοι
θανὼν λατρείαν;
εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ ἀντιστ. α'.
χρίει δολοπτοιὸς ἀνάγκα,
πλευρᾷ προσπαγέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτεκε δ' αἰόλος δράκων,
πῶς ὅδ' ἂν ἄελιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας προσπεταχὼς
φάσμαι; μελαγχαίτα δ'
ἄμμιγά νιν αἰχίζει
Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ'
ἐπιζέσαντα.
ὧν ἄδ' ἀ τλάμων ἄοκνον . στροφὴ β'.
μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν,
νέων αἰῶσσόντων γάμων,
τὰ μὲν οὔ τι προσέβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου
γνώμας μολόντ' ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς.
ἦ που ὀλοὰ σθένει,
ἦ που ἀδινᾶν χλωρὰν
τέγγει δακρύων ἄχναν.
ἃ δ' ἐρχομένα
μοῖρα προφαίνει δολίαν
καὶ μεγάλαν ἄταν.
ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων· ἀντιστ. β.
κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἷον ἀναρ-
σίων οὔπω ἀγακλειτὸν

Ηρακλέα 'πέμολεν πάθος οἰχ[ίσαι.
ἰὼ κελαινὰ λό[χα προμάχου δορὸς,
ἃ τότε θοὰν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ·
ἀ δ' ἀμφίπτολος
Κύπρις ἄναυδος φανερὰ
τῶνδ' ἐφάνη πράκ[τωρ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
οἴκ[ου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου;
τί φημί;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἥκ[ει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυσ[υχῆ
κωκυτὸν εἴσω· καί τι καινίζει σ[έγη.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ξύνες δὲ
τήνδ', ὡς ἀήθης καὶ ξυνωφρυωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

ΤΡΟΦΟΣ.

Ω παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον, Ηρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ', ὦ γεραιά, καινοπ[οιηθὲν λέγεις;

ΤΡΟΦΟΣ.

βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυσ[άτην
ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.

ΧΟΡΟΣ.

οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα;

ΤΡΟΦΟΣ.

πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟΡΟΣ.

τέθνηκεν ἡ τάλαινα;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεύτερον κλύεις.

ΧΟΡΟΣ.

τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;

ΤΡΟΦΟΣ.

σχετλιώταλα πρός γε πρᾶξιν.

ΧΟΡΟΣ.

880 εἰπὲ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴν διηίσθωσε.

ΧΟΡΟΣ.

τίς θυμὸς, ἢ τίνες νόσοι;

ΤΡΟΦΟΣ.

τάνδ' αἰχμὰ βέλεος κακοῦ
ξυνεῖλε.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἐμήσατο
885 πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα;

ΤΡΟΦΟΣ.

ξιφόεντος ἐν τομᾷ σιδήρου.

ΧΟΡΟΣ.

ἐωτεῖδες, ὦ μαλαία, τάνδ' ὕβριν;

ΤΡΟΦΟΣ.

ἐωτεῖδον, ὡς δὴ πλησία παρασλάτις.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.

ΤΡΟΦΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

τί φωνεῖς;

ΤΡΟΦΟΣ.

σαφηνῆ.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτεκεν, ἔτεκεν μεγάλαν
ἁ νέορτος ἅδε νύμφα
δόμοισι τοῖσδ' ἐριννύν.

ΤΡΟΦΟΣ.

ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ὤκλισας.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κλίσαι;

ΤΡΟΦΟΣ.

δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
ἐωσὶ παρῆλθε δωμάτων ἔσω μόνη,
καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρὶ,
κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
ἔρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίτνουσ', ὅτι

γένοιτ' ἐρήμη, κλαιε δ' ὀργάνων ὅτου
ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
ἄλλη δὲ κἄλλη δωμάτων σῖρωφωμένη,
εἴ που φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαιεν ἡ δύσηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη,
καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ
τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
τοῖς Ἡρακλείοις σῖρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
κἀθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις,
καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα,
ἔλεξεν· Ὦ λέχη τε, καὶ νυμφεῖ' ἐμά,
τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἔμ' οὔ ποτε
δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.—
τοσαῦτα φωνήσασα, συλλίνῳ χερὶ
λύει τὸν αὐτῆς πέπλον, ᾧ χρυσήλατος
προὔκειτο μαστῶν περονίς· ἐκ δ' ἐλώπισε
πλευρὰν ἄπασαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον.
κἀγὼ δρομαία βᾶσ', ὁσονπερ ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
κἀὼ ὦ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
ἰδὼν δ' ὁ παῖς ὤμωξεν. ἔγνω γὰρ τάλας

τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα
ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύσληνος οὔτ' ἐδυρμάτων
ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφί νιν γοώμενος,
οὔτ' ἀμφιτιτθῶν στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
πλευρὰν παρεὶς, ἔκειτο πόλλ' ἀνασπένων,
ὡς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ·
κλαίων ὅθ' οὕνεκ' ἐκ δυεῖν ἔσοιθ' ἅμα,
πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίου.
τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο
ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται,
ματαιός ἐστιν. οὐ γάρ ἐσθ' ἥ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟΡΟΣ.

Πότερα πρότερ' ἂν ἐπιστένω,
πότερα τέλεα περαιτέρω,
δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνω.
τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾷν δόμοις,
τάδε δὲ μέλλομεν ἐπ' ἐλπίσι.
κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
εἴθ' ἀνεμόεσσά τις στροφ. α'.
γένοιτ' ἔπουρος ἐστιῶτις αὖρα,
ἥ τις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
ἐπεὶ ἐν δυσπαλλάκτοις ὀδύναις

χωρεῖν πρὸς δόμον λέγουσιν
ἄστωτόν τι θαῦμα.
ἄϊσχου δ' ἄρα νοὺ μαχρὰν ἀντ. β'.
πρεσύχλαιον, ἐξύφωνος ὡς ἀηδών.
ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
προχηδομένα, βαρεῖαν
ἄψοφον φέρει βάσιν.
αἰ αἰ αἰ· ὅδ' ἄναυδος φέρεται.
τί χρὴ, θανόντα νιν, ἢ καθ'
ὕπνον ἔντα, κρῖναι;

ΤΥΛΟΣ.

Ὠ μοι ἐγὼ σοῦ, πάτερ, ὤ μοι ἐγὼ
σοῦ μέλεος. τί πάθω; τί δὲ μήσομαι;
οἴ μοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
ζῇ γὰρ προφητής. ἀλλ' ἴσχε δακὼν
σῆμα σόν.

ΤΥΛΟΣ.

πῶς φῂς, γέρον; ἢ ζῇ;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον,
κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον.

ΤΥΛΟΣ.

ἀλλ'

ἐπί μοι

ἐπί μοι μελέῳ
βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήλοις
ὀδύναις; οἴ μοι μοι ἐγὼ τλάμων·
ἦ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἆρ' ἐξήδης ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι
τῶνδ' ἀπὸ κρατὸς καὶ βλεφάρων ὕπνον;

ΥΛΛΟΣ.

οὐ γὰρ ἔχω πῶς
ἂν σλέξαιμι, κακὸν τόδε λεύσσων.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν
ἱερῶν, οἵαν ἀνθ' οἵων
θυσιῶν ἐπί μοι
μελέῳ χάριν ἤνυσας. ὦ Ζεῦ,
οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν·
ἢν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
τίς γὰρ ἀοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης
ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην. ἐ, ἐ.

εἆτέ μ', εἆτέ με δύσμορον εὐνάσαι.
πᾶ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.
ἀντέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ.
ἤπιαί μου τοῦτό τοι.
ἦλθ' αὖθ' ἕρπει. πόθεν ἔστ', ὦ
πάντων Ελλάνων ἀδικώταται ἀνέρες, οὓς δὴ
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλας; καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;
ἐ ἐ, οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου
θέλει μολὼν
τοῦ σιγεροῦ; φεῦ, φεῦ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς, τοῦργον τόδε μεῖζον ἀνήκει,
ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ ὄμμα
ἔμπαλιν ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν.

ΥΛΛΟΣ.

ψαύω μὲν ἔγωγε·
λαθίπονον δ' ὀδύναν οὔτ' ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν,
ἔσθι μοι ἐξανύσαι βιότου. τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παῖ, παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;
τᾷδ' ἐμέ, τᾷδ' ἐμὲ
πρόσλαβε κουφίσας.
ἐ ἔ. ἰὼ ἰὼ δαῖμον.
θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει
δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς

ἀπροτίβαλος ἀγρία
νόσος. ἰὼ Παλλὰς,
τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,
τὸν Φύσαντ' οἰκτείρας,
ἀνεωίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ
κληῖδος· ἀκοῦ δ' ἄχος, ὡ μ' ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθεος,
ἣν ὤδ' ἐφίδοιμι πεσοῦσαν
αὖτως, ὤδ' αὖτως, ὡς μ' ὤλεσεν.
ὦ Διὸς αὐθαίμων,
ὦ γλυκὺς Ἅιδας,
εὔνασόν μ', εὔνασον,
ὠκυωτέᾳ μόρῳ
τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟΡΟΣ.

κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,
ἄναχτος, οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγῳ κακὰ
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς
προὔθηκεν, οὔθ' ὁ σὸγγονος Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ,
οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβλησθρον, ᾧ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας

ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιὰς, οὔθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ἕλλας, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε Φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
δός μοι, χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβών,
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα,
εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης, ὁρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον, οἰκτρόν τ' ἐμὲ
πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὄντις, ὥστε παρθένος,
βέβρυχα κλαίων. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
τόνδ' ἄνδρα Φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα·
ἀλλ' ἀσθένακτος αἰὲν ἐσῳόμην κακοῖς.
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς εὕρημαι τάλας,
καὶ νῦν προσελθὼν σῆθι πλησίον πατρὸς,
σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο
πέπωσθα. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
αἲ αἲ, ὦ τάλας, ἐ ἔ.
ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ

διῆξε πλευρῶν· οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾷν
ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
ὦ ναξ Ἀΐδη, δέξαι μ'·
ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον.
ἔνσεισον, ὦ ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυταί γὰρ αὖ πάλιν,
ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες, χέρες,
ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες,
ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέστατ', οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,
διφυῆ τ' ἄμικτον ἱππασάμενα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
Ἅιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων
δράκοντα μήλων Φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις;
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
κοὐδεὶς τρόπαι' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος, καὶ κατερράκωμένος,
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ,
κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,
ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν, ὅτι

καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ τλῆμον Ἑλλὰς, πένθος οἷον εἰσορῶ
ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.

ΥΛΛΟΣ.

ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν κλῦθί μου, νοσῶν ὅμως.
αἰτήσομαι γάρ σ', ὧν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτὸν, μὴ τοιοῦτον ὡς δάκνῃ
θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμῇ, κἂν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰπὼν ὃ χρῄζεις, λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν,
οὐδὲν ξυνίημ', ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

ΥΛΛΟΣ.

τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς Φράσων, ἐν οἷς
νῦν ἐστιν, οἷς θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσίᾳ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ παῖ παῖ, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόνου μητρὸς, ὡς κλύειν ἐμέ;

ΥΛΛΟΣ.

ἔχει γὰρ οὕτως, ὥστε μὴ σιγᾷν πρέπειν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτα, τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

λέγ'· εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.

ΥΛΛΟΣ.

λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΥΛΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκ[λ]όπου.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἵ μοι· πρὶν, ὡς χρῆν, σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΥΛΛΟΣ.

κἄν σου σ[τ]ραφείη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἰπὲ σ[τ]' ἢ νοεῖς.

ΥΛΛΟΣ.

ἅπαν τὸ χρῆμ' ἥμαρτε, χρησ[τ]ὰ μνωμένη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

χρήστ', ὦ κάκιστ[ε], πατέρα σὸν κ[τ]είνασα, δρᾷ;

ΥΛΛΟΣ.

σ[τ]έργημα γὰρ δοκοῦσα προσ[β]αλεῖν σέθεν,
ἀπημ[μ]ωλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

καὶ τίς τοσοῦτος Φαρμακεὺς Τραχινίων;

ΥΛΛΟΣ.

Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
ὄλωλ', ὄλωλα, φέ[γ]γος οὐκ ἔτ' ἐσ[τ]ί μοι.
οἵ μοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν.

ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστί σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων, ὅσ' οἶδ' ἐγώ.

ΤΛΑΟΣ.

ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν.
παίδων δὲ, τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ', ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γοῦν ἄκουε τοὔργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ, ἐμὸς καλῇ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ἄτῳ,
ἀλλ' ὅστις Ἅιδου φθίμενος εἰσήτωρ πέλοι.
ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκπεινεν θανών.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
μαντεῖα καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην,
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός·
ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι· καὐδόκουν πράξειν καλῶς.

τόδ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον,
καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξύναι στόμα,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκάθουλα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν εἰς λόγου στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθών, πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.

ΥΛΛΟΣ.

ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ θᾶσσον οἴσεις, μηδ' ἀπωστήσεις ἐμοί;

ΥΛΛΟΣ.

ἰδοὺ προτείνω, κοὐδὲν ἀντειρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὄμνυ Διὸς νῦν τοῦ με Φύσαντος κάρα.

ΥΛΛΟΣ.

ἢ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἢ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.

ΥΛΛΟΣ.

ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπωάμοτον.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.

ΥΛΛΟΣ.

οὐ μὴ λάβω· δράτω γάρ. εὔχομαι δ' ὅμως.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;

ΥΛΛΟΣ.

οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρῄζεις Φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκπεμύνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν·
καὶ, πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας,
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
ἀλλ' ἀσταλάκτοις καὶ δακρύτοις, εἴπερ εἶ
τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγώ,
καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.

ΥΛΛΟΣ.

οἵ μοι πάτερ, τίν' εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὁποῖα δράσας' ἐστίν. εἰ δὲ μή, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του, μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.

ΥΛΛΟΣ.

οἵ μοι μάλ' αὖθις. οἷά μ' ἐκκαλῇ, πάτερ,
Φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον,
καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

ΥΛΛΟΣ.

καὶ πῶς ὑπαίθων, σῶμ' ἂν ἰώμην τὸ σόν;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' εἰ φοβῇ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.

ΥΛΛΟΣ.

Φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

ΥΛΛΟΣ.

ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
τὰ δ' ἄλλα πράξω, κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δ' ἐμοὶ
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

ΥΛΛΟΣ.

εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστὶν, ἐργασθήσεται.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον.

ΥΛΛΟΣ.

Ἰόλην ἔλεξας, ὥστ' ἐπαισχάζειν ἐμέ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπαισχήσω, τέκνον.
ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν
βούλει, πατρῴων ὀρκίων μεμνημένος,
πρόσθου δάμαρτα, μηδ' ἀπαισθήσῃ πατρί·
μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτέ·
ἀλλ' αὐτὸς, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.

πιθοῦ. τὸ γάρ τοι μεγάλα πισ[τεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπωσ[θεῖν, τὴν πάρος ξυ[χεῖ χάριν.

ΥΛΛΟΣ.

οἴ μοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι, κακόν.
τὸ δ[' ὧδ[' ὁρᾶν φρονοῦντα, τίς ποτ' ἂν φέροι;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς.

ΥΛΛΟΣ.

τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μ[ὴ]
μεταίτιος, σοί τ' αὖθις, ὡς ἔχεις, ἔχειν,
τίς ταῦτ' ἂν, ὅ[σ]τις μὴ 'ξ ἀλασ[τόρ]ων νοσοῖ,
ἕλοιτο; χρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν,
ἢ τοῖσιν ἐχθί[σ]τοισι συνναίειν ὁμοῦ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπωσ[θ]ησαντα τοὺς ἐμοὺς λόγους.

ΥΛΛΟΣ.

οἴ μοι. τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέν[τ]ος ἐκνικεῖς κακοῦ.

ΥΛΛΟΣ.

δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαν[τ]ος κλύειν.

ΥΛΛΟΣ.

ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;

HERACLES.

οὐ δυσσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.

LICHAS.

πράσσειν ἄναγας οὖν με παῤδίκως τάδε;

HERACLES.

ἔγωγε. τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.

LICHAS.

τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε
κακὸς φανείην, σοί γε πιστεύσας, πάτερ.

HERACLES.

καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χέρα
ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθες· ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον, ἐς πυρὰν με θῇς.
ἄγ' ἑσκοπεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη.

LICHAS.

ἀλλ' οὐδὲν ἔργει σοὶ τελεισθῆναι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναστάζεις, πάτερ.

HERACLES.

ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀναχινῆσαι
νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος
λιθοκόλλητον σῆμιον παρέχουσ',
ἀνάτασαι βοήν, ὡς ἐπίχαρτον
τελέως ἀεκούσιον ἔργον.

LICHAS.

αἶρε', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι ξυγγναμοσύνην,

μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων·
οἱ Φόσανδες, καὶ κληζόμενοι
πατέρες, τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ·
τὰ δὲ νῦν ἑσθῶτ', οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις,
χαλεπωτάτα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων,
τῷ τήνδ' ἄτην ὑποτέχνῃ.

ΧΟΡΟΣ.

λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πήματα καινοπαθῆ· καὶ
οὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Τὸ δρᾶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ οἱ ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ, καὶ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ, καὶ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ, καὶ ΜΕΜΝΩΝ. πεσόντος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδέκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδήν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς. ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται, καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην· ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων, δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχρήσασθαι. καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστὶ καὶ κριός τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα, ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν, ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ΛΟΚΡΟΥ. Δικαίαρχος δὲ ΑΙΑΝΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς ΑΙΑΣ ἀναγέγραπται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ Ὀδυσσέα ἐπὶ τῆς σκηνῆς διατρίβοντα, τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομῳδοῦντα, ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσέα. παραγίνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων νεῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν Ἑλληνικὰ, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα, τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακὶς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων,

ὅτι Αἴας ἐστὶν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ πρόβατα. ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, Χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα πρόβατα, ἀπολοφύρονται· καὶ μάλιστα ὁ Χορός. ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἡ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποχρινόμενος πεπαῦσθαι, ἕξεισι καθαρσίων ἕνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχρῆται. εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἐῶντα θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται. παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγῳδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἤκουεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατὴς εἶναι τῶν ὅπλων, καὶ ἀπολυχών, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται νῖκαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς, οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι. ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων καὶ περιπαθῶς· (Οδυσσ. λ'. 542.)

οἵη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκραληκότος (547.)

ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ.

οὐκ ἐλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιούτου ἀνδρὸς διὰ τὴν ἥτταν ἀποθανόντος.

Η σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν Αθηνᾶν. ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊέντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος.

δράσαντος. θεοῦ οὖν ἦν τὸ ταῦτα διασαφῆσαι, καὶ Ἀθηνᾶς προσκηδομένης τοῦ Ὀδυσσέως, ἐφεξῆς·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστορήκασιν. οἱ μὲν γάρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς, ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἱμορροῶν· οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός· καὶ οὕτω τελευτᾷ. οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅσπερ ἐκάλυψεν ἡ λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν, τρωτὸν ἔμεινε.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Αεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαέρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρτάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μεμαρτυρημένον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ὢν νῦν ἄρτι τυγχάνει, κάρα
σταλάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καί σ' οὐδὲν εἶτα τῆσδε παυσαίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
στρατηλατεῖς τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ἦς, ὅμως
φωνῆμ' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενὶ,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κεῖνον γὰρ, οὐδὲν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.

νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε.
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα·
κἀγὼ 'θελονθὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.
ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
λείας ἀπάσας, καὶ καθημαγμένας
ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπισταταις.
τὴν δ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
κἀμοί τις ὀπὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει,
φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
κατ' ἴχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
καιρὸν δ' ἐφήκεις. πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος,
τά τ' εἰσέπειτα, σῇ χυβερνῶμαι χερί.

ΑΘΗΝΑ.

ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἕβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘΗΝΑ.

ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἦξεν χέρα;

ΑΘΗΝΑ.

χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπόλησε βάσιν;

ΑΘΗΝΑ.

δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Αἰγείοις τόδ' ἦν;

ΑΘΗΝΑ.

καὶν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘΗΝΑ.

νύκλωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὥρμᾶται μένος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ παρέστη, καὶπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘΗΝΑ.

καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

ΑΘΗΝΑ.

ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
καὶ πρός τε πώμνας ἐκτρέπω, ξύμμικτά τε
λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον,
κύκλῳ ῥαχίζων· καὶδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὁτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπίπλνων, στρατηλατῶν.
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
ὦτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά.
καὶπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,

τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
ποίμνας τε πάσας, ἐς δόμους κομίζεται.
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται.
δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς.
θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀπωσθρόφους
αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
οὗτος, σὲ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
Αἴαντα φωνῶ. σλεῖχε δωμάτων πάρος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δρᾷς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘΗΝΑ.

οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.

ΑΘΗΝΑ.

τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν. . . .

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐχθρός γε τῷδε ταὐδρὶ, καὶ τανῦν ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.

ΑΘΗΝΑ.

μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέσθην ἔχνῳ.

ΑΘΗΝΑ.

ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷς;

ΑΘΗΝΑ.

ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γένοιτο μέν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.

ΑΘΗΝΑ.

σίγα νυν ἑσθὼς, καὶ μέν' ὡς χυρεῖς ἔχων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκὼς ὢν τυχεῖν.

ΑΘΗΝΑ.

ὦ οὗτος, Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

τί βαιὸν οὕτως ἐπιρρέπῃ τῆς ξυμμάχου;

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης· καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘΗΝΑ.

καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;

ΑΙΑΣ.

κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

ΑΘΗΝΑ.

ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ἤχμασας χέρα;

τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
ποίμνας τε πάσας, ἐς δόμους κομίζεται.
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐκερων ἄγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται.
δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Αργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.
θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀϊωστρόφους
αὐγὰς ἀϊτείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
οὗτος, σὲ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀϊτευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
Αἴαντα φωνῶ. σταῖχε δωμάτων πάρος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δρᾷς, Αθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.

ΑΘΗΝΑ.

οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.

ΑΘΗΝΑ.

τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν. . . .

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ, καὶ τανῦν ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.

ΑΘΗΝΑ.

μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ.

ΑΘΗΝΑ.

ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;

ΑΘΗΝΑ.

ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γένοιτο μέν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.

ΑΘΗΝΑ.

σίγα νυν ἑστὼς, καὶ μέν' ὡς χυρεῖς ἔχων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν.

ΑΘΗΝΑ.

ὦ οὗτος, Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
τί βαιὸν οὕτως ἐπρέπῃ τῆς ξυμμάχου;

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης· καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘΗΝΑ.

καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;

ΑΙΑΣ.

κόμπος πάρεστι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

ΑΘΗΝΑ.

ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ἤχμασας χέρα;

ΑΙΑΣ.

ὥστ' οὔ ποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

τεθνᾶσιν ὦνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.

ΑΙΑΣ.

θανόντες ἤδη τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.

ΑΘΗΝΑ.

εἶεν. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου;
ποῦ σοι τύχης ἔσηκεν; ἢ πέφευγέ σε;

ΑΙΑΣ.

ἦ τοὐπαίτριωπον κύνα δος ἐξήρου μ' ὅπου;

ΑΘΗΝΑ.

ἔγωγ'· Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνσκάτην, λέγω.

ΑΙΑΣ.

ἠδίστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω
θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τι πω θέλω.

ΑΘΗΝΑ.

πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τί κερδάνῃς πλέον;

ΑΙΑΣ.

πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἐρκίου σκέγῃς —

ΑΘΗΝΑ.

τί δῆτα τὸν δύσμηνον ἐργάσει κακόν;

ΑΙΑΣ.

μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.

ΑΘΗΝΑ.

μὴ δῆτα τὸν δύσμηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ.

ΑΙΑΣ.

χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι·

κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοὐκ ἄλλην δίκην.

ΑΘΗΝΑ.

σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν,
χρῶ χειρί· Φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς.

ΑΙΑΣ.

χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' ἀεί μοι ξύμμαχον παρεστάναι.

ΑΘΗΝΑ.

ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση.
τούτου τίς ἂν σοι ταὐδρὸς ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρέθη τὰ καίρια;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐπαισχύνειρα δέ νιν,
δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν.
ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἴδωλ', ὅσοιπερ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

ΑΘΗΝΑ.

τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει·
ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα ταὐθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου

Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον αἰχιάλου,
σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ ζαμενὴς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω, καὶ πεφόβημαι,
πηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.
ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ
λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,
ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπὴ,
κλείνοντ' αἴθωνι σιδήρῳ.
τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπιστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰὸς
οὐκ ἂν ἁμάρτοι· κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.
πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.
καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς,
σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν,
καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους

τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ,
χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρὶς, ἄναξ.
ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι·
μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.
ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις ολοφώ.
(ὦ μεγάλα Φάτις, ὦ
μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς.)
ὥρμαται πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας,
ἤ που τινὸς νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
ψευσθεῖσα δώροις, εἴτ' ἐλαφηβολίαις·
ἢ χαλκοθώρηξ ἥντιν' Ἐνυάλιος
μομφὰν ἔχων
ξυνοῦ δορὸς, ἐννυχίοις μαχαναῖς
ἐτίσατο λώβαν.
οὔ πω γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, ἀπιστρ.
παῖ Τελαμῶνος, ἔβας,
τόσσον ἐν ποίμναις πτηνῶν·
ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀστερόπαι
καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,

μὴ, μή μ', ἄναξ,
ἔθ' ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις ὅμμ' ἔχων,
κακὰν φάτιν ἄρῃ.
ἀλλ' ἄνα ἐξ εὐράνων, ὅπου μακραίωνι ἐπῳδός.
σῃρίζῃ ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ,
ἄταν οὐρανίαν φλέγων.
ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὧδ' ἀτάρβητα
ὁρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
πάντων καρχαζόντων γλώσσαις
βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσακε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ερεχθειδᾶν,
ἔχομεν σθεναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας ὠμοκρατὴς
Αἴας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐνήλακται τῆς ἀμερίας
νὺξ ἥδε βάρος;
παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,
λέγ', ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας,
ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.

μανίᾳ γὰρ ἀλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦθ' ἁν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδαΐκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ,
κείνου χρηστήρια τἀνδρός.

ΧΟΡΟΣ.

οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς ἀρισφή.
αἴθοπος ἀγγελίαν
ἄτλατον, οὐδὲ φευκτὰν,
τῶν μεγάλων Δαναῶν
ὑποκληζομέναν,
τὰν ὁ μέγας μῶθος αἴξει.
οἴ μοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον.
περίφαντος ἀνὴρ
θανεῖται παραπλήκτῳ
χερὶ, συγκαταικτὰς
κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,
καὶ βοτῆρας ἰπποσυνόμους.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὤ μοι· κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν·
ὧν τὰ μὲν εἴσω σφάζ' ἐπὶ γαίας,
τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν,
τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ῥιπτεῖ θερίσας· τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
κίονι δήσας,
μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν,

παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,
κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων,
κούδεὶς ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.

ΧΟΡΟΣ.

ὥρα τιν' ἤδη κάρα κα- ἀντιστρ.
λύμμασι κρυψάμενον,
ποδοῖν κλοπαὶν ἀρέσθαι,
ἢ θοὸν εἰρεσίας
ζυγὸν ἑζόμενον,
πολιοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς
δικρατεῖς Ατρεῖδαι
καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι
λιθόλευστον ἄρη
ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυ-
πεὶς, τὸν αἶσ' ἄπλαιος ἔχει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οὐκ ἔτι. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
ἄξας ὀξὺς νότος ὡς, λήγει.
καὶ νῦν Φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰ πέπαυται, χάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
Φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις,

Φίλους

φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ὢν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοισθ' ὅπως λέγεις.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἡνία ξυνών·
νῦν δ', ὡς ἔληξε, κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
χεἰνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ,
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος.
ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δῖς τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;

ΧΟΡΟΣ.

ξύμφημι δή σοι, καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκοι. πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.

ΧΟΡΟΣ.

τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν, τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ

ἅπαν μαθήσει τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν.
χεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἑσπέροι

λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.
κἀγὼ 'πιπλήσσω, καὶ λέγω· Τί χρῆμα δρᾷς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς, ἐφορμᾷς πεῖραν, οὔτε του κλύων
σάλπιγγος; ἀλλὰ νὺν γε πᾶς εὕδει στρατός.---
ὁ δ' εἶπε πρός με βαΐ', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
ΓΥΝΑΙ, ΓΥΝΑΙΞΙ ΚΟΣΜΟΝ Η ΣΙΓΗ ΦΕΡΕΙ.
κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ'· ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας.
ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐκερών τ' ἄγραν.
καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε· τοὺς δ' ἄνω τρέπων
ἔσφαζε, κἀῤῥάχιζε· τοὺς δὲ δεσμίους
ἠκίζετ', ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πτιτνῶν.
τέλος δ' ὑπαὶξας διὰ θυρῶν, σκιᾷ τινὶ
λόγους ἀνέσωσα, τοὺς μὲν Ατρειδῶν κάτα,
τοὺς δ' ἀμφ' Οδυσσεῖ, ξυνιθεὶς γέλων πολύν,
ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν εἰλίσαιτ' ἰών·
κἄπειτ' ἐπαὶξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν,
ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει σέλας,
παίσας κάρα 'θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου,
κόμην ἀμπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.
καὶ τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
εἰ μὴ Φανείην πᾶν τὸ συνηυχὸν πάθος,

χἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτέ.
χἀγὼ, Φίλοι, δείσασα, τοὐξειργασμένον
ἔλεξα πᾶν, ὅσονπερ ἐξηπατώμην.
ὁ δ' εὐθὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
ἃς οὔ ποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
τοιοῦσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν.
ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
ὑπεστέναζε, ταῦρος ὡς, βρυχώμενος.
νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ
ἄσιτος ὠνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών.
καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται.
ἀλλ', ὦ Φίλοι, τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην,
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.

ΧΟΡΟΣ.

Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις
ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙΑΣ.

ἰώ μοι μοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον. ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος, οἵαν τήνδε θωύσσει βοήν;

ΑΙΑΣ.

ἰώ μοι μοι.

ΧΟΡΟΣ.

ὠὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ παῖ, παῖ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὤ μοι τάλαιν'. Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

ΑΙΑΣ.

Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἦ τὸν εἰσαεὶ
λελατήσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὠὴρ Φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἄν τιν· αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰδοὺ διείγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων χυρεῖ.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ Φίλοι ναυβάται, στροφὴ α'.
μόνοι ἐμῶν Φίλων, μόνοι τ'
ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ,
ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα
Φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

ΧΟΡΟΣ.

οἵ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ γένος ναΐας ἀντιστ. α'.
ἀρωγὸν τέχνας, ἁλίαν
ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν,
σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα
ποιμένων ἐπαρκέσοντ'·
ἀλλά με συνδαΐξον.

ΧΟΡΟΣ.

εὔφημα φώνει. μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΑΙΑΣ.

ὁρᾷς τὸν Θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον, στροφὴ β'.
τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις,
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
οἴ μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε.

ΑΙΑΣ.

οὐκ ἐκλός; οὐκ ἄψορρον ἑκνεμεῖ πόδα;
αἰ αἰ αἰ αἰ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, ὕπειπε, καὶ φρόνησον εὖ.

ΑΙΑΣ.

ὦ δύσμορος, ὃς χερσὶ μὲν στροφὴ γ'.
μεθῆκα τοὺς ἁλάστορας,
ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσὶ καὶ
κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις,
ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα.

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἀπαύλων ἀεὶ ἀντιστ. β'.
κακῶν ἔργανον, τέκνον Λαέρτιου,
κακοφρονέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

ΧΟΡΟΣ.

ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κἀδύρεται.

ΑΙΑΣ.

ἴδοιμι δή νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
ἰώ μοι μοι.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μέγ' εἴπῃς. οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ;

ΑΙΑΣ.

ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, ἀντιστ. γ'.
πῶς ἂν τὸν αἱμυλώταλον,
ἐχθρὸν ἄλημα, τύς τε δισ-
σάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς,
τέλος θάνοιμι καὐτός.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν
εὔχου. τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκότος;

ΑΙΑΣ.

ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἐπῳδὴ δ'.
ἔρεβος ὦ φαεννόταλον, ὡς ἐμοί,
ἕλεσθέ μ', ἕλεσθ' οἰκήτορα,

ἕλεσθέ μ'. οὔτε γὰρ θεῶν
γένος, οὔθ' ἁμερίων
ἔτ' ἄξιος βλέπειν, τιν' εἰς
ὄνασιν ἀνθρώπων.
ἀλλά μ' ἀ Διὸς ἀλκίμα θεὸς
ὀλέθριον αἰκίζει.
ποῖ τις οὖν φύγῃ;
ποῖ μολὼν μενῶ;
εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι,
τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας,
μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
πᾶς δὲ στρατὸς δίωλτος ἂν με
χειρὶ φονεύοι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δυσπάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ πόροι ἁλίρροθοι, ἀντιστ. δ'.
πάρακλά τ' ἄντρα, καὶ νέμος ἐπάκτιον,
πολύν με, πολύν, δαρόν τε δὴ
κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν
χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ
ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα. τοῦ-
τό τις φρενῶν ἴσθω.
ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
εὔφρονες Ἀργείοις,
οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ
τόνδ' ἴδητ', ἔτος

ἐξερέω μέγ', οἷον οὔ
τινα Τροία στρατοῦ
δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ
Ελλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
ὧδε πρόκειμαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὔ τοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῶ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπλωκότα.

ΑΙΑΣ.

αἲ αἲ· τίς ἄν ποτ' ᾠὠθ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐνίσχάνω·
ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ιδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα κάλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ,
πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρχέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Αργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι.
καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ·
εἰ ζῶν Αχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινὶ,
οὐκ ἄν τις αὖτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
νῦν δ' αὖτ' Ατρεῖδαι Φωτὶ πανλουργῷ φρένας
ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσασθαι κράτη.
εἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε

δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπενθείναντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς·
κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος. εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα, καὶ πεδία τάδε.
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας
μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
πρὸς ἕρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
καὶ δρῶν τι χρηστὸν εἶτα λοίσθιον θανῶ;
ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που.
οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
μή τοι φύσιν γ' ἄσωλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρψειν ἔχει
προσθεῖσα, κἀνθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;

οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,
ὅστις ξεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ', ὡς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.
παῦσαί γε μέν τοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς,
εἴπερ τινὸς, σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεσῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που,
καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς,
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧς ξυνηλλάχθης ἐμοὶ,
μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφεὶς τινί.
ἢν γὰρ θάνῃς σὺ, καὶ τελευτήσας μ' ἀφῇς,
ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο,
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἕξειν τροφήν.
καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ,
λόγοις ἰάπτων· Ἰδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,

οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει. —
τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ,
σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα, καὶ τῷ σῷ γένει.
ἀλλ' αἰδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γήρᾳ προλείπων· αἰδεσαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.
οἴκτειρε δ', ὦ ναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων. ὅσον κακὸν
κεἰνῳ τε κἀμοὶ τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὅ τι βλέπω,
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἥστωσας δορὶ,
καὶ μητέρ'· ἀλλ' ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με
καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρὶς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι.
ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν. ἀνδρί τοι χρεὼν
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τι που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί·
ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὐπεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιτό πω θ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.

ΧΟΡΟΣ.

Αἶας, ἔχειν σ' ἂν οἴκτον, ὡς κἀγὼ, φρενὶ
θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.

ΑΙΑΣ.

καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.

ΑΙΑΣ.

κόμιζέ νυν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.

ΑΙΑΣ.

ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν; ἢ τί μοι λέγεις;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

μή σοι γέ που δύσπηνος ἀνδήσας θάνοι.

ΑΙΑΣ.

πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τοῦ 'μοῦ τόδε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι.

ΑΙΑΣ.

ἐπῄνεσ' ἔργον, καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τί δῆτα δρῶσ' ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε;

ΑΙΑΣ.

δός μοι προσεῖπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.

ΑΙΑΣ.

τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν, ὅστις χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.

ΑΙΑΣ.

ἔρωνλι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ δὴ κομίζει πρόσωπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.

ΑΙΑΣ.

αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ,
νεοσφαγῆ που τόνδε προσλεύσσων φόνον,
εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.
ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέσλερος,
τἀ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καί τοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν.
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδίσλος βίος,
ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.
ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἵος ἐξ οἵου τράφῃς.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκευ, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
οὔ τοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσει
σλυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
τοῖσν πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπαν', εἰ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
ἀλλ' ἄνδρες ἀστοισλῆρες, ἐναίλιος λεὼς,
ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπλω χάριν,
κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως

τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
Τελαμῶνι δείξει, μητρί τ', Ἐριβοίᾳ λέγω,
ὡς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ,
μέχρις οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.
καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.
ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν, ἐπώνυμον,
Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου σῆρέφων
πόρπακος, ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος·
τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.
ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμα πάκτου. μηδ' ἐπισκήνους γόους
δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτισται γυνή.
πύκαζε θᾶσσον. οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

ΧΟΡΟΣ.

δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά' σου τεθηγμένη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δίστοτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί;

ΑΙΑΣ.

μὴ χρῖνε, μὴ ξέταζε. σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

εἴ μ', ὡς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.

ΑΙΑΣ.

ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἶμ' ὀφειλέτης ἔτι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

εὔφημα φώνει.

ΑΙΑΣ.

τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

σὺ δ' οὐχὶ πείσει;

ΑΙΑΣ.

πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ταρβῶ γὰρ, ὦ ναξ.

ΑΙΑΣ.

οὐ ξυνέρξειθ' ὡς τάχος;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πρὸς θεῶν μαλάσσου.

ΑΙΑΣ.

μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,

595 εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

Ω κλεινὰ Σαλαμὶς, σὺ μέν που στροφὴ α'.
ναίεις ἁλίπλακτος, εὐδαίμων,
πᾶσιν περίφαντος αἰεί·
ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,
600 παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ἰδαίᾳ μίμνω
λειμωνίᾳ ποίᾳ
μήλων, ἀνήριθμος,
αἰὲν εὐνόμᾳ
605 χρόνῳ τρυχόμενος,

κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀωότροσον
ἀίδηλον Ἅιδαν.
καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ἀντιστ. α'.
ξύνεσθιν ἔφεδρος, ὤ μοι μοι,
θεία μανίᾳ ξύναυλος·
ὃν ἐξεπέμψω
πρὶν δή ποτε θουρίῳ
κραιοῦντ' ἐν Ἄρει·
νῦν δ' αὖ φρενός γ' οἰο-
βότας, φίλοις μέγα
πένθος εὕρηται.
τὰ πρὶν δ' ἔργα χερῶν
μεγίστας ἀρετᾶς
ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ', ἔπεσεν,
μελέοις Ἀτρείδαις.
ἦ που παλαιᾷ μὲν στροφὴ β'.
ἔνηροφος ἀμέρᾳ
λευκῷ δὲ γήρᾳ
μάτηρ, νιν ὅταν νοσοῦνθ'
φρενομόρως ἀκούσῃ,
αἴλινον, αἴλινον,
οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἥσει δύσμορος· ἀλλ' ὀ-
ξυτόνους μὲν ᾠδὰς
θρηνήσει· χερόωληκτοι δ'
ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας.

χρείσσων

κρείσσων γὰρ Ἅιδᾳ κεύ- ἀντιστ. β'.
θων, ἢ νοσῶν μάταν,
ὃς ἐκ πατρῴας
ἦκων γενεᾶς ἄριστος
πολυπόνων Ἀχαιῶν,
οὐκ ἔτι συνῳδόφοις
ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
ὦ τλᾶμον πάτερ, οἵαν
σε μένει πυθέσθαι
παιδὸς δύσφορον ἄταν,
ἣν οὔπω τις ἔθρεψεν
αἰῶν Αἰακιδᾶν, ἄτερθέ γε τοῦδε.

ΑΙΑΣ.

Ἄπαντ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται·
κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
κἀμὸς δεινὸς ὅρκος, κ' αἱ περισκελεῖς φρένες.
κἀγὼ γὰρ, ὃς τὰ δεινὰ θερμὸν τότε,
βαφῇ σίδηρος ὡς, ἐθηλύνθην σέλμα
πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. οἰκτείρω δέ νιν
κτήραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παραλίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ
μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
μολών τε, χῶρον ἔνθ' ἂν ἀπλοῦν κίχω,
κρύψω τόδ' ἔγχος τυμὸν, ἔχθιστον βελῶν,
γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ Ἅιδης τε σωζόντων κάτω.

ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
οὔτω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
ΕΧΘΡΩΝ ΑΔΩΡΑ ΔΩΡΑ Κ'ΟΥΚ ΟΝΗΣΙΜΑ.
τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπείκτέον. τί μή;
καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει. τοῦτο μέν, νιφοστιβεῖς
χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὑπνος
λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἔγωγ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος,
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦνα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρίας λιμήν.
ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα, διὰ τέλους, γύναι,
εὔχου τελεῖσθαι, τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
ὑμεῖς δ', ἑταῖροι, ταὐτὰ τῇδ' ἐμοὶ τάδε
τιμᾶτε· Τεύκρῳ τ', ἢν μόλῃ, σημήνατε

μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἄμα.
ἐγὼ γὰρ εἶμι' ἐκεῖσ', ὅπωσι πορευτέον·
ὑμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
πύθοισθε, κεἰ νῦν δυσλυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

ΕΦριξ' ἔρωτι, περιχαρ�ὴς δ' ἀνεστόμαν. στροφ.
ἰὼ ἰὼ, Παὶ, Παὶ,
ὦ Παὶ, Παὶ ἁλίπλαγκτε, Κυλ-
λανίας χιονοκλύστου
πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
θεῶν χοροστοί' ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
ξυνὼν ἰάψῃς.
νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων
μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων
ὁ Δάλιος, εὔγνωστος,
ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων.
ἔλυσε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης. ἀντιστρ.
ἰὼ, ἰώ. νῦν αὖ,
νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐ-
άμερον πελάσαι φάος
θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Λἴας
λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
πάνθυλα θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομίᾳ
σέβων μεγίστᾳ.
πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει·
κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ'

ἀν, εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων
Αἴας μετεγνώσθη
θυμὸν Ατρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ανδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.
Τεύκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον,
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Αργείοις ὁμοῦ.
σφείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ' ὀνείδεσιν
ῥᾴσσον ἔνθεν κἄνθεν, οὔ τις ἔστ' ὃς οὐ,
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλεύτου στρατοῦ
ξύναιμον ἀπεκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσει
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.
λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου,
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἀλλ' ἡμὶν Αἴας ποῦ 'στιν, ὡς φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔνδον. ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
βουλὰς νέοισιν ἐξαταζεύξας τρόποις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού.
βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἔπεμψεν, ἢ 'φάνην ἐγὼ βραδύς.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστι χρείας τῆσδ' ὑπεσταλμένον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεύκρος ἔνδοθεν σέλγης
μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οἴχεταί τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καλλαχθῇ χόλου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟΡΟΣ.

ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
Κάλχας μεταστὰς οἷος Ἀτρειδῶν δίχα,
ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν Φιλοφρόνως
θεὶς, εἶπε, κἀπέσκηψε, παντοίᾳ τέχνῃ
εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοῦμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἐᾶν,
εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδε θἡμέρᾳ μόνῃ
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
τὰ γὰρ περισσὰ καὶ νόητα σώματα
πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.

κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος
ἄνους καλῶς λέγοντος εὑρέθη πατρός.
ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· Τέκνον, δορὶ
Βούλου κρατεῖν μέν, ξὺν θεῷ δ' ἀεὶ κρατεῖν.—
ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο·
Πάτερ, θεοῖς μέν, κἂν ὁ μηδὲν ὢν, ἐμοῦ
κράτος καταιρήσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.—
τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον
δίας Ἀθάνας, ἡνίκ' ὀτρύνουσά νιν
ηὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα Φοινίαν τρέπειν,
τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄῤῥητόν τ' ἔπος·
Ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
ἵσθ', κἀθ' ἡμᾶς δ' οὔπω τ' ἐκρήξει μάχη.—
τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀσφαλεῖ θεᾶς
ἐκλήσατ' ὀργήν, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ τῇδε θἠμέρᾳ, τάχ' ἂν
γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι.
τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἕδρας
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ὧνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δαία Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὅρα μολοῦσα τόνδ', ὅπως σ' ἔπη θρασεῖ.
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην

κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;

ΧΟΡΟΣ.

τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρὸς, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἵ μοι, τί φῄς, ὦ ἄνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
θυραῖος εἴπερ ἐστὶν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῄς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
σκηνῆς ὕπαυλον, μηδ' ἀφιέναι μόνον.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, καὶ τίν' αὐτὸν λέγει τάδε;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἵ μοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦ Θεσπρωτείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἰ ἐγὼ, φίλοι, πρόσπτ' ἀναγκαίας τύχης,
καὶ σωτεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν·
οἱ δ' ἑστερους ἀϊκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους

ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.
ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη,
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
οἵ μοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἱδρυτέον.
ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κεῖσ', ὅπου περ ἂν σθένω.
χωρῶμεν, ἐκπονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή,
σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς σωτεύδει θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖν ἕτοιμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἕψεται.

ΑΙΑΣ.

Ο μὲν σφαγεὺς ἔσηκεν, ἦ τομώτατος
γένοιτ' ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὁρᾶν.
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι,
σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής.
ἔπηξα δ' αὐτόν, εὖ περισταίλας, ἐγὼ
εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν. ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ
σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.
πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέρονθ', πρῶτος ὡς με βασάνῃ
πεσόντα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.
τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προσρέπτεται· καλῶ θ' ἅμα

πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
πλευρὰν διαῤῥήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους,
ἀεί θ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐριννῦς τανύπωδας, μαθεῖν ἐμέ,
πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας,
καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
ξυναρπάσαι σειραν· ὥστερ εἰσορῶσ' ἐμέ,
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν φιλίστων ἐχγόνων ὀλοίατο.
ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐριννύες,
γεύεσθε, μὴ φείδεσθε, πανδήμου στρατοῦ.
σὺ δ', ὦ τὸν αἰῶν' οὐρανὸν διφρηλατῶν,
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
ἀλλ' ἀρχέτω τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών·
καί τοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών.
σὲ δ', ὦ Φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω,
παυσ τατον δή, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον,
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον

Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρῆναί τε, ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τα Τρωϊκὰ
πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὡ τροφῆς ἐμοί·
τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·
τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
πᾶ, πᾶ,
πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος.
ἰδού, ἰδού.
δοῦπον αὖ κλύω τινά.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τί οὖν δή;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πᾶν ἐσβέβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἔχεις οὖν;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ μοὶ δή, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον, ὥνηρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἄν μοι, τίς ἄν στρεφὴς.

Φιλοπόνων ἁλιάδᾶν
ἔχων αὐτανους ἄγρας,
ἢ τίς Ολυμπιάδων
θεῶν, ἢ ῥυτῶν
Βοσπορίων ποταμῶν
ἴδρις, τὸν ὠμώθυμον εἴ
που ποτὲ πλαζόμενον
προσβλέπει, ἀπύοι;
σχέτλια γὰρ μακρῶν ἀλάταν πόνων
οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
ἐμὲ δ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰὼ, ἰώ μοι μοι.

ΧΟΡΟΣ.

τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰὼ τλήμων.

ΧΟΡΟΣ.

τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ
Τέκμησσαν, οἴκῳ τῷδε συγκεκραμένην.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστίν;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπλυχής.

*

ΧΟΡΟΣ.

ἰώ μοι μοι, ἐμῶν νόσ⟨ων· στροφὴ β'.
ὦ μοι, κατέπτυφνες, ἄναξ,
τόνδε συνναύταν. ἰὼ τάλας·
ὦ ταλαίφρων γύναι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχον⟨ος, αἰάζειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

τίνος ποτ' ἆρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ· δῆλον. ἐν γὰρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μοι ἐμᾶς ἄτας; στροφὴ γ'.
οἷος ἄρ' αἱμάχθης
ἄφρακ⟨ος φίλων·
ἐγὼ δ', ὁ πάν⟨α κωφὸς, ὁ πάντ' ἄϊδρις,
κατημέλησα. πᾶ, πᾶ
κεῖται ὁ δυσ⟨ράπελος,
ὁ δυσώνυμος Αἴας;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οὔ τοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ
φάρει καλύψω τῷδε παμφαή δην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἂν ὄσ⟨ις καὶ φίλος τλαίη βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας
πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
οἵ μοι, τί δράσω; τίς σε βασ⟨άσει φίλων;
ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἂν ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι.

πεσῶ᾽ ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
ὦ δύσμορ᾽ Αἴας, οἷος ὢν οἷῳ ἔχεις,
ὡς καὶ παρ᾽ ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμελλες τάλας ἀντιστ. α᾽.
ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων
ἆρ᾽ ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίων
πόνων. τοιά μοι
πάννυχα καὶ φαέθοντ᾽
ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,
ἐχθοδόπῳ Ατρείδαις,
οὐλίῳ σὺν πάθει.
μέγας ἆρ᾽ ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
Αχιλλέως ὅπλων ἔκειτ᾽ ἀγὼν πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰώ μοι μοι.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δύη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰώ μοι μοι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδέν σ᾽ ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι,
τοιοῦδ᾽ ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ᾽ ἔστ᾽, ἐμοὶ δ᾽ ἄγαν φρονεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ξυναυδῶ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἵ μοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
χωροῦμεν· οἷοι νῶν ἐφεσταῖσι σκοποί.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ μοι μοι· ἀναλγήτων ἀντισ. β'.
δισσῶν ἐθρόησας ἄναυ-
δον ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε; μὴ θεῶν μέτα.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγαν δ' ὑπερθρισθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τοιόνδε μέν τοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ', Ὀδυσσέως χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ ῥα κελαινώπαν ἀντισ. γ'.
θυμὸν ἐφυβρίζει
ὁ πολύτλας ἀνὴρ,
γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσι
πολὺν γέλωτα, φεῦ, φεῦ,
ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς
κλύοντες Ἀτρεῖδαι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἵδ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν,

θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἢ κείνοις γλυκύς,
αὐτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν,
ἐκτήσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελε.
πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἄν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ.
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἔτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ
λιτῶν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἰώ μοι μοι.

ΧΟΡΟΣ.

σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν,
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοὶ,
ἆρ' ἠμπτόλησας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟΡΟΣ.

ὄλωλεν ὧνήρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὤμοι, βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς ὧδ' ἐχόντων —

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟΡΟΣ.

πάρα σʃεναίζειν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὦ περισωερχὲς πάθος.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγαν γε, Τεῦκρε.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε; ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΟΡΟΣ.

μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις, ὡς κενῆς
σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐʃκόνει, ξύʃκαμνε. τοῖς θανοῦσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεʃγελᾶν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν.
ἐφίεθ' ὡνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἀλγιʃτον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
μάλιʃτα τοὐμὸν ʃπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
ὦ φίλτατ' Αἴας, τὴν σὴν ὡς ἐπῃσθόμην
μόρον, διώκων, κἀξιχνιοσκοπούμενος.
ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινὸς,

διῆλθ'

διῆλθ' Αχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχῃ θανών.
ἀὴ 'γὼ κλύων δείλαιος, ἐκπαγλῶν μὲν ὤν,
ὑπεστέναζον· νῦν δ' ὁρῶν, ἀπόλλυμαι.
οἴ μοι.
ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὦ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, ἐς ποίους βροτοὺς,
τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
ἦ που Τελαμὼν, ὁ σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα,
δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως,
χωροῦντ' ἄνευ σοῦ; πῶς γὰρ οὔχ; ὅταν πάρᾳ
μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;
τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
σὲ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
κράτη θανόντος, καὶ δόμους νέμειμι σούς.
τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
τέλος δ', ἀπωστὸς γῆς ἀπορρίφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.
τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δ' ἐμοὶ
πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
καὶ ταῦθ' ἅπαντα σοῦ θανόντος εὑρόμην.
οἴ μοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὦ τάλας, ὑφ' οὗ
φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὡς χρόνῳ

ἔμελλέ σ' Ἑλλὰς, καὶ θανὼν, ἀποφθίσειν;
σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
Ἑλλὰς μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι περιστείς, ἱππικῶν ἐξ αὐλύγων
ἐγναπτεῖτ' αἰεὶ, ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον·
οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων,
πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἆρ' οὐχ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος;
ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τἀ πάντ' ἀεὶ
φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
κεῖνός τ' ἐκεῖνα σκεργέτω, κἀγὼ τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
φράζου τὸν ἄνδρα, χὠ τι μυθήσει τάχα.
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
γελῶν, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

τίς δ' ἐστὶν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις σέθεν;

ΧΟΡΟΣ.

Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐσκείλαμεν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὁρῶ. μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

σοῦτος, σὲ φωνῶ. τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ ξυσκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦνλά θ', ὃς κραίνει στρατοῦ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὔκουν ἂν εἴπωις ἥντιν' αἰτίαν προθείς;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸν ἐλθόντας οἴκοθεν
ἄξειν Αχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξεύρομεν ζητοῦνλες ἐχθίω Φρυγῶν·
ὅστις στρατῷ ξύμπανλι βουλεύσας φόνον,
νύκλωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἔλοι δορί·
κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἵλκυσεν, τύχην,
θανόνλες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίσλῳ μόρῳ·
οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς,
τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔ τις ἔστ' ἀνὴρ στένων
τοσοῦτον, ὅστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ·
ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
ὄρνισι Φορβὴ παραλίοις γενήσεται.
πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
εἰ γὰρ βλέπωνλος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν,
πάνλως θανόνλες γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
χερσὶν παρευθύνονλες. εὖ γάρ ἐσθ' ὅτου
λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.
καί τοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἄνδρα δημότην
μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεσλώτων κλύειν.

οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
Φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθέστηκεν δέος·
οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι,
μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
ἀλλ' ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἂν, κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο·
ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ', ἃ βούλεται, πάρα,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἕστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἃ 'ν ἡδώμεθα,
οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἃ 'ν λυπώμεθα.
ἔρωσι παραλλάξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἴθων ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.

ΧΟΡΟΣ.

Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑπεστήσας σοφὰς,
εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐκ ἄν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει,
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ', εἶπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἢ σὺ φῂς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιῶν δεῦρο σύμμαχον λαβών;

οὐχ αὐτὸς ἐξέπαλευσεν, ὡς αὐτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν
ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν·
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοι τόνδε κοσμῆσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἢ καὶ τῷδέ σε.
ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπαλευσας, οὐχ ὅλων
στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.
ἀλλ' ὥνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔασ
κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῂς,
εἴθ' ἕτερος στρατηγὸς, ἐς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο
γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ·
ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δ' οὐδέν. οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα, πλείους δεῦρο κήρυκας λαβών,
καὶ τὸν στρατηγὸν, ἧκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἂν στραφείην, ἐς τ' ἂν ἦς οἷός περ εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀστοῖσ' εἰ λάβοις.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

κἀὼν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κλείναντά με;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

κλείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

μὴ νῦν ἀτίμα θεούς, θεοῖς σεσωσμένος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

μισοῦντ' ἐμίσουν. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθης.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐν τοῖς δικασταῖς, οὐκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἐν σοὶ φράσω. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

σὺ δ' ἀνταμούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασύν,
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὗρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυβείς,
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
οὕτω δὲ καὶ σὲ, καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμὼν καταστέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπωπα μωρίας πλέων,
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κἀπ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ,
ὀργὴν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·
Ἀνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος. —
τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
ὁρῶ δέ τοι νιν, κἄστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἠνιξάμην;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄτειμι. καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις,
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄφερπέ νυν. καὶμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

ΧΟΡΟΣ.

ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
ἀλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας,
στεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὑρόντα καθέξει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περισκελοῦντε δυσλήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο.
θάκει δὲ προσπρόσπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἱκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις σέρατοῦ
βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,
γένους ἄπαιδος ῥίζαν ἐξημημένος
αὐτῶς, ὁπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ' αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ Φύλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ πρεσπευσὼν ἔχου.

ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες εἶντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῶνδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει στροφὴ α'.
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόνων μόχθων
ἄταν ἐπάγων
ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν,
δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι ἀντιστ. α'.
μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον Ἅιδαν,
κεῖνος ἀνὴρ, ὃς σὺγερῶν
ἔδειξ' ὅπλων Ελλα-
σιν κοινὸν Ἄρη.
ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων.
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
ἐκεῖνος οὔτε σὺν φάναν, στροφὴ β'.
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ἐμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,
δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν
ἐρώτων·
ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὤ μοι.
κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
αἰεὶ πυκιναῖς δρόσοις

τεῦχόμενος κόμας, λυγρᾶς
μνήμαλα Τροίας.
καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου ἀνίστ. β.
δείματος ἦν μοι προβολὰ
καὶ βελέων θοῦριος Αἴας·
νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται σὺγερῷ
δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν
τέρψις ἐπέσται;
γενοίμαν
ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου,
τὰς ἱερὰς ὄπως προσεί-
ποιμ' ἂν Ἀθάνας.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον·
δῆλος δ' ἐμοί 'στι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.
σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.
ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὑψηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὠδαιτόρεις,
ὅτ' οὐδὲν ὤν, τοῦ μηδὲν ἀντίστης ὑπερ.
κοὔτε στρατηγοὺς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω,
ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῂς, Αἴας ἔπλει.

ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
ποῦ βάλος, ἢ ποῦ σἀντος, οὗτερ οὐκ ἐγώ;
οὐκ ἆρ' Αχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε;
πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Αχιλλείων ὅπλων
ἀγῶνας Αργείοισι κηρύξαι τότε,
εἰ παὖλαχοῦ Φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοὶ,
κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν, οὐδ' ἡσσημένοις,
εἶκειν, ἀ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς·
ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
ἢ ξὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.
ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε
κατάσταοις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
εἰ τοὺς δίκῃ νικῶνλας ἐξωθήσομεν,
καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
ἀλλ' εἰρκτέον ταὐδ' ἐστίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι·
ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακλήσει τινά·
ὡς ἀνδρὸς οὐκ' ἔτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
θαρσῶν ὑβρίζεις, κἀξελευθεροστομεῖς.
οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν,
ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκ ἔτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·

τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.

ΧΟΡΟΣ.

εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις διαῤῥεῖ, καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ὠνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
Λῖας, ἔτ' ἴσχει μνῆσιν, οὗ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί·
ἀλλ' εἶχεται δὴ παῖδα ταὔτ' ἐῤῥιμμένα.
ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκ ἔτ' οὐδέν, ἡνίκα
ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐξεκλεισμένους,
ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς,
ἐῤῥύσατ' ἐλθὼν μοῦνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τἀφλεῶν ὕπερ;
τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε,
ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
χὠὔτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μένος μόνου,
λαχών τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναύλιος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν;
ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν

ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
δύσηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ,
ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
Ατρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέσταιον,
προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ
λαβὼν ἐπαχθὲς ἄνδρ' ὁ Φιτύσας πατὴρ,
ἔφηκεν ἄλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν.
τοιοῦτος ὢν, τοιῷδ' ὀνειδίζεις στυγεράν;
ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀρίστευσας, ἐμὴν
ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαομέδοντος; ἔκκριτον δέ νιν
δώρημ' ἐκείνῳ δῶκεν Αλκμήνης γόνος.
ἆρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων;
εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους.
ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπερ
γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω.
πρὸς ταῦθ', ὅρα μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἑληλυθὼς,
εἰ μὴ ξυναίψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἠσθόμην
βοὴν Ατρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἦκουσεν αἰσχρά. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτ' ἐμέ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔξεστιν οὖν εἰπόντι ταὐληθῆ φίλῳ,
σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

εἰπέ. ἦ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·

μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
καὶμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Αχιλλείων ὅπλων·
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
σύμμουν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
ἓν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Αργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Αχιλλέως,
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
σὺ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείρεις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν τυγῇς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὺ ταῦτ', Οδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔγωγ'. ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μὴ χαῖρ', Ατρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ,

κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν πόλει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

παῦσαι. κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρὸς, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τί ποτε πείσῃς; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδῇ νέκυν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

νικᾷ γὰρ ἡ 'ρετή μι τῆς ἔχθρας πολύ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκλοι βροτοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ κἄρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, κοὐθτις πικροί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοιοῦσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κλᾶσθαι φίλους;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῆδε θἡμέρᾳ φανεῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς, ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὡς ἂν ποιήσῃς, παντὶ χρησμὸς γ' ἔσει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν·
οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν, ἔμοιγ' ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή.

ΧΟΡΟΣ.

ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρος ἔστ' ἀνήρ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
μένος παρέσχες χερσὶν, οὐδ' ἔτλης παρὼν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,
ὡς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολὼν,
αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,

μνήμων τ' Ερινὺς, καὶ τελεσφόρος Δίκη
κακοὺς κακῶς ὀλεῖρειαν, ὥσπερ ἤθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πάρος,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
τἀ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε· κεἴ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκλέλοιπε
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβαλον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
κόσμον φερέτω.
παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ἔσον ἰσχύεις,
φιλότητι θίγων, πλευρᾶς ξὺν ἐμοὶ
τάσδ' ἐπικούφιζ'. ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σεύσθω, βάτω,
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ

κουδενί πω λαῴων τῶν θνητῶν
Αἴαντος· ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσι
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἠνιξάμην;

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄτειμι. καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις,
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄφερσέ νυν. καὶμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου, φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.

ΧΟΡΟΣ.

ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
ἀλλ', ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας,
στεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὑρόντα καθέξει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή.
τάφον περισελοῦντε δυσλήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο.
θάκει δὲ προσπρόσπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἱκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ
βίᾳ σ' ἀπωσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,
γένους ἄπαυλος ῥίζαν ἐξημημένος
αὐτῶς, ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ' αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.

ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει στροφὴ α'.
πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόνων μόχθων
ἄταν ἐπάγων
ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν,
δύσπανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι ἀντιστ. α'.
μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον Ἅιδαν,
κεῖνος ἀνὴρ, ὃς σὺγερῶν
ἔδειξ' ὅπλων Ελλα-
σιν κοινὸν Αρη.
ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων.
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων, στροφὴ β'.
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ἐμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὅτοβον,
δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν
ἐρώτων·
ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν, ὤ μοι.
κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
αἰεὶ πυκιναῖς δρόσοις

τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς
μνήμαλα Τροίας.
καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου ἀντιστ. β'.
δείματος ἦν μοι προβολὰ
καὶ βελέων θούριος Αἴας·
νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται σὺγερῷ
δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν
τέρψις ἐπέσται;
γενοίμαν
ἵν' ὑλᾶεν ἔσεστι πόντου
πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου,
τὰς ἱερὰς ὄπως προσεί-
ποιμ' ἂν Ἀθάνας.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον·
δῆλος δ' ἐμοί 'στι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.
σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.
ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὑψηλὰ ἐκόμπασες, κἀπ' ὄκρων ὠδίνων ὄρεις,
ὅτ' οὐδὲν ὤν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ.
κοὔτε στρατηγοὺς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω,
ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῂς, Αἴας ἔωλει.

ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὦδ' ὑπερφρονα;
ποῦ βάλος, ἢ ποῦ σλάντος, οὔτερ οὐκ ἐγώ;
οὐκ ἆρ' Αχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε;
πικρούς ἔοιγμεν τῶν Αχιλλείων ὅπλων
ἀγῶνας Αργείοισι κηρύξαι τότε,
εἰ παύλαχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοὶ,
κούκ ἀρκέσει ποθ' ὑμὶν, οὐδ' ἡσσημένοις,
εἶκειν, ἀ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκε κριταῖς·
ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
ἢ ξὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.
ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε
κατάσλασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
εἰ τοὺς δίκῃ νικῶνλας ἐξωθήσαμεν,
καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
ἀλλ' εἰρκλέου τάδ' ἐσλίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέσλατοι·
ἀλλ' εἰ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
μάσλιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
καὶ σοὶ πρόσερπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν καταχλήσει τινά·
ὡς ἀνδρὸς οὐκ' ἔτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
θαρσῶν ὑβρίζεις, κἀξελευθεροσλομεῖς.
οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν,
ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
ὅσλις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λέγονλος οὐκ ἔτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·

τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.

ΧΟΡΟΣ.

εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις διαῤῥεῖ, καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ὠνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνῆσιν, οὗ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δορί·
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐῤῥιμμένα.
ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκ ἔτ' οὐδέν, ἡνίκα
ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐξεκλεισμένους,
ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς,
ἐῤῥύσατ' ἐλθὼν μοῦνος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τἀφρῶν ὕπερ;
τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε,
ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
χὠ τ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου,
λαχών τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναύλιος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεὶς
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν;
ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρὼν

ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
δύσηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προύφυ πατὴρ,
ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον φύγα;
Ατρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε, δυσσεβέσταον,
προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ
λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ Φιτύσας πατὴρ,
ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
τοιοῦτος ὢν, τοιῷδ' ὀνειδίζεις στόρᾳ;
ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν
ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἢ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαομέδοντος; ἔκκριτον δέ νιν
δώρημ' ἐκείνῳ δῶκεν Αλκμήνης γόνος.
ἆρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων;
εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
βαλεῖτε χ' ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ ξυσκειμένους.
ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὕπερ
γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω.
πρὸς ταῦθ', ὅρα μὴ τοὐμὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς,
εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἠσθόμην
βοὴν Ατρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἤκουσεν αἰσχρά. δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτ' ἐμέ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔξεστιν οὖν εἰπόντι ταὐληθῆ φίλῳ,
σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

εἰπέ. ἦ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἔπει
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Αργείων νέμω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·

μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
καὐμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
εὔκλουν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως,
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔγωγ'. ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μὴ χαῖρ', Ἀτρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν πέλει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

παῦσαι. κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

μέμνησ' ὁποίῳ Φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρὸς, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδῇ νέκυν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοιοίδε μέντοι Φῶτες ἔμπληκτοι βροτοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν Φίλοι, καὖθις πικροί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοιοῦσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κλᾶσθαι Φίλους;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ Φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θἠμέρᾳ Φανεῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄνδρας μὲν οὖν Ελλησι πᾶσιν ἐνδίκους.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἦ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς, ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὡς ἂν ποιήσῃς, παντὶ χρησιὸς γ' ἔσει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν·
οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν, ἔμοιγ' ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρή.

ΧΟΡΟΣ.

ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρος ἔστ' ἀνήρ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
μένος παρέσχες χερσὶν, οὐδ' ἔτλης παρὼν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφορμίσαι μέγα,
ὡς ὁ στρατηγὸς οὐκ ἐπίφθονος μολών,
αὐτός τε κἀγὼ ξύναιμος ἠθελήσατην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ.
τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,

μνήμων τ' Ερινὺς, καὶ τελεσφόρος Δίκη
κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥστε μ' ἤθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πάλαι,
τάφου μὲν ὄκνῳ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε· κεἴ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ' ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκλέλαμαι
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβαλον
τρίπουδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον
κόσμον φερέτω.
παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
φιλότητι θίγων, πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ
τάσδ' ἐπικούφιζ'. ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σεύσθω, βάτω,
τῷδ' ἀνδρὶ πόνων τῷ πάντ' ἀγαθῷ

κουδενί πω λώονι τῶν θνητῶν
Αἴανλος· ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσι
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Digitized by Google

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

Ἀπαγωγὴ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ' Ἑλένου μαντείαν, ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμοὺς συντελοῦντας πρὸς τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν· ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Λήμνῳ. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ γερόντων τῶν Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται δὲ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιία. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ἥδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι σθόλῳ,
πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἕλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἁλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.
ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἀχλὴ μὲν ἥδε τῆς περιῤῥύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστειπτος, οὐδ' οἰκουμένη,
ἔνθ', ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
ταχθεὶς τόδ' ἕρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσῳ κατασπάζοντα διαβόρῳ πόδα·
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν, οὔτε θυμάτων
παρὴν ἐκηλοις προσθίγειν· ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων·
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἡκουσα, κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοιπ' ὑπηρετεῖν,
σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.

ἀ μοι προστελθὼν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει
χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ,
ὡς ταὐπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύῃς,
ἐγὼ δὲ φράζω· κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις.
δοκῶ γάρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τόδ'· ἐξύπερθε, καὶ σίβου γ' οὐδεὶς τύπος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅρα, καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ ἔνδον οἰκοῶσός ἐστί τις τροφή;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σκεύη γε Φυλλὰς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐστ' ὑπόσκιον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, Φλαυρούργου τινὸς
ἀνδρὸς τέχνημα, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἰοὺ, ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται

ῥάκη, βαρείας τοῦ νοσηλείας πλέα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὠνὴρ κατοικεῖ τοῦσδε τοὺς τόπους σαφῶς,
κἄστ' οὐχ ἑκάς που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ
κῶλον παλαιᾷ κηρὶ, προσβαίη μακράν;
ἀλλ' ἢ 'πὶ Φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἢ Φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που.
τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπὴν,
μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους λαβεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἔρχεταί τε, καὶ φυλάξεται σθένος.
σὺ δ', εἴ τι χρῄζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἤν τι καινὸν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύῃς, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δῆτ' ἄνωγας;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ἅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε παὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' Ἀχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν,

μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν Ιλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν Αχιλλείων ὅπλων
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ·
ἀλλ' αὖτ' Οδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἂν
θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά.
τούτων γὰρ οὐδέν μ' ἀλγυνεῖς· εἰ δ' ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύσην πᾶσιν Αργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ', ὁμιλία
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας, οὔτ' ἔνορκος οὐδενί,
οὔτ' ἐξ ἀνάγκης, οὔτε τοῦ πρώτου σθένους·
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
ὥστ', εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,
ὄλωλα, καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα καὶ Φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν, μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά.
ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κλῆμα τῆς νίκης λαβεῖν.
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτόν, κἄπειτα τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ μὲν οὐς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τοῦσδε καὶ πράσσειν σθένω.

ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς, οὔθ', ὡς φασιν, ὁὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἶμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν,
καὶ μὴ δόλοισιν. οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης, ὁκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον, ἢ νικᾷν κακῶς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ', εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἰοὺς ἀφύκτους, καὶ προσωπέμπωνλας φόνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμίξαι θρασύ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔ· μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λαλεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ', εἶμ' ἐγώ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς, οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἄν, εἴπερ ὠφελ' ἔχει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὡς τοῦτό γ' ἔρξας, δύο φέρῃ δωρήματα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποίω; μαθὼν γὰρ, οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σοφός τ' ἂν αὐτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ μνημονεύεις οὖν ἃ σοι παρήνεσα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σάφ' ἴσθ', ἐπειδὴ εἰσάπαξ ξυνήνεσα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου·
ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.
καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτέ τι
καλασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόπον
μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἄγνοια προσῇ·
οὗ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου,
δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε·
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νεῶν,
Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιὰς, ἣ σώζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

Τί χρὴ, τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον προφὴ-
σαι, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑποπτῶσαν;
φράζε μοι. τέχνα γὰρ τέχνας
ἑτέρας προὔχει,
καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τί μοι ἔννεπε
τί σοι χρεὼν ὑποῦργεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τόσσον ἐσχατιαῖς
προσιδεῖν ἐθέλεις, ὅντινα κεῖται,
δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ
δεινὸς ὀδίτης, τῶνδ' ἐκ μελάθρων
πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν,
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.

ΧΟΡΟΣ.

μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, ἀντιστ. α'.
φρουρεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
νῦν δ' ἐμοὶ λέγ' αὐλὰς ποίας
ἔνεδρος ναίει,
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
μή με λάθῃ πελάσας ποθέν.
τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα; τίν' ἔχει σλίβον;
ἔναυλον, ἢ θυραῖον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρίνης κοίτης.

ΧΟΡΟΣ.

ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρείᾳ
σλίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτᾶς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ἰοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς,

οὐδέ

οὐδέ τιν' αὐτῷ
παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾷν.

ΧΟΡΟΣ.

οἰκτείρω νιν ἔγωγ', ὅπως, ἐπῳδὴ γ'.
μή του κηδομένου βροτῶν,
μηδὲ ξύνδρομον ὅμμ' ἔχων,
δύσλανος, μόνος αἰεὶ,
νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
χρείας ἰσταμένῳ. πῶς πο-
τε, πῶς δύσμορος ἀντέχει;
ὦ παλάμαι θνητῶν,
ὦ δύστανα γένη βροτῶν,
οἷς μὴ μέτριος αἰών.
οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἀντιστ. β'.
ἦκων οὐδενὸς ὕστερος,
πόνων ἄμμορος ἐν βίῳ
κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων,
σκιτῶν ἢ λασίων μετὰ
θηρῶν· ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
λιμῷ τ' οἰκτρὸς, ἀνήκεστα
μεριμνήματ' ἔχων· βαρεῖ-
α δ' ἀθυρόστομος
ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
αἱμωγᾶς ὑπακούει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί.
θεῖα γὰρ, εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ,

καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη.
καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτη,
τοῦ μὴ πρότερον τένδ' ἐπὶ Τροίᾳ
τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
πρὶν ὅδ' ἑξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.

ΧΟΡΟΣ.

εὔσημ' ἔχε, παῖ. ὀλιγοστὴ γ'

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τόδε;

ΧΟΡΟΣ.

προύφάνη κλύτως
φωτὸς σύλροφος, ὡς τειρομένου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων;
βάλλει, βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά
του, σλίβου κατ' ἀνάγκαν
ἐρωτύλος· οὐδ' ἐμὲ λάθει βαρεῖα
τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ.
διάστημα θροεῖ γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔχε, τέκνον — ἀντιστ. γ'

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λέγ' ὅ τι.

ΧΟΡΟΣ.

Φροντίδας νέας·

οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔνστοιτος ὠνήρ,
οὐ μολπαὶν τύριγγος ἔχων,
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας, ἀλλ' ἥ
που πλαίων ὑπ' ἀνάγκας
βοᾷ τηλωπὸν ἰωὰν, ἢ ναὸς
ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.
προβοᾷ γάρ τι δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ἰὼ ξένοι,
τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλῳ πλάτῃ
καθέσχετ', οὔτ' εὔορμον, οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί.
Φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὄκνῳ
δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον·
ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύσηνον, μόνον,
ἔρημον ὧδε κἀφιλον κακούμενον,
φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.
ἀλλ' ἀντάμειψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ
ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα
Ἕλληνές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλταλον φώνημα. φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγε

χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ Φίλταλος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιῤῥύτου
Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς,
ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐξ Ἰλίου τοι δῆτα νῦν γε ναυστολῶ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἰλιον στόλου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ', ἔντιν' εἰσορᾷς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς γὰρ κάτοισθ', ὃν γ' εἶδον οὐδεπώποτε;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδ' οὔνομ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ἦσθου ποτ' οὐδέν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ', ὧν ἀνίστορεῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,

οὔ μηδὲ κληδὼν ὥσθ' ἕχουσος οἴκαδε,
μησθ' Ελλάδος γῆς μηδαμοῦ, διῆλθέ που.
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ,
γελῶσι σῖγ' ἔχοντες· ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε, κἀπὶ μεῖζον ἕρχεται.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Αχιλλέως,
ὁθ' εἶμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
τῶν Ηρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης· ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ, χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ,
ἔρριψαν αἰσχρῶς ὥσθ' ἕρημον, ἀγρίᾳ
νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
πλαγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
ξὺν ἧ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε,
ὥχοντ', ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.
τότ' ἄσμενοί μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,
λιπόντες ὤχοντ', οἷα Φωτὶ δυσμόρῳ
ῥάκη προθέντες βαιά, καί τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἵ' αὐτοῖς τύχοι.
σὺ δή, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς,
αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
ποῖ' ἐκδακρῦσαι; ποῖ' ἀπωσιμῶξαι κακά;
ὁρῶντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδένα ἔνδοθεν,
οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
κάμνοντι συλλάβοιτο. πάντα δὲ σκοπῶν,

εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν·
τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι,
κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ σπέγῃ μόνον
διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἐξεύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὅ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἱλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκβρίσας, μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν σπέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει, πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
Φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς.
ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών.
οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
ἕλκουσι μέν, καί που τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τιν' ὀλκήν·
ἐκεῖνο δ' οὐδείς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,

σῶσαί μ' ἐς οἴκους· ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ατρεῖδαί μ', ἥ τ' Οδυσσέως βία,
ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξεδράκασ'· οἷς Ολύμπιοι θεοὶ
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποινα τῶν ἐμοῦ παθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
ξένοις ἐποικτείρειν σε, Ποίαντος τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
ὡς εἶσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν
ἀνδρῶν Ατρειδῶν, τῆς τ' Οδυσσέως βίας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἔγκλημ' Ατρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε,
ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι
χ' ἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εὖ γ', ὦ τέκνον. τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ,
ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών.
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Αχιλλέα θανεῖν —

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι· Φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ', εἰ τέθνηκ' ὁ Πηλέως γόνος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο
τοξευτὸς, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κλανών τε χὠ θανών.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον σθένω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἶμαι μέν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
ἀλγήματ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας σθένειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν Φράσον
αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦλθόν με νηὶ ποικιλοσθόλῳ μέτα
διός τ' Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοῦ 'μοῦ πατρὸς
λέγοσθες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,
ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμὸς, τὰ Πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἐλεῖν.
ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέπουσθες, οὐ πολὺν
χρόνον μ' ἐπέσχον, μή με ναυσθολεῖν ταχύ,
μάλισθα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ,
ὅπως ἴδοιμι· ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην.
ἔπειθα μέν τοι χὠ λόγος καλὸς πρόσθεν,
εἰ ταὐτὸ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών.

ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι,
κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
κατηγόμην· κἄμ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκ ἔτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ'. ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον οὐ μακρῷ χρόνῳ,
ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς Φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τά θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
οἱ δ' εἶπον, οἵ μοι, τλημονέστατον λόγον·
Ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστί σοι
πατρῷ' ἑλέσθαι· τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ
ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.—
κἀγὼ δακρύσας, εὐθὺς ἐξανίσταμαι
ὀργῇ βαρείᾳ, καὶ καταλγήσας λέγω·
Ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ;—
ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν·
Ναὶ, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε.
ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κἀκεῖνον παρών.—
κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος,
εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύστοργος ὤν,
δηχθεὶς πρὸς ἃ 'ξήκουσεν, ὧδ' ἠμείψατο·
Οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν,
οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσεις ἔχων.—

τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακὰ,
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.
κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον, ὡς τοὺς ἐν τέλει.
πόλις γὰρ ἴσθι πᾶσα τῶν ἡγουμένων,
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν,
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ' Ατρείδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

ΧΟΡΟΣ.

ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, στροφὴ.
μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς,
ἃ τὸν μέγαν Παχτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ
πότνι', ἐσκυδώμαν,
ὅτ' ἐς τόνδ' Ατρειδᾶν
ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
ὅτε τὰ πάτρια τεύ-
χεα παρεδίδοσαν,
ἰὼ μάχαιρα ταυροκτόνων λεόντων
ἔφερε, τῷ Λαερτίου
σέβας ὑπέρτατον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔχουσες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης, πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπωλεύκατε,
κἀμοὶ προσᾴδει' ὥστε γιγνώσκειν, ὅτι
ταῦτ' ἐξ Ατρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως.
ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ

γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ'· ἀλλ' εἰ παρὼν
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχετο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χ' οὗτος οἴχεται θανών;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

οἵ μοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
οὐδ' ὁ μετώνυμος Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι; τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐ δῆτ'· ἐπίσταμαι τοῦτό γ'. ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλουσ' εἰσὶ νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί δ'; ὁ παλαιὸς, χἀγαθὸς, φίλος τ' ἐμοὶ,
Νέστωρ ὁ Πύλιός, ἐστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε, βουλεύων σοφῶς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ Φρυγὸς, ὅσπερ ἦν μόνος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι, δύ' αὖτως δεινὰ ἔλεξας, οἷν ἐγὼ
ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.

φεῦ, φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ἔΘ' οἱδὲ μὲν
τεθνᾶσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἐστὶν αὖ καὶνταῦθ', ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοφὸς παλαισ[ὴς κεῖνος· ἀλλὰ χ' αἱ σοφαὶ
γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμπεσοδίζεν[αι θαμά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐν[αῦθά σοι
Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτα[α;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

χ' οὗτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σε βραχεῖ
τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
αἴρει πονηρὸν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ξυμμαρ[τυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν Φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν χυρεῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποίου δὲ τοῦτο, πλήν γ' Ὀδυσσέως, ἐρεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ τοῦτον εἶπον· ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐφῇ· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν χυρεῖ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἠσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέπω κακόν γ' ἀπώλετο.
ἀλλ' εὖ περισ[έλλουσιν αὐτὰ δαίμονες·

καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ
χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀπωστέλλουσ' ἀεί.
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ' ἐπαινῶν, τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγὼ μέν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι.
ὅπου γ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει,
κἀπωφθίνει τὰ χρηστὰ, χὠ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ.
ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.
νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ, Ποίαντος τέκνον,
χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε· καί σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὡς ὁπωνιοῦν ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πρὸς νῦν σε πατρὸς, πρός τε μητρὸς, ὦ τέκνον,
πρός τ' εἴ τι σοι κατ' οἶκον ἐστὶ προσφιλές,
ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον

ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ', οἵοις ὁρᾷς,
ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γενναίοισί τοι
τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν, καὶ τὸ χρήσιμον εὐκλεές.
σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν·
δράσανθι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων,
ἐς ἀντλίαν, ἐς πρῷραν, ἐς πρύμναν, ὅπου
ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον,
πείσθητι. προσπίπτνω σε γόνασι, καίπερ ὢν
ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χώλος. ἀλλά μή μ' ἀφῇς
ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων σέβου.
ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκπωτόν μ' ἄγων,
ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά·
κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος,
Τραχινίαν τε δειράδα, καὶ τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ,
ὃν δὴ παλαί' ἂν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
μή μοι βεβήκοι. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰκμένοις
ἔσταλλον αὐτὸν, ἱκετίους πέμπων λιτὰς,
αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκὸς, οἶμαι, τοὐμὸν ἐς σμικρῷ μέρει

ποιούμενοι, τὸν οἴκαδ' ἥκοντ' ἔσπειγον στόλον.
νῦν δ', εἰς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον
ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
ὡς πᾶσα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων, τὰ δεῖν' ὁρᾶν·
χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

ΧΟΡΟΣ.

οἴκτειρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλε- ἀντιστρ.
ξεν δυστάλων πόνων
ἆθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ,
ἔχθεις Ἀτρείδας,
ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων
κακὸν τῷδε κέρδος
μεταλαθέμενος, ἕν-
θαπερ ἕπεται μένειν,
ἕως εὐστόλου ταχείας νεὼς προσεύσαιμ'
ἂν ἐς δόμους, τὰν ἐκ θεῶν
νέμεσιν ἐκφυγών.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὅρα σὺ, μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς·
ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίας,
τότ' οὐκ ἔθ' ὡὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

ΧΟΡΟΣ.

ἥκιστα. τοῦτ' οὐκ ἔστ' ὄκνῳ ποτ' εἰς ἐμὲ
τοὔνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι, σοῦ γ' ἐμὲ ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον ποιεῖν.
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς·
χ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει, κοὐκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ γε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς, ὅπωι τ' ἐνθένδε βουλόμεσθα πλεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλταλον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς
ἔργῳ γενοίμην, ὡς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντες τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίκησιν, ὡς με καὶ μάθῃς
ἀφ' ὧν διέζων, ὡς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα, πλὴν γ' ἐμοῦ, τλῆναι τάδε·
ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίσχετον· μάθωμεν. ἄνδρε γὰρ δύο,
ὁ μὲν, νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ', ἀλλόθρους,
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες, αὖθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς ξὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ χερῶν εἴης φράσαι,
ἐπεί περ ἀνέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ,
τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ, ὡς ναύκληρος, οὐ πολλῷ στόλῳ

ἀπ'

ἀπ' Ιλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὔβοτρυν
Πεταάρηθον, ὡς ἥκουσα τοὺς ναύτας, ὅτι
σοὶ πάντες εἶεν οἱ νεανισ]οληκότες,
ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν Φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προσ]υχόντι τῶν ἴσων.
οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἀ]ὰ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ' ἐσ]ί· κοὐ μόνον βουλεύμα]α,
ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκ ἔτ' ἐξαργούμενα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθείας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ·
φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

φροῦδοι διώκον]ές τε ναυ]ικῷ σ]όλῳ
Φοίνιξ θ' ὁ πρέσβυς, οἵ τε Θησέως κόροι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς ἐκ βίας μ' ἄξον]ες, ἢ λόγοις πάλιν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ'. ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ ταῦτα δὴ Φοίνιξ τε χ' οἱ ξυνναυβάται
οὕτω καθ' ἑρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ὡς ταῦτ' ἐπ]σ]ῶ δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος

πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἶργέ νιν;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδέως τε παῖς,
ἔστελλον, ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ἦν δή τις. ἀλλὰ τόνδ' ἐμοὶ πρῶτον φράσον,
τίς ἐστίν· ἢν λέγῃς δέ, μὴ φάνει μέγα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὗτ' ἔστ' ὁ κλεινὸς σοι Φιλοκτήτης, ξένε.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

μή νύν μ' ἔρῃ τἀπλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
ἔκπλει, σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σέ, κἀμέ, τούσδε τε.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ὦ στρατὲ μ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ,
λέγοντ' ἃ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γ', οἴ' ἀνὴρ πένης.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δ' ἐμοὶ
φίλος μέγιστος, οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ.
δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ, λόγον

κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν', ὧν ἀκήκοας.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ὅρα τί ποιεῖς, παῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποιοῦ λέγων.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

λέγω. φωὶ τοῦτον ἄνδρε τῶδ', ὥσπερ κλύεις,
ὁ Τυδέως παῖς, ἡ τ' Ὀδυσσέως βίᾳ,
διώμοτοι πλέουσιν, ἢ μὴν ἢ λόγῳ
πείσαντέ γ' ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος. οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου, δρᾶσειν τάδε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
οὗ τ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

ΕΜΠΟΡΟΣ.

ἐγώ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενὴς,
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος, ὃν οὗτος, νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,

ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε, δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισε,
καὶ ταὐτὰ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε, πεισαν῀ες λόγῳ,
ἄγοιν῀ο νήσου τῆσδ', ἐφ' ἧς ναίει ταυῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἥκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἴοιτο μὲν μάλισθ', ἑκούσιον λαβών·
εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων, κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι, μὴ τυχών.
ἥκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ, κεἴ τινος κήδῃ πέρι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι τάλας. ἦ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας σ῀ελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἀιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν· σφῷν δ' ὅπως ἄρισ῀α συμφέροι θεός.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
οὔ. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖσ῀ον ἐχθίσ῀ης ἐμοὶ

κλύσιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ
τολμητά. καὶ νῦν οἷδ' ὅθ' οὐκέχ' ἵξεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ
πέλαγος ἐρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
ἴωμεν. ἦ τοι καίριος σπουδὴ, πόνου
λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ,
τότε σκελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντίσκοπεῖ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν Φεύγῃς κακά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ ἔστι λῃστὴς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χ' ἁρπάσαι βίᾳ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

φύλλον τι μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ
κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἴ μοι τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ὡς λίσσω μή τῳ λαβεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔστ', ἃ βαστάζω χεροῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀπὸ γύθεν θέαν λαβεῖν,
καὶ βασταάσαι με, προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο, κἄλλα τῶν ἐμῶν,
ὁπόσ' ἂν σοὶ ξυμφέρῃ, γενήσεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω.
εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὅσιά τε φωνεῖς, ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν
ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
θάρσει. παρεῖσαι ταῦτά σοι καὶ διαγάνειν,
καὶ δόντι δοῦναι, καξιωθῆναι βροτῶν
ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὖτ' ἐλήλυθα.

οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδεῖν τε καὶ λαβεῖν Φίλον.
ὅσλις γὰρ εὖ δρᾷν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
παγλὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων Φίλος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

χωροῖς ἂν εἴσω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ σέ γ' εἰσάξω. τὸ γὰρ
νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὀπωπὰ δ' οὐ μάλα, στροφὴ α'.
τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς
Ἰξίονα, κατ' ἄμπυκα δὴ
δρομάδα δέσμιον ὡς ἔλαβ' ὁ
παγκρατὴς Κρόνου παῖς·
ἄλλον δ' οὔ τιν' ἔγωγ' οἶδα
κλύων, οὐδ' ἐσιδὰν μοίρᾳ
τοῦδ' ἐχθίονι συμπεσόντα θνατῶν,
ὃς οὔτ' ἔρξας τιν', οὔτε νοσφίσας,
ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ,
ὤλυθ' ὧδ' ἀναξίως.
τόδε θαῦμ' ἔχει με,
πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων
ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς
ἅρα παιδόκμητον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν,
ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, ἀντιστ. α'.
οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα,
παρ' ᾧ στόνον ἀνίτυπον
βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν

αἱματηρόν· οὐδέ γ'
ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμά-
δα κηκιομέναν ἑλκέων
ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
καλευνάσειεν, εἴ τιν' ἐμπίσοι
Φορβάδος ἄτᾳ γᾶς ἑλεῖν.
ἔρωτι γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα,
τότ' ἂν εἰλυόμενος,
παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας·
ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρχει
πόρων, ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα.
οὐ Φορβᾶν ἱερᾶς ἀντ. β'.
γᾶς σωτόρων, οὐκ ἄλλων
αἴρων, τῶν νεμόμεσθ'
ἀνέρες ἀλφησταί·
πλὴν ἐξ ὠκυβόλων
εἴποτε τόξων πλανῶν πλανοῖς
ἀνύσειε γαστρὶ Φορβάν.
ὦ μελέα ψυχά,
ὃς μηδ' οἰνοχύτου πόματος
ἥσθη δεκέτη χρόνον·
λεύσσων δ', εἴ που γνοίη, σταγὼν εἰς ὕδωρ,
αἰεὶ προσενώμα.
νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀντιστ. β'.
παιδὸς ὑπαυλήσας,
εὐδαίμων ἀνύσει,
καὶ μέγας ἐκ κείνων·
ὅς νιν πολυπόρῳ

δούρατι, πλήθει πολλῶν μηνῶν,
πατρῴαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
Μηλιάδων Νυμφᾶν,
Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἵν'
ὁ χάλκασπις ἀνὴρ θεοῖς
πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαὴς,
Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Ἐρᾷ', εἰ θέλεις. τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς
λόγου σιωπᾷς, κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχει;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀ ἆ. ἀ ἆ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ὦ τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ'· ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ.
ἰὼ θεοί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί τοὺς θεοὺς οὕτως ἀναστέναν καλεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

σωτῆρας αὐτοὺς ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ἀ ἆ. ἀ ἆ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς; ἀλλ' ὧδ' ἔσει

σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνῃ κυρῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπόλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν
κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἅτλαταί· διέρχεται,
διέρχεται. δύστηνος, ὢ τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαὶ,
ἀπαπαπαπαπαῖ, παπᾶ, παπᾶ, παπᾶ, παπαί.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρα
ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησόν ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ', ὢ παῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἶσθ', ὢ τέκνον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἶσθ', ὢ παῖ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί σοι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ οἶδα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς οὐκ οἶσθα;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

παπαπαπαπαπαπαῖ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

δεινὸν γὰρ, οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρ' ἐμέ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δῆτα δράσω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μή με ταρβήσας προδῷς.
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου, πλάναις ἴσως
ὡς ἐξεπλήσθη. φεῦ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ δύσπηνε σύ.

ἰὼ, ἰὼ,
δύσπηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς.
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν
τάδ', ὥσπερ ἦτου μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν,
σῴζ' αὐτὰ καὶ Φύλαστε. λαμβάνει γὰρ οὖν
ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε·
κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
ἑκόντα εὕδειν. ἢν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
ἑκόντα, μήτ' ἀκόντα, μηδέ τῳ τέχνῃ
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα,
κἄμ', ὅλα σαυτοῦ πρόσπολον, κλείνας γένῃ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει προνοίας γ' εὕνεκ'. οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε καὶμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ,

ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπονον αὐτὰ, μηδ' ὅπως
ἐμοί τε, καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκλημένῳ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ θεοὶ, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς, ὅποι ποτὲ
θεὸς δικαιοῖ, χῳ στόλος πορσύνεται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὖν δέδοικα μὴ ἀτελὴς εὐχὴ, τέκνον.
στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκῖδων αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον.

παπαὶ, φεῦ.

παπαὶ μάλ'. ὦ ποῦς, οἷά μ' ἐργάσει κακά.

προσέρπει,

προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴ μοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα, μὴ φύγητε μηδαμῇ.

ἀτταταί.

ὦ ξένε Κεφαλλὴν, εἴθε σου διαμπερὲς
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε. φεῦ, παπαί.
παπαὶ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;

ὤμοι μοι.

ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος

οὕτω κατ' ἦμαρ, οὐ δύνῃ μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὲ
τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀναχυκλουμένῳ πυρὶ
ἔμπνευσον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι ποτὲ
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ', ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἃ νῦν σὺ σώζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.

τί φῂς, παῖ;

τί φῄς; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ' ὤν, τέκνον, κυρεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ σθένων κακά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὡς ἡδὺ ἐμοὶ
ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει, μενοῦμεν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ μενεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σαφῶς φρόνει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοί 'στι σοῦ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐμβάλλω μενεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐκεῖσε νῦν μ' ἐκεῖσε —

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποῖ λέγεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἄνω —

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες, μέθες με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ποῖ μεθῶ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες ποτέ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὔ φημ' ἐάσειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπώλεσάς μ', ἢν προσθίγῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

καὶ δὴ μεθίημι. τί δὲ δὴ πλέον φρονεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
ἕξειν. κάρα γὰρ ὑπολιάζεται τόδε,
ἱδρὼς γέ τοι νιν πᾶν κατασταλάζει δέμας,
μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς

αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι,
ἕκηλον αὐτὸν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, Ὕπνε δ' ἀλγέων, ἀντιστρ.
εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις,
εὐαίων; εὐαίων ἄναξ·
ὄμμασι δ' ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν,
ἃ τέταλαι τανῦν.
ἴθι, ἴθι μοι παιών.
ὦ τέκνον, ὅρα γε ποῦ σλάσει,
ποῖ δὲ βάσει, πῶς δ' ἐμοὶ
τοὐπιεῦθεν Φροντίδος. ὁρᾷς
ἤδη, πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων
πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν· ἐγὼ δ' ὁρῶ, σύνεκα θήραν
τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέοντες.
τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν.
κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ ξὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν ὄνειδος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται· ἀντιστρ.
ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις,
βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον,
πέμπε λόγων φάμαν· ὡς πάντων
ἐν νόσῳ εὐδρακὴς
ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν.
ἀλλ' ὅτι δύναιο μάλιστον,

κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα
ἐξιδοῦ, ὅ τι πράξεις.
οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, ταυτὰν
εἰ τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, μάλα τοι
ἄωρα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.
εὖρός τοι, τέκνον, εὖρος· ἐπῳδός.
ὠνὴρ δ' ἀνόμμαλος,
οὐδ' ἔχων ἀρωγάν,
ἐκλέταται νύχιος.
ἀλεὴς ὑπνος ἐσθλὸς,
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὔ τινος ἄρχων·
ἀλλ' ὥς τις Ἀΐδᾳ παρακείμενος,
ὁρᾷς, βλέπει. καίρια φθέγγου·
τὸ δ' ἀλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι, παῖ,
πόνος ὁ μὴ φοβῶν, κράτιστος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν.
κινεῖ γὰρ ὠνὴρ ὄμμα, κἀνάγει κάρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φέγγος ὑπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ
τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα
μεῖναι, παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως
οὕτως ἐνέγκειν, οἱ 'γαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ', εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ

ἔθου.

ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
καὶ νῦν, ἐπειδὴ τῡδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
σύ μ' αὐτὸς αἶρε, σύ με κατάστησον, τέκνον,
ἵν', ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ,
ἑρμώμεθ' ἐς ναῦν, μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέπουσα κἀμπνέοντ' ἔτι·
ὡς οὐκ ἔτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
ὄἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
ἐπείπερ οὕτως σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, κἀμὲ ἔπαιρε, ὥσπερ νοεῖς·
τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέσθαι· οὐπὶ νηὶ γὰρ
ἅλις πόνος τούτοισι συννα ίειν ἐμοί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἴσθω τε, καὐτὸς ἀντέχου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

θάρσει. τό τοι ξύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

παπαί· τί δῆτα δρῶμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ οἶσθ' ὅπου χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπορεῖς δέ του σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
ἔπεισεν, ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
δρᾷς, οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ' αὐδᾷς, ὀκνῶ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,
κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ, καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν σ[τελεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε· λυπηρῶς δὲ μὴ
πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐδέν σε κρύψω. δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἴ μοι, τί εἶπας;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξ' ἐμοί.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν
τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,

οἴ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνῃ μ' ἐρῶν
τὸν προσπρέπαιεν, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;
ἀπεσπέρηκας τὸν βίον, τὰ τόξ' ἑλών.
ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου 'φέλῃς.
ὤμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι·
ἀλλ', ὡς μεθήτων μήποθ', ὧδ' ὁρᾷ πάλιν.
ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον εἶδ' ὅτῳ λέγω.
ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
οἵ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλέως·
ἐμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
πρεσθεὶς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλείους ἔχει,
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
ὡς ἄνδρ' ἑλὼν ἰσχυρὸν, ἐκ βίας μ' ἄγει·
κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἢ κατωνοῦ σκιὰν,
εἰδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἶλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δέλῳ.
νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρὴ ποιεῖν;
ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτοῦ γενοῦ.
τί φῄς; σιωπᾷς. οὐδέν εἰμι' ὁ δύσμορος.
ὦ σχῆμα πέτρας δίπτυλον, αὖθις αὖ πάλιν
εἶσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν·
ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
οὐ πίμπλαν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
τόξοις ἐναίρων τοῖσιδ'· ἀλλ' αὐτὸς τάλας

θανὼν, παρέζω δαῖθ', ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
κἀμέ, οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν·
φόνον φόνου δὲ μύσιον τίσω τάλας,
πρὸς τοῦ δικοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν
γνώμην μεθοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

ΧΟΡΟΣ.

τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
ἤδη 'στὶ, καὶ τοῖς τοῦδε πρόσχωρεῖν λόγοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐμοὶ μὲν οἶκτός δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
τοῦδ' ἀνδρὸς, οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς
σαυτοῦ βροτοῖς ἄπιστος, ἐκκλέψας ἐμέ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οἵ μοι, τί δράσω; μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν
τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐκ εἶ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
ἔσχας ἧκειν αἰσχρά. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς,
οἷς εἶκὸς, ἔσωσαι, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δρῶμεν, ἄνδρες;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾷς;
οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἴ μοι, τίς ὠνήρ; ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦγ', ὃν εἰσορᾷς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἴ μοι· πέπραμαι, κἀπώλωλ'. ὦδ' ἦν ἄρα
ὁ ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγώ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τοῦτο μὲν,
οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
σλείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ σλελοῦσί σε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐμέ, ὦ κακῶν κάκισλε καὶ τολμίσλατε,
οἰδ' ἐκ βίας ἄξουσιν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἢν μὴ 'ρωῆς ἐκών.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ Λημνία χθών, καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ηφαισλότευκλον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἁπάξεται βίᾳ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ζεὺς ἔσθ'. ἵν' εἰδῇς, Ζεύς, ὁ τῇδε γῆς κρατῶν,
Ζεύς, ᾧ δέδοκλαι ταῦθ'· ὑπηρέλῃ δ' ἐγώ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθείς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔκ· ἀλλ' ἀληθεῖς. ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὔ φημ' ἔγωγε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

φημί. πειστέον τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
πατὴρ ἀφ' ἑξέφυσεν, οὐδ' ἐλευθέρους.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔκ· ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ, καὶ καθαιρεθῆναι βίᾳ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδέποτέ γ'· οὐδ' ἢν χρῄ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δ' ἐργασεῖεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ξυλλάβετέ γ' αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔσῃ τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.

ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷός μ' ὑπῆλθες· ὡς μ' ἐθηράτω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ,
ὃς οὐδὲν ἤδη πλὴν τὸ προσλαχθὲν ποιεῖν.
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχή νιν ἀφυῆ τ' ὄντα, κοὐ θέλονθ', ὅμως
εὖ προὐδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
καὶ νῦν ἐμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας, νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προὐβάλου
ἄφιλον, ἔρημον, ἄπολιν, ἐν ζῶσιν νεκρόν.

Φεῦ.

ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' εὐξάμην.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι.
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὖθ', ὅτι ζῶ ξὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε, καὶ τῶν Ἀτρέως
δισσῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
καί τοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς,
ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς· ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἐκόντα πλεύσαντ', ἐπὶ ναυσὶ ναυβάτην,
ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῂς, κεῖνοι δέ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγεσθε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
ὃς οὐδέν εἰμι, καὶ τέθνηκ' ὑμῖν πάλαι.
πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς ἕξεσθ', ἐμοῦ

πλεύσαιλος, αἴθειν ἱερά; πῶς σωτένδειν ἔτι;
αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
κακῶς ὄλοισθ'. ὀλεῖσθε δ' ἠδικηκότες
τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον
ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς, ἐμοῦ.
ἀλλ' ὦ πατρῷα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι,
τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτούς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε,
ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς· εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.

ΧΟΡΟΣ.

Βαρύς τε, καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, κοὐχ ὑπεικούσαν κακοῖς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου,
οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
χὤστου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
οὐκ ἂν λάθοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
νικᾶν γε μέντοι παντὶ χρήζων ἔφυν,
πλὴν εἰς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.
ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι.
ἐᾶτε μίμνειν. οὐδέ σου προσχρήζομεν,
τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ'· ἐπεὶ πάρεσθι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν

τούτων κραλύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
τί ὄῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σ' ἐχρῆν ἔχειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἴ μοι· τί δράσω δύσμορος; σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὄπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Αργείοις φανεῖ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὡς σβείχονλα δή.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ σπέρμ' Αχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε γενναῖός περ ὤν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι,
λειφθήσομ' ἤδη, κοὐκ ἐπoικτερεῖτέ με;

ΧΟΡΟΣ.

ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς· ὅσ' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χ' ἡμεῖς φαμέν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀκούσομαι μὲν, ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως,
πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ,
χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς
σκείλωσι ναῦται, καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
χ' οὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι

λῴω τιν' ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον·
ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Ω κοίλας πέτρας γύαλον στροφὴ α'.
θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὡς σ'
οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας,
λείψειν οὐδέ ποτ', ἀλλ' ἐμοὶ
καὶ θνήσκοντι συνοίσει.
οἴ μοι μοί μοι.
ὦ πληρέστατον αὔλιον
λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν,
τί ποτ' ἄν μοι τὸ κατ' ἦμαρ
ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
σιτονόμου μέλεος; πόθεν ἐλπίδος;
εἴθ' αἰθέρος ἄνω
πλωάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος
ἔλωσί μ'. οὐ γὰρ ἔτ' ἴσχω.

ΧΟΡΟΣ.

σύ τοι, σύ τοι κατηξίω- στροφὴ β'.
σας, ὦ βαρύπολμε·
οὐκ ἄλλοθεν ἔχῃ τύχᾳ τᾷδ'
ἀπὸ μείζονος·
εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι,
τοῦ λῴονος δαίμονος εἵ-
λου τὸ κάκιον ἑλεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ τλάμων, τλάμων ἄρ' ἐγὼ ἀντιστ. α'.
καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἥ-

δὴ μετ' οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας
ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,
αἴ αἴ αἴ αἴ,
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
οὐ πλανῶν ἀπ' ἐμῶν ὀπλων
χραταιαῖς μετὰ χερσὶν
ἴσχων. ἀλλ' ἐμοὶ ἄσκοπα
χρυσᾶ τ' ἔπη δολερᾶς ὑπαὶ δρυὸς
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας.

ΧΟΡΟΣ.

πότμος σε δαιμόνων τάδε, ἀντιστ. β'.
οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ'
ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. σὺν γεραὰν
ἔχε δύσπολμον
ἀρὰν, ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.
καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει,
μὴ Φιλοκτήτ' ἀπώσῃ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οἵ μοι μοι· καί που πολιᾶς . ἐπῳδὸς γ'.
πόντου θινὸς ἐφήμενος,
γελᾷ μου, χερὶ πάλλων
τὰν ἐμὰν μελέου τροφὰν,
τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.
ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
χειρῶν ἐκβεβιασμένον,

ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας
ἴσχεις, τὸν Ἡράκλειον
ἄθλιον ὧδέ σοι
οὐκ ἔτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον·
ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσῃ,
ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας,
σθυγνὸν δὲ φῶτ' ἐχθοδοπὸν
μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ', ὅσ' ἐφ'
ἡμῖν κἀκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν· στρ. β'.
εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν
ἐξῶσαι γλάσσας ὀδύναν.
κεῖνος εἷς ἀπὸ πολλῶν
ταχθεὶς, τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ
κοινὰν ἤνυσεν ἐς Φίλους ἀρωγάν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ πλαναὶ θῆραι, χαροπῶν τ' ἀντιστ. γ'.
ἔθνη θηρῶν, οὓς ἔχει
χῶρος οὐρεσιβώτας,
φυγᾷ μ' οὐκ ἔτ' ἀπ' αὐλίων
πελᾶτ'. οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
ὦ δύσταλος ἐγὼ τανῦν.
ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
οὐκ ἔτι φοβητὸς ὑμῖν.
ἕρπετε, νῦν καλὸν

ἀνλίφονον χορέσαι στόμα πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.
ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.
πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά;
τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέφεται,
μηκέτι, μηκέτι κρατέων μηδενὸς,
ὅσα πέμπει γᾶ βιόδωρος;

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβῃ ξένον, πέλασσον ἀνλισ. δ.
εὐνοίᾳ πάσᾳ, πελάταν.
ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοι
κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαὴς δ'
ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πάλιν, πάλιν παλαιὸν
ἄλγημ' ὑπέμνασας,
ὦ λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι;

ΧΟΡΟΣ.

τί τοῦτ' ἔλεξας;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ σὺγεραὰν
Τρωάδα γαῖάν μ' ἤλωισας ἄξειν.

ΧΟΡΟΣ.

τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀπὸ νύν με λείπετ' ἤδη.

ΧΟΡΟΣ.

φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας, ἐκόντι τε πράσσειν.
ἴωμεν, ἴωμεν,
ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μὴ, πρὸς ἀραίου
Διὸς, ἔλθῃς, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ.

μετρίαζ'.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ ξένοι.
μείνατε, πρὸς θεῶν.

ΧΟΡΟΣ.

τί θροεῖς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

αἲ αἲ αἲ αἲ: δαίμων, δαίμων.
ἀπόλωλ', ὦ τάλας.
ὦ πούς, πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
τεύξω τὸ μετόπιν τάλας;
ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.

ΧΟΡΟΣ.

τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ γνώμᾳ
τῶν πάρος, ὧν προὐφάνης —

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὔ τοι νεμεσητὸν ἀλύοντα
χειμερίῳ λύτᾳ,
καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὡς σε κελεύομεν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδέπω τ', οὐδέπω τ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,
οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς
βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἴσι φλογίζων.
ἐρρέτω Ἴλιον, οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
πάντες, ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς
ἄρθρον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξεῖνοι,
ἔν γ' ἐμοί, ἔν γ' ἐμοὶ εὖχος ὀρέξατε.

ΧΟΡΟΣ.

ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ξίφος, εἴ ποθεν,
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψαι.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς τίνα ῥέξῃς
παλάμαν ποτέ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

κρᾶτ' ἀπὸ πάντα
κἄρθρα τέμω χερί.
φονᾶ, φονᾶ νόος ἤδη.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτε;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πατέρα ματεύων.

ΧΟΡΟΣ.

ποῖ γᾶς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἰς Ἅιδου.

οὐ γάρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις, ὦ πόλις πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνήρ,
ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν
λιβάδ', ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
ἀρωγὸς, εἶτ' οὐδὲν εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
σλείχων ἂν ἦν σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσέα σλείχοντα, τόν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσομεν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὐκ ἂν Φράσειας ἥντιν' αὖ παλίλροπος
κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ—

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔπραξας ἔργον ποῖον, ὧν σὺ σοι πρέπον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τὸν ποῖον; ὤ μοι· μῶν τι βουλεύῃ νέον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

νέον μὲν οὐδέν· τῷ δὲ Ποίαντος τέκνῳ—

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί χρῆμα δράσεις; ὡς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

παρ' οὕτερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν—

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔ τι που δοῦναι νοεῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερῶμεν λέγεις τάδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί φῄς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

δὶς ταυτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀνατολεῖν μ' ἔπη;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εὖ νῦν ἐπίσταμαι, πάντ' ἀκήκοας λόγον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔστιν τις, ἔστιν, ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί φῄς; τίς ἔσται μ' οὐκ ἐῶντα τάδε;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ξύμπας Ἀχαιῶν λαός· ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σὺ δ' οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασείεις σοφά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν χρείσσω τάδε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
πάλιν μεθεῖναι ταῦτα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σῴζειν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβῇ, πράσσων τάδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

οὔτ' ἆρα Τρωσὶν, ἀλλά σοι μαχούμεθα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἔσῳ τὸ μέλλον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
κώπης ἐπαψαύουσαν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλὰ κἀμέ τοι
ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα, κοὐ μέλλοντ' ἔτι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καί τοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθών· ὅς σε τιμωρήσεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς,
ἴσως ἂν ἐκ τῶν κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,
ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ὤ μοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον, οὓς ἥκω φέρον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι, χὠτ' ἐμοῦ
τὰ τόξ' ἑλέσθαι, πιστός, ἀτηρὸς λάθρα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὔ τι μὴ νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.
μάτην γὰρ, ἂν εἴπῃς γε, πάντ' εἰρήσεται.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὕτω δέδεκται;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἤθελεν μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρησας, κἀπὸ νουθετήσεις ἐμὲ
ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς ἔκθιστος γεγώς.
ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ
ὁ Λαέρτιου παῖς, καὶ σύ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

μὴ 'πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀπώμοσ' ἁγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τοῦργον παρέσθαι φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ατρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Οδυσσέως
ἐπῃσθόμην;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾷς,
ὃς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
ἐάν τ' Αχιλλέως παῖς, ἐάν τε μὴ θέλῃ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἆ ἆ, μηδαμῶς. μή, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλταθον τέκνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὐκ ἂν μεθείην.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κλανεῖν τόξοις ἐμοῖς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοί.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,

τοὺς τῶν Ἀχαιῶν, ψευδοκήρυκας, κακοὺς
ὄνλας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοὐκ ἔσθ' ὅτου
ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,
ἐξ ἧς ἔβλασες· οὐχὶ Σισύφου πατρὸς,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώνλαν θ' ὅτ' ἦν
ἥκιστ' ἄρισλα, νῦν τε τῶν τεθνηκότων.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἤσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦνλά σε,
αὐτόν τ' ἐμ'· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι,
ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἐστιν, οὔτ' ἐπωικτείρειν τινά.
σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχῃ·
ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ.
καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος εἰκουρῶν ὄφις·
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἐντυχεῖν
νόσου βαρείας, ἕς τ' ἂν οὗτος ἥλιος

ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς,
καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐνλυχὼν Ασκληπιδῶν,
νόσου μαλαχθῇς τῇσδε· καὶ τὰ Πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόξοις, ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας Φανῇς.
ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ', ἐγὼ φράσω.
ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλούς,
Ελενος αἰριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς,
ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
ὡς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἑκὼν
κτείνειν ἑαυτὸν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων.
ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ελλήνων ἕνα
κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἑλόντα, κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί μ' ἔτι δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν;
οἵ μοι· τί δράσω; πῶς ἀπωστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν;
ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
εἰς φῶς, τάδ' ἕρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ατρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισὶν, οἵ μ' ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου;

οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει.
ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακά.
καὶ σοῦ δ' ἕγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε.
χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἵ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ
εἶ ξυμμαχήσων, κἄμ' ἀναγκάζεις τάδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ', ἃ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
κ' οὕτω δικαίαν μὲν ἐξ ἐμοῦ κλήσει χάριν,
δικαίαν δὲ πατρός· κοὐ, κακοὺς ἐκφωνελῶν,
δέξεις ὁμοίους τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

λέγεις μὲν εἰκότ'· ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα, τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις,
Φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον υἱὸν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν
παύσοντας ἄλγους, καὐτοσωσόντας νόσου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῄς ποτε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἃ σοί τε κἀμοὶ κάλ' ἐσορῶ τελούμενα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

καὶ ταῦτα λέξας, οὐ καταισχύνῃ θεούς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

λέγεις δ|' Ατρείδαις ὄφελος, ἢ 'ῶ' ἐμοὶ τόδε;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

σοί που φίλος γ' ὢν, χὠ λόγος τοιόσδ|' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσιν ἐκδοῦναι θέλεις;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ὦ 'τὰν, δίδασκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ|' οὔ σε μανθάνειν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔγωγ' Ατρείδας ἐκβαλόν|τας οἶδά με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ' ἐκβαλόν|τες εἰ πάλιν σώσουσ', ὅρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

οὐδέποθ' ἑκόν|τα γ' ὥσ|τε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἴ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν, ὧν λέγω;
ὡς ῥᾷστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ

ζῆν, ὥσπερ ἤδη ζῆς ἄνευ σωτηρίας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἔα με πάσχειν ταῦθ', ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
ἃ δ' ἤνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτ' ἐμοὶ πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε, μηδ' ἐπωμνησθῇς ἔτι
Τροίας. ἄλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

εἰ δοκεῖ, σπείχωμεν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀνέρειδέ νυν βάσιν σήν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

μὴ φρονῇσῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τί γὰρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἐγὼ παρὼν —

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

τίνα πρὸς ὠφέλησιν ἕρξεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους —

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

πῶς λέγεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

εἴρξω πελάζειν σῆς πάτρας.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ φίλε,
εἴ γε δρᾷς ταῦθ', ὥσπερ αὐδᾷς, σβεῖχε προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
ἀΐῃς μύθων, παῖ Ποίαντος·
φάσκειν σ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν, λεύσσειν τ' ὄψιν.
τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν, οὐρανίας
ἕδρας προλιπών,
τὰ Διός τε φρένων βουλεύματά σοι,
καὶ ἑρητύσων θ' ὁδὸν, ἣν στέλλῃ·
σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους,
ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ἰδών.
καὶ σοὶ, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωϊκὸν
πόλισμα, πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύμασιν,
Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ

πέμψεις, ἀρισῆεῖ' ἐκλαθὼν σῆρατεύμαῆος,
Ποίανῆι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκας.
ἃ δ' ἂν λάθῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ σῆρατοῦ,
τόξων ἐμῶν μνημεῖα, πρὸς πυρὰν ἐμὴν
κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
παρήνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῖσδ' ἄτερ σθένεις
ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν.
ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμω Φυλάσσεῖον,
οὗτος σέ, καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
παυσῆῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
τόξοις ἁλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν
πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
ὡς τἄλλ' ἄπαντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς. οὐ γὰρ ἡ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς·
κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
χρόνιός τε φανείς,
οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μὴ νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
καιρὸς καὶ πλοῦς
ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Φέρε νυν σῆείχων, χώραν καλέσω.

χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοὶ,
Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κλύτος ἄρσην πόντου προβλής,
οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθην
κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου,
πολλὰ δὲ Φωνῆς τῆς ἠμετέρας
Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
στόνον ἀνίτυπτον χειμαζομένῳ.
νῦν δή, ὦ κρῆναι, γλυκιόν τε ποτὸν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
δόξης οὔ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
καμὲ εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἔνθ' ἡ μεγάλη μοῖρα κομίζει,
γνώμη τε Φίλων, χὠ παναμάτωρ
δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρῶμεν νῦν πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι,
νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι.

ΤΕΛΟΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΟΥ.

SOPHOCLIS

ANTIGONE.

DRAMATIS PERSONÆ.

ANTIGONE.
ISMENE.
CHORUS.
CREON.
CUSTOS.
HÆMON.
TIRESIAS.
NUNTIUS.
EURYDICE.
INTERNUNTIUS.

SOPHOCLIS

SOPHOCLIS ANTIGONE.

ANTIGONE. O cariſſimum germanæ Iſmenes caput, ecquid noſti calamitatum ab Oedipo ortarum, quod nobis in vita non adhuc conficiat Jupiter? nihil eſt enim triſte, nec noxium, nec turpe, nec ignominioſum, quod tuis malis meiſque adjunctum non viderim. Et nunc quid illud eſt rurſus, quod ab urbis rectore aiunt univerſis civibus propoſitum fuiſſe edictum? teneſne, & inaudiſti quidpiam, an te latet graſſans in amicos inimicorum injuria?

ISMENE. Ad me quidem, Antigona, haud ullus perlatus eſt de amicis ſermo, nec lætus, nec triſtis, ex quo fratribus ambæ ſumus orbatæ duobus, una die peremtis mutua manu: poſtquam vero Argivorum exercitus hac ipſa nocte in fugam ſe dedit, nihil novi ulterius, neque fortunata magis, neque damnis auctior.

ANTIGONE. Pulchre id noram: quocirca te foras prodire juſſi, ut ſola audires.

ISMENE. Quid eſt? Aeſtuare enim videris, aliquid volvens animo.

ANTIGONE. Nonne enim nobis Creon, decreto fratrum alteri ſepulturæ honore, alterum eo privat indignis modis? Eteoclem quidem, ut aiunt, jus & fas obſervans, humo condidit, inferis honoratum Manibus: miſeri autem mortui Polynicis cadaver civibus fertur edixiſſe, ne quis ſepulchro contegat, neque adeo lamentetur; ſinant vero indefletum, inſepultum, gratum theſaurum alitibus paſtus gratia irruentibus. Talia dicunt bonum Creonta tibi mihique, nam me quoque dico, edixiſſe: & huc venire, ut hæc ipſa, ſi qui forte ignorent, clare pronuntiet, hancque rem non deputare rem

eſſe nihili; ſed quicumque horum quid fecerit, decretum eſſe ut is a populo lapidibus obruatur. Ita tibi hæc ſe habent: & mox oſtendes an generoſa ſis, an vero ex bonis ignava.

ISMENE. Nam quid, ô miſera, quum res in eo loco ſit, factis meis ego vel ſolvens vel adſtringens legem, prodeſſe poſſim?

ANTIGONE. An operam ſis collatura, meque adjutura, vide.

ISMENE. Quo me incepto periclitari vis? quæ tua tandem eſt ſententia?

ANTIGONE. An cadaver mecum ſuſtolles.

ISMENE. Num illud ergo ſepelire cogitas, etſi, nequis id faciat, publice interdictum eſt?

ANTIGONE. Meum ſcilicet, tuumque, etiam ſi nolis, fratrem: numquam enim proditionis me alligabo.

ISMENE. O præcipitem audaciam! Num Creonte prohibente?

ANTIGONE. At nullum ei jus eſt, ut a meis me arceat.

ISMENE. Hei mihi! revoca in animum, ſoror, pater ut nobis periit odioſus infamiſque, qui poſtquam ipſe ſua deprehendit flagitia, propria ſibi manu oculos effodit: tum illius mater eademque uxor, geminum titulum ſuſtinens, ſuſpendio ſibi vitam ademit: tertium vero fratres duo una die, ſemet occidentes miſeri, necem ſibi invicem intulere mutuis manibus. Nunc tandem nos duæ ſolæ relictæ, conſidera quanto pejoribus exemplis perituræ ſimus, ſi, infractis legibus, edictum regis vel imperia tranſgrediamur. Sed & hoc cogitare oportet, feminas nos eſſe, haud viris certare pares, tum ſubditas nos eſſe potentioribus, ita ut nobis neceſſe ſit in his rebus obtemperare, aliiſque adhuc acerbioribus. Proinde ego manes inferos, ut veniam dent, precata, quia vi huc compellor, ſummam rerum obtinentibus morem geram: nam majora viribus aggredi, dementia eſt.

ANTIGONE. Neque te juſſerim, neque adeo ſi velis operam conferre, lubens te utar adjutrice: ſed ſequere ſententiam tuam: illum autem ego ſepeliam, quod ſi fecero, decorum mihi erit mori: cara cum caro jacebo, pio peracto facinore. Nempe longius eſt tempus, quo me inferis placere oportet, quam his quibuſcum hic verſor: illic enim ſemper jacebo: tu vero, ſi ita videtur, quæ apud Deos ſanctiſſima habentur, aſpernare.

ISMENE. Haud equidem aſpernor: ſed invitis civibus quidpiam facere nullo pacto valeo.

ANTIGONE. Tu quidem iſta prætexas, ego vero jam ibo, cariſſimoque fratri aggeſta humo tumulum excitabo.

ISMENE. Hei mihi miſeræ! quam male tibi metuo!

ANTIGONE. Ne mea cauſa metuas: res tuas in tuto colloca.

ISMENE. Hoc ſaltem inceptum nemini indicaveris; ſed clam omnes habe, itidemque ego celabo,

ANTIGONE. Hei mihi! palam eloquitor. Multo inviſior eris tacens, niſi omnibus hæc prædicaveris.

ISMENE. In re frigida calet tibi cor admodum.

ANTIGONE. At placeo, ſat novi, quibus maxime me placere decet.

ISMENE. Si tu quidem poſſis; ſed majora viribus affectas.

ANTIGONE. Proinde ceſſabo, quum nihil potero amplius.

ISMENE. Sed ne primitus quidem ſectari impoſſibilia decet.

ANTIGONE. Si hæc loqui perrexeris, mihi quidem odio eris, infenſumque tibi merito mortuum habebis. Sed ſine me meamque temeritatem acerba illa pati: patiar enim nihil tam dirum, quin decore moriar.

ISMENE. At ſi tibi videtur, ito: hoc autem ſcias, ſtultam te quidem eſſe, ſed amicis probe amicam.

CHORUS. O jubar ſolis, omnium quæ ſeptiportis Thebis prius adfulſerunt, pulcherrima lux, apparuiſti tandem, ô aureæ diei oculus, Dircæa tranſcendens fluenta; quod in fugam compulſum acutiori freno curſum contendere coëgiſti inſignem candido clipeo virum ab Argis egreſſum cum omni bellico apparatu, qui contra noſtram urbem Polynicis ambiguis incitatus jurgiis, tranſvolavit acutum clangens, ut aquila in terram ſe demittens, nivea tectus ala, multis cum armis, comantibuſque galeis. Stans vero ſupra ædes, cruentis inhians undique cum haſtis circa ſeptem portarum ora, abiit, priuſquam noſtro ſanguine ſatiaret malas, & turrium propugnacula piceus Vulcanus corriperet: tantus a tergo exortus eſt ſtrepitus Martis, adverſario draconi inexſuperabilis. Jupiter enim ſuperbæ linguæ jactantiam impenſe odit, & eos intuitus multo cum

impetu irruentes, aureorum armorum crepitu, & ſuperbia, vibrato dejicit fulmine parantem jam ſummis in mœnibus victoriæ lætum clamorem tollere: repercuſſus autem ictu fulminis quaſſatuſque in terram cecidit ignifer ille, qui prius inſano furore debacchans, vim infeſtiſſimorum ventorum flatu ſuo incitaverat. Aliter quidem in alios graſſatus eſt, hos vero in alios invexit caſus, cunctos deturbans præſtans robore magnus Mavors. Nam ſeptem duces ad ſeptem portas locati, pares contra pares, fugatori Jovi reliquerunt ærea arma, præter miſeros illos, qui patre uno matreque una nati, in ſe utrinque victrices haſtas dirigentes, communis mortis ambo perceperunt partem. At enim præclaro nomine gaudens Victoria venit, curruum agitatrici Thebæ invicem gratificans. Jam vero confectorum modo bellorum oblivia inducere decet, Deorumque templa omnia adeamus pervigilibus choris: ducat autem Bacchus, qui Thebas concutit. Ecce vero novus hujus urbis rex Creon Menœcei filius, ob recentem caſum Deorum invectum numine, accedit, aliquod conſilium volvens animo, quandoquidem conventum hunc ſeniorum indixit, quos communi præconio arceſſivit.

CREON. Viri, civitatem hanc, quam multis quaſſarunt fluctibus, jam in tuto Dii erexerunt denuo: vos autem per nuntios juſſi ſeorſum ab omnibus convenire, quia vos novi cum Laïi imperium ſedulo ſemper coluiſſe, tum regnante Oedipo, illoque exſtincto, erga ejus gnatos, in eadem fide conſtanti animo permanſiſſe. Quando igitur illi gemino fato una die periere, mutuis ictibus peremti nefaria manu, ego jam imperium omne & ſolium obtineo, ut qui defunctis cognatus ſum proximus. Vix autem virum quempiam noris quo ſit ingenio, qua ſolertia, quidve conſilio valeat, antequam in adminiſtratione rei publicæ & legum tritum eum videris. Quicumque enim civitatem univerſam regens, non optimis adhæret conſiliis, ſed formidine aliqua linguam comprimit, is peſſimus eſſe & nunc & olim mihi videtur: & quicumque patria ſua potiorem judicat amicum, illum nullo in loco pono. Ego enim, teſtor Jovem omnia ſemper cernentem, ſilere nollem, damnum ſi viderem ingruere civibus loco ſalutis; nec umquam, ſi quis patriæ hoſtis ſit, ejus viri amicitiam amplectar: quippe compertum eſt mihi, pa-

triam eſſe, quæ ſervat cives, amicorumque copiam nobis fore, ſi ſalva illa proſpero rerum fruamur curſu. Talibus ego placitis obſecutus hanc augebo urbem, nuncque horum adfinia civibus edicere juſſi circa Oedipi filios. Eteoclem quidem, qui pro hac urbe pugnando, re fortiſſime geſta, periit, ut condant ſepulchro, omnibuſque condecorent inferiis, quas ſtrenuorum virorum Manibus ferre ſolemne eſt. Illius autem fratrem, Polynicen dico, qui exſul huc reverſus, urbem patriam & Deos patrios flammis abolere voluit, voluitque ſanguinem haurire cognatum, conciveſque ſuos in ſervitutem abducere, hunc, inquam, interdictum eſſe aio, ne quis tumulo mandet, neque defleat, ſed ſinant inſepultum, alitibus canibuſque prædam & ludibrium. Hæc mea eſt ſententia; nec a me umquam honorem conſequentur improbi, qui juſtis competit: ſed quicumque benevolus huic urbi eſt, mortuus & vivus pariter a me honorabitur.

CHORUS. Eadem quæ tibi, nobis etiam placent, Menœcei gnate Creon, circa civitatis hujus hoſtem, & circa amicum: lege vero uti qualibet penes te eſt in mortuos, & in viventes, quotquot ſumus.

CREON. Vos igitur adtendite, ut edictum obſervetur.

CHORUS. Juniori alicui hoc munus manda.

CREON. Sed jam conſtituti ſunt cadaveris cuſtodes.

CHORUS. Quid igitur aliud præter hoc jubeas?

CREON. Ne permittatis, ſi qui minus obtemperent.

CHORUS. Nemo eſt amens adeo, ut mori cupiat.

CREON. Eſt ſane propoſita hæc merces: ſed homines ſæpe lucri ſpes perdidit.

CUSTOS. Haud equidem, ô rex, dixero, anhelantem me eſſe, quod citato greſſu celeriterque venerim: moram enim ſolicitudines multæ objecerunt mihi, in via ſubinde me ipſum circumagenti, ut referrem pedem. *Miſer, cur tendis eo, ubi pœnas dabis, ſimul ac veneris? at enim reſiſtes miſer? hæc autem ſi ex quopiam alio reſciverit Creon, quînam, ſodes, malum effugies?* Talia volutans animo, iter confeci tardus oppido, ſicque longa fit brevis via. Tandem tamen conſultiſſimum viſum eſt huc venire: dicam autem, ta-

metſi iis quæ dicenda habeo nequaquam ſim tibi ſatis facturus: hac enim ſpe fretus venio, nihil me aliud paſſurum eſſe, niſi quod fatale ſit.

CREON. Quidnam eſt, cur animo ita es anxio?

CUSTOS. Primum tibi declarare volo quæ ad me adtinent: neque enim ipſe facti auctor ſum, nec adeo qui fecerit vidi: proinde indignus ſum qui ideo in malum quodpiam incidam.

CREON. Caute ſane rem circumſpicis, & munis undique: videris autem aliquid indicaturus grave.

CUSTOS. Periculoſa enim metum adferunt plurimum.

CREON. Nonne dices tandem, perfunctuſque abibis?

CUSTOS. Atqui tibi dico: mortuum aliquis modo ſepelivit, abiitque, poſtquam cadaveri aridum injecit pulverem, inferiaſque pro more fecit.

CREON. Quid ais? Quis homo auſus eſt hæc facere?

CUSTOS. Neſcio: ibi enim neque ſecuri quid erat cæſum, neque ligone effoſſum; dura ſed terra, & humus infracta, nec plauſtri ſulcata rotis, ita ut nullo ſigno facti auctor cognoſci poſſet. Ubi vero nobis rem oſtendit primus diurnus ſpeculator, omnibus triſte miraculum viſum eſt. Ille enim non conſpiciebatur; nec tamen tumulo conditus erat: ſed tenuis ſuperinjectus erat pulvis, defunctorie, ut ab aliquo piaculum fugiente: ſigna vero neque feræ, neque canis cujuſquam adparebant, qui veniſſet & cadaver laceraſſet. Tum acerba dicta inter nos vigiles jactari cœperunt, alio alium arguente; & res tandem ad verbera veniſſet: nemo enim erat qui rixam componeret. Quippe unuſquiſque aliis videbatur facinoris auctor, nec tamen quiſquam manifeſtus erat: ſed quivis a ſe crimen amoliebatur, cujus index nullus erat certus. Parati quoque eramus candens ferrum manibus tollere, perque flammas tranſire, & Deos adjurare, nos neque feciſſe, neque cuiquam eſſe conſcios qui facinus vel meditatus fuerit, vel patraverit. Denique quum ſcrutando nihil proficeremus, fari infit unus noſtrûm, cujus ad ſermonem metu perculſi ad ſolum omnes capita demiſimus: nec enim poteramus contradicere, nec aliud quid excogitare, quod facto nobis uſus eſſet: dixit autem ille, *rem omnem ad te referendam, nec celandam eſſe.* Atque

hæc vicit ſententia, ductiſque ſortibus, infelici mihi commodum hoc detulit fortuna. Adſum autem invitus apud invitos, ſcio. Diligit enim nemo malæ rei nuntium.

CHORUS. Dudum ſane, ô rex, tacitus mecum diſpicio, anne divinitus hæc res contigerit.

CREON. Deſine, priuſquam tua loquela in iram me concites, ne inſipiens ſimul & ſenex deprehendaris. Dicis enim non toleranda, quum dicis Deos hujus mortui curam gerere. An tanto dignati honore ſepultura eum affecerunt, ut bene meritum? illumne qui fulta columnis templa cum donariis crematurus venit, terramque eorum & cultum disjecturus? Num Deos vides honore malos proſequi? Non eſt. Sed & hæc ægre ferentes cives, dudum obmurmurabant mihi, clam capita quaſſantes, neque ſub jugo cervicem, ut decet, habebant, ut imperio meo acquieſcerent. Ab illis hos probe ſcio mercede inductos hæc perpetraſſe. Nullus enim hominibus damnoſior mos invaluit, quam uti argento; hoc & urbes devaſtat, hoc viros ſubmovet domibus, hoc edocet, & bonas pervertit mentes hominum, ut ad turpia facta ſe applicent, doloſque monſtravit hominibus nectere, & quodvis impium facinus admittere. At qui ſpe præmii hæc perpetrarunt, hoc adepti ſunt, ut aliquando daturi ſint pœnas. Verum ſi quid apud me valet Jovis reverentia, pro certo hoc ſcias, juratus autem tibi dico, niſi ipſum auctorem hujus ſepulturæ inventum produxeritis ob oculos meos, non una morte ſatis dabitis ſupplicii: ſed vivi pendentes hanc indicabitis injuriam, ut edocti lucrum unde petendum, in poſterum inde rapiatis, & diſcatis non qualibet ex re quæſtum bene comparari. Namque ex turpibus lucris plures malo mactatos videas, quam ſervatos.

CUSTOS. Loquine mihi quicquam permittes, an converſus hinc abeo?

CREON. Neſciſne vel nunc quam moleſte loqueris?

CUSTOS. Auribuſne an animo morderis?

CREON. Quid vero? exploraſne meus ubi ſitus ſit dolor?

CUSTOS. Facinoris auctor animum tibi contriſtat, aures ego.

CREON. Vah! quam nimis garrulus es!

CUSTOS. Tamen hoc ſaltem facinus numquam commiſi.

CREON. Utique argenti cupidine vitam projiciens.

CUSTOS. Vah! malum eſt profecto, ſi ſuſpiceris, falſa ſuſpicari.

CREON. De ſuſpicione argutare quantumvis: ſed niſi hæc qui fecerint monſtrabitis, experti fatebimini malis ex lucris damna gigni.

CUSTOS. Maxime ſane velim inveniatur: attamen deprehenſus fuerit nec ne, hoc enim fortuna dijudicabit, non eſt ut videas tu me huc reverſum. Etenim nunc præter ſpem opinionemque meam ſervatus, ingentes debeo Diis gratias.

CHORUS. Multa quidem ſunt mirabilia; nihil vero homine mirabilius eſt. Continuo canum ultra pontum procelloſo flante noto fertur, circumfrementes tranſmittens fluctus. Tum ſupremam Deam, Tellurem immortalem, indefeſſam, exercet circumactis aratris per ſingulos annos, equino genere verſans. Levium etiam genus avium caſſibus circumdatum abducit, agreſtiumque ferarum ſæcla, pontique marinam ſobolem nexis retium laqueis, vir præditus ſolertia: edomatque artibus agreſtem beluam montivagam, jubatumque equum & montanum indomitum taurum jugum ſubire cogit, cervicibus impoſitum. Quin dicendi artem, ſublimiumque rerum ſcientiam & civiles mores didicit, tum etiam inhabitabilis glacialis frigoris imbriumque ſubdialia tela fugere. Ad omnia ingenioſus, futuri providus, ab omni ſibi præcavet malo: ſolius Orci effugium invenire non valet: difficilium tamen morborum remedia excogitavit. Callidus ultra quam ſperari poſſit, quodvis opus artificio perficere, modo bonum, modo pravum ſectatur. Leges obſervans patriæ, vindiceſque jurisjurandi veritus Deos, civibus ſuis honoratus eſt: at civitate dignus ejici, ſi quis ſine ullo honeſti reſpectu ad omne facinus eſt audax: nec idem mecum tectum ſubeat, nec mecum conferat conſilia, qui ſe ad hunc modum gerit. At at quid hoc eſſe dicam mirum oſtentum? dubius hæreo: qui potero infitias ire hanc, quam video puellam, Antigonam eſſe? O miſera, & miſero patre Oedipode nata, quidnam iſtud eſt? Anne te iſti adducunt regis imperio immorigeram, & in amenti deprehenſam auſo?

CUSTOS. Hæc eſt illa, quæ facinus patravit: ipſam hanc deprehendimus ſepelientem. Sed ubi eſt Creon?

CHORUS. Eccum opportune rurſus progreditur foras.

CREON. Quid eſt? Ecquid contigit ſatis ex ſententia?

CUSTOS. Rex, mortalibus nihil eſt abjurandum: nam quæ prius animo ſederant ſequens evertit cogitatio: quandoquidem confidenter ego ſpopondiſſem numquam me huc rediturum, ob minas tuas illas, quibus me antea conturbaſti. Verum nulla voluptas eſt tanta, quam quæ percipitur ex inſperato gaudio: proinde venio, licet ſacramento abjuraverim, puellam hanc adducens, quæ deprehenſa eſt cadaveri ſepulturam parans. Sors hic jacta non fuit: ſed meum eſt, non alius, quidquid nuntium hoc lucri adīeret. Et nunc, rex, hanc ipſe prehenſam interroga, ut lubet, & redargue: ego vero omni ſuſpicione liber, merito his defungar malis.

CREON. Cur autem hanc adducis, & unde?

CUSTOS. Ipſa virum ſepeliit: paucis omnia diſcas.

CREON. An & intelligis, & vere dicis, quæ dicis?

CUSTOS. Equidem hoc dico, quum eam ſepelientem viderim cadaver illud, quod tu ſepeliri vetueras. Satiſne aperta & manifeſta dico?

CREON. Et quomodo conſpecta eſt, atque in facinore deprehenſa?

CUSTOS. Sic acta res eſt. Poſtquam enim eo venimus, tuis illis minis atrocibus perterriti, primum terram omnem, qua contectum erat cadaver, everrimus, putreque corpus nudavimus plane, tum editis in tumulis conſedimus averſi ab aura, ne nobis teter odor ex illo adflaret, cavantes; ubi invicem nos excitabamus conviciis, ſi quis huic labori minus eſſet adtentus. Tantiſper in eo res fuit, donec æthere in medio conſtitit lucidus Solis orbis, æſtuſque flagravit: atque tum derepente vehemens flatus e terra coortus, turbinem in altum tollens, aëris præcipuam peſtem, implet campum, omnem dejiciens comam campeſtris ſilvæ: glomerato pulvere immenſus conturbatur aër. Nos vero clauſis oculis divinitus miſſum tolerabamus malum: quo poſt longum tempus tandem ſedato, puella hæc conſpicitur, acuta voce lamenta fundens, triſtis in modum aviculæ, quæ vacuum nidi cubile pullis orbatum videt. Sic & illa nudum ut cernit cadaver, lamentis ejulavit, diraſque facti auctoribus pœnas imprecata eſt. Nec mora, collectum manibus aridum

injicit pulverem, & ex æreo affabre facto gutto triplici fuso libamine mortuo inferias facit. Nos vero conspicati adimus, eamque comprehendimus illico nullo perculsam metu: & interrogata de utroque facto, tum illo priori, tum hoc recenti, nihil omnino negavit. Quod quidem mihi gratum & triste simul auditu fuit. Ipsum enim me e malis evasisse, gratissimum: sed in malum amicos ducere, id triste est. Sed omnia ista præ mea salute parvi me pendere par est.

CREON. Heus tu, quæ in terram demittis caput, te rogo: fateriſne an denegas hæc feciſſe?

ANTIGONE. Et feciſſe fateor, nec est cur negem.

CREON. Tu quidem aufer te hinc, ut lubet, gravi hoc absolutum crimine: tu vero dic mihi breviter sine ambagibus, norasne edicta, ne quis hæc faceret?

ANTIGONE. Noram. Qui vero ignorassem? manifesta enim erant.

CREON. Et vel sic ausa es hasce transgredi leges?

ANTIGONE. Non enim eas mihi Jupiter statuerat, nec quæ Diis Manibus adsidet Justitia, qui hasce mortalibus sanxerunt leges. Nec tantum valere credidi tua edicta, ut non scriptas firmasque Deûm leges, mortalis quum sis, queas convellere. Non enim heri fixæ illæ sunt aut nudius tertius, sed vigent ab omni ævo, nec novit quisquam quam dudum prodierunt. Has quod violassem, cujusvis hominis fastu perterrita, sane non debui Diis pœnas luere. Morituram enim me sciebam: quippini? etiam si tu non prius indixisses: quod si ante tempus moriar, id esse in lucro deputo. Quicumque enim in multis, ut ego, miseriis vitam degit, si mortem oppetat, quî non ille lucrum ferat? sic sane mihi fatum hoc nanciscî nihil dolet. At si fratris mortui insepultum sustinuissem cadaver, id mihi doleret: hisce autem quæ feci, non doleo. Tibi vero si videor stulte feciſſe, propemodum dixerim, stulti judicio stulta sum.

CHORUS. Durum ingenium ex duro patre ortum apparet puellæ: malis enim nescit cedere.

CREON. At scito tamen præfractos animos plerumque concidere; firmissimumque ferrum igne coctum, rigidum, facillime comminui & frangi videas: parvoque freno feroces equos sedatiores reddi scio:

haud enim convenit elato esse animo, qui aliis subditus est. Hæc autem tunc quidem contumeliose agere novit, quum sancitas leges transgredi ausa est: nunc vero, postquam facinus patravit, altera hæc est contumelia, quod his factis glorietur & rideat. Profecto haud amplius vir ego sim, sed ipsam virum deputare par fuerit, si hæc ei impune cesserit de me reportata victoria. Sed sive ex sorore, sive ex alia quavis prognata sit, quæ mihi sit tota familia conjunctior, ipsaque & soror non effugient, quin pessimis exemplis pereant; nam & hanc haud minus quam alteram hujus sepulturæ auctorem esse censeo. Et illam evocate: eam enim vidi modo intus rabentem, nec compotem sui. Quippe solet animus prius deprehendi fraudulentus eorum qui nihil recte in tenebris machinantur. Verum male odi, si quis in scelere deprehensus, tamen concinnis comere illud dictis parat.

ANTIGONE. Vin' amplius aliquid, quam me captam occidere?

CREON. Nil sane amplius: hoc nactus, omnia nactus sum.

ANTIGONE. Quid ergo moraris? nam mihi tuis ex sermonibus nihil placet, neque placiturum sit umquam: parique modo meorum nihil tibi probatur. Atqui undenam celebriorem gloriam consequi possem, quam quod germanum humo condidi? his quoque omnibus, qui adsunt, idem placere diceretur, si non linguam præcluderet metus. At cum alia ob multa felix est qui regnat, tum quia licet ei facere dicereque quæ lubet.

CREON. Sola tu hos inter Cadmeos hoc vides.

ANTIGONE. Vident & isti: sed tuam ut gratiam ineant, os comprimunt.

CREON. Te autem non pudet alia ab his sentire?

ANTIGONE. Haud enim turpe est fratrem colere.

CREON. Nonne etiam frater ille erat, qui contraria inferens arma occubuit?

ANTIGONE. Ex una frater matre & ex eodem patre.

CREON. Cur, quæso, erga illum impia es, dum alteri honorem tribuis?

ANTIGONE. Impiam me esse ne ille quidem testabitur qui tumulo conditus est.

CREON. Maxime vero, ſi illum parili honore cum impio dignaris.

ANTIGONE. Haud quaquam enim ſervus, ſed frater periit.

CREON. Nempe vaſtans patriam, alter pro patria quum ſtetiſſet fortiter.

ANTIGONE. Tamen ipſe Orcus æquas leges poſtulat.

CREON. At bonus cum malo paria ſortiri renuit.

ANTIGONE. Quis autem novit, an apud inferos hæc ſint pia?

CREON. Haud umquam inimicus, ne quidem mortuus, eſt amicus.

ANTIGONE. At mihi non ea eſt indoles, ut aliorum odiis ſubſerviam, ſed mutuum amorem ut colam.

CREON. Ergo, ſi amare tuum eſt, ad inferos profecta, illos ama: me autem vivo, non regnabit femina.

CHORUS. Sed ecce pro foribus Iſmena, mæſta nube frontem obducta, ſororis ob deſiderium fundens lacrimas, purpureum deformat vultum, venuſtas irrigans genas.

CREON. Heus tu, quæ domi ſubſidens, ceu vipera, clam me exſugis; atque adeo inſcius geminas paſcebam furias, regnique mei peſtes; age, dic mihi tandem, ecqui fateberis hujus humationis ſociam te quoque eſſe, an jurabis te hujus rei ignaram eſſe?

ISMENE. Meum eſt facinus, modo hæc conſentiat; factique & criminis particeps ſum.

ANTIGONE. At in partem facinoris te venire non ſinet Juſtitia, quia neque voluiſti, neque te ego in ſocietatem adſcivi.

ISMENE. At me in malis tuis non pudet eoſdem tecum periculi adire caſus.

ANTIGONE. Quorum ſit hoc opus, Orcus & inferi conſcii ſunt: at ego verbis amantem non amo.

ISMENE. Ne me, quæſo, ſoror, ita deſpicatui habeas, indignamque reputes, quæ tecum moriar, unaque defuncto fratri juſta fecerim.

ANTIGONE. Ne tu mecum una mortem obeas; nec, quæ non adtigiſti, tibi vindices: ſatis erit me mori.

ISMENE. Ecquænam mihi a te deſtitutæ jucunda eſſe poſſit vita?

ANTIGONE. Creontem roga: illius enim tu curàm geris.

ISMENE. Cur hiſce me excrucias, quum nihil proſit tibi?

ANTIGONE. Doleo equidem, etſi te irrideo.

ISMENE. Qua tandem in re juvare te poſſim?

ANTIGONE. Serva te ipſam: effugium tibi non invideo.

ISMENE. Hei mihi miſeræ! itane tuæ mortis exſors ero?

ANTIGONE. Tu enim optaſti vivere; ego autem mori.

ISMENE. Sed a me præmonita, quis futurus eſſet conſilii tui exitus.

ANTIGONE. Pulchre tu quidem dixiſti; verum his quæ feci ſapere mihi ipſa videbar.

ISMENE. Atqui par eſt utriuſque delictum.

ANTIGONE. Bono animo es. Tu quidem vivis: at mihi jampridem abrupta vita, ita ut nihil cuiquam niſi inferis debeam.

CREON. Has puellas aio, alteram quidem mente modo excidiſſe, alteram vero amentem natam eſſe.

ISMENE. Non enim, ô rex, quæ fuit olim, uſquequaque manet mens adflictis in rebus, ſed movetur ſtatu.

CREON. Tibi certe emota eſt, quando mali facinoris particeps fieri haud verita es.

ISMENE. Quid enim mihi ſoli ſine hac vivere volupe ſit?

CREON. Parce HAC dicere, non enim eſt amplius.

ISMENE. Ergone ſponſam necabis tui ipſius filii?

CREON. Sunt etiam aliis arabilia arva.

ISMENE. At non ut huic & illi complacitum erat.

CREON. Malam ego conjugem filio meo nubere nolo.

ISMENE. O cariſſime Hæmon: ut te deſpicatui habet pater!

CREON. Odioſa es tuque & tuæ nuptiæ.

ISMENE. Ecqui igitur iſta tuum privabis filium?

CREON. Orcus nuptias has finiet.

ISMENE. Decretum eſt, ut videtur, mortem ut hæc oppetat.

CREON. Ita mihi tibique videtur. Abſit omnis mora, atque illas ducite intro, famuli: mulieres iſtas dehinc libere vagari nequaquam convenit: refugiunt enim vel audaces, quum prope jam mortem intuentur.

CHORUS. Felices quibus malorum immune labitur ævum. Quibus enim divinitus quaſſatur domus, horum vita nulla vacat calamitate, ad omnemque proſerpit poſteritatem aſpera vis fati. Haud ſecus ac, ſi quando Boreæ vehemens flatus atram immittit procellam, imumque commovet æquor, æſtus marini ſalis profundis excitam vadis nigram ſubvectat arenam; plangoribus reſonant percuſſa fluctu litora. Veteres Labdacidarum domus calamitates vigere video, novis cladibus clades defunctorum excipientibus; nec parentum ætas vim mali exhaurire valet, ut eo progenies liberetur; ſed hanc quoque ſubvertit Deorum quiſpiam, nec ulla eſt ab æruminis requies. Modo enim Oedipi in domo ultimæ ſtirpi effulſerat ſalus: tamen illam demetit inferorum Deûm cruenta falx, conſiliique amentia, & animi furor. Vim tuam, Jupiter, quis hominum faſtus cohibere poſſit? quam neque ſomnus omnia domans labefactat unquam, nec rotatu indefeſſo volventes Deûm menſes. Senii expers æternis regis imperiis fulgentis Olympi ſplendorem. Hæc lex æternam vim obtinebit, & nunc, & poſthac, & olim: nihil accidit hominum vitæ quod nimium juvet, nec ægritudine permixtum ſit. Spes enim vaga multis mortalium fructum ſui præbet; multorum autem deludit leves cupidines: imprudentem vero opprimit mentis error, priuſquam igni ardenti pedem admoverit. Celebre dictum fertur a neſcio quo ſapienter prolatum: *Malum aliquando videri bonum illi eſſe, cujus mentem Deus impellit ad noxam, eumque perexiguo tempore extra calamitatem verſari.* At ecce Hæmon, liberorum tuorum noviſſimum germen: ecquid ſponſæ Antigonæ imminente leto contriſtatus venit, pactis nuptiis fruſtrari impotenter dolens?

CREON. Statim ſciemus, quovis augure certius. O nate, num, audïtis quæ in ſponſam tuam decreta ſunt, patri infenſus ades? an vero, quidquid egerimus, ſumus tibi cari?

HÆMON. Pater, tua ſum in poteſtate; tuque rectis præditus conſiliis me regis, quibus equidem obſequi numquam recuſabo: mihi enim nullæ tanti eſſe poſſunt nuptiæ, ut eas juſtis tuis imperiis præferam.

CREON. Scilicet hoc animo te eſſe par eſt, cedant ut omnia patris voluntati. Propterea enim cupit vir quiviſcumque liberos ſuſci-

pere, ſibique morem gerentes educere domi, ut & paternos inimicos ulciſcantur male, amicoſque eodem, quo pater, proſequantur honore. Qui vero cumque liberos genuit inutiles, quid illum dicas aliud, quam ſibi moleſtiam genuiſſe, multumque inimicis riſum? Ne nunc ergo, nate, voluptate victus, mulieriſque cupidine, ſanam mentem abjicias, & hoc tene, frigere amplexum pravæ mulieris, quam quis domi conſortem tori habeat. Quod enim pejus eſſe poſſit ulcus, quam malus amicus. Sed tamquam malevolam deſpuens, puellam illam ſine apud Orcum cui voluerit nubere. Ego enim, poſtquam illam manifeſto deprehendi unam ex omni civitate edicto meo parere recuſantem, haud ſane committam ut me falſi arguant cives: ſed illam morte multabo. Proinde Jovem imploret cognationis præſidem; nam qui mihi genere conjuncti ſunt, ſi eos mihi immorigeros eſſe patiar, quanto minus obſequentes habebo extrarios? quicumque enim familiam probe regit, is & in adminiſtranda civitate juſtus videbitur: quicumque vero tranſgreſſus æqui limites vel leges violat, vel imperare magiſtratibus cogitat, non eſt ut is laudem a me conſequatur. Sed quem civitas ſummæ rerum præfecerit, ei parere oportet, & in parvis, & in juſtis rebus injuſtiſve: qui autem ſic animatus ſit, hunc virum nullus dubitarem, quin recte imperare poſſet, aliuſque ſubjectus imperio juſſa rite exſequi vellet, & belli in procella quo loco eſſet collocatus, manſurus eſſet, juſtum ſe præbens fortemque ſociorum adjutorem. Licentia enim majus haud aliud eſt malum: hæc civitates perdit, privataſque ſubvertit domos: hæc in prœliis perrumpit ordines & in fugam vertit: at modeſtorum multis ſaluti eſt obedientia. Sic operam dare oportet ut ſervetur ordo & diſciplina, nec committendum omnino ut femina potiatur imperio. Satius eſt enim, ſiquidem loco pelli neceſſe eſt, viro concedere; nec mulieribus ignaviores eſſe dicamur.

CHORUS. Nobis quidem, niſi mens ſenio labefacta decipitur, dicere ſapienter, quæ dicis, videris.

HÆMON. Pater, Dii hominibus ingenerant rationem, omnibus, quotquot ſunt, opibus præſtantiorem. Quæ autem modo dixti vera eſſe nec auderem negare, nec qui negare poſſem ſcio: eſt tamen

ut alius etiam vera dicere queat. Enimvero mei officii esse existimo, omnia prospicere quæ in te vel dicit quis, vel facit, aut si quid tibi vertitur vitio. Tuus enim vultus plebeio cuique timorem incutit, ea ne dicat coram, quæ lubens non audias: at mihi sermones hosce clam mussantium excipere licet: *Quantopere hujus puellæ vicem civitas doleat: ut ob facta maximis digna laudibus, pessime pereat mulierum omnium immeritissima: quæ suum ipsius fratrem in prælio cæsum, insepultum haud passa sit crudivoris canibus alitibusque pabulum jacere: nonne hæc splendidissimis digna honoribus?* tales obscuri clam manant rumores. Mihi vero, pater, nihil aliud optabilius esse potest, quam ut omnia tibi læta eveniant. Quid enim liberis decori sit magis, quam florens pater? quidve patrem magis oblectet, quam liberorum prosperitas? Ne nunc ergo unicum hunc mente habitum indue, ut, quod tu dicis, aliudque præterea nihil, rectum esse putes. Quicumque enim vel ipse solus sapere videtur sibi, vel lingua aut animo pollere, ut nemo alius; tales si explices, sæpius inanes esse comperias. Sed virum, quamvis ille sit sapiens, discere multa haud indecorum est, & non nimis contra tendere. Vides hibernis imbribus tumida ad fluenta quotquot cedunt arbores, ut servant ramos; at stirpitus intereunt, quæcumque obnituntur: similiter quoque navis gubernator, si adductum pedem laxare præfracte renuit, supinis, eversa rate, in posterum navigat tabulis. Verum age, remitte iram, & pœnitentiæ da locum. Judicium enim si quod & mihi juniori inest, dico equidem longe optimum esse, si suapte indole vir cujuscumque rei scientia abundet: sin minus, haud enim ita solet evenire, & a bene consulentibus præclarum est discere.

CHORUS. Rex, si quid hic opportunum dicit, æquum est te animum advertere; teque vicissim illi auscultare: recte enim dictum est utrinque.

CREON. Nos ergo istuc ætatis sapere docebimur ab adolescente?

HÆMON. Nihil quidem doceare quod injustum sit: etsi verò juvenis sum, non ætatem magis decet, quam opera spectare.

CREON. Ergone oportet legibus haud parentes honore adficere?

HÆMON. Haud sane tibi auctor sim, ut malis honorem habeas.

CREON.

CREON. At hæcce non tali correpta eſt morbo?

HÆMON. Utique hoc negat univerſus Thebanus populus.

CREON. Scilicet, quæ imperare debeam, civitas mihi præſcribet?

HÆMON. Viden' ut nimis juvenilis iſte tuus eſt ſermo?

CREON. Nimirum alius imperio, non meo, terra hæc ſubjecta erit?

HÆMON. Quippe non eſt civitas, quæ unius tantum eſt viri.

CREON. Non imperantis cenſetur eſſe civitas?

HÆMON. Pulchre. Deſerta ſcilicet urbe tu regnares ſolus.

CREON. Hic, ut videtur, pro muliere propugnat.

HÆMON. Si tu quidem mulier es: pro te enim propugno.

CREON. O omnium peſſime, qui cum patre litigas.

HÆMON. A juſto enim te aberrare video.

CREON. Scilicet aberro, regni jura colens mei?

HÆMON. Haud ſane colis, dum Diis debitum honorem conculcas.

CREON. O ſceleſtum ingenium & a femina devictum!

HÆMON. At numquam me a turpibus devictum argues.

CREON. Tamen omnis tuus hic ſermo illi patrocinatur.

HÆMON. Tibique etiam, & mihi, & Dlis inferis.

CREON. Hanc non erit umquam, ut vivam amplius ducas.

HÆMON. Ergo morietur, & mortua aliquem perdet.

CREON. An ad minas uſque tua erumpet ferocia?

HÆMON. Quæ ſunt minæ autem, contra futiles dicere ſententias?

CREON. Magno tuo cum malo me caſtigabis, ipſe mentis inops quum ſis.

HÆMON. Niſi pater eſſes, dicerem te deſipere.

CREON. Mulieris mancipium, ne me garriendo eneca.

HÆMON. Vin' quidlibet loqui, & nihil viciſſim audire?

CREON. Itane vero? at haud impune, & ut certius ſcias, cœlum hoc adteſtor, me ſic conviciis impetiveris. Adducite huc illud odium, ut ob oculos illico præſenti moriatur proxima ſponſo.

HÆMON. Haud ſane me prope adſtante, ne tu hoc umquam in

animum inducas; hæc coram peribit; neque tu umquam caput meum oculis tuis obverſari videbis, ut tibi porro inter amicos infanire liceat, qui te ferre velint.

CHORUS. Hic vir abiit, ô rex, ira concitatus: atqui tale ingenium dolore ardens ad atrocia facta comparare ſe ſolet.

CREON. Age abeat; faciat, cogitet ſupra humanam ſortem: haſce tamen puellas non liberabit morte.

CHORUS. Ergone utramque morte multare deſtinas?

CREON. Haud quidem illam quæ cadaver non adtigit: recte enim mones.

CHORUS. Quonam autem eam ſupplicio ſtatuis occidere?

CREON. Abductam in locum, ubi nulla ſint hominum veſtigia, ſaxeo in ſpecu vivam recondam, tantillo cibi, quantum piaculo ſit ſatis, adpoſito, ut necis illatæ crimen tota effugiat civitas: ibique Orcum, quem ſolum colit Deorum, rogando forte impetrabit, ut ne mortem obeat; aut tunc tandem diſcet, ſupervacaneum eſſe laborem, ſi quis Deos inferos colat.

CHORUS. Amor invicte, nullis artibus ſuperabilis Amor, qui pecudum viſceribus illaberis, qui puellarum mollibus excubas in genis, trans maria autem permeas, penetraſque te in ferarum abdita luſtra; nec te immortalium quiſquam fugere potis eſt, nec brevis ævi hominum. Quiſquis vero te concipit, in furorem agitur. Tu vel juſtorum mentes devias abripis ad noxam: tu quoque inter conſanguineos viros litem hanc concitaſti: præpollet autem palam erumpens deſiderium expetiti connubii pulchræ ſponſæ: quod cum maximis inter initia rerum legibus pari præditum eſt poteſtate. Inſuperabilis enim illudit Dea Venus. Quin & jam ipſe ultra licitum feror hæc cernens, nec amplius lacrimarum fontes cohibere valeo, quum Antigonam hanc video ad Orci thalamum perduci.

ANTIGONE. Adſpicite me, ô patriæ urbis cives, ultimam ingredientem viam, ultimumque jubar intuentem Solis, mihi numquam poſthac videndum: ſed me communis Orcus vivam deducit ad Acheruntis oram, jugalis expertem tori, nec me nuptialis hymnus celebravit umquam: ſed Acheronti nuptura abeo.

CHORUS. Ergo celebris & laudem nacta, in has abibis mortuo-

rum latebras, nec tabidis abſumta morbis, nec gladiorum ictus perpeſſa, ſed libera, viva, ſola utique mortalium, ad Orcum deſcendes.

ANTIGONE. Sane audivi Phrygiam hoſpitam Tantali filiam miſerrimam periiſſe ſummo in Sipylo, quam, velut circumfuſa hedera, ſaxea perdomuit germinatio: nec ipſam imbre liqueſcentem, ut fama vulgi eſt, nix umquam deſerit, mananteſque ex oculis lacrimæ perpetuo rore rigant cervices: cui me Fatum ſimillimam conſopit.

CHORUS. At illa dea erat & divino ſatu genita: nos vero homines & mortali ſanguine creti. Quamquam tibi mortali præclarum erit, ſi dicaris æqualia Diis ſortita fuiſſe.

ANTIGONE. Hei mihi! derideor. Quid me, per tutelares Deos, nondum mortuam, ſed luce fruentem adhuc, contumelia adficis? O urbs, ô urbis opulenti cives: io Dircæi fontes, Thebæque curruum agitatricis nemus; tamen vos ſimul teſtes advoco, quemadmodum ab amicis indefleta, quali lege ad carcerem defoſſum vado inauditi ſepulcri. Heu miſeram! cui nec cum hominibus, nec cum Manibus, ulla conſortio eſt; quæ nec inter vivos nec inter mortuos cenſebor.

CHORUS. Progreſſa ad extremum audaciæ in altum Juſtitiæ ſolium impegiſti graviter; nimirum paternam noxam aliquam luis.

ANTIGONE. Acerbiſſimum mihi dolorem refricas, nimis extentum luctum ob patris ærumnas, univerſamque noſtram decantatorum Labdacidarum cladem. O materna nuptiarum noxa, inceſti concubitus patris mei cum calamitoſa matre, quibus ego tandem infelix edita fui; ad quos diris devota, innupta commigro. O infauſti frater potite conjugii, mortuus ipſe vivam me adhuc occidiſti.

CHORUS. Pietas eſt quidem, colere mortuos: ſed nequaquam juſſa tranſgredi licet eorum, penes quos eſt imperium. Te vero perdidit pervicax ingenium.

ANTIGONE. Indefleta, amicis orba, innupta, expeditum hoc ingredior iter. Haud amplius mihi ſacrum hoc Phœbeæ lampadis jubar fas intueri miſeræ; nec amicorum quiſquam eſt, qui meam adeo lacrimabilem vicem lugeat.

CREON. Scitiſne, querelas & luctus ſi morituri prodeſſe ſentiant,

neminem fore, qui iis definat? Quin abducitis hanc quam citiſſime? & poſtquam eam, ut juſſi, incluſeritis ſolam deſertamque in obtecto ſepulcro, abibitis: ſive ibi moritura ſit, ſive ſub hoc tecto ſepulta ævum ducat. Nos enim omnis immunes ſumus piaculi, puellæ hujus cauſſa: ſed nullum ei cum ſuperis erit conſortium.

ANTIGONE. O ſepulcrum, ô genialis thalamus, ô defoſſa habitatio, æterna cuſtodia, quo tendo ad meos, quorum miſerabili leto abſumtorum maximum numerum inter mortuos cepit Proſerpina; quorum ego noviſſima, multoque ſane peſſimo exitio intereo ante fatalem diem. Sed illuc profecta, hanc maxime ſpem foveo, gratam me venturam patri, gratamque tibi, mater, & tibi gratam, ô germanum caput; quandoquidem mortuos vos ego manibus meis lavi & ornavi, inferiaſque ad ſepulcrum tuli: nunc autem, Polynices, quia cadaver tuum humo contexi, hanc fero mercedem. Atqui hunc honorem tibi pie rectèque a me tributum fuiſſe ſapiens quivis judicet. Haud enim umquam, ſi peperiſſem liberos, nec, ſi mihi conjux mortuus jacuiſſet inſepultus, contra civitatis legem hunc ſuſcepiſſem laborem. Ac forte quæras quanam ex lege hæc dicam. Nempe mortuo marito, alius eſſet cui nuberem; filiumque ſi amiſiſſem, alium ex alio viro ſuſcipere poteram; at patre & matre in Orco conditis, non eſt ut mihi frater poſſit umquam exoriri. At tamen quum ex hac lege, ceteris omnibus poſthabitis, honore te adfecerim, ô germanum caput, Creonti peccaſſe viſa ſum, facinuſque atrociſſimum admiſiſſe. Et nunc vi correptam ita me abducit, tori jugalis, hymenæi feſtorum carminum expertem, nulla conjugii fortitam præmia, nec dulci gaviſam prole. Sed ab amicis deſerta, miſera ſic viva deducor in mortuorum ſpecum. At quænam, obſecro, tranſgreſſa Deorum jura? Quid amplius mihi miſeræ prodeſt, Deorum opem poſcere? quem juvabit auxilio vocaſſe? ſiquidem jam impietatis pœnas pie agendo nacta ſum. Verum ſi hæc quidem Diis probantur, æquo animo meritas luamus pœnas; ſin hi commeruerunt culpam, ne plura mala patiantur precor, quam mihi injuſte inferunt.

CHORUS. Puellæ hujus animus eorumdem adhuc ventorum flatibus agitatur.

CREON. Quapropter plorabunt qui illam abducere cunctantur adeo.

ANTIGONE. Hei mihi! mortem proxime hæc vox accedit.

CREON. Neutiquam te confidere jubeo fore, ut irrita fiant hæc decreta.

ANTIGONE. O terræ Thebanæ urbs paterna, Diique indigenæ, abducor ergo, nec moror amplius. Videte, Thebarum principes, regiam quæ ſola ſupereſt filiam, qualia qualibus a viris patior, pietatem quia colui.

CHORUS. Suſtinuit etiam Danaë cœleſti lumine privari in æreo conclavi: incluſa autem in ſepulcrali thalamo, neceſſitatis vinculis adſtricta fuit. Atqui, ô nata, nata, genere erat nobilis, gremioque recondita ſervabat auriflua Jovis ſemina. At ineluctabilis eſt fati vis; quam nec imber, neque Mars, non turris, non undiſonæ nigræ naves effugiant. Neceſſitatis ſub jugum redactus eſt etiam impotens iræ filius Dryantis rex Edonum, quem Bacchus, ob contumelioſam indolem, ſaxoſo concluſit in carcere: adeo a furore deſtillat terribilis vegetaque vis pœnæ! adgnovit demum ille, ſe rabie incitatum, petulantis linguæ conviciis Deum læſiſſe. Enimvero cohibere voluit furentum feminarum orgia, ſacraſque Bacchi exſtinguere lampades, & tibiarum amantes irritavit Muſas. Juxta Cyanea æquora gemini maris, litora ſunt Boſporia & Thracius Salmydeſus, ubi vicinas urbes colens Mars geminos Phinei filios a fera noverca vidit lumine orbatos execrabili vulnere, quod illa cruentis manibus, muliebribus armis, pectinum cuſpidibus uſa, oculorum orbibus infandum in modum inflixit. At miſeri dolore tabeſcentes miſeram matris lugebant vicem, infauſtis ominibus nuptæ, infauſtæque prolis parentis. Genus illa tamen antiquis ab Erechthidis ducebat; remotiſque in antris nutrita fuerat procellas inter paternas, Boreæ filia, equos curſu prævertens celſo ſuper jugo, Deorum progenies: haud tamen ſecius hanc quoque longævæ Parcæ oppreſſerunt, ô nata.

TIRESIAS. Thebani populi proceres, venimus communi via duo, unius oculis videntes: cæcis enim haud alia eſt itineris faciendi ratio, quam ut a quopiam ducantur.

CREON. Quidnam eſt, ô ſenex Tireſia, novi?

TIRESIAS. Equidem docebo; tu vero vati obſequere.
CREON. Haud quidem antea a monitis tuis diſceſſi.
TIRESIAS. Idcirco feliciter hanc urbem rexiſti.
CREON. Teſtari poſſum me in multis a te juvatum fuiſſe.
TIRESIAS. Cogita te nunc rurſus in ancipiti periculo verſari.
CREON. Quidnam eſt? Quam me conturbant tua dicta!
TIRESIAS. Scies, ubi artis meæ audieris indicia. Nam quum ſederem veteri in auguraculo, ubi erat mihi omnigenorum alitum ſtatio, ignotum audii ſonum clangentium avium inſano percitarum impetu præter ſolitum morem; eaſque comperi ſanguineis unguibus invicem ſe lacerare, quod quidem haud obſcure ſignificabat alarum ſtrepitus. Quare perterritus, ſtatim ad divinationem per crematas victimas aris in ardentibus me converti. At ex victimis flamma non promicuit; ſed jejuna ſanies e femoribus exſudans in cinere abſumebatur, & fumabat & exſpuebat, extaque ſublata diſſipabantur, revolutaque femora extra adipem jacebant quo contecta fuerant. Hæc a puero iſto comperi, obſcurorum ſacrorum evanidam divinationem. Mihi enim dux ille eſt, ut aliis ego. Et hiſce malis propter ſuſceptum tibi conſilium laborat urbs. Aræ enim & foci omnes pleni ſunt nobis infauſto Oedipi filio, cujus cadaver diſcerpunt feruntque paſſim alites & canes. Proinde ſacra preceſque noſtras averſantur Dii, nec femorum accipiunt flammam: nec ulla ales auſpicatos gutture edit ſonos, poſtquam humani cadaveris pinguem depaſtæ ſunt ſanguinem. Hæc igitur, fili, expende: etenim omnibus hominibus commune eſt peccare: quum vero quis peccaverit, ille non amplius conſilii mentiſque inops dici dignus eſt, qui ubi in malum incidit, medelam adhibet, nec immobilis perſtat. Nam pervicacia inſcitiæ arguitur. Quin cede mortuo, neque peremtum punge. Quæ fortitudo eſt enecare mortuum? Hæc tibi benevolus bene conſulo: bene monenti obſequi ſuaviſſimum eſt, ſi monita utilitatem ferant.

CREON. O ſenex, omnes, tanquam ſagittarii in ſcopum, tela in me mittitis; nec veſtris quidem vatum artibus intentatus ſum, cujus generis ab hominibus venditus ſum & traditus jampridem. Lucramini, comparate vobis Sardicum electrum, ſi vultis, & aurum

Indicum: at illum ſepulcro non decorabitis; nec ſi Jovis aquilæ diſcerptum cadaver in eſcam auferre velint ſub Divi thronum. Ne ſic quidem, haud ullo hujus piaculi terrore motus, ſepeliri eum permiſero. Probe enim novi mortali nemini tantas eſſe vires, ut Deos poſſit polluere. Cadunt autem, ô ſenex Tireſia, homines vel maxime induſtrii fœdo lapſu, quum verba turpia perite loquuntur lucri-gratia.

TIRESIAS. Hem! Ecquis novit, ecquis cogitat homo —

CREON. Quidnam? qualem hanc communem ſententiam crepas?

TIRESIAS. Quanto opibus omnibus præſtat prudentia?

CREON. Quanto quidem, ut opinor, deſipere maxima noxa eſt.

TIRESIAS. Hujus tu quidem plenus es morbi.

CREON. Vati maledicta regerere nolo.

TIRESIAS. Atqui id ipſum facis, falſa me vaticinari dicens.

CREON. Vatum enim omne genus eſt pecuniæ avidum.

TIRESIAS. Et illud tyrannorum turpia lucra amat.

CREON. Scin' vero, quidquid dicas, te imperanti mihi dicere?

TIRESIAS. Scio equidem; mea enim opera hanc ſervaſti urbem.

CREON. Peritus es vates, ſed malis deditus artibus.

TIRESIAS. Adiges me ut immota pectore arcana eloquar.

CREON. Move, eloquere, modo ne lucri gratia dicas.

TIRESIAS. Num ergo hucuſque lucri gratia dixiſſe videor, te judice?

CREON. At ſcito tibi conſilia mea quæſtui non fore.

TIRESIAS. At tu viciſſim probe hoc ſcito, tibi non multas abſolutum iri rotarum ſolarium vices, in quibus tuis ipſe ex viſceribus quempiam mortuum pro mortuis viciſſim dabis; quia ſuperorum aliquem ad inferos demiſiſti, viventemque animam ignominioſe ſepulcro condidiſti, detineſque contra hic inferorum expers Deorum, inſepultum, juſtiſque privatum cadaver: horum tamen nulla tibi eſt poteſtas, nec ad ſuperorum Deorum jura pertinent: ſed violenter iſta facis. Quapropter ultrices, ſceleſtoſque ſemper adſequentes, inſidiantur tibi Orci & Deorum Erinnyes, ut iiſdem in his comprehendaris malis. Et hæc vide an corruptus pecunia dicam. Monſtrabit enim non longi temporis mora virorum, mulierum tuis in ædi-

bus lamenta: infenſæque tibi omnes, en, conturbantur urbes, e quibuſcumque civium laniata cadavera devorarunt vel canes, vel feræ, aut præpes aliquis ales, ſceleratum odorem ferens in publicum civitatis focum. Iſta in te, moleſtus es enim, tamquam jaculator, ira percitus emiſi e corde tela haud irrita, quorum tu calidum vulnus haud effugies. Tu vero, puer, nos abduc domum, ut hic animi impetum in juniores emittat, & diſcat alere linguam modeſtiorem, mentemque animi meliorem ea quam nunc fovet.

CHORUS. Hic vir, ô rex, abiit dira vaticinatus. Scimus autem, ex quo mihi nigris capillis canities obducta eſt, numquam illum in hac urbe falſi quid ceciniſſe.

CREON. Novi & ipſe, ideoque perturbor animum. Cedere enim, ignavi & timidi eſt; ſin relucter, ne animum meum calamitate feriam, timendum eſt.

CHORUS. Bono conſilio opus eſt, fili Menœcei Creon.

CREON. Quid igitur facere oportet? fare; ego autem parebo.

CHORUS. Abi, ac puellam quidem defoſſo e ſpecu dimitte: inſepultum autem cadaver tumulo conde.

CREON. Et iſta probas, hiſque conſiliis obſequi me debere cenſes?

CHORUS. Immo, rex, quam citiſſime. Celeri enim pede malefanos adſequitur Deorum vindicta.

CREON. Hei mihi! Vix quidem muto, muto tamen ſententiam, hoc ut faciam. Neceſſitati fruſtra obluctandum non eſt.

CHORUS. Abi ergo ut ipſe hæc facias, nec aliis committe.

CREON. Protinus ibo. Vos vero miniſtri, quique adeſtis, quique abeſtis, ſecures manibus capientes properate celſum ad locum: ego autem, quandoquidem ſententiam eo converti, ut ipſe ligavi, ita & ipſe præſens exſolvam. Metuo enim, ut ſtatas leges optimum ſit ſervantem vivere.

CHORUS. Multis inclyte nominibus, Cadmeæ decus ô puellæ, & Jovis altitonantis proles, celebrem qui colis Italiam, curamque geris Cereris in ſinu communis Eleuſiniæ, ô Bacche Baccharum metropolin Thebas habitans ad Iſmeni liquida fluenta, ferique ad ſegetem draconis; te ſuper bicipitem collem coruſcans ſacrorum con-

ſpicit flamma, ubi Coryciæ Nymphæ ambulant Bacchides, Caſtaliæque liquor fluit, ubi te Nyſiorum montium hedera denſa juga, viridiſque ora vitibus conſita proſequuntur immortalibus cantibus euantium, Thebana inviſentem compita; quam tu omnibus colis magis urbibus, una cum matre tua fulminis ventis adflata. Quin & nunc, quando univerſa civitas fero colluctatur morbo, adveni ſalutifero pede, Parnaſium ſuperans jugum, aut reſonans maris fretum. O ignem ſpirantium præſultor aſtrorum, nocturnarum vociferationum præſes, puer, Jovis proles, adpareas cum Naxiis Thyiadibus tuis comitibus, quæ te furentes pernoctibus luſtrant choris, Orgiorum præſidem Jacchum.

NUNTIUS. Cadmi Amphioniſque ædium incolæ, nulla eſt hominis vita, qualicumque modo conſtituta ſit, quam vel laudare vel culpare velim: Fortuna enim erigit, & Fortuna deprimit felicem & infelicem ſemper: nec ullus certus augur eſt fatorum mortalium. Quippe Creon, ſi quiſquam alius, me judice, beatus erat, qui terram hanc quidem Cadmeam ab hoſtibus liberaverat, imperioque urbis potitus proſpere eam regebat, florens generoſa liberorum prole: at nunc dilapſa ſunt omnia. Voluptates enim ſiquis vir amiſerit, haud equidem puto illum vivere, ſed animatum eſſe cadaver. Opibus enim polleas quantumvis domi, & vivas regio ſplendore; tamen ſi abſit his gaudium, cetera ego fumi umbra haud emerim viro præ voluptate.

CHORUS. Quid novum hoc malum eſt, quod de regibus nuntiaturus venis?

NUNTIUS. Mortui ſunt: viventes autem fuere cauſſa mortis.

CHORUS. Et quis peremit? quis vero peremtus eſt? ede.

NUNTIUS. Hæmon interiit; ipſius ſed manu cruentatur.

CHORUS. Patriſne dicis, an ſua ipſius manu?

NUNTIUS. Ipſe ſe peremit, patri iratus ob ſponſæ necem.

CHORUS. O vates, quam vera ergo prædixti nimis!

NUNTIUS. Quum ſic ſe res habeant, de ceteris conſulere expedit.

CHORUS. Atqui video miſeram Eurydicem prope, uxorem Creontis: huc autem domo egreſſa ſe confert vel audito filii caſu, vel temere adeſt.

EURYDICE. O vos omnes, quicumque adeſtis, cives, ſermonem veſtrum audivi, quum oſtio propinquarem, egreſſura, ut Palladis delubrum adirem, Deæque adhiberem preces. Et clauſtra quidem occluſæ portæ laxabam, quum aures mihi ferit rumor domeſtici mali: metu perculſa revolvor ſupina inter famularum manus, & linquor animo. Verum quis fuit iſte ſermo, rurſum dicite: malorum enim nequaquam inexperta audiam.

NUNTIUS. Equidem tibi, cara hera, dicam omnia coram, nec quidquam prætermittam veri. Quid enim te deleniam verbis, quæ poſtea falſo dixiſſe deprehendar? recta ſemper res eſt veritas. Tuum quidem ego conjugem ſectatus ſum, viam ei præmonſtrans extremum in campum, ubi nefando modo jacebat adhuc canibus laceratum Polynicis cadaver: & illud, precati Triviam Deam, Plutonaque, ut placidi remitterent iras, lavimus piis lavacris, congeſtiſque ramis virentibus ſuperſtites reliquias combuſſimus: aggeſtoque excelſo buſto propria de humo, dehinc repetimus lapideum ſpecum, puellæ Orco deſponſæ thalamum. Sonum vero procul clarorum ejulatuum ex inferiis carente thalamo ſublatum audit aliquis, heroque Creonti nuntiat currens: huic autem, quo propius accedit, magis offunditur dubius gemebundi clamoris ſonus; ſuſpiranſque, luctuſam hanc pectore rumpit vocem: *O miſer ego, an vera præſagit animus? iterne nunc facio omnium, quæ antea, infauſtiſſimum? blanda me vox filii pepulit. At, vos famuli, accedite propius citi, & adſtantes tumulo diſpicite, ipſum ſubeuntes oſtium, ſoluta prius compage ſaxi objecti, num Hæmonis veram audivi vocem, an a Diis fallor.* Hæc, ut juſſerat exanimatus herus, inſpeximus; intimoque in tumulo puellam quidem videmus collo penſilem, nodo textilis ſindonis implicitam: illum vero juxta jacentem, mediamque amplexum virginem, ſponſæ deflentem Orco demiſſæ interitum, patriſque facta, & miſerabiles nuptias. At hic, ubi eum videt, graviter ſuſpirans, intro pergit ad eum, multoque cum ejulatu eum vocat: *O miſer*, inquit, *quid feciſti? quænam erat tibi mens? Quonam exemplo te perditum ibas? egredere, ô nate, ſupplex te rogo.* Illum vero trucibus oculis intuens puer, & vultu dicta reſpuens, nihilque reſpondens, enſem ſtringit ancipitem; patre autem fuga

elapſo, aberravit ictu: tum ille infelix, ſibimet iratus, nulla interjecta mora, in enſem protentus, per medias coſtas mucronem adigit, flexilibuſque lacertis, mentis adhuc compos, virginem complectitur; extremamque efflans animam, in pallidas puellæ genas crebrum emittit halitum purpureo mixtum ſanguine. Jacet ſic mortuus juxta ſponſæ cadaver, connubialia ſacra adeptus miſer in Orci domo, exemplo ſuo docens homines, quanto temeritas maximum cuique ſit malum.

CHORUS. Quidnam hoc eſſe conjicias? Mulier rurſus e conſpectu evaſit, priuſquam locuta eſt boni vel mali quidquam.

NUNTIUS. Et ipſe ſubito hoc abſceſſu ſtupeo; attamen ſpe mulceor, illam, audita filii nece, urbem non incenſuram queſtibus, ſed interiorem domo famulis edicturam ut privatim leſſum lamentando faciant: conſilii enim non ita expers eſt, ut quidquam hac in re peccet.

CHORUS. Neſcio: at mihi ſilens ſtupor grave quid portendere videtur; temeraria vero eſſe ſolet magna ejulatio.

NUNTIUS. Sed mox domum ingreſſus comperiam, num quid etiam cohibendum clam tegat animo irato: quippe bene dicis; etenim haud ſine periculo eſt nimium ſilentium.

CHORUS. Atqui eccum advenit rex ipſe, monumentum inſigne manibus geſtans, haud alienæ, ſi fas eſt dicere, crimen, ſed ſuæ ipſius noxæ.

CREON. O mentium amentium peccata haud expianda, mortifera! O qui cognatos cernitis occiſores & occiſos! hei mihi! heu infelicem conſiliorum meorum exitum! heu! nate, nate, juvenis, immaturo fato vita exſolutus es, mea, non tua, perditus dementia.

CHORUS. Vah! quam ſero videris Deûm juſtitiam adgnoviſſe!

CREON. Hei mihi! adgnoſco miſer. Tunc ſcilicet, tunc, inquam, Deus gravi ingruens calamitate, caput meum percuſſit, atrocique concitus ira mentem meam emovit, hei mihi, impreſſo pede ſubvertens prioris fortunæ gaudia. Heu! heu! ô labores hominum infelices!

INTERNUNTIUS. O here, ut multis malis mactatus es, quo-

rum hæc quidem præſentia præ manibus habes, illa vero domum ingreſſus videris mox quoque conſpecturus!

CREON. Quænam alia calamitas hac major eſſe poſſit?

INTERNUNTIUS. Occidit uxor tua, mater hujus mortui, infelix, inflicto recens vulnere.

CREON. O implacabilis inexpiabiliſque Orci domus, cur me, obſecro, cur me perdis? ô luctuoſæ calamitatis nuntie, quemnam edis ſermonem? hei, hei! perditum virum iterum confeciſti. Quid, puer, inquis? quid mihi narras novi? hei, hei? num exitiali illi calamitati accedere etiam uxoris cruentam necem?

INTERNUNTIUS. Intueri licet: ecce enim e penetrali effertur domo.

CREON. Hei mihi! alterum hoc jam cerno malum miſer. Quis tandem, quis me manet adhuc caſus? habeo quidem in manibus jam natum miſer, & illud ex adverſo adſpicio cadaver. Heu, heu, miſera mater! heu nate!

INTERNUNTIUS. Hæc furore percita ad Hercæi Jovis aram provoluta — tum morte ſolvit oculos; poſtquam deflevit Megarei quidem prius defuncti inclytum thalamum, deinde & hujus, poſtremo autem tibi dira imprecata eſt, natorum homicidæ.

CREON. Heu, heu! metu refugit animus. Cur non mihi lethale aliquis infligit vulnus ancipiti gladio? Miſer ego, heu, heu! miſeriſque ſum immixtus caſibus.

INTERNUNTIUS. Nempe tamquam cauſſa crimenque utriuſque exitii ab hac defuncta objurgabare.

CREON. Quo autem leti genere vita ſoluta eſt?

INTERNUNTIUS. Adacto ſub jecur ſua ipſius manu enſe, ſimulac illud audiit nati lacrimabile fatum.

CREON. Hei mihi! haud umquam in quemvis alium hominum horum a me transferetur culpa: ipſe enim te occidi miſer, ipſe ego, verum dico. Io famuli, famuli, abducite me quam celerrime, abducite me procul, qui plane non ſum magis quam nullus.

CHORUS. Bene mones, ſi quid in malis eſt boni. Si quæ enim præſentia urgent mala, quo breviora ſunt, eo videntur leviora.

CREON. Age, age, adpareat fatorum feliciter meorum ultimum,

mihi ſupremum adferens diem; age veniat, ut numquam diem alium videam.

INTERNUNTIUS. Futura hæc ſunt: quæ præſens res poſtulat, procurare decet: illorum enim curam gerent ii, quibus convenit ea eſſe curæ.

CREON. At quæ cupio tamen, eorum ut compos fierem optaſſe licuit.

INTERNUNTIUS. At nunc parce quidquam optare: nam fatalis calamitatis nullum eſt mortalibus effugium.

CREON. Abducite procul hominem miſerum, qui te, ô fili, imprudens occidi, quique te etiam, uxor. Heu me miſerum! Neſcio quo vertam oculos, nec quo me conferam. Omnia enim perverſa, quæ manibus teneo, quæque capiti meo impendent, intolerabile fatum advexit in me irruens.

INTERNUNTIUS. - - - - - - - - - - - - - -

CHORUS. Sapere longe prima felicitatis pars eſt. Oportet autem omnibus pietatis erga Deos officiis fungi. At ſuperbi, quum gravibus plagis adflicti, magnorum dictorum pœnas luerunt, ſapere tandem docentur.

FINIS ANTIGONÆ.

Google

SOPHOCLIS

TRACHINIÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

DEJANIRA.

FAMULA.

HYLLUS.

CHORUS VIRGINUM TRACHINIARUM.

NUNTIUS.

LICHAS.

NUTRIX.

SENEX.

HERCULES.

SOPHOCLIS

SOPHOCLIS TRACHINIÆ.

DEJANIRA. Vetus eſt ſane dictum, hominum ore celebratum, quæ ſit mortalium vita pernoſci non poſſe, bonane an mala cuiquam, antequam fato functus fuerit. At ego vitam meam, prius etiam quam ad Orcum veniam, ſat ſcio infelicem eſſe & ærumnoſam; quæ quidem paterna in Oenei domo habitans Pleurone, triſtiſſimo, ſi qua alia Ætolia virgo, nuptiarum metu anxia fui. Procus enim contigerat mihi Fluvius, Acheloum dico, qui triplicem indutus formam petebat me a patre, modo taurus ingreſſus manifeſtus, modo varius draco ſinuoſus, modo virili corpore taurinum ſubnixus caput; ex hirſuto autem mento rivi manabant fontani laticis. Tali equidem deſtinata ſponſo miſera, mortem ſemper optabam, potius quam umquam hujus adirem torum. Poſt longam tandem moram lubenti mihi advenit Jovis Alcumenæque inclytus filius, qui pugna cum eo congreſſus, me liberat. At quales quidem fuerint certaminis illius labores, haud equidem enarrem; ſunt enim incomperti mihi; at quicumque adſedit metu vacuus ſpectaculo, is narret. Ego enim aderam metu conturbata, ne mihi decus formæ dolorem conciret aliquando. Tandem vero certaminum arbiter Jupiter exitum dedit bonum, ſi modo bonus dici poſſit. Ex quo enim me, tamquam eximium victoriæ præmium, tori ſociam accepit Hercules, ſemper me alius ex alio ſolicitat metus, curis ob illum anxiam. Nox enim adfert, & nox diſpellit angorem, alium mutans alio. Et vero liberos peperi, quos ille olim, ceu qui procul a finibus diſſitos colit agros, tantum ſementis adſpexit tempore, & meſſis ſemel. Tale genus vitæ domo educit, domumque reducit virum, ſemper

ſervientem alicui. Nunc autem quando impoſita hæc certamina victor confecit, is me maxime conturbat metus. Ex quo enim ille Iphitum leto dedit, nos quidem hic in Trachine extorres hoſpitem apud virum habitamus: at ille quo abierit nemo novit: mihi ſane diſceſſu ſuo acerbas injecit curas; jamque propemodum ſcio mali aliquid eveniſſe illi. Haud enim breve tempus eſt; ſed jam quindecim menſes effluxere, nec ullum adhuc nobis remiſit nuntium. Et accidit profecto gravis quis caſus: uſque adeo reformido, quas ille mihi diſcedens reliquit tabellas, quas ut abſque noxa acceperim, Deos identidem precor.

FAMULA. Hera Dejanira, multis quidem ego te vidi jamdudum lacrimis lamentiſque Herculis abitum deplorantem; nunc vero, ſi fas eſt ſervilibus conſiliis commonefieri liberos, me quoque hoc tantum tibi ſuadere licet. Quum tantus ſit tibi liberorum numerus, cur unum ex iis non mittis, qui conjugem tuum inveſtiget, maxime vero Hyllum, quem par eſt oſtendere, ſi quam paternæ proſperitatis curam gerit. Eccum autem ipſe domum properat celeri pede: quare ſi quid tibi opportunum dicere videor, potes ejus opera uti, meiſque ſuaſibus.

DEJANIRA. O care fili, vel ignobilium ex ore ſermones recti prodeunt: mulier enim hæcce, ſerva quidem, tamen liberale elocuta eſt dictum.

HYLLUS. Quale? fac ſciam, mater, ſi mihi fas ſcire.

DEJANIRA. Patre tamdiu peregre abſente, tibi indecorum eſſe ait non inquirere ubi ſit.

HYLLUS. At novi, famæ ſi qua fides habenda eſt.

DEJANIRA. Et ubi, quæſo, terrarum audis eum, fili, commorari?

HYLLUS. Anno quidem præterito, diuturno tempore Lydæ mulieri ſervilia officia feciſſe eum perhibent.

DEJANIRA. Nihil non turpe de eo audiamus, ſi & hoc ſuſtinuit.

HYLLUS. At emiſſus eſt hac ſervitute, ut ego audio.

DEJANIRA. Ubi nunc ergo vivus aut mortuus nuntiatur eſſe?

HYLLUS. Euboeam in inſulam dicunt Eurytique urbem infeſto exercitu eum tendere, aut mox eo profecturum.

DEJANIRA. Noſtin' vero, ô nate, quam certa de hac regione mihi reliquit oracula?

HYLLUS. Quænam, mater? horum enim nihil umquam audivi.

DEJANIRA. Scilicet vel illic ſupremum obiturum diem, vel hoc defunctum certamine reliquum exinde tempus ævi quiete & proſpere tranſacturum. An non ergo, nate, patri tuo, quum in tali verſetur diſcrimine, auxilium laturus ibis, quandoquidem vel incolumes ſumus, eo incolumi, vel perimus ſimul & peſſumdamur, patre tuo perdito?

HYLLUS. At illuc ibo, mater: ſi vero oraculi hanc ſortem comperiſſem antea, jampridem adeſſem patri: at nunc poſtquam eam cognovi, nihil prætermittam, quin omnem hac de re veritatem inquiram. Verumtamen conſueta patris felicitas nos animo formidines præcipere non ſinit, nec terreri nimium.

DEJANIRA. Vade jam, ô fili; nam qui vel ſero, ſimulac monitus eſt, ad bene faciendum ſe adplicat, is lucrum aufert.

CHORUS. Quem cita nox confecta gignit, ſopitumque componit thalamo, flammantem Solem, te Solem precor, ut mihi Alcumenæ indices filium, ubi tandem habitat, ô lucido fulgore ardens, an anguſtam quampiam incolat mari circumfluam terram, vel utramcumque continentis plagam; dic, qui oculorum acie præſtas omnibus. Audio enim procorum certamine nobilem Dejaniram, deſiderio conjugis querulam, velut orbam pullis avem, ſemper manantes lacrimis oculos dulci numquam claudere ſomno, ſed viri memorem, metuentemque ne abſenti male eveniat, ſollicito viduoque toro confici ſemper, mali alicujus ærumnoſique caſus exſpectatione anxiam. Ut enim, indefeſſo vel Noto vel Borea procellam ciente, multos vaſto in ponto ſurgere fluctus videas, alioſque aliis impelli; ita Cadmigenam præſens exercet labor, aliæque multiplices impendent ærumnæ, vitaque haud ſecus agitatur ac Creſium mare: ſed eum ſemper incolumem ab Orci limine deus arcet aliquis. Qua gratia te reprehendens, jucundam tibi me fore confido, licet adverſa ſententiæ tuæ adferam. Dico enim te animo concidere non debere, abjecta omni ſpe bona. Ne læta quidem omnia mortalibus deſtinavit cunctorum ille moderator rex Saturnius: ſed acta in orbem re-

deunt omnibus ærumnæ & gaudia, ut Urſæ volubiles viæ. Nec enim aſtrorum ignibus diſtincta nox permanet mortalibus, nec morbi, nec divitiæ; ſed præcipiti lapſu diffluunt: eidem alternis vicibus contingunt gaudia & luctus. Quocirca hæc te reputare animo, bonamque ſemper ſpem fovere volo, Regina; nam quis umquam Jovem liberis ſuis tam parum proſpicere vidit?

DEJANIRA. Audito quidem, ut conjicio, meo mærore, ades: quantum vero macerer animo, utinam ne umquam iiſdem oppreſſa malis diſcas: nunc autem totius rei expers es. Uſque enim adeo lætæ ſunt ſuæ juventutis ſedes, in quibus paſcitur: & illam nec ardens Sirius, nec imber, nec ullius venti flatus turbat: ſed dolorum neſcia voluptatibus cumulat vitam, donec aliqua mutato virginis nomine mulier dicatur, interque unius noctis gaudia ſuam curarum accipiat partem, quæ vel conjugi vel liberis metuentem macerabunt. Tunc pernoſcat illa, ſuas ipſius res intuens, qualibus conflictor malis. Equidem jam olim acerba multa deflevi; unum vero, quale numquam antea, modo eloquar. Quum enim peregre profecturus domo noviſſimum iter moliretur rex Hercules, tunc domi reliquit veteres tabellas inſcripta continentes mandata, quæ mihi antea, ſæpe ille exiens varia ut obiret certaminum diſcrimina, numquam injungere in animum induxerat; ſed ut magnum quid confecturus abire ſolebat, de morte ne cogitans quidem. Nunc vero, tamquam vita defunctus, juſſit me nuptialibus potiri bonis, declaravit quota ſingulis liberis pars terræ paternæ ceſſura eſſet: tandem præfinito tempore, poſtquam ex hac regione egreſſus quindecim abfuiſſet menſes, tum ſe vel moriturum conſtituit, vel, ſi hunc evaſiſſet temporis terminum, quieta in poſterum & læta fruiturum vita. Talem declaravit fato Deorum exitum deſtinari Herculeis laboribus, quemadmodum veterem fagum dixit reſpondiſſe olim Dodone geminarum columbarum ore. Et horum certus eventus in præſens tempus incidit, quo perfici ea neceſſe eſt. Quare, caræ virgines, quum dulci ſomno jaceo, ſubito percuſſa metu exſilio, ne me ſupereſſe oporteat omnium optimo viro orbatam.

CHORUS. At nunc bene ominare. Quippe coronatum accedere video quempiam tibi quid nuntiaturum.

NUNTIUS. Hera Dejanira, primus ego nuntius metu te liberabo. Namque Alcumenæ natum & vivere ſcito, victoriaque potitum eſſe, & e pugna adferre primitias Diis indigenis.

DEJANIRA. Quid iſtuc rei eſt, quod mihi dicis, ſenex?

NUNTIUS. Mox domum tuam venturum multis expetitum votis conjugem, decore victoriæ inſignem.

DEJANIRA. Et quonam a cive vel hoſpite auditum hoc refers?

NUNTIUS. Herboſo in prato famulus iſta narrat Lichas præco; ex quo ego quum audii, avolavi, ut tibi primus hæc nuntians a te aliquid lucrarer, & inirem gratiam.

DEJANIRA. Ipſe autem Lichas cur abeſt, quandoquidem res ei lætæ ſunt & proſperæ?

NUNTIUS. Haud expeditum iter eſt illi, hera. Circumſtans enim eum Melienſis omnis populus percunctatur; nec poteſt ultra progredi. Quippe unuſquiſque optatum nuntium audire quum geſtiat, nemo eum abire ſiverit, priuſquam audiendi voluptate ſe expleverit. Sic ille nolens volentibus intereſt. Actutum eum coram videbis.

DEJANIRA. O Jupiter, intonſum Oetæ qui pratum incolis, dediſti nobis, ſero licet, gaudium. Exclamate ergo, mulieres, quæque intra tecta, quæque extra eſtis; fruimur enim omnes hoc famæ lumine, quod inſperatum mihi exortum eſt modo.

CHORUS. Erumpite fauſtas in acclamationes, quicumque has incolitis ædes, votaque & preces ad aras fundite: nuptiale accinatur carmen; communi ore lætum clamorem extollant juvenes; pharetra decorum Apollinem præſidem, ſimulque Pæana, Pæana celebrate, virgines; invocate eodem genitam partu Dianam Ortygiam, cervorum jaculatricem, tædas utraque ferentem manu, ſociaſque Nymphas. In ſublime feror, nec a me arcebo te, tibia, ô quæ meum moderaris animum! Ecce me perturbat implexus hedera thyrſus, impellitque me, certamen ad Bacchicum convertens. Io, io Pæan. Verum ecce, cara hera, hæc tibi coram licet intueri manifeſta.

DEJANIRA. Video, caræ virgines, nec tam negligenter oculis obſervo, ut non hoc cernam agmen. Salvere autem præconem jubeo, longam poſt temporis moram conſpectum, ſi quid lætum adfert.

LICHAS. At bene quidem advenimus, bene autem peregrè advenientem ſalute impertis, mulier, ut factis noſtris dignum eſt. Qui enim proſpere rem geſſit, eum virum par eſt bonis compellari verbis.

DEJANIRA. O hominum cariſſime, primum, quod primum cupio, edoce, vivumne Herculem ſim receptura.

LICHAS. Sane equidem ipſum reliqui valentemque & vivum & florentem, nec ullo gravatum morbo.

DEJANIRA. Ubi? patriane in terra, an barbara? cedo.

LICHAS. Eſt litus quoddam Euboïcum, ubi ſtatuit aras, primitiaſque offert Cenæo Jovi.

DEJANIRA. Votane ut ſolvat, an cuipiam ut pareat oraculo?

LICHAS. Vota redditurus tum ſuſcepta, quando harum vaſtavit bello urbem mulierum, quas coram vides.

DEJANIRA. At iſtæ, per Deos quæſo, cujæ ſunt, & quæ? miſerabiles enim videntur, niſi animo meo illudit falſa calamitatis imago.

LICHAS. Has ille, deleta Euryti urbe, exemit ſibi Deiſque ſelecta mancipia.

DEJANIRA. An & in illius urbis obſidione tam longum contrivit tempus, ex quo hinc profectus eſt?

LICHAS. Nequaquam: verum plurimo tempore apud Lydos detentus fuit, ut ipſe ait, non liber, ſed venditus. Et hoc quidem factum, mulier, reprehendere non licet, auctor cujus ipſe Jupiter. Ille ergo venum datus Omphalæ Lydæ, ſervitio complevit annum, ut ipſe memorat. Cujus quidem rei ignominia tanto dolore adfecit animum, ut ſemetipſum juramento obſtrinxerit ſibi, eum, qui cauſſa hujus dedecoris ſibi exſtitiſſet, cum liberis & uxore in ſervitutem redacturum ſe aliquando. Nec temere dictum fuit: ſed, ubi expiatus fuit, collecto exercitu pergit ad Euryti urbem: illum enim ſolum mortalium cauſſam tanti ſibi mali eſſe adfirmabat; qui ipſum, ut olim illius ſubiit domum pro veteris hoſpitii fœdere, multis laceſſivit injuriis, inſolenti animo multa probra ingerens; nempe illum, quamquam inevitabiles ſagittas geſtaret manu, tamen filiis ſuis imparem eſſe jaculandi peritia: objecitque, quod ſervus homi-

nis liberi juſſis exſequendis defatigaretur: tandem quum illum inter epulas vino gravatum videret, ejecit domo. Quarum injuriarum ira incenſus, ubi venit deinde Iphitus Tirynthium ad clivum, equarum e paſcuis abactarum quærens veſtigia, tunc illum oculis alio, alioque mente intentum, ſumma e turri præcipitem dedit. Ob hoc autem facinus ira commotus rerum omnium ſupremus auctor Jupiter venum datum eum relegavit, nec lente id tulit, quod illum ex omnibus ſolum dolo ſuſtuliſſet Hercules: ſi enim aperto Marte injurias ultus eſſet, ſane ignoſſet ei Jupiter inimicum jure perimenti. Injuriam enim non omnino amant Dei. Qui vero ſuperbe Herculi inſultarunt petulanti lingua, ipſi quidem omnes Orci nunc ſunt incolæ, eorum autem civitas in ſervitutem redacta. At quas coram vides, ex felicibus illæ rebus triſtem adeptæ ſortem ad te veniunt. Hoc enim conjunx tuus juſſit, & ego fidus miniſter, juſſa exſequor. Ipſum vero illum, quum primum Jovi Tutelari puris immolatis victimis vota ſolverit ob captam urbem, crede adfuturum: hoc enim poſt plurima dicta bene verba jucundiſſimum eſt audire.

CHORUS. Regina, nunc te manifeſto perfundunt gaudio & ea quæ cernis, & ea quæ tibi nuntiantur.

DEJANIRA. Quidni enim gauderem jure optimo, proſpera hac audita conjugis ſorte? Neceſſe eſt admodum, ut mea his factis concurrat lætitia. Tamen ineſt his aliquis metus, ſi rem rite expendas, ne præſentem felicitatem caſus quis olim ſubvertat. Mentem enim ſtringit, caræ virgines, vehemens miſeratio, intuenti mihi has infauſtas feminas, peregrina in terra, domo extorres, parentibuſque orbas, propria carentes ſede, quæ antea liberis forte viris fatæ, ſervilem nunc ſuſtinent vitam. O Jupiter, regnorum everſor, numquam te videam meam contra prolem ita graſſantem; ſaltem, ſi tale quid acturus es, ne me vivente agas! tam miſere metuo, haſce intuens. O tu miſerrima, quænam es adoleſcentula? Virine expers, an mater? quantum quidem ex ætate conjicere licet, nihil horum experta videris, generoſa tamen. Licha, cujuſnam, quæſo, hominis eſt peregrina hæc puella? quænam illi mater? quis genuit pater?

cedo. Namque hujus præ ceteris me miſeret, quum videam quanto ceteris ſit moratior, ſolamque ſapientem eſſe.

LICHAS. Quid vero ſciam? quid & me interrogas? forſan inter ſuos non infimo nata loco.

DEJANIRA. Num forte regis Euryti filia?

LICHAS. Neſcio: neque enim exquiſivi prolixius.

DEJANIRA. Nec nomen a quopiam viæ comitum audiſti?

LICHAS. Minime. Silentio munus meum exſecutus ſum.

DEJANIRA. Quin dic ultro nobis, ô miſera: nam & hoc quiddam ad calamitatem tuam confert, neſcire nos, quæ ſis.

LICHAS. Haud ſane nunc minus parcet linguæ, quam pridem; quæ nullum umquam emiſit verbum, nec magnum, nec humile; ſed uſque deplorans gravem calamitatem lacrimas fundit miſera, ex quo patriam celſam reliquit. Sane quidem illa ſuo damno vocem premit; ſed veniam meretur.

DEJANIRA. Illam igitur miſſam faciamus, eatque intro ſic ut illi maxime libitum eſt, nec quibus gravatur malis accedat aliquid a me, quo contriſtetur magis: ſatis eſt illi præſentis ægritudinis. Nunc autem domum concedamus omnes, ut & tu, quo fert animus, properes, & ego operam dem, ut intus apparata ſint omnia.

NUNTIUS. Sed hic prius paulliſper morata, ut diſcas, hiſce remotis, quinam ſunt illi quos ducis intro, quorumque nihil inaudiſti ut percipias, quæ tua refert noſſe: quippe horum ego plenam notitiam habeo.

DEJANIRA. Quid eſt vero? cur meum ſiſtis gradum?

NUNTIUS. Conſiſte & audi: neque enim te fruſtrata ſunt quæ prius verba feci, nec, opinor, quæ mox facturus ſum.

DEJANIRA. Utrum illos huc denuo vis revocemus? an mihi & his ſolis virginibus enarrare libet?

NUNTIUS. Tibi & his quin dicam nulla cauſſa eſt; at illos abire ſine.

DEJANIRA. Quin jam abiere: nunc ſermo proferatur.

NUNTIUS. Horum omnium quæ homo ille dixit modo, nihil omnino verum eſt. Sed vel nunc mendax eſt, vel antea nuntius haud verus fuit.

DEJANIRA. Quid ais? liquido mihi ede quodcumque cogitas. Quæ enim effatus es, non intelligo.

NUNTIUS. Hunc virum audivi dicentem multis coram teſtibus, hujus puellæ gratia Eurytumque & arduam turribus Oechaliam ab Hercule captam fuiſſe; ſolumque Deorum Amorem ipſum induxiſſe bellum hoc ut ſuſciperet; non vero apud Lydos manſionem, nec præſtitam Omphalæ ſervilem operam, neque in præceps dati Iphiti letum; quod ille nunc prætendens, prioribus contraria dicit: verum Herculem, ubi patrem perſuadere non potuiſſet, ut ſibi filiam concederet, pellicis loco habendam, leve crimen cauſſamque commentum, patriam hujus puellæ invaſiſſe copiis, in qua Eurytum aiebat obtinere regnum, occidiſſeque regem hujus patrem, & urbem devaſtaſſe. Et nunc, ut vides, domum repetens, puellam hanc præmittit non ſine ſingulari cura, neque ut ſervam; ne id exſpectes, mulier: neque enim veriſimile eſt, quum ſit incenſus amore. Proinde viſum eſt mihi, hera, totum hoc tibi declarare, quod ab eo didici: & hæc multi media in concione Trachiniorum una mecum audivere, ut adeo facile ſit eum redarguere. Si vero ingrata dico, non lætor equidem, attamen verum eſt quodcumque prolocutus ſum.

DEJANIRA. Hei mihi miſeræ! Quonam in malo verſor? quamnam admiſi ſub tecta peſtem occultam? O miſera! itane obſcuro eſt illa nomine, ut jurabat qui eam adduxit, quæ vultu & forma adeo ſplendida eſt?

NUNTIUS. Patre quidem genita Euryto olim Iole vocabatur, cujus ille quidem parentes referre non poterat, ut qui ſcilicet nihil inquiſiverat.

CHORUS. Pereant nolim omnes improbi, ſed quicumque dolo, quæ non decet, moliuntur mala.

DEJANIRA. Quid me facere oportet, mulieres? Quippe ego hujus ſermone ſtupefacta mihi conſulere nequeo.

CHORUS. Domum ingreſſa, rem ex ipſo homine exquire: namque verum confitebitur illico, ſi videaris tormenta admovere velle.

DEJANIRA. Ita ſane faciam: non enim improbanda dicis.

CHORUS. Nos vero, opperiemurne hic, aut quid aliud nos facere vis?

DEJANIRA. Mane: hic vir enim haud a me accitus, ſed ſponte ſua progreditur foras.

LICHAS. Quid me oportet, mulier, renuntiare Herculi? doce; nam me proficiſci vides.

DEJANIRA. Itane, vix tandem poſt longum tempus huc revectus, tam cito abire properas, priuſquam didicerim quid vobis interea contigerit novi?

LICHAS. At ſi quid percontari vis, en ego adſum.

DEJANIRA. Bonane fide reſponſurus es?

LICHAS. Teſtis mihi ſit Jupiter, quidquid mihi cognitum erit.

DEJANIRA. Quænam ergo eſt hæc femina, quam huc adduxti?

LICHAS. Ex Eubœa eſt: quibuſnam vero parentibus nata ſit, dicere nequeo.

NUNTIUS. Heus tu, huc reſpice: quicum loqui te exiſtimas?

LICHAS. At tu, cur, ſodes, hoc me rogas?

NUNTIUS. Aude reſpondere, ſi ſapis, ad id quod te rogo.

LICHAS. Cum regina Dejanira Oenei filia, uxoreque Herculis, niſi me fallunt oculi, dominaque mea.

NUNTIUS. Hoc ipſum, hoc ex te audire volebam: aiſne dominam hanc eſſe tuam?

LICHAS. Quippini?

NUNTIUS. Quid deinde? Quonam ſupplicio te dignum eſſe fateberis, ſi erga hanc falſiloquus deprehendaris?

LICHAS. Qui falſiloquus? quas mihi narras ambages?

NUNTIUS. Nullas equidem: at tu jamdudum ſtrenue id agis.

LICHAS. Quin abeo. Satiſne ſtultus ſum, qui tibi tamdiu aurem commodem?

NUNTIUS. Haud ſane abibis, priuſquam breve quid rogatus reſponderis.

LICHAS. Dic, ſi quid vis. Nam linguæ temperare non potes.

NUNTIUS. Captivam illam, quam deduxiſti domum, noſti ſcilicet?

LICHAS. Quidni? Qua vero id ſciſcitaris gratia?

NUNTIUS. Nonne tu hanc, quam te noſſe diſſimulabas, Iolen profeſſus es Euryti prolem eſſe?

LICHAS. Quos inter homines? Quis alicunde huc veniet, qui tibi teſtis ſit hæc ex me audiiſſe coram?

NUNTIUS. Frequentes inter cives: Trachiniorum media in concione plurima ex te hæc audivit multitudo.

LICHAS. Fateor: iſtud me audiiſſe dixi. At longe diverſum eſt, opinionem referre, & rem ut certam affirmare.

NUNTIUS. Quam mihi narras opinionem? Nonne jurejurando firmaſti quod aiebas, Herculis conjugem te hanc adducere?

LICHAS. Conjugem autem ego? per Deos obſecro, cara hera, dic, quis tandem eſt hic hoſpes?

NUNTIUS. Qui præſens ex te audiit, ut illius ob cupidinem urbs domita fuerit tota, nec eam vaſtarit pudor ob Lydiam heram, ſed hujus conceptus amor.

LICHAS. Hominem hunc, ô hera, faceſſere hinc jube: quippe cum ægroto nugas agere, viri non eſt ſapientis.

DEJANIRA. Quod te per Jovem ſummo in Oetæ fulgurantem nemore, ne hanc rem me celes: non enim mulieri verum fatebe-

ris malæ, nec quæ ſortem humanam ignoret, ut res voluptatum propria & perpetua data ſit nemini. Et vero quicumque contra Amorem contendit, manuſque, velut pugil, adtollit, non recte ſapit. Ille enim ſummos etiam Deos imperio regit, prout vult; & mihi quidem quum jura det, quidni & alteri, qualis ego ſum? Quare ſi conjugem meum, hoc morbo correptum, quidpiam accuſem, profecto inſaniam, aut hanc feminam, quæ nullius mihi probri, nec ullius cauſſa fuit mali. Non ita ſum comparata. Sed, ſiquidem ab illo edoctus mentiris, pravam cepiſti diſciplinam: ſin ipſe temet ita erudis, quando voles verax eſſe, mendax videberis. At loquere quidquid veri eſt: ingenuo enim homini, mendacem vocari, turpis eſt nota. Quod autem fallere te ſperes, ne hoc quidem licet. Multi enim ſunt, quibus dixiſti, a quibus reſciſcam. Sin te cohibet metus, fruſtra metuis: nam ſi certior fieri nequeam, id me urat male: ſi vero rem comperiam, quid tam acerbum eſt? nonne & alias plurimas maritus unus duxit Hercules? quarum nulla um-

quam ex me verbum malum, probrumve tulit; nec feret iſta tandem, ne ſiquidem illius amor Herculis animo penitus inſederit. Illius enim miſeret me maxime conſiderantem, ut formæ decus ejus vitam peſſum dederit, utque nolens miſera patriam ſuam vaſtarit & in ſervitutem redegerit. Sed hæc quidem ex voto & ſententia cedant; tibi autem dico, erga quemvis alium mendax ut ſis, at mihi ſemper veritatem dicas.

CHORUS. Obtempera recta monenti huic mulieri; quod ſi feceris, nec te illi morem geſſiſſe olim pœnitebit, & a me inibis gratiam.

LICHAS. At, ô cara domina, quoniam te video humana ſapere, ut hominem decet, nec expertem prudentiæ, rem tibi omnem eloquar vere, neque celabo quidquam. Eſt enim ita, quemadmodum homo hicce dicit. Puellæ illius impotens amor Herculis intimas ſubiit medullas, eaque ut potiretur, ærumnoſam Oechaliam, paternam illius ſedem, bello diruit. Et iſta, æquum eſt enim me etiam, quæ illius cauſſæ favent, dicere, nec juſſit ipſe ſilentio premere, nec infitiatus eſt umquam: ſed ego ultro, ô hera, veritus ne animum tuum ægritudine adficerem, iſta ſi tibi renuntiarem, peccavi, ſi quid a me peccatum fuiſſe cenſes. At vero quandoquidem nunc rem omnem noſti, quod illius tuaque pariter intereſt, feminam hanc fer æquo animo & boni conſule, nec quæ de illa modo dixiſti mutare velis. Ille enim ceterorum omnium victor certaminum, hujus amore prorſus devictus eſt.

DEJANIRA. Et hic quidem mihi eſt animus, ut ita faciam: neque ipſa mihi malum conſciſcam ultro, Deis obnixe reſiſtens. Sed intro eamus, ut & tibi dicam quæ te verbis meis illi renuntiare velim, muneraque concinnem, quæ tu illi feras eorum vice quæ miſit mihi. Haud enim conſentaneum eſt, inanem te abire, qui huc veneris cum tanto commeatu.

CHORUS. Invictum ubique Veneris eſt robur; & illa quidem prætermitto, quæ inter Deos facta ſunt, nec ut Jovem deleniverit, dicam, tenebroſumve Plutonem, aut Neptunum quaſſatorem terræ. Verum hujuſce mulieris flagrantes cupidine in certamen deſcenderunt validi duo proci, uter ejus potiretur nuptiis, omnimodiſque

depugnarunt conflictibus. Alter quidem erat magna vi præditus fluvius, quadrupedis tauri formam indutus, arduis cornibus armatum objectans caput, Achelous ab Oeniadis: alter autem Bacchicis venit a Thebis, acres arcus, haſtiliaque & clavam quatiens, Jovis filius; qui tum concurrerunt totis viribus, thalamis potiri cupientes. At ſola in medio Venus arbiter eſt pugnæ. Tunc erat manuum, erat & arcuum, mixtuſque taurinorum ſtrepitus cornuum; erant etiam luctationes utrinque conſtringentes, erantque obnixorum capitum horribiles ictus, & gemitus amborum. At venuſta tenera virgo conſpicuo in colle ſedebat, exſpectans utrius futura eſſet conjux: ſic autem ex matre audivi; ut formoſa puella, propoſitum certaminis pretium, vultu miſerabili exitum exſpectaverit, utque a matre ſtatim diſceſſerit, ceu deſerta vitula.

DEJANIRA. Dum, caræ virgines, hoſpes ille intus adloquitur captivas puellas, ut qui abitum paret, interea foras prodii clam ad vos, tum ut vobis enarrem quas ſtruxi machinas, tum ut quæ patior infortunia vobiſcum deplorem. Virginem enim haudquaquam amplius, ſed jugali nexam vinculo, ad me recepi, onus velut nauclerus, damnoſam ſic mercem animo meo. Et nunc nos duæ manemus una ſub ſtragula unius amplexus: talem Hercules, ille fidus nobis & bonus dictus, diuturnæ domus cuſtodiæ mercedem remiſit. Ego vero ſuccenſere quidem illi non ſoleo, qui toties laboravit hoc ipſo morbo: at una in domo cum pellice habitare, quæ mulier ſuſtineat umquam, in partem admittens ejuſdem connubii? Illi enim florem eum eſſe ætatis video, qui in dies fiat vegetior, mihi vero marceſcentem: in illo hærere ſolet viri oculus; ab hoc averſus reflexit pedem. Hoc igitur miſere metuo, ne conjux quidem meus verbo ſit Hercules, re autem vir adoleſcentulæ. Verum hæc mitto: non enim, ut dixi dudum, iraſci decet cordatam mulierem: qua vero ratione poſſim huic ægritudini mederi, eam vobis dicam. Erat mihi donum antiquum veteris Centauri, lebete æreo conditum, quod olim adoleſcentula hirſuti ex Neſſi morientis vulnere ſuſtuleram; qui per profundum amnem Euenum homines pacta mercede tranſmittebat, manuum, non remorum ope ſcindens vada, nec nauticis utens velis. Is & me, quum ſegregata a paterna

famiiia, Herculem uxor primum ſequerer, in humeros ſuſcepit, medioque in freto cœpit adtrectare manibus improbis: at ego exclamavi; & Jovis. protinus filius converſus, manibus emiſit alatam ſagittam, quæ cum ſtridore perque pulmonem & pectus trajecta eſt feri. Hic autem ipſa in morte talia mihi locutus eſt: *Filia ſenis Oenei, hoc lucri facies mea ex tranſvectione, ſi parueris, quando noviſſimam te tranſmiſi: ſi enim vulneris mei ſanguinem abſtuleris concretum circa cuſpidem intinctam tabe Lernææ hydræ, erit tibi mulcimentum hoc Herculeæ mentis, adeo ut nullam aliam contuitus feminam, eam magis quam te amet.* Hoc quum in animum revocaſſem, amicæ; nam ex quo ille mortuus, domi incluſum ſervatum mihi fuerat ſedulo amoris hoc veneficium; tunicam hanc eo tinxi, adhibitis omnibus, quæ is, dum viveret, dixit, & jam omnia hæc confecta ſunt. Malas autem artes neque ſciam umquam, neque addiſcam; & quæcumque eo provehuntur audaciæ, impenſe odi: philtris autem ſi forte hanc puellam ſuperare valeam, & delenimentis hiſce Herculi admotis, confecta rite res eſt, niſi vobis videor inania hæc moliri; ſin vero, ab incepto deſiſtam.

CHORUS. Sane, ſi qua eſt his factis fides, videris nobis haud malum conſilium iniiſſe.

DEJANIRA. Fides quidem ea eſt, ut ſic futurum eſſe opiner; at nondum periculum feci.

CHORUS. Sed factis ſcire oportet: nam etiamſi putas te rem tenere, haud tamen certam teneas, niſi experta.

DEJANIRA. At mox ſciemus: illum enim video foras egreſſum jam, iterque ad Herculem celeriter conficiet. Tantum hæc vos arcana tacita premite fide: nam in tenebris turpia licet facias, haud tamen in probrum incides.

LICHAS. Quid me facere velis, ſignifica, filia Oenei: nam longum jam tempus tardi moramur.

DEJANIRA. At hæc ipſa tibi ago ſedulo, Licha, dum tu intus cum peregrinis confabularis feminis; nempe ut mea cauſſa feras hanc pulchre textam tunicam, donum illi viro manus meæ. Quumque hanc dabis, mone, ut ne quis mortalium prior illo induat hanc corpori; neque adſpiciat hanc, ne ſolis quidem jubar, neque ſa-

crum delubrum, nec Laris familiaris focus, priuſquam ipſe ſollemnem ad aram conſiſtens, conſpicuam illam oſtenderit Deis, qua die tauros mactabit. Sic enim vovi, ſiquando illum cernerem, vel audirem incolumem domum reverſum, me eum rite amicturam hac veſte, exhibituramque Deis ſacrificum novum novo cum ornatu. Horumque perferes hanc fidem, quam ille facile agnoſcet, ſi huic ſigillo admoverit oculos. Sed abi, & ſerva inprimis legem non adfectandi, nuntius quum ſis, quidquam præter mandata agere; deinde cura, ut gratia illiuſque tibi & mea collata ex ſimplice duplex fiat.

LICHAS. At, ſi conſtanti fide hoc Mercurii fungor munere, haud umquam erga te delinquam, quin ciſtam, ut mihi ſignatam eam tradidiſti, offeram, verbaque adjungam fideliter, quæ dixiſti mihi.

DEJANIRA. Quin vade jam: probe enim noſti quo in ſtatu res ſit domi.

LICHAS. Novi, & ſalva dicam omnia.

DEJANIRA. Quin noſti etiam, qui præſens adfueris, ut peregrinam illam puellam benevolo animo exceperim domo.

LICHAS. Ita ut præ gaudio cor meum obſtupuerit.

DEJANIRA. Ecquid aliud præterea dices? metuo enim ne prius quantum flagrem illius deſiderio dixeris, quam reſciſcam num pari teneatur mei deſiderio.

CHORUS. O qui maritima & ſaxoſa calida balnea, Oetæque adcolitis juga, quique medium Maliacum ad ſinum, & litus innuptæ Deæ, aurea pharetra decoræ, ubi celebratur Græcorum ad Pylas conventus, dulciſona jam vobis tibia haud illætabilem edens cantum redibit, ſed divinæ æmulum muſæ. Jovis enim & Alcmenæ filius properat domum, omnigenæ virtutis ſpolia nactus: quem peregre profectum, vaſti pelagi emenſum ſpatia, totos duodecim menſium exſpectavimus orbes, nihildum de eo ſcientes. Illius vero cara uxor miſera, heu! miſerum cor oppreſſa luctu, inexpletum lacrimans tabeſcebat: nunc vero Mars Amoris œſtro percitus finiit laborioſum diem. Adveniat, adveniat actutum, nec uſquam illius conſiſtat multis acta remis ratis, antequam hanc ad urbem curſum

confecerit, insulari relicta ara, ubi sacris operari dicitur, unde adveniat toto properans die, suadela delibuto implicitus peplo, ut semifer monstravit.

DEJANIRA. Mulieres, quam metuo, ne ultra quam oportuit confecta sint mihi omnia, quæ dudum feci!

CHORUS. Quidnam est, Dejanira, filia Oenei?

DEJANIRA. Nescio: sed anxia sum animi, ne brevi comperiar magnum malum feciſſe, spe bona impulsa.

CHORUS. Numquid propter illa Herculi missa dona?

DEJANIRA. Maxime sane; adeo ut nulli umquam auctor esse velim, ut rem cujus incertus sit eventus promto aggrediatur animo.

CHORUS. Doce, si fas est, quid id est quod times.

DEJANIRA. Qualem vobis enarrabo, mulieres, accidit res dictu mirabilis, quam nemo umquam speraſſet. Quod enim ad unguendam tunicam modo adhibui, niveum ovis lanigeræ vellus, id in tenues auras abiit, non comminutum a domesticorum ullo, sed sponte sua absumtum contabuit, & in pulverem redactum dilapsum est e saxo cui fuerat impositum. Ut vero scias omnia sicut acta sunt, rem longius repetam. Ego enim, quos olim me docuerat ferus ille Centaurus, quum trajectus acri sagitta latus dolore conficeretur, omisi rituum eorum nullum; sed servavi, tamquam ærea in tabella indelebile scriptum. Et hæc erant præmonstrata, sicque etiam feci, virus ut hoc procul ab igne, tepidisque solis radiis semper inaccessum, intimis servarem in penetralibus, donec recens adunctum alicubi applicandum esset. Et hæc rite observavi: nunc autem, quum usus veniſſet, intus in conclavi clam unxi tunicam, lana utens e cæsæ pecudis vellere, illamque complicatam in cista condidi solis intactam radiis, donoque, ut vidistis, misi Herculi. Postquam autem intro redii, video rem infandam, quamque nemo mente concipere possit. Forte enim avulsam e pecude lanam, qua tunicam perunxeram, projeceram medium in teporem solis radiorum, quæ simulac concaluit, diffluit tota nescio quo modo, & comminuta dilabitur humi, proxime ad eam formam, qua ligni scobem videas, quod serra secatur. Sicque jacuit humi decidua; at e solo, ubi projecta erat, effervent bulloſæ spumæ, haud secus ac si maturæ

uvæ

uvæ pinguis liquor in terram effundatur, e ſacra Baccho vite. Quapropter neſcio miſera quid potius cogitem: cerno enim me facinus immane perpetraſſe. Unde enim, quæſo, quave gratia moriens ille ſemifer mihi præſtaret benivolentiam, quæ necis illi cauſſa eram? Non ita eſt: ſed eum a quo ſagitta trajectus fuerat perdere cupiens, me delenivit; quod ego ſerius, quum nihil amplius prodeſt, animum adverto. Sola enim ipſum, niſi me fallit ſententia, ego infelix penitus perditura ſum. Quippe novi, ut illius arcu emiſſa ſagitta Chironem licet immortalem intolerando adfecerit dolore, utque pereant animantia omnia, quæcumque illæ adtingunt. Qui ergo atri tabi virus, quod e feri vulnere fluxit, hunc etiam non interimet? ſic profecto futurum eſt, ſi quid recte video. Itaque fixum animo ſedet, ille ſi perierit, ut nihil morata commoriar ſimul. Vivere enim cum infamia non ferendum eſt mulieri, quæ bona indole nata vult videri.

CHORUS. Neceſſe quidem eſt atrocia facta formidare; ſed ante exitum ſpes abjicienda non eſt.

DEJANIRA. Non ineſt malis in conſiliis ſpes vel minima, quæ fiduciam aliquam præſtet.

CHORUS. Sed in eos, qui non ſponte peccarunt ira remiſſior eſt, qualem tu experiri digna es.

DEJANIRA. Ita loqui ſolet, non qui mali particeps eſt, ſed quem nulla premit ſceleris conſcientia.

CHORUS. Satius tibi fuerit hunc ſermonem abrumpere, niſi quid hac de re filio tuo dicere velis: eccum enim adeſt, quæſitum patrem qui nuper abiit.

HYLLUS. O mater, ut ex tribus his unum mihi contigiſſe vellem, vel te non amplius in vivis eſſe, vel ſuperſtitem alius matrem vocari, vel meliori monte eam, quæ nunc adeſt tibi, cuicuimodi commutaſſe!

DEJANIRA. Quid commiſi, ô nate, tanto dignum odio?

HYLLUS. Conjugem tuum, ipſum adeo inquam patrem meum, ſcito te hac die peremiſſe.

DEJANIRA. Hei mihi! nate, cujuſnam rei adfers nuntium?

HYLLUS. Quæ fieri nequit ut non evenerit. Quod enim factum eſt, quiſnam queat infectum reddere?

DEJANIRA. Quid narras, ô fili? Quonam ex homine reſciviſti deteſtandum adeo facinus a me patratum fuiſſe?

HYLLUS. Ipſe his oculis vidi gravem patris calamitatem; non alius ex ore audivi.

DEJANIRA. Ubi vero, dic, conveniſti virum, coramque adfuiſti?

HYLLUS. Si quidem te ſcire oportet, rem tibi omnem explicabo. Quum proficiſceretur inclytam Euryti populatus urbem, victoriæ agens tropæa, Diiſque offerendas primitias, eſt in Eubœæ litore fluctibus utrinque pulſatum promontorium, Cenæum nomine, ubi Tutelari Jovi aras ſtatuit, frondentemque dedicat lucum; illic deſideratum eum longo poſt tempore primum vidi. Ecce autem multarum victimarum ſanguine aras ſparſuro advenit illi domo famulus Lichas præco, tuum adferens donum, lethalem tunicam, quam ubi induit, ut in mandatis dederas, mactat quidem tauros eximios duodecim præſtanti corpore, primitias prædæ; ſed cunctas ſimul victimas omnigenûm pecudum aris admovit centum. Et primo quidem miſer hilari animo, ornatuque gaudens & amictu, fundebat preces: ubi vero cruentis ex hoſtiis pinguibuſque lignis ſublata emicuit flamma, ſudor prorupit e cute; & lateribus membriſque omnibus, tamquam ſi a fabro glutine adſtricta fuiſſet, adhæſit tunica; oſſaque penetravit dolor, convellens artus. Tandem ubi cruentum infeſtæ excetræ virus depaſcitur medullas, tum inclamat infelicem Lichan, criminis haud participem tui, quæritque quibuſnam dolis hanc adtuliſſet veſtem: at ille nullius infelix ſibi conſcius fraudis, tuum ſolius donum eſſe dixit, ut a te miſſum fuerat. Quod ubi audivit, acri cruciatus dolore intima lacerante viſcera, prehenſum pede Lichan, qua flectitur cruris junctura, allidit ad prominentem in mari ſcopulum, fractoque capite mixtum ſanguine & capillis cerebrum diſpergit. Univerſus autem exclamavit cum fletu populus, & morbo laborantem herum deplorans, & morte multatum famulum; nec quiſquam audebat ad virum accedere. Namque convulſus dolore modo volvebatur humi, modo ſurſus erigebatur, clamans, ejulans: circum vero remugiebant ſcopuli, Locrenſium juga rupium,

& Eubœæ promontoria. Poſtquam vero miſer corpus humi crebro ſtravit, multoque clamore ejulatus edidit, omni convicio tuas miſeræ nuptias deteſtatus, Oeneique adfinitatem, qualem nactus eſſet peſtem vitæ ſuæ, ubi fractus viribus reſedit, tum diſtortum oculum morbi merſum caligine adtollens, videt me turba in multa lacrymis ora rigantem, & me conſpectum vocat. *O nate, accede, ne fugias meum malum, ne quidem ſi te mecum mori oporteat: ſed ſublatum me hinc aufer, &, ſi potes, illic me depone, ubi me nemo videat mortalium: at ſi te miſeret mei, ſaltem ex hac inſula transfer me quam celerrime, neu me hîc mori ſine.* Quum hæc dediſſet mandata, rate in media impoſitum illum ad hanc oram vix adpulimus, rugientem dolore: & ipſum actutum, vel vivum conſpicietis, vel modo mortuum. Talia in patrem meum deprehenderis, mater, & meditata fuiſſe & perpetraſſe, quorum a te Juſtitia pœnas repoſcat, Erynniſque: ſicque, ſi fas eſt, imprecor: at fas eſt, quandoquidem mihi fas omne tu prius abjeciſti, omnium optimum, quem terra ſuſtinet, virum perimendo, qualemque alium non videbis umquam.

CHORUS. Quid tacite diſcedis? non animadvertis te tacendo conſentire accuſatori?

HYLLUS. Sinite eam abire: procul abeunti illi a conſpectu meo ventus contingat ſecundus. Quorſum enim decoro matris nomine fruſtra glorietur, quæ nihil, ut matrem decet, agit? Quin abeat læta; voluptatemque, quam meo dedit patri, eamdem ipſa capiat.

CHORUS. En, ô puellæ, ut cito ſortita eſt eventum vox fatidica veteris providentiæ, quæ cecinit, quando exacta menſibus præteriiſſet duodecima meſſis, tum requiem a laboribus conceſſum iri germano Jovis filio; & hæc rata ad certum exitum deducit. Qui enim lumine caſſus poſt obitam mortem ærumnoſo ſervitio defatigetur adhuc? Quippe ſi doloſus furor eum inunxit mortifera Centauri nebula, lateri adfixo veneno, quod peperit mors, peperit autem varius draco, qui ille ſolem alium, quam preſentem videat, quum ejus præcordiis illapſum ſit crudeliſſimæ excetræ virus, ſimulque illum fodicent doloſi Neſſi lethales ſtimuli ferventes. Quorum illa quidem quum ad opem confugeret, formidoloſam magnamque

cernens impendere thalamis ſuis cladem, novas ob ingruentes nuptias, demens non animadvertit, ab infenſo animo profecta hæc conſilia, ut ſpecie conciliandi amoris maritum perderet. Nimirum infauſta nunc gemit; utique rorem inexhauſtum fundit lacrimarum. Ad exitum vero properantia fata magnam minantur dolis ex hiſce cladem. Erupit lacrimarum fons: diffunditur morbus, ô Dii! [illegible] numquam ab hoſtibus ferentem malum Herculem miſerari contigit. O funeſta arma, quæ celeri impetu captam modo ſponſam huc adduxiſtis celſa ab Oechalia. Ipſa vero, quæ adjuvit Venus tacita, manifeſte horum omnium cauſſa eſt.

SEMICHORUS. Fallorne, an audio lamenta modo intus coorta? Quid dicam?

SEMICHORUS. Edit aliquis non obſcurum, ſed infauſtum ploratum intus. Novum quid accidit domi.

SEMICHORUS. Age vero, hanc attende, quam inſolito vultu, & obducta fronte tendit ad nos anus nuntiatura aliquid.

NUTRIX. O puellæ, quam non parvorum malorum nobis cauſſa fuit domum Herculi miſſum!

CHORUS. Quid novi, quæſo, dicis, anus?

NUTRIX. Abiit Dejanira ultimam viarum omnium, idque immotis pedibus.

CHORUS. Scilicet, opinor, non ut moritura?

NUTRIX. Cuncta audiiſti.

CHORUS. Mortuane eſt miſera?

NUTRIX. Iterum audis.

CHORUS. Miſera perdita! quonam modo occidiſſe illam ais?

NUTRIX. Triſtiſſimo, uti res ipſa indicat.

CHORUS. Dic, mulier, quonam correpta fuit fato?

NUTRIX. Sibimetipſa letum conſcivit.

CHORUS. Quis furor, qui morbus illam invaſit?

NUTRIX. Exitialis ferri ſuſtulit eam mucro.

CHORUS. Qui id moliri potuit, neci necem addens ſola?

NUTRIX. Luctuoſi vulnere ferri.

CHORUS. Tune vidiſti, ô miſera, indecorum hoc facinus?

NUTRIX. Vidi, ut quæ prope adſtiterim.

CHORUS. Quid erat? quomodo? age cedo.

NUTRIX. Id omne ipſa ſua perpetravit manu.

CHORUS. Quid ais?

NUTRIX. Certa.

CHORUS. Peperit, peperit magnam, hæc quæ nuper adveni ſponſa, domibus hiſce Erinnyn.

NUTRIX. Nimis admodum. Quin ſi prope adſtans vidiſſes quæ fecit omnia, multo magis miſerata fuiſſes.

CHORUS. Hæc vero patrare ſuſtinuit feminea manus?

NUTRIX. Atroci quidem animo: ipſaque mihi teſtis eris, ubi rem audiveris. Poſtquam ſola introgreſſa eſt domum, & filium in aula vidit lecticam ſtragulis inſternentem, ut obviam iret patri, abdidit ſe in interiori domo conſpiciendam nemini; ibique aris advoluta, horribili ſono ejulans conqueſta eſt viduam ſe fieri; flebat & ſi quod inſtrumentorum adtingeret, quibus antidhac miſera uti conſueverat: huc vero & illuc per ædes oberrans, ſicubi ſe obviam illi ferebat e famulis quiſpiam, lugebat infelix illum intuens, ipſa ſuum ipſius fatum inclamans, dolenſque ſibi ſpem ſublatam augendi Herculem prole. Ubi vero horum deſiit, ſubito eam video in Herculeum thalamum irruentem; & ego clam oculum tenebris abdita vigilem intendebam: mulierem autem cerno Herculis lecto ſtragulas injicientem veſtes: quod ubi confecit, inſiliens ſupra conſedit medio in cubili, & lacrimarum erumpens calida fluenta, inſit: *O thori, thalamique mei, in poſterum jam valete: quippe qui non amplius excepturi me eſtis hiſce in ſtratis cubantem.* Tantum effata, celeri manu peplum ſolvit, qua mamillas ſtringebat aurea fibula, denudavitque latus totum, humerumque ſiniſtrum: & ego curſu erumpens quam potui citato, hæc molientis nato rem nuntiatum eo: dumque huc & illuc ferimur, interea videmus eam ancipiti gladio in latere ſub jecore & præcordiis vulneratam. Conſpicatus autem filius ejulavit: intellexit enim miſer illam facinus hoc læſi amoris ſtimulis incitatam patraſſe, fero edoctus quæ domi geſta fuiſſent, utque imprudens, ſemiferoque nimis credula, iſta molita fuerit. Tum vero infelix natus in lamenta fletuſque omnes ſolutus illam deplorare haud deſiſtebat atque exoſculari. Quin lateri latus adpli-

cans ita adjacebat, multa ingemiſcens quod eam in crimen falſo vocaſſet, dolenſque ſe orbum victurum præreptis ſimul patre matreque. Ita hic res ſe habent. Proinde ſi quis duos vel etiam plures dies computat ſibi, ſtolidus eſt: non enim capienda eſt craſtinæ diei uſura, antequam præſens bene acta ſit dies.

CHORUS. Utra prius gemam? utra atrocius peracta ſint, heu miſera! dijudicare nequeo. Hæc quidem habemus oculis uſurpanda domi, illa vero exſpectamus ſolicitæ: idem autem eſt & habere & ſperare malum. Utinam noſtris adſpirans domibus flatu ſecundo ventus ex his me locis abripiat, ut ne præ metu moriar ſtatim, Jovis fortem natum ſolum intuita! ſiquidem aiunt domum eum venire immedicabili correptum dolore, horrendum viſu. At vero propinqui mali metu, nec longe diſſiti, jamdudum ploro, canora velut luſcinia: eccos enim ingrediuntur hoſpites peregrina ſpecie. Miror, quo eum portant modo: tamquam amico metuentes, lentum abſque ſtrepitu movent gradum. Hei, hei! ille mutus bajulatur. Utrum par eſt opinari, mortuum illum eſſe, an dormire?

HYLLUS. Hei mihi, pater! heu me miſerum cauſſa tua, pater! quid agam? quid capiam conſilii? hei mihi!

SENEX. Tace, fili, ne excites ſævum dolorem patris efferi. Vivit enim ſeto proximus. Sed inhibe os, morſu comprimens labia.

HYLLUS. Quid ais, ſenex? num vivit?

SENEX. Cave, ne ſuſcites ſomno ſepultum, neque commoveas & renoves furioſum immanem morbum, ó fili.

HYLLUS. Sed mihi miſero ad mali pondus intolerandum exarſit animus.

HERCULES. O Jupiter, quo terrarum veni! quos apud mortales jaceo confectus inſanabilibus doloribus? heu me miſerum! en rurſus exedit me ſceleratus morbus. Heu!

SENEX. Noraſne, quanto ſatius eſſet ſilere, nec hujus a capite oculiſque diſſipare ſomnum?

HYLLUS. At me continere nequeo, tantum intuens malum.

HERCULES. O Cenæo in jugo ſacratæ aræ, qualem mihi pro qualibus hoſtiis gratiam rependitis miſero! ó Jupiter, quali me, quali adfeciſti probro! quod utinam ego miſer numquam conſpexiſſem

oculis, nec perſenſiſſem umquam hanc implacabilem furoris violentiam! quis enim cantu medicave manu pollet adeo, qui hoc malum, præter Jovem, mitigabit? miraculum hoc quamvis procul lubens viderem. Ah! ah! ſinite, ſinite me infauſtum requieſcere. Ubi me adtingis? quo reclinas? enecas me, enecas: quod ſopiebatur excitaſti malum. Lædit me tua contrectatio: ecce iterum ſubit dolor. Ubinam eſtis, ô Achivorum omnium injuſtiſſimi viri, quorum ego in gratiam, dum mari perque ſaltus omnes monſtra & ſcelera purgo, multoties animam periculis objeci? & nunc doloribus confecto nemo veſtrûm ignem aut ſalutarem gladium admovebit? ah! ah! neque demetendo caput inviſa me vita properabit ſolvere? heu! heu!

SENEX. O fili hujus viri, miniſterium hoc vires meas ſuperat: tu vero adjuva: juvenili enim oculo acutius cernes, quam ego, qui eum juvare poſſis.

HYLLUS. En manus admoveo: ſed quo ſedem dolores, vitæque eum reſtituam, nec ipſe remedium excogitare poſſum, nec unde petam ſcio. Id ſolus habet Jupiter.

HERCULES. O nate, nate, ubi es, quæſo? hac me, hac prehenſum leva. Hei! hei! ô fortuna infenſa! ingruit rurſus, ingruit infelix, qui me perdit, inacceſſus, immitis morbus. O Pallas, excruciat me rurſus. O nate, patrem miſeratus, ſtringe enſem, &, quod tibi nemo crimini vertet, jugulum meum feri. Medere dolori, quo me efferavit tua mater impia, quam Dii faxint ut videam eodem collapſam morbo, quo me perdidit. O Jovis germane frater, ô dulcis Pluto, ſopi me, ſopi celeri leto, infelicem perimens.

CHORUS. Horreo, amicæ, graves haſce Regis ærumnas audiens, quantis tantus vir adfligitur.

HERCULES. O qui multa profecto cœptu audacia, & dictu gravia manibuſque & humeris exanclavi: at mihi tale numquam nec Jovis conjunx objecit malum, neque odioſus Euryſtheus, qualem hunc doloſa Oenei filia induit humeris meis Furiarum manu contextum amictum, quo funditus pereo. Lateribus enim inhærens, extremas quidem voravit carnes, pulmoniſque penetrans meatus exſorbet ſpiritum; ſanguinem jam decolorem meum exhauſit, &

contabuit corpus omne, non explicabili hoc irretitum laqueo. Et hæc non in campo inſtructa acies, nec terrigena Gigantum exercitus, nec vis ſemifera, nec græca gens, nec barbara, nec quantam ego terram repurgans penetravi, perpetravit; ſed mulier, femineo, non virili animo, ſola me peremit ſcilicet abſque gladio. O nate, verum te meum filium exhibe, nec maternum nomen pluris exiſtima: da mihi, tuis ipſius manibus abſtractam domo, matrem tuam in manum, ut liquido ſciam, utrum meam vicem doleas magis, an illius, ubi eam videbis male mulcato corpore meritas luentem pœnas. Age nate, aude: miſerere mei, qui nemini non miſerabilis ſum; quippe qui puellæ more ploratus edo: & hoc me facientem nemo umquam dixerit ſe vidiſſe antehac. Sed abſque gemitu uſque pertuli mala. At nunc tali laceſſitus malo effeminatus deprehendor miſer. Age vero accede, propiuſque patrem intuens, conſidera qualis calamitas his me adſligit malis: monſtrabo enim retectum id omne. En, ſpectate omnes lacerum hoc corpus, intuemini miſerum, quam miſerabili ſim in ſtatu. Ah! ah! infelix ego, heu! heu! en rurſus adducit artus ignea vis morbi; penetrat latera, neque inexercitatum ſinitura videtur dira vorax lues. O rex Pluto ſuſcipe me: ô Jovis fulmen, feri. Incute, ô rex, intorque, pater, coruſcum telum mihi. Exedit enim rurſus, efferveſcit, omni graſſatur impetu. O manus, manus! ô terga & pectora, ô cari lacerti! illine vos tandem eſtis, qui olim Nemeæ incolam, bubulcorum perniciem, leonem, immanem formidabilemque beluam vi interfeciſtis, & Lernæam Hydram, bimembreſque quadrupedes Centauros, gentem inacceſſam, protervam, legum expertem, ſuperbam viribus, Erymanthiamque beluam; quique in inferis domuiſtis tricipitem Orci canem, invictum monſtrum, terribili ſatum Echidna, draconemque aureorum cuſtodem malorum extremis in orbis finibus, alioſque inſuper labores innumeros ſubii, nec quiſquam umquam de meis tropæa ſtatuit manibus. At nunc ſic fractis artubus, laceriſque carnibus, a cæca peſte excrucior miſer, ille ego qui matris optimæ partu, Joviſque ſidera torquentis ſatu in lucem editus feror. Verum hoc certo ſciatis: etiamſi nullus ſum, etiamſi incedere nequeo, tamen quæ his me implicavit malis, eam ulciſcar, iſtis

etiám quæ ſuperſunt viribus. Accedat modo, ut experta nuntiare poſſit omnibus, me & viventem & morientem ſceleſtos meritis adfeciſſe ſuppliciis.

CHORUS. O miſeram Græciam! qualem illi impendere luctum video, hoc viro ſi privabitur!

HYLLUS. Quoniam permittis viciſſim ut loquar, pater, adtende tacitus, morbo licet premaris: nihil enim poſtulabo, niſi quod conſequi me par eſt. Da te mihi, at non talem, qualis impotenti ira exæſtuans morderis animum; ſic enim dignoſcere nequeas, quid gaudii percipere geſtis temere, quamque fruſtra iraſceris.

HERCULES. Dic, ſi quid vis, brevibus. Ego enim morbo adfectus nihil iſtorum intelligo, quæ tu dudum perplexe loqueris.

HYLLUS. De matre dicere volo, teque docere ut nunc res illius ſunt, utque peccavit imprudens nolenſque.

HERCULES. O ſceleſte! itane audes apud me mentionem facere matris, quæ patrem tuum peremit? hæccine me audire cogi?

HYLLUS. Ita enim ſe res habet, ut ſilentio tegi non deceat.

HERCULES. Haud ſane ſilendum eſt, quod prius admiſit ſcelus.

HYLLUS. At ne quidem illa dices quæ fecit hodie.

HERCULES. Dic ergo: ſed cave ne te degenerem eſſe cognoſcam.

HYLLUS. Dico. Mortua eſt mater, modo occiſa.

HERCULES. A quo? incredibile portentum eſt: falſa vaticinaris.

HYLLUS. Sua ipſius manu; ab alio nemine.

HERCULES. Hei mihi! antequam, ut oportebat, mea periret manu?

HYLLUS. Tu quoque remitteres iram, ſi rem omnem cognoſceres.

HERCULES. Mirum quid narrare occipis: dic ergo quid intelligas.

HYLLUS. Toto negotio erravit, bona quum affectaret.

HERCULES. Bonane, ſceleſte, facit, quæ patrem occidit tuum?

HYLLUS. Amorem tuum veneficio conciliare ſibi cogitans, poſtquam novam domi conſpexit nuptam, aberravit a propoſito.

HERCULES. Et quis inter Trachinios tantus eſt veneficus?

HYLLUS. Centaurus Neſſus perſuaſit ei olim, ut tali delenimento te ſui incenderet amore.

HERCULES. Heu! heu! infelix, perii miſer! occidi, occidi; lux eſt mihi nulla amplius. Hei mihi! demum intelligo quo redactus ſum miſeriæ. Abi nate; pater enim tibi non vivit amplius; voca omnem mihi fratrum tuorum ſtirpem; voca & miſeram Alcumenam, Jovis fruſtra dictam conjugem, ut percipiatis oraculi ſortem de interitu meo, quantum ego commemini.

HYLLUS. At neque mater hic adeſt: ſed ad litoralem Tiryntha ſe contulit, ubi fixit ſedem: & liberos partim ipſa ſecum abductos educat; partim urbe Thebana habitantes ſcias. Nos vero, qui adſumus, ſi quid facto opus eſt, pater, quæ dederis mandata exſequemur.

HERCULES. Tu rem proinde audi; eo enim delatus es, ubi oſtendere debeas, num dignus ſis, qui filius meus appellere. Mihi enim erat prædictum a patre olim, a nemine viventium me eſſe periturum, ſed a quopiam qui vita functus Orci eſſet incola. Hic igitur ferus Centaurus, juxta fatidicam dictionem, viventem me peremit mortuus. Alia autem tibi dicam exitum pariter ſortientia nova oracula, veteribus concinentia, quæ, monticolarum & humi cubantium Sellorum ingreſſus lucum, tabellis conſignavi a paterna loquaci quercu edita; quæ mihi ſignificavit præſenti hoc ipſo tempore impoſitorum mihi laborum finem fore: ſperabamque exinde me placide & proſpere victurum: atqui nihil aliud hoc erat, niſi me moriturum. Quippe omni labore mortui perfuncti ſunt. Horum igitur quoniam manifeſtus eventus eſt, oportet te, nate, mihi morigeram præſtare operam, neque exſpectare dum te acrius inſtigem, ſed ſponte cedentem opitulari, pulcherrimæ obſequentem legi, patri ut natus pareat.

HYLLUS. At, ô pater, metu conſternor, tam inſperato audito ſermone; tamen, quidquid juſſeris, exſequar.

HERCULES. Da mihi primum dextræ fidem.

HYLLUS. Quorſum hoc pignus tam anxie requiris?

HERCULES. Non junges dextram ocius, nec morem geres mihi?

HYLLUS. En porrigo: nihil tibi contradicam.

HERCULES. Jura Jovis nunc, qui me genuit, caput.

HYLLUS. Quid me facturum vis jurem? & hoc jurabo.

HERCULES. Quam juſſero operam te mihi præſtiturum.

HYLLUS. Equidem juro, teſtem adhibens Jovem.

HERCULES. Quod ſi falles, pœnas imprecare tibi.

HYLLUS. Nulla cauſſa eſt: faciam enim quod juſſeris. Imprecor tamen.

HERCULES. Noſtin' igitur ſacrum illud Jovi Oetæum cacumen?

HYLLUS. Novi, ut qui ſummo in jugo ſæpe ſacra fecerim.

HERCULES. Illuc ergo te oportet corpus meum tuis ipſius, & amicorum, quos voles, manibus ſublatum aſportare, exciſiſque multis roboribus unaque multis oleaſtris, ingentem ſtruere pyram, cui corpus meum impones, ſumtaque ardenti picea tæda, ignem ſubjicies. Lacrimis autem & gemitu tempera: ſed obfirmato animo, ſi quidem es a me prognatus, hoc perage, nec ingemiſcens, nec illacrimans. Sin minus, tibi ego, licet ad inferos demiſſus, omnibus locis adero, diriſque devotum uſque perſequar.

HYLLUS. Hei mihi, pater! quid locutus es? quo me redigis?

HERCULES. Ad id quod faciendum eſt. Sin minus, patris alius eſto neſcio cujus, neque meus voceris amplius.

HYLLUS. Hei mihi iterum! ad quod me facinus excitas, pater, ut parricida fiam, & occiſor tuus?

HERCULES. Nequaquam iſtud; ſed ut quibus conficior malis medearis, tibique ſoli debeam ſalutem.

HYLLUS. Qui vero, ſi te comburam, corpus ſanabo tuum?

HERCULES. Sed hoc ſi abhorres, cetera ſaltem perage.

HYLLUS. Sane geſtandi non renuam officium.

HERCULES. An & rogi, quem dixi, ſtruem conficies?

HYLLUS. Modo ne ipſe manibus meis ſubjiciam ignem. Cetera vero faciam, nec opera mea deerit tibi.

HERCULES. Sed & hæc ſat erunt. Porro majoribus his meritis exiguum aliud adjunge beneficium.

HYLLUS. Sit licet maximum, præſtabitur etiam.

HERCULES. Noſti nimirum Euryto ſatam puellam?

HYLLUS. Iolen, ut opinor, dícis.

HERCULES. Tenes. Hoc ergo tibi, nate, ultimum do mandatum. Hanc, poſtquam defunctus fuero, ſiquidem pie vis agere, obſtrictam patri jurejurando ſervans fidem, uxorem adjunge tibi, nec refrageris patri: neque vir quiſquam alius illam, quæ lateri adcubuit meo, tori, præter te, accipiat ſociam: at tu ipſe, mi nate, connubio tibi eam junge. Obtempera: nam rebus in magnis obſecutus mihi, ſi nunc in parvis morem gerere nolis, prior interibit gratia.

HYLLUS. Hei mihi! morbo quidem laboranti ſuccenſere non decet; ſed ita animatum videre quis ferat?

HERCULES. Loqueris, ut nihil eorum, quæ mando, facturus.

HYLLUS. Quis enim eam, quæ meæ matri ſola mortis exſtitit cauſſa, tibique hujus, qua abſumeris, peſtis, quis eam, obſecro, niſi furiis agitatus ſit, uxorem accipiat? ſatius eſt, pater, me tecum commori, quam una in domo cum ininiiciſſimis vivere.

HERCULES. Homo hic quam videtur morienti mihi non exhibiturus debitam officii vicem! Atqui manebit te Deorum exſecratio, dictis ſi non parueris meis.

HYLLUS. Hei mihi! cito, ut videtur, morbo te corripi dices.

HERCULES. Tu enim ſopitum excitas denuo malum.

HYLLUS. O miſer ego! quam incertus mihi fluctuat animus!

HERCULES. Haud enim dignaris parenti auſcultare.

HYLLUS. At, pater, obſecro, ediſcamne impie agere?

HERCULES. Nulla eſt impietas, animo meo ſi gratum facias.

HYLLUS. Juſtane ſunt ergo, quæ me facere jubes?

HERCULES. Maxime: ad hæc teſtes voco Deos.

HYLLUS. Faciam igitur, neque reluctabor amplius, Deos teſtatus te hujus facti auctorem mihi eſſe: numquam enim malus videri poſſim, ſi tibi paream, pater.

HERCULES. Tandem pia hæc ſunt in quæ deſinis: his vero adde, ô nate, celeritatem gratiæ, ut priuſquam recrudeſcat dolor, mentemque furor agitet, rogo me imponas. Age feſtinate, attollite me: hæc eſt tandem malorum requies, ultimus vitæ meæ exitus.

HYLLUS. At nulla mora eſt quin hæc perficiantur tibi, quandoquidem jubes, noſque eo adigis, pater.

HERCULES. Age ergo, ô dura anima, priuſquam te rurſus emoveat fera lues, frena tibi indue ferrea, compeſce clamorem, ut quæ, licet invita, rei prorſus lætæ accingaris.

HYLLUS. Tollite, comites, horum factorum omni me abſolventes crimine, culpamque in Jovis iniquitatem conferentes, qui tantas ærumnas contueri ſuſtinet ejus, quem ipſe genuit, quique ipſum patris compellavit nomine. Futura nemo proſpicit: at præſentia nobis quidem triſtia ſunt, Diis vero probroſa; at præ omnibus acerbiſſima viro illi, qui hæc mala ſuſtinet.

CHORUS. Ne vos quidem, puellæ, hic ſubſiſtite, ſed ſequimini. Magna vidiſtis exiguo ſpatio funera, inſperataſque multas calamitates; at nihil horum accidit abſque Jovis numine.

FINIS TRACHINIARUM.

Digitized by Google

SOPHOCLIS

AJAX LORARIUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

MINERVA.

ULYSSES.

AJAX.

CHORUS SALAMINIORUM SOCIORUM.

TECMESSA.

NUNTIUS.

TEUCER.

MENELAUS.

AGAMEMNON.

SOPHOCLIS

SOPHOCLIS AJAX LORARIUS.

MINERVA. Semper te quidem, ô fili Laërtis, ſatagere video, ut molimen aliquod hoſtium præripias: at nunc ad Ajacis nautica caſtra, ubi ſtationem extremam tenet, jampridem te conſpicor veſtigantem & metientem recentia illius veſtigia, ut diſpicias intuſne ſit, an foris. Opportune vero te educit tamquam Lacænæ canis ſagax veſtigatio: intus vero jam vir hic eſt, caput ſtillans ſudore & manus enſicidas: adeoque nihil te per hanc portam amplius introſpicere opus eſt: ede modo qua gratia laborem hunc ſuſceperis, ut a ſciente quidquid hujus eſt diſcas.

ULYSSES. O vox Minervæ, Dearum mihi cariſſimæ, quam facilem agnitu, etſi conſpectum refugias, loquelam tamen tuam auribus percipio, & corripio mente, ut æreæ clangorem Tyrrhenicæ tubæ! Et nunc probe ſenſti ob inimicum virum me circumire: Ajacem dico ſcutiferum. Quippe ipſum, nec quemquam alium, veſtigo dudum. Hac enim nocte fœdum nobis facinus patravit, ſi modo facti ille auctor eſt. Namque nihil ſcimus liquido, ſed vagamur incerti: quare ego ſponte explorandi ſuſcepi laborem. Pecus enim omne prædando collectum modo invenimus abſumtum & contrucidatum, una cum ipſis gregis cuſtodibus. Atqui in illum culpam omnes conferunt: retulitque mihi & indicavit unus e ſpeculatoribus ſe illum vidiſſe per campum magnis ambulantem paſſibus ſolum, cum gladio recenti cæde tincto. Perſequor illico legens veſtigia, & quædam ſignis indubiis noto, quibuſdam vero perturbor, nec cuja ſint colligere queo. Itaque tempori ades: nam ut omnia priora, ita & futura te duce geram.

MINERVA. Novi hæc, Ulyſſe, & jampridem in viam prodii cuſtos tui, tuoque favens venatui.

ULYSSES. An vero, cara domina, opportune cœptus eſt mihi hic labor?

MINERVA. Quippini? quum ſint illius hominis iſta facinora.

ULYSSES. Quanam vero gratia inſanum ad modum ſic graſſatus eſt?

MINERVA. Ira percitus ob Achillis arma ſibi ademta.

ULYSSES. Cur igitur in pecora fecit impetum?

MINERVA. Ratus ſe veſtra manum cæde tingere.

ULYSSES. Moliebaturne ergo hanc Argivis ſtragem?

MINERVA. Quin perfeciſſet, ſi neglexiſſem ego.

ULYSSES. Qua audacia, vel qua fretus fiducia?

MINERVA. Noctu in vos furtim egreſſus eſt ſolus.

ULYSSES. An & propius acceſſit, finemque contigit viæ?

MINERVA. Utique geminorum ducum tentoriis jam inſtiterat.

ULYSSES. Qui vero inhibuit manum avidam cædis?

MINERVA. Repreſſi eum ego ab immedicabili gaudio, objectis ob oculos falſis imaginibus, & ad greges promiſcuos averti præda abactorum pecorum, nondum partitos, publicis cuſtoditos a paſtoribus, quo ille facto impetu cornigerûm boum late edidit ſtragem, paſſim obtruncans, modo geminos ſe putans manu ſua occidere Atridas, modo alium, alio irruens, ducem. Ego vero graſſantem furialibus morbis hominem inſtigans, in caſſes impuli malas. Tandem ubi hac a cæde conquievit, ſuperſtites colligavit vinculis boves, ceteraſque pecudes, abduxitque omnes domum, ratus viris ſe, non autem cornigero potiri pecu: & nunc domi vinctos flagris cædit. Oſtendam vero & tibi manifeſtum hunc morbum, ut, ubi videris, omnibus Argivis enarres. Fidenter hîc conſiſte, nec deputa in malo conſpectum hominis; illius enim averſam in partem torquebo lumina, ne vultum tuum intueatur. Heus tu, qui captivas manus vinculis coërces, te accedere jubeo: Ajacem appellò, progredere huc foras.

ULYSSES. Quid agis, Minerva? Nequaquam eum foras evoces.

MINERVA. Non tacebis? ne formida.

ULYSSES. Ne, per Deos obteſtor. Maneat intus potius.
MINERVA. Quidni progrediatur? nonne & antea hic vir erat —
ULYSSES. Inſenſus quidem mihi, & nunc etiam amplius.
MINERVA. Nonne irridere inimicum riſus eſt dulciſſimus?
ULYSSES. Mihi quidem ſatis eſt illum intus manere.
MINERVA. Furentem manifeſte hominem adſpicere vereris?
ULYSSES. Sanum quidem illum intueri non refugerem.
MINERVA. At nunc te, ne prope adſtantem quidem, videbit.
ULYSSES. Quidum, ſi modo iiſdem cernit oculis?
MINERVA. Oculis etiam videntibus caliginem obfundam.
ULYSSES. Fiant quidem omnia, Deo machinante.
MINERVA. Tacitus nunc adſta, & mane quo es in loco.
ULYSSES. Manebo: mallem tamen procul abeſſe.
MINERVA. Heus tu, Ajax, iterum te huc voco. Cur tam parvi facis auxiliatricem tuam?
AJAX. O ſalve Minerva, ſalve Jove genita proles! Quam opportune ades! Quippe aureis mactabo te ſpoliis, hujus prædæ gratia.
MINERVA. Pulchre dixti: ſed hoc mihi narra; tinxiſtin' enſem probe in Argivorum exercitu?
AJAX. Gloriari fas mihi eſt, nec factum negem.
MINERVA. An etiam Atridis armatam intuliſti manum?
AJAX. Ita ut Ajacem non amplius illi afficient contumelia.
MINERVA. Perierunt, ut verba tua intelligo.
AJAX. Mortui jam mea eripiant arma.
MINERVA. Eſto: quid vero Laërti filius? quænam ei fors obtigit? num effugit te?
AJAX. Vulpem illam ſceleratam rogas, ubi ſit?
MINERVA. Equidem: Ulyſſem dico, tuum adverſarium.
AJAX. Intus ſedet vinctus, jucundiſſimum mihi ſpectaculum. Quippe mori eum nondum volo.
MINERVA. Priuſquam quid egeris, aut quid ultra lucri feceris?
AJAX. Priuſquam adligatus ad columnam veſtibuli —
MINERVA. Quidnam, quæſo, miſello infliges mali?
AJAX. Flagris primum terga cruentatus mortem oppetat.
MINERVA. Ne, amabo, miſerum ſic flagris cædas.

AJAX. Multum te alia ob omnia gaudere jubeo, Minerva: hanc vero ille, non aliam pœnam dabit.

MINERVA. Tu igitur, quandoquidem ſic facere tibi volupe eſt, utere manu, omitte nihil eorum quæ meditaris.

AJAX. Pergo ad opus: ceterum hoc tibi mando, ut talis mihi ſemper adſis adjutrix.

MINERVA. Vides, Ulyſſe, vim Deorum, quanta ſit. Quis tibi umquam hoc viro prudentior repertus eſt, vel melior quod facto opus eſt exſequi?

ULYSSES. Neminem equidem novi: miſeret me vero ejus, infelicis utique, tametſi mihi infenſus eſt, quia tam gravi conflictatur noxa, nihilo magis illius quam meam vicem reſpicientem. Nos enim, quicumque vivimus, nihil aliud eſſe comperio, quam ſimulacra & levem umbram.

MINERVA. Hæc igitur quum videas, cave ne quid umquam ſuperbe in Deos dicas, nec faſtu intumeſcas, ſi quo plus vel manu polles, vel opum affluentia. Quippe dies deprimitque & attollit denuo humana omnia: modeſtos vero Dii amant & deteſtantur malos.

CHORUS. O nate Telamonis, qui tenes circumfluæ Salaminis ſedem maritimæ, quando tibi res proſpere cedit, gaudeo: ſed ſi plaga Jovis aut maledicus rumor ab iniquis Danais te inceſſat, tum ingenti percellor metu, & trepido pavidæ inſtar columbæ. Ut nunc etiam magni tumultus nos invadunt ob ſiniſtram famam, te ſcilicet præterita nocte pratum abundans florenti gramine ingreſſum, peremiſſe Græcorum pecudes, & quidquid reliquum erat præda abacti pecoris, coruſco cædentem ferro. Tales clam rumores confingens, omnibus ad aurem inſuſurrat Ulyſſes, perſuadetque admodum; quæ enim ſecus de te dicit, ea jam facile nanciſcuntur fidem, & quicumque audit, ipſo dicente gaudet magis, tuis inſultans ærumnis. Namque convicia in magnos qui jaculatur viros, haud facile aberrat; in me autem ſi quis talia dicat, haud perſuadeat. Quippe virtute & gloria claros petit invidia. Attamen humiles ſine præſtantibus arcem lubrico tuentur præſidio; potentum enim adjutus ope tenuis optime rem gerat; rurſuſque vir potens a tenuibus erigatur.

Sed nequeunt ſtolidi tales ſententiis doceri. Ab hujuſmodi hominibus tumultus nunc in te excitatur: nos vero ſine te, ô Rex, contra haud quimus obniti. Namque e conſpectu tuo ubi aufugerunt, perſtrepunt, ut greges avium; ſed ſi deſubito prodires, illico magnum vulturem expaveſcentes, contraherentur metu, & ſilentio deliteſcerent muti. Utique te tauris vecta filia Jovis Diana, (ô nefanda fama, mater probri mei!) incitavit in publicos boum greges, fortaſſean ob victoriæ alicujus haud relatam gratiam, ſive ſpoliorum inclytorum fraudata donis, ſive parte venaticæ prædæ; vel æream Mars indutus loricam id tibi ſuccenſens, quod ſocii in bello laboris præmium haud tulerit, nocturnis machinis ultus eſt contumeliam. Non enim tua ſponte, Telamoniade, eo ſtultitiæ deflexiſti, ut ſic in greges irrueres. Quidni ingruerit morbus divinitus? ſed arceat Jupiter & Apollo malam Argivorum famam. Sin confictas furtim ſubdunt fabulas magni reges, aut quis e nequiſſimo Siſyphidarum genere, ne, obſecro te, ne, Rex, amplius ita in maritimis tentoriis deliteas, malis flagrans rumoribus; at ſurge e ſedibus, ubi nimis longa hæres defixus hac anxia mora, cœlitus immiſſam incendens noxam; interea vero inimicorum petulantia nullo cohibita metu temere graſſatur ventoſis in ſaltibus, dum omnes multo cum cachinno convicia in te effundunt acerbiſſima; ego vero dolore configor.

TECMESSA. Navales Ajacis ſocii, indigenis Erechthidis ſati, eſt ut gemamus, quicumque longinquam curamus Telamonis domum; namque formidabilis ille, ille ingens, præſtanſque robore Ajax turbida nunc jacet preſſus tempeſtate.

CHORUS. Quamnam pro heſterno ſtatu nox hæc invexit gravis infortunii vicem? Dic, filia Phrygii Teleutantis. Quandoquidem captivam diligens te, lecti ſociam colit Ajax, hujus rei gnara, docere nos pollis.

TECMESSA. Qui tandem memorem facinus infandum? morte enim haud minus grave malum audies. Quippe hac nocte furore actus inclytus Ajax noſter pudendi flagitii turpem ſubiit notam; quemadmodum videas intra tentoria occiſas pecudes cruentas, hujus lanienam viri.

CHORUS. Qualem de fervidi animi viro adfers mihi nuntium, rem intolerandam, nec tamen evitabilem, quam primores Danai differunt rumoribus, augentque porro vulgi ſermones? Hei mihi! metuo impendens malum: palam eſt virum furioſa manu necem ſibi conſciturum, ut enſe cruento contrucidavit pecudes, pecudumque cuſtodes.

TECMESSA. Hei mihi! inde igitur, inde nobis conſtrictas vinculis venit agens pecudes, quarum alias intus humi ſtratas jugulavit, alias diviſit medias, coſtis diſſectis; candidis autem duobus arreptis arietibus, hujus caput & extremam linguam præcidit, abjicitque procul; illum vero rectum ſurſum columnæ adligat grandi loro equeſtri, verberatque ſonora duplici ſcutica, dictis inceſſens malis, quæ furor illum, haud ſane natus homo ullus, edocuit.

CHORUS. Jam tempus eſt ergo, ut quiſque obvoluto capite clam pedibus fugam arripiat, aut pontivagam inſiliat in navem, inſideatque celeris remigationis tranſtro. Tales jactant in nos minas gemini duces Atridæ: metuo ne lapidibus impetitus miſere mortem oppetam, luamque cum eo ſupplicia, quem fati vis inexpugnabilis urget.

TECMESSA. Non urget amplius. Furor enim deſiit, ut ſolet noti celer inpetus, qui ſine coruſco fulgure coortus eſt. At nunc mentis ſuæ compos novo dolore angitur. Quippe contemplari propria mala, quorum participem habeas neminem, graves ſubdit dolores.

CHORUS. At ſi conquievit, proſpere omnino mecum agi putem. Minor enim ſubmoti jam mali cura eſt.

TECMESSA. Utrum vero, data tibi optione, eligas, contriſtanſne amicos ut ipſe lætus agas, an communibus afflicteris malis?

CHORUS. Nimirum gravius eſt, ô mulier, geminum malum.

TECMESSA. Itaque nos etſi morbo carenius, premimur tamen infortunio.

CHORUS. Quid hoc dicti eſt? non enim quid velis intelligo.

TECMESSA. Vir ille quamdiu fuit in morbo, ipſe quidem lætabatur, quibus tenebatur malis, & nos, qui ſani converſabamur, afficiebat triſtitia; nunc autem ut recepit ſe ac reſpiravit a malo, & ipſe mœrore totus agitatur gravi, noſque una nihilo minus quam antea angimur. Nonne ſunt hæc dupla bis tanto ex ſimplis mala?

CHORUS. Equidem tibi adſentior, & vereor ne divinitus plaga huic viro inflicta fuerit. Quidni enim? ſi quidem defunctus morbo nihilo magis lætatur, quam quum ægrotaret.

TECMESSA. Hæc ita ſe habere, certo ſcias.

CHORUS. Quibuſnam initiis malum hocce ingruit? rem nobis ſignifica condolentibus.

TECMESSA. Omnia ut quæque acta ſunt diſces, quum ipſe in partem venias Infortunii. Is enim multa nocte, quum veſpertinæ amplius non arderent lucernæ, ancipitem adripuit gladium, temereque egredi velle videbatur. Tum ego increpo his verbis: *Quam rem agis, Ajax? quodnam hoc moliris iter, nec vocatus, nec ab ullo arceſſitus nuntio, nec tubæ excitus ſono? quin & nunc univerſus dormit exercitus.* At ille brevi dicto me repreſſit ſemper decantato: MULIER, MULIERI DECUS EST SILENTIUM. Quo audito deſtiti; ille vero prorupit ſolus, nec quid interibi patraverit reſcivi. Poſt vero rediit colligatos agens in tentoria ſimul tauros, canes paſtoricios, cornigeramque prædam; & hos quidem capite truncavit, illos vero reſupinatos jugulavit & diſſecuit; alios autem vinculis conſtrictos flagris cecidit, in pecudes, tamquam in viros, ſæviens. Tandem foras erupit, & cum umbra neſcio qua confabulatus eſt truci voce, nunc de Atridis, nunc de Ulyſſe ridicula multa jactans, quantis illos ultus eſſet contumeliis. Deinde poſtquam in tentorium irrupit, ægre tandem & longo tempore ad ſeſe redit, utque mentis errore perpetrata cæde plenam videt domum, caput pulſat, exclamat, recubatque proſtratus in media ſtrage occiſi gregis, comam ſibi ſcindens unguibus. Et ſic quidem diu tacitus reſedit; poſtea malum maximum minitatus eſt mihi, niſi rem ederem, ut acciderſet, omnem; interrogavitque quemnam demum in caſum incidiſſet. Atque ego perterrita rem, quantum quidem noram, ô amici, narravi omnem ordine. Tum ille ſtatim lugubri ejulatu lamentatus eſt, cujuſmodi numquam ex eo audivi. Semper enim dicere ſolebat hominis ignavi eſſe & abjecti animi, tales ciere fletus; ſed, ſi quo premeretur dolore, vociferationi & lamentis parcens, ſubingemiſcebat, tauri mugientis more. Nunc vero triſti obrutus hoc infortunio, cibo abſtinens & potu, media inter pecora ferro con-

ciſa prolapſus reſidet immotus, & manifeſte aliquid inceptat mali; tales nimirum voces & queſtus edit. At, ô amici, qua gratia huc prodii, ingredimini, opemque, ſi quam valetis, ferte. Solent enim viri, qualis hicce eſt, amicorum ſermonibus flecti.

CHORUS. Horrenda nobis narras, Tecmeſſa, filia Teleutantis, malis nempe virum illum in furorem concitatum,

AJAX. Hei mihi!

TECMESSA. Mox, ut videtur, increbreſcet furor. Nonne audiſtis Ajacem, quali jam vociferatur clamore?

AJAX. Hei mihi!

CHORUS. Adhuc, ut opinor, cum morbo conflictatur hic vir, aut contriſtatur præteriti mali recordatione.

AJAX. Heu fili, fili!

TECMESSA. O me miſeram! Euryſaces, te inclamat. Quid mente agitat? Ubinam es? ô miſeram me!

AJAX. Teucrum voco. Ubi eſt Teucer? An ille perpetuo prædas aget? Ego vero interim pereo.

CHORUS. Vir ſui compos jam videtur eſſe. Ergo aperite oſtium: forte, ſi me adſpiciat, tanget eum aliqua mei reverentia.

TECMESSA. Ecce aperio; intueri tibi licet illius facinora, atque ut ipſe ſe habet.

AJAX. O cari navales ſocii, ſoli mei amici, ſolique fœdus integra ſervantes fide, adſpicite quali cruentæ procellæ fluctu circumdatus ſum.

CHORUS. (*ad Tecmeſſam.*) Hei mihi! Quam videris vera teſtari nimis! Res ipſa indicat, quam inſanus ſit.

AJAX. O populares auxiliatores mei, artis periti nauticæ, qui conſcenſa nave marinum agitaſtis remum, vos, vos inquam, ſolos video ex iis qui mei olim curam habuerunt, opitulari mihi paratos; age occidite me.

CHORUS. Bona verba, quæſo. Ne, malum malo reſarciens, calamitatis damnum majus accumula.

AJAX. Videtiſne illum audacem, fortem illum, inque bellicis olim intrepidum præliis, nunc inter placidas feras manu ſtrenuum? hei mihi! quantos riſus præbebo! quantum in probrum incidi!

TECMESSA. Ne, here Ajax, talia dicas, obſecro.

AJAX. Non tu hinc abis? non foras effers pedem? Eheu; eheu!

CHORUS. Per deos oro, obſequere, & ad ſanam mentem redi.

AJAX. O ego infelix, qui manibus tantum non correptos amiſi ſceleratos illos, inque camuras boves, clamoſoſque balantum greges irruens, atrum ſanguinem profudi!

CHORUS. Quid vero te excrucias ob res confectas? non enim fieri poteſt, ut hæc aliter ſe habeant.

AJAX. O ad omnia perſpicax, omniſque ſemper inſtrumentum mali, fili Laërtis, impuriſſime veterator exercitus, mirum ni præ gaudio effuſe rideas.

CHORUS. Ut dat Deus, quiſque ridet & plorat.

AJAX. Viderem eum modo coram præſentem, quamvis ita afflictus! hei mihi!

CHORUS. Ne quid elate dixeris. An te fugit, quo es in malo?

AJAX. O Jupiter, majorum meorum progenitor, utinam peremto loquaciſſimo illo inviſo impoſtore, geminiſque neci datis regibus, ipſe demum mortem oppetam!

TECMESSA. Quando iſta imprecaris, ſimul & mihi mortem opta. Quid enim me vivere oportet, te mortuo?

AJAX. O caligo, mea lux, ô tenebræ Orci, meo quidem animo, lucidiſſimæ, ſuſcipite, ſuſcipite me incolam, ſuſcipite me. Neque enim Deorum, neque mortalium genus intueri dignus ſum, inutilium jam perinde mihi. Quippe me Jovis præpotens filia ad necem uſque excruciat. Quo igitur confugiam? quo maneam loco? ſiquidem occidit ultionis ſpes una cum his cæſis pecudibus, ſtultæque me applicui venationi: fieri vero haud poteſt, quin tela in me contorquens univerſus exercitus me interficiat.

TECMESSA. Heu me miſeram! Taliane virum conſultum loqui, quæ numquam ſuſtinuiſſet antehac?

AJAX. O fluvii in mare labentes, antraque maritima, & litoralia paſcua, longo longo tempore, diuque me detinuiſtis ad Trojam; at enim non amplius vitales carpentem auras tenebitis: hoc quicumque ſapit ſcito. O Scamandri vicina fluenta, benevola Argivis, haud amplius virum hunc videbitis, qualem, ſuperbum quid dicam, ne-

minem Troja in exercitu vidit terra profectum Hellenica: nunc vero inhonoratus adeo abjectus jaceo.

CHORUS. Nec qui cohibeam, nec qui te talia dicere finam reperio, tam gravibus implicatum malis.

AJAX. Ai, ai! Quis umquam putaſſet fore, ut tam concinne malis meis conveniret nomen meum? Nunc enim adeſt, cur bis inclamem & ter AI AI: tantis nimirum verſor in malis. Cujus pater ex hac ipſa Idæa terra, rebus eximie geſtis ſumma nactus præmia, domum rediit, maximam reportans gloriam. Ego vero illius filius, qui eamdem ad Trojam veni haud minore robore; neque minoribus rebus manu geſtis, inhonoratus Argivis ita pereo. Atqui hoc ſaltem pro certo ſcire videor. Si vivus Achilles de ſuis ipſe armis judicium tuliſſet, palmarium virtutis addicturus alicui, nemo ea præ me adeptus fuiſſet. Nunc vero contra machinati ſunt Atridæ, ut verſipelli ac ſcelerato homini traderentur, poſthabitis præclaris meis factis. At niſi hi oculi atque tranſverſus animus ab eo quod erat mihi decretum aberraſſent, haud amplius illi talem ſententiam contra quemquam eſſent laturi. Sed enim terrifica & indomita Jovis filia dextram jam illis me intentantem in errorem induxit, immiſſo furiali morbo, quo actus pecudum harum cæde cruentavi manus. Illi vero nunc me irrident, elapſi, me quidem invito. Sed ſi præpediat Deus aliquis, præſtantiorem etiam ignavus fugiat. Nunc igitur quid oportet me facere, qui manifeſte Diis inviſus ſum, quem odit Græcorum exercitus, cui infenſa eſt Troja univerſa, atque hi ipſi campi? Domumne repetens, deſerta nautica hac ſede, ſolilque Atridis, Ægeum trajiciam mare? At quo vultu patre me ſiſtam coram Telamone? Quomodo ſuſtinebit adſpectum meum inglorii revertentis, virtutiſque carentis præmiis, quorum ille inſigne decus adeptus eſt? Non eſt hoc ferendum. Sed quid ſi in Troum munimenta facto impetu, ſolus cum ſolis congreſſus, viro dignum quoddam edam facinus, tandemque moriar? At ſic Atridis rem bonam & gratam fecerim. Non placet hoc; nihil eſt. Tentanda eſt via ejuſmodi, per quam ſeni oſtendam patri, me haud ignavum ex illo fatum. Turpe eſt enim viro longam expetere vitam, ſi cui malorum nulla contingit remiſſio. Quid enim ad diem

dies juvare poteſt additus, liberatuſque a morte in craſtinum dilata? haud ego emerem viliſſimo pretio hominem, qui inani ſpe fovetur: ſed aut honeſte vivere, aut honeſte mori generoſum decet. Hæc eſt mea ſententia.

CHORUS. Nemo umquam dicet, Ajax, aliena te & ſubditicia hæc locutum eſſe, ſed mentis tuæ ſenſa: impetum tamen iſtum reprime, amiciſque facilem te flecti præbe, curis his omiſſis.

TECMESSA. O here Ajax, ſervitute non eſt aliud gravius hominibus malum. Patre equidem nata ſum libero, opibuſque, ſi quis alius, inter Phrygas pollente; nunc vero ſerva ſum: ſic enim Diis viſum eſt ſcilicet, tuæque maxime dextræ. Proinde ex quo in tuum cubile conveni, tuis rebus ſtudeo, teque per Jovem Familiarem obteſtor, perque thorum tuum, quo conjunctus es mihi, ne me ſinas triſtem fabulam fieri, inimicorumque tuorum ludibrium, cujuſvis alius arbitrio permiſſam. Si enim moriaris, tuaque morte me deſtituas, ne dubita, quin eodem ipſo die vi correpta ab Argivis cum filio tuo duram in ſervitutem detrudar: & forſan inſultans herus aliquis acerbo me dicto perſtringet: *Conſpicite Ajacis conjugem, quo nemo in omni exercitu viribus fuit præſtantior, quibus nunc ur-getur ſervitiis pro illa quam habuit prius invidenda ſorte.* Talia dicet aliquis: & me quidem excruciabit fera neceſſitas; tibi vero, tuoque generi hæc dicta dedecori erunt. Sed reverere patrem tuum, quem triſti confectum deſeris ſenio; reverere matrem multos jam annos ſortitam, quæ multiplicibus votis Deos precatur, ut ſalvus domum redeas. Miſerere etiam, ô rex, filii tui, qui puerili educatione deſtitutus, te orbatus, ſub iniquis tutoribus ætatem aget. Quantum miſeriarum illique & mihi, ſi morieris, relinques! Nam mihi quidem nihil eſt, quo reſpiciam, præter te. Quippe patriam tu mihi deleviſti bello, matrem occidiſti; Parca vero genitorem meum demiſit ad Orci mortuales incolas. Quænam mihi, quæſo, pro te patria fiat? quæ opes? in te mea omnis eſt ſalus. Ergo memoriam mei retine: utique virum decet memorem eſſe, ſicunde grati quid perceperit: gratia enim gratiam ſemper parit. Cuicumque vero effluit beneficii memoria, is neutiquam generoſi viri habeatur loco.

CHORUS. Vellem te, Ajax, itidem ut ego, miſericordia affici: laudares enim hujus dicta.

AJAX. Atqui magnam laudem a me conſequetur, ſi modo id quod juſſero audebit exſequi.

TECMESSA. At, ô care Ajax, in omni re tibi parebo.

AJAX. Adfer mihi ergo filium, ut eum videam.

TECMESSA. At vero metu perculſa eum ablegavi.

AJAX. Iſtiuſne meæ calamitatis? aut quem alium metum aïs?

TECMESSA. Ne periret miſer, ſicubi forte tibi occurreret.

AJAX. Nempe haud alienum hoc erat a furore meo.

TECMESSA. Itaque præcavi, letum ab eo ut propulſarem.

AJAX. Laudo factum, quamque adhibuiſti providentiam.

TECMESSA. Quid, amabo, dehinc agam, quo tibi proſim?

AJAX. Fac ut eum adloquar, coramque videam.

TECMESSA. Atqui prope a miniſtris cuſtoditur.

AJAX. Quænam igitur tenet eum mora, ne præſto adſit?

TECMESSA. O nate, pater te vocat: huc famulorum adduc ipſum, quiſquis manibus nunc eum regis.

AJAX. Venitne jam vocatus, an vocem tuam non audiit?

TECMESSA. Immo e propinquo famulus eum huc adducit.

AJAX. Adfer hunc, adfer huc: non enim conſpecta recenti hac cæde expaveſcet, ſi quidem vero me patre fatus eſt: ſed ſtatim illum ad crudos patris mores oportet tenerum fingi, & ſimilem fieri ingenio. O nate, utinam fias fortunatior patre, cetera vero ſimilis! ita ſorte utaris haud mala. Quamquam & nunc ob hoc te beatum prædicare fas eſt, quod nihil horum ſentis malorum. Quippe nihil ſapere vita eſt jucundiſſima, donec gaudere ac dolere quis diſcat. Quum autem eo ætatis veneris, tum cogites oportet, qui inimicis oſtendas, qualis ex quali patre eductus ſis. Interim vero levibus auris veſcitor, vitam fovens novellam, hujuſce tuæ matris oblectamentum. Nemo, ſat ſcio, Achivûm odioſis te lædet contumeliis, ne quidem abſente me: adeo paratum & præſto cuſtodem tibi relinquam, Teucrum, educationis tuæ ſedulum curatorem; tametſi nunc longinquus abeſt, hoſtili ex agro prædam agens. At vos, viri bellatores, nautica turba, jubeo, ſi communi me gratia deme-

reri voltis, illi nuntiare mea mandata, ut puerum huncce ad domum meam deductum Telamoni oſtendat, matrique meæ, Eriboeam dico, qui ipſis ſit uſque ſenectæ præſidium, donec ſubeant Orci penetralia. Atque mea arma nec ulli proponant Achivis certaminum præſides, nec perda meus; ſed ipſum ſeptemplici bovis tergore compactum, infractum clypeum, a quo nomen habes, cape, nate Euryſaces, & tibi habe, per multiplicem vertens lorum: cetera vero arma una mecum ſepeliuntor. Jam vero, mulier, puerum hunc ocius accipe, domuſque fores obſera, neque ad hæc tentoria incende luctus. Valde promtum eſt flere femina. Ocius inquam januam operi: non eſt ſapientis medici carmina canere ferrum poſcenti malo.

CHORUS. Male metuo, audiens quanto flagres ſtudio: quippe haud mihi placet aſperata tua lingua.

TECMESSA. O here Ajax, quidnam moliris animo?

AJAX. Ne quærito, ne ſcrutare: decus eſt tibi modeſtia.

TECMESSA. Hei mihi! quam animum deſpondeo! Perque Deos te obteſtor, perque tuum gnatum, ne nos proditum eas.

AJAX. Nimis quidem moleſta es. An neſcis me omni erga Deos officio ſolutum eſſe?

TECMESSA. Bene ominata loquere.

AJAX. Audientibus narra.

TECMESSA. Morem ergo non geres?

AJAX. Nimis multa jam garris.

TECMESSA. Metuo enim, ô rex.

AJAX. Quin concluditis illam ocius?

TECMESSA. Per Deos, animum molli.

AJAX. Næ parum mihi videris ſapere, ſi meos mores jam tandem erudire cogites.

CHORUS. O inclyta Salamis, mari circumfuſa, tu nunc quidem incoleris felix, cunctis ſpectabilis ſemper: ego vero miſer jamdudum dego Idæis in paſcuis, nullo habitus numero, ſemper volventibus annis adtritus, malam adhuc ſpem fovens, fore ut demum migrem ad deteſtandum tenebroſum Orcum. Ad hæc mala hoc etiam accedit, tamquam tertiarius adeſt inſanabilis Ajax, hei mihi! divi-

nitus immiſſo correptus furore: quem emiſiſti olim Martiis victorem præliis: nunc contra mentis ſuæ devius, amicis ingens exſtitit luctus: priora autem maximæ virtutis facinora apud ingratos ingrata cecidere, ſtultos Atridas. Nimirum quando illum mater longæva, cano confecta ſenio, audiet mente captum ægrotare, vulgarem haud faciet leſſum, nec miſerabilis luſciniæ luctuoſum carmen occinet infelix, ſed in clamoſos erumpet ejulatus: tunſum manibus ſonabit pectus, canæque lacerabuntur comæ. Quippe ſatius eſt Orco condi, quam immedicabili morbo agitari, qui paterni generis nobilitate præſtans fortibus Achivis, non amplius inhæret conſuetis moribus, ſed verſatur extra. O miſer genitor, qualis te manet audienda nati intolerabilis calamitas, cujuſmodi nulla hucuſque tulit ætas Æacidis, præterquam huic uni viro!

AJAX. Omnia longum infinitumque tempus promit in lucem occulta, palamque facta occulit: nec eſt quidquam, quod fieri haud poſſe putes: ſed vincitur etiam jurisjurandi religio, & mentis obſtinatæ rigor. Namque ego, qui dudum vehementer obdurueram, ut ferrum aqua tinctum, nunc hebeo, emollitus ab hac muliere. Miſeret enim me ejus, quod & ipſam viduam inter hoſtes, & filium orphanum relinquo. Sed eo ad lavacra & litoralia prata, ut purificatus a piaculo, gravem iram Deæ effugiam. Progreſſus autem in deſertum & inacceſſum locum, abſtrudam gladium hunc, telorum inimiciſſimum mihi, in humum defoſſum, ubi nemo eum viſurus eſt: ſed illum Nox Orcuſque ſub terra ſervanto. Quippe ex quo illum dono accepi ab Hectore, viro infenſiſſimo, nihil inde ab Argivis adeptus ſum boni. Nempe verum illud verbum eſt, quod vulgo dici ſolet: HOSTIUM DONA NON DONA, NEC UTILIA. Quare in poſterum ſciemus quidem Diis cedere, ac diſcemus Atridas venerarier: imperatores ſunt: itaque mos illis gerendus. Quippini? Namque cedunt honori quæ maximâ etiam ſunt & præpotentia. Continuo nivoſæ hyemes frugiferæ æſtati cedunt loco: concedit & noctis tenebroſæ orbis, ut candidis vecta bigis Aurora fulgeat: pontumque gementem furentibus ventis levis aura ſopire ſolet: atque omnium domitor Somnus ſolvit quos devinxerat, nec ſemper conſtrictos tenet. Quidni ergo nos etiam diſcamus modeſtiores eſſe?

Equidem nunc demum didici, inimicum ita a nobis odio eſſe proſequendum, ut qui amare rurſus nos poſſit: viciſſimque amicum ita amabo & officiis juvabo, ut qui aliquando poſſit fieri inimicus. Pleriſque enim hominibus infidus eſt amicitiæ portus. Sed hæc recte ſe habebunt: tu vero, mulier, intro abi, Deoſque ſedulo comprecare, ut rata faciant ea quæ cupio: voſque, ſocii, eumdem mihi honorem habete, & Teucro, ubi venerit, ſignificate nos ut curet, parique vobiſcum proſequatur ſtudio. Ego enim illuc proficiſcor, quo eundum eſt mihi: vos vero, quæ dico, facite, & forſitan brevi, etſi nunc miſer ſum, liberatum me audietis.

CHORUS. Erigor cupidine, ſummoque exſulto gaudio: io, io, Pan, Pan, ô Pan pontivage, Cylleniæ nivalis ſaxoſo de jugo nobis appare, ô qui Deorum ducis choreas, ſolo ingenio ſaltare doctus, ut mecum Nyſia & Cnoſia tripudia capeſſas. Nunc enim mihi ſaltare curæ eſt. Tuque, trajecto Icario mari, Rex Apollo Delie, conſpicuus mihi adſis ſemper propitius. Solvit enim gravem dolorem ab oculis ſedatus Martius furor. Nunc rurſus, nunc, ô Jupiter, affulget lux candida, qua fas eſt ad citas fluctivagas naves auſpicato accedere, quandoquidem Ajax malorum oblitus, juſta operatus eſt Diis, venerandos ritus ſumma pietate colens. Omnia longum tempus abſumit, nec quidquam fieri poſſe negem, ſiquidem poſt magna & deſperata jurgia iram Atridis condonavit Ajax.

NUNTIUS. Hoc primum, amici, vobis nuntiare volo: Teucer jam recens adeſt ab altis Myſiæ jugis: media autem ingreſſum caſtra conviciis laceſſit tota ſimul Argivûm multitudo. Advenientem enim e longinquo ubi reſciverunt, undique circumſteterunt: tum maledictis proſcindebant hinc inde, nec linguæ temperabat quiſquam; ipſum lymphati & inſidiantis exercitui fratrem appellantes, nihilque adfirmantes ei fore præſidii, quin ſaxis totus laceratus moriatur; ita ut eo uſque venerint, ut jam manibus e vaginis educerentur gladii. Conquievit tamen contentio ad ſummum progreſſa, ſenum compoſta ſermonibus. Verum ubi nobis eſt Ajax, ut hæc ipſi narrem? nam ei, qui ſummam habet, negotii quodcumque eſt indicare oportet.

CHORUS. Non eſt intus. Sed modo abiit, nova conſilia novis ut adjunxit moribus.

NUNTIUS. Heu! heu! Nempe qui miſit me hanc viam, tarde me miſit, aut ipſe tardius veni.

CHORUS. Quid eſt tandem, quod ad hoc negotium deſit?

NUNTIUS. Virum hunc vetat Teucer, ne extra tentorium prodeat, priuſquam ipſe præſens adſit.

CHORUS. At vero abiit, optimum ſecutus conſilium, ut Deorum iram expiaret.

NUNTIUS. Sunt iſta prorſus plena ſtultitiæ verba, ſiquid ſapienti mente Calchas vaticinatur.

CHORUS. Quid ergo ait? Numquid de Ajacis egreſſu habet comperti?

NUNTIUS. Tantum novi, atque ipſe præſens adfui. Namque e corona conſiliantum regum Calchas ſecedens ſeorſum ab Atridis, in manum Teucri familiariter immiſſa dextra, dixit & mandavit, omnibus ut modis cohiberet per huncce, qui nunc lucet, diem Ajacem intra tentorium, neque pateretur elabi, ſi ſoſpitem il'um porro ac ſuperſtitem videre vellet. Agitabit enim hac ſola die eum Divæ Minervæ ira, ut ille dixit. Namque prægrandia inutiliſque molis corpora in graves calamitates a Diis præcipitari ſolere vates dicebat, ſi quis naturam hominis ſortitus, non tamen, hominem uti decet, ſapit. Ille vero ſtatim quum domo proficiſceretur, dementiæ manifeſtus fuit, pulchre monenti non auſcultans patri. Hic enim his verbis illum adfatus eſt: *Fili, armis quidem ſtude vincere, ſed vincere ſemper cum Deo.* Cui ille arroganter & ſtolide reſpondit: *Pater, cum Diis homo etiam nihili victoriam conſequi poſſit: ego vero vel abſque illorum ope confido me iſtam adepturum eſſe gloriam.* Tam ſuperbos ille jactabat ſermones. Deinde iterum Divæ Minervæ ipſum incitanti, jubentique in hoſtes infeſtam vertere manum, atrox & infandum retulit dictum: *Regina, ceteris Argivis præſto adſis: in hanc quam nos tutamur partem numquam perrumpes vis pugnæ.* Hiſce ſermonibus implacabilem Deæ in ſe concitavit iram, animos ſupra humanam ſortem gerens. At hanc tamen ſi ſupereſt diem, tum forte poſſimus eum, Deo juvante, ſoſpitare. Sic quidem

quidem locutus eſt vates: Teucer me vero illico ex conſeſſu mittit, mandata hæc ut obſerves, tibi juſſurum: quæ ſi fruſtra pertulimus, non amplius ſupereſt vir ille, aut nihil ſapit Calchas.

CHORUS. O miſera Tecmeſſa, infelix genus, prodi foras, & vide quos iſte ſermones adfert. Ad vivum enim reſecat, gaudiumque omne expectorat animo.

TECMESSA. Quid me miſeram, vixdum ab inexhauſtis malis quieſcentem, e ſede excitatis denuo?

CHORUS. Ex viri hujus ore percipe, ut nobis adfert de Ajacis ſorte nuntium illætabilem.

TECMESSA. Hei mihi! Quid narras, mi homo? numnam periimus?

NUNTIUS. De te quid fiat neſcio: verum de Ajace, ſi foras egreſſus eſt, metuo male.

TECMESSA. Atqui egreſſus eſt: quare angor animo, exſpectans quid dicturus ſis.

NUNTIUS. Illum intra tentoria cohibere Teucer jubet, nec ſolum egredi ſinere.

TECMESSA. Ubi vero eſt Teucer? & cur iſta dicit?

NUNTIUS. Modo ille advenit: hunc vero Ajacis egreſſum metuit ne exitialis ſit.

TECMESSA. Hei mihi miſeræ! mortalium ex quo hoc audivit?

NUNTIUS. Ex Theſtoride vate, hunc ipſum diem illi vel mortem vel vitam adferre.

TECMESSA. Hei mihi! amici, opem ferte in urgenti hac neceſſitate; partimque feſtinate Teucrum ocius huc arceſſere: alii vero ad occidentalia montium juga, alii ad orientalia euntes, quærite ubi ſit vir inauſpicato egreſſus. Sentio enim me a viro deceptam, & veteri apud ipſum gratia excidiſſe. Hei mihi! quid agam, fili? ſegnitiæ nihil loci eſt: ſed pergam & ego illuc, quam queo citiſſime. Eamus, acceleremus, ceſſato haud eſt opus, ſi cupimus virum ſervare, qui properat mori.

CHORUS. Paratus ſum ire; neque verbis id oſtendam modo! conſequetur enim pedum etiam operiſque celeritas.

AJAX. Stat quidem erectus occiſor enſis ad eum modum, quo

maxime penetrare queat, ſi cui & hoc conſiderare vacat, donum Hectoris, hoſpitum mihi maxime exoſi & inviſiſſimi: impactus eſt vero in hoſtili Troïco ſolo, ferrum abſumente cote recens exacutus: ipſe autem eum defixi expeditum probe, benevolentiſſimum mihi, ut protinus moriar. Ita quidem bene inſtructi ſumus. Poſt illa vero tu primus me, Jupiter, ſic enim decet, juva: munus vero abs te petam haud ita magnum: mitte mea gratia nuntium quempiam, Teucro qui triſtem famam ferat, ut ille quamprimum me & ante omnes tollat collapſum in hunc cruentum gladium, & ne ab inimico aliquo conſpectus prius, projiciar canibus alitibuſque præda. Tantum te, Jupiter, rogo: ſimulque invoco Mercurium Inferum, animarum deductorem, ut me leniter ſopiat, facili celerique defunctum caſu, ubi hoc gladio latus perrupero. Quin advoco in auxilium ſempervirgines, ſemperque intuentes mortalium facta, venerandas celeripedes Erinnyas, ut cognoſcant, quemadmodum ab Atridis pereo miſer: atque illos ultimum in exitium corripiant malos male: utque me vident manu mea cadere, ſic illi a cariſſimis ſuorum liberûm ad necem adacti, propria manu ſibi letum conſciſcant. Ite, ô veloces ultriceſque Erinnyes, tentate exercitum omnem, ne parcite. Tuque, ô per altum cœlum qui currum agis, Sol, quum terram meam paternam videbis, inhibens parumper aureas habenas, nuntia calamitates, fatumque meum grandævo patri, miſeræque matri. Nimirum infelix illa, ubi hanc audierit famam, ingentem per totam urbem edet ejulatum. Sed nihil adtinet hæc fruſtra deplorare: quin potius rem celeriter aggredi oportet. O Mors, Mors, nunc ades & me reſpice; quamquam te quidem illic una converſans adfabor. Te autem, ô ſplendidæ diei præſens jubar, & Solem aurigam nunc adloquor, poſtremum ſane, & numquam poſthac amplius. O lumen, ô patriæ terræ Salaminis ſacrum ſolum, ô larium paternorum ſedes, inclytæque Athenæ, & educatum una genus, fonteſque, fluminaque hæc, & Trojani campi, vos appello; valete nutricii mei: hæc vobis Ajax edit ultima verba: cetera apud Orcum inferis narrabo.

SEMICHORUS. Labor labori additus laborem cumulat. Quo enim, quo non penetravi ego? nec tamen ullus eſt locus, qui me

condocefacere queat. Ecce vero, ecce! ſtrepitum enim quemdam audio.

SEMICHORUS. Noſtrûm quidem, navalium ſociorum.

SEMICHORUS. Quid igitur eſt?

SEMICHORUS. Totum perluſtravi nauticorum caſtrorum occidentale latus.

SEMICHORUS. Habeſne igitur?

SEMICHORUS. Laboris quidem copiam, & nihil amplius, quod viderim.

SEMICHORUS. Nec mihi ſane ad orientem ſolem pergenti vir hic uſquam conſpiciendum ſe obtulit.

CHORUS. Quis igitur mihi, quiſnam ex laborioſis piſcatoribus, capturæ intentus, ſoporis expers, aut quæ Dearum vel Olympiadum, vel labentes in Boſporum fluvios incolentium, dicat, ſicubi forte ferum Ajacem videat errantem. Grave eſt enim vagantem multo cum labore irritum peregiſſe curſum, meque hominem imbecillum & viribus fractum, ubi eſt non cernere.

TECMESSA. Hei mihi, hei mihi!

CHORUS. Cuja vox hæc proxime e nemore exiit?

TECMESSA. Heu me infelicem!

CHORUS. Captivam Tecmeſſam, miſeram ſponſam video, in hos effuſam queſtus.

TECMESSA. Perii, occidi, actum eſt, amici: nihil ſupereſt mihi.

CHORUS. Quid id eſt?

TECMESSA. Ajax hicce nobis jacet recenti confectus vulnere, furtivo ſeſe indutus gladio.

CHORUS. Eheu! de reditu actum eſt mihi. Eheu! occidiſti, rex, me tuum ſocium. O miſer ego! ó ærumnoſa mulier!

TECMESSA. Nunc, ut res ſe habet, lugere decet.

CHORUS. Sed cuja miſer facinus patravit manu?

TECMESSA. Sua ipſe, ut liquet. Arguit eum hic illius enſis terræ infixus, in quem procubuit.

CHORUS. Eheu meam calamitatem! Solus ergo neci occubuiſti, nullis ſeptus amicis: ego vero nimis quam ſtolidus, nimis quam

iners neglexi. Ubi, ubi jacet intractabilis ille, ille infausti nominis Ajax?

TECMESSA. Spectare non sino: sed illum circumjecta hac veste tegam undique. Quippe nemo, amicus qui sit, intueri sustineat naribus efflantem atrum sanguinem, & ex cruento vulnere quod sibi inflixit ipse. Hei mihi! quid faciam? quis te tollet amicorum? ubi Teucer est? Quam adveniret, si quidem adveniret, tempori, ut lapsum hunc suum fratrem simul componeret! O infelix Ajax, quantus vir, quam misere te habes, ut hostibus etiam lacrimas excutere possis?

CHORUS. Destinabas ergo infelix propositique pertinax, defungi olim fato improbo indesinentium calamitatum. Tales mihi pernox & perdius immiti pectore tollebas gemitus, infesta fundens Atridis verba diro cum affectu. Magnum sane illud initium fuit tempus malorum, quando de Achillis armis certamen virtutis fuit propositum.

TECMESSA. Væ mihi miseræ!

CHORUS. Ad jecur penetrat, sat novi, acer dolor.

TECMESSA. Væ mihi miseræ!

CHORUS. Nil mirum, te, mulier, ejulatum iterare, quam tali amico orbavit recens casus.

TECMESSA. Tu hæc opinaris tantum; ego vero nimis sentio.

CHORUS. Fateor.

TECMESSA. Hei mihi! nate, quod servitutis jugum subimus? quales nobis imminent heri?

CHORUS. Eheu! nefandum sane factum memorasti geminorum Atridarum, in hoc luctu immisericordium; sed prohibeat Deus!

TECMESSA. Ne hæc quidem sic se haberent, absque Deis foret.

CHORUS. At sane onus nimis grave concinnarunt.

TECMESSA. Utique noxam hanc machinata est sæva Jovis nata, Pallas, Ulyssis gratia.

CHORUS. Nimirum dolosa mente nobis illudit laborum patiens Ulysses, & multis cachinnis ridet dolores hos, quos peperit Ajacis furor, heu, heu! simulque, ista quum audiunt, gemini reges Atridæ.

TECMESSA. Rideant illi ſane & gaudeant hujus viri malis. Forte etſi vivum deſiderarunt minus, mortuum lugebunt in belli diſcrimine. Nam ſtulti bonum tenentes manibus, non ante id animadvertunt, quam amiſerint. Mihi acerbus periit magis, quam illis jucundus, ipſi vero ſibi lubens: quæ enim optavit adſequi, adeptus eſt ſibi; mortem nempe quam voluit. Quid, quæſo, habent hi, quod illum irrideant? Diis occidit volentibus: an his auctoribus? neutiquam. Proinde Ulyſſes inanes jaciat contumelias. Illis enim non amplius eſt Ajax; ſed mihi relictis doloribuſque & luctibus, periit.

TEUCER. Væ miſero mihi!

CHORUS. Tace. Vocem Teucri mihi videor audire, edentis clamorem huic calamitati conſonum.

TEUCER. O cariſſime Ajax, ô dulce fraternum caput, itane, ut fama fert, tecum actum eſt?

CHORUS. Periit vir ille, Teucer, hoc certo ſcito.

TEUCER. Hei mihi! ô gravem igitur meam fortunam!

CHORUS. Hæc quum ita ſint —

TEUCER. O miſer ego, ter miſer!

CHORUS. Lugendi adeſt copia.

TEUCER. O gravem aſperamque calamitatem!

CHORUS. Nimium quidem, Teucer.

TEUCER. Heu miſer! Quid filius autem hujus? Quonam Troïcæ terræ verſatur in loco?

CHORUS. Apud tentoria ſolus.

TEUCER. Non eum confeſtim huc adduces, ne quis inimicorum, tamquam orbæ catulum leænæ, eum abripiat? age feſtina, adjuva. Quippe jacentibus ſolent omnes mortuis illudere.

CHORUS. Et quidem quum viveret ille, ut tibi curæ eſſet filius, mandabat, quemadmodum & curæ eſt.

TEUCER. O omnium quæ umquam oculis viderim, acerbiſſimum ſpectaculum! ô præter omnia quæ antea confeci, cor meum lædens iter, quo huc modo veni, te, ô cariſſime Ajax, ut primum fatalem tuum caſum audivi, perſequens & inveſtigans! celer enim de te fama, tamquam ferente Deo aliquo, pervaſerat Achivos omnes,

te nempe periiſſe: quod ego miſer ut audii, ut ingemui, etſi aberam procul; nunc vero intuens diſpereo. Hei mihi! age retege mihi, ut quidquid mali eſt, id omne conſpicer. O viſu horrenda ſpecies, & audaciæ nimis acerbæ, quot morte tua triſtes obſeviſti animo meo curas! Quo enim, quoſve ad homines adire potero, in rebus tuis afflictis qui te non juverim? Nimirum Telamon pater tuus meuſque benigno me atque placido vultu excipiet venientem ſine te? Quippini? qui ne felici quidem adlato nuntio ſoleat lætius adridere. Ille quid reticebit? cui parcet convicio, nothum me ex captiva matre ſuſceptum increpans, qui formidine & ignavia te prodiderim, cariſſime Ajax, vel dolo malo, ut tuas emortui opes ac domum poſſiderem? Talia dicet vir iræ impotens, ſenio moroſus, leviſſimam quamque ob cauſſam ad jurgia irritabilis; tandemque extorris patria ejiciar domo, pro libero ſervus vulgo notatus. Atque hæc quidem domi: hic vero ad Trojam inimici quidem ſunt mihi multi, pauca autem quæ juvent. Et hæc omnia infortunia te moriento nactus ſum. Hei mihi! incertum quid agam. Qui te avellam a fero hoc acuto mucrone, quo occiſore, miſer, animam efflaſti? Noveraſne, ut Hector, tametſi mortuus, te olim perditurus erat? Videte, obſecro, duorum hominum fortunam. Hector enim eodem, quo eum hic donaverat, balteo conſtrictus ad equeſtrem currum, uſque laceratus eſt, donec exhalavit animam: hic contra munus Hectoris hunc enſem habens, illi ipſi incubuit, letalique periit vulnere. Annon Erinnys hunc enſem fabricata eſt, atque illum balteum Orcus, immanis opifex? Itaque & hæc & alia omnia dixerim equidem hominibus ſemper ſtruere Deos: ſi cui vero minus iſta probatur ſententia, is diverſis acquieſcat placitis, & ego meis hiſce.

CHORUS. Ne ſermonem longius extende; ſed qui hunc virum condas ſepulchro, quibuſque verbis mox reſpondeas provide. Virum enim conſpicor inimicum; forſitanque venerit, ut qui improbus ſit, noſtris ut rideat malis.

TEUCER. Quis vero eſt ille vir de exercitu, quem vides?

CHORUS. Menelaus, cujus gratia huc navigavimus.

TEUCER. Video. Quippe jam propinquus agnitu facilis eſt.

MENELAUS. Heus tu, tibi dico: hoc cadaver manibus ne componas; ſed ſinas ita ut adeſt.

TEUCER. Nam cur tam ſuperba verba jactitas?

MENELAUS. Sic decretum mihi, decretum & ei qui exercitui imperat.

TEUCER. Annon & quo prætextu hoc jubeas dices?

MENELAUS. Quia quem opinabamur e patria adduxiſſe ſocium & amicum Achivis, illum experti deprehendimus nobis infenſiorem, quam Phrygas ipſos: qui exercitui univerſo machinatus necem, noctu impreſſionem fecit, ut ferro nos occideret: & niſi Deus quis hoc molimen reſtinxiſſet, nos hac ipſa, quam ille ſortitus eſt fortunam, cæſi jacuiſſemus fœdiſſima morte: ipſe vero viveret. Nunc autem, mutata vice, Deus in pecua & greges hujus furorem avertit. Quapropter nemo eſt adeo potens, ut humo condat illius cadaver: ſed flavæ arenæ litore projectus, avibus marinis ſiet pabulum. Proinde ne ſuperbos nimis tolle ſpiritus. Nam ſi viventem compeſcere non potuimus, utique in mortuum imperia exercebimus, etiamſi nolis, vi coërcentes. Nullibi enim dictis parere vivus umquam voluit meis. Quamquam illud animi eſt improbi, quum homo privatus nihil ſe magiſtratibus obedire æquum cenſet. Haud enim umquam in civitate leges pulchre ſerventur, ſoluto metu; neque exercitus juſſa ducum modeſte capeſſat, omni metus & pudoris obice amoto. Sed cogitare oportet virum, ſe, quamvis præſtet magna mole corporis, parvo tamen a malo poſſe præcipitem dari. Quippe cui timor adeſt, pudorque ſimul, hunc ſoſpitari ſcito: at ſicubi omnis injuriæ prævalet licentia, hanc crede civitatem olim tandem curſu e ſecundo peſſum ruituram tamen. Conſtet itaque mihi juſtus timoris modus; neque putemus, ſi quæ juvent fecerimus, nos non viciſſim, quæ doleant, paſſuros eſſe. Mutuis iſta vicibus alternant. Erat hic vir antea fervidus, injurius: nunc ego viciſſim ſuperbio; tibique prædico hunc ne condas ſepulchro, ne illum dum ſepelire ſtudes, ipſe in ſepulchrum cadas.

CHORUS. Menelae, ne poſt edita ſapienter tot effata, ipſe in mortuos injurius fias.

TEUCER. Haud equidem amplius, ô viri, demirabor [illegible]

hominem ortu ignobilem, quum qui videntur generoſa ſtirpe prognati, tam ſtultis ſermonibus graviter peccant adeo. Age repete ab initio. Num tu ais hunc virum Achivis ſocium huc adduxiſſe? Non ipſe ſua ſponte enavigavit, ut ſui juris? Ubinam tu imperator ejus fuiſti? ubinam tibi licuit copiis præeſſe, quas ille patria eduxit? Spartæ rex veniſti, neutiquam in nos imperium obtinens: neque uſquam plus tibi fuit in eum juris, quam illi in te. Subditus aliis huc appuliſti, non omnium dux, ut Ajaci quoque præeſſes umquam. Sed quibus imperas, impera, & eos ſeveris hujuſmodi dictis increpa: hunc vero, ſive tu vetes, ſive dux ille alter, rite & ut fas eſt condam ego ſepulchro, minas haud veritus tuas. Neutiquam enim tuæ conjugis ergo militavit, ut qui labori parcentes nulli merent ſtipendia, ſed jurisjurandi ergo, quo erat obſtrictus, tua vero gratia nequaquam. Nihili enim pendebat, ſi quis eſſet nullius pretii homo. Proinde plurimos tecum adducens præcones, ipſumque imperatorem, huc veni: tuam vero vaniloquentiam nihil moror, quamdiu es is qui es.

CHORUS. Nec rurſus probo, ſi quis in afflictis rebus tales fundit ſermones: dura enim, quamlibet ea juſta ſint, mordent.

MENELAUS. Sagittarius hic non humilia videtur ſentire.

TEUCER. Nempe haud ſordidam artem exerceo.

MENELAUS. Altos ſumeres ſpiritus, ſi tibi ſcutum liceret ferre.

TEUCER. Nudus etiam ſuffecerim armato tibi.

MENELAUS. Lingua tua animos certe magnos alit.

TEUCER. Cum juſtitia enim tollere animos licet.

MENELAUS. Juſtumne ergo cenſes, bene cum hoc agi, qui me occidit?

TEUCER. Hui occidit! Pol mirum narras, ſi quidem vivis mortuus.

MENELAUS. Deus enim me ſervavit: quantum in iſto erat, perii.

TEUCER. Ne igitur violes Deos, a Diis ſervatus.

MENELAUS. Egone temnam Deorum leges?

TEUCER. Ita, ſi mortuos tumulare non ſinas.

MENELAUS. Hoſtes nimirum ipſe meos non ſino. Haud enim decet.

TEUCER. Umquamne ergo tibi Ajax hoſtis obſtitit?

MENELAUS. Oſorem oderam: teque adeo hoc non latuit.

TEUCER. Quippe cujus doloſo fraudatum ſe ſenſit ſuffragio.

MENELAUS. Judicum, non id culpa factum eſt mea.

TEUCER. Multa male tu furtim conficere poſſis mala.

MENELAUS. Hæc dicta alicui cedunt dolori.

TEUCER. Non tanto, ut videtur, quantum a me ſenties.

MENELAUS. Unum tibi edicam: hic vir non tumulabitur.

TEUCER. Unum tu viciſſim audi: tumulabitur.

MENELAUS. Jam equidem antea hominem vidi lingua audacem, qui imminente hieme nautas excitabat ut navigarent, cujus ne vocem quidem audiſſes, quum tempeſtate undique obrueretur; ſed pallio involutus calcandum ultro ſe dabat quibuslibet navitis. Ita quidem & te & tui petulantis oris odioſum clamorem parva e nubecula ingens erumpens tempeſtas forſitan reſtinxerit.

TEUCER. Ego vero hominem vidi ſtultitia plenum, qui aliorum inſultabat malis. Dein ipſum intuitus quidam ſimilis mei, moreſque referens meos, increpuit hiſce vocibus: *Mi homo, in mortuos ne ſis injurius; ſi enim eis male feceris, malo ipſe, ſcito, mactaberis.* Sic ſtolidum illum monebat alter qui aderat. Atqui illum video, eſtque, ni fallor, nemo alius quam tu ipſe. Num obſcure locutus ſum?

MENELAUS. Abeo: nam probroſum auditu fuerit, ſi quis verbis rixetur, qui vi coërcere poſſit.

TEUCER. Apage te ergo: nam & mihi probrum maximum eſt, audire hominem nugacem inania effutientem verba.

CHORUS. Magna contentione committetur certamen quodpiam. Verum quantum potes, Teucer, properans, cavam foſſam huic reperire feſtina, ubi putri conditus humo, mortalibus ſemper memorabile ſepulchrum obtineat.

TEUCER. Atqui ipſo in tempore præſto adſunt iſti, hujus viri filius & uxor, funus infelicis mortui concelebraturi. O puer, huc accede, & adſtans prope, ſuppliciter tange patrem, qui te genuit adſide illum obtuens, tenenſque in manibus comas meas, & hujus & tuas tertii, ſupplicum theſaurum. Si quis vero ex exercitu vi te

abſtraxerit ab hoc funere, ipſe inſepultus patria excidat malus male, genereque toto demetatur radicitus, ut hunc ego præſeco capillum. Tene illum, puer, & ſerva; neque te amoveat quis, ſed accidens patri inhære. Voſque ne mulieres facti pro viris prope aſſiſtite, ſed opitulamini, donec ego rediero, ſepulchrum huic poſtquam curavero, etiamſi id nemo ſinat.

CHORUS. Ergo quis erit ultimus? quando tandem mobilium deſinet annorum numerus infinitas perpetim mihi bellicorum laborum miſerias inducens, Trojam ad iſtam, quæ nos abſumit, Achivûm infelix dedecus? O utinam prius immenſi ætheris evanuiſſet in auras, communemve omnibus ſubiiſſet Orcum, quiſquis triſtium monſtravit Græcis mutuum armorum uſum! heu! labores laboribus ſuccreſcentes! ille enim hominum peſſum dedit genus. Ille neque corollarum, neque capacium calicum dedit mihi voluptate frui, neque dulci tibiarum ſono, infelix, nec blandis amoribus ducere noctes: quin ſuſtulit amores, eheu! Jaceo autem ita neglectus, crebris roribus ſemper madens comas, infauſtæ monumenta Trojæ. Antea quidem adverſus nocturnos terrores & infeſta tela munimentum erat mihi ſtrenuus Ajax: nunc vero ipſe traditus eſt inviſo dæmoni. Quæ mihi, quænam poſthæc voluptas erit? Utinam eſſem, ubi ſilvoſum imminet ponto promontorium undiſonum ſummo ſub æquore Sunii, ſacras ut adloquerer Athenas!

TEUCER. Enimvero properavi, conſpicatus ducem Agamemnonem ad nos huc cito tendentem gradu: ſtatim ipſa fronte indicat; ſe mihi ſiniſtra quædam dicturum eſſe.

AGAMEMNON. Tene aberba dicta renuntiant mihi audere contra nos impune adeo profundere? te quidem dico matre captiva natum. Scilicet generoſa ſi te peperiſſet mater, magnifice te jactares, ſummiſque digitulis incederes, quandoquidem homo nihili pro eo qui nihil eſt adeo depugnas: & neque exercitus, neque navium duces veniſſe nos Achivorum, neque tui, dejeraſti; ſed ſui ipſe juris, ut ais, Ajax enavigavit. Nonne hæc a ſervis audire ingens eſt dedecus? Qualis autem viri gratia adeo ſuperba vociferatus es? Quo progreſſus ille, vel ubi ſtetit, quo non & ego? Nulline ergo Achivis ſunt viri, præter hunc? Inauſpicato ſane, ut videmur, de

Achilleis armis certamen propoſuimus Argivis, ſi nullibi non declarabimur a Teucro improbi, nec umquam libuerit vobis, ne victis quidem, cedere, plurimorumque judicum ſententiæ acquieſcere; ſed ſemper nos vel conviciis impetetis, vel latentibus pungetis dolis, quia cecidiſtis cauſſa. His profecto moribus nulla umquam lex conſtare poterit, ſi, qui judicio ſuperiores fuerunt, cedere cogentur, & qui victi ſunt, potiore habebuntur loco. Sed prohibenda hæc ſunt. Non enim vaſta mole corporis latiſque humeris viri ſunt tutiſſimi; ſed qui recta ſapiunt, vincunt ubique. Nam & magnus latera bos ab exiguo tamen flagello rectam in viam propellitur; tibique adventare hoc remedium video protinus, niſi ad ſanam redieris mentem: qui hominis cauſſa haud amplius viventis, jamque evanidæ umbræ, fidenter conviciaris, & libero blateras ore. Non modeſtius compones ferocem animum? non, quum noris qualibus ſis natalibus, alium quempiam huc adduces ingenuum virum, qui pro te verba faciat? te enim dicente, haud ego dicta percipere queam, ut qui barbaram linguam non intelligam.

CHORUS. Utinam utrique veſtrûm mens foret modeſtior! Nihil enim, quod e re amborum dicam, habeo melius.

TEUCER. Heu! quam cito mortui cujuſvis apud ſuperſtites effluit gratia, & prodita deprehenditur! ſi quidem vir hic nullam tui, Ajax, retinet memoriam, ne quidem ut in re minima officium tibi præſtet, pro quo tu ſæpe tuam objiciens animam belli ſubiiſti laborem. Sed abierunt jam cuncta hæc irrita. O qui infanda multa modo prolocutus es, nihilne amplius omnino meminiſti, ut intra vallum vos olim concluſos, jam penitus perditos, fuſoſque prælio, vir hic adventu ſuo ſolus liberavit, quum jam flammis arderent ſummi nautici fori, Hectorque ſuperatis foſſis in naves inſiliret ferox? Quis hæc propulſavit? Non hic eſt, qui iſta fecit, quem nuſpiam dicis hoſti contuliſſe pedem? Anne vera iſta ſunt hujus viri facinora? Neque adeo rurſus, ut ſolus ipſe ſoli Hectori, ſortitus & injuſſus, conſeruit pugnam, non fugace immiſſa inter alias ſorte, udæ telluris gleba, ſed quæ criſtata e caſſide prima exſultura erat? Hic eſt, qui iſta fecit, unaque ego interfui, ego ille ſervus, ille matre cretus barbara. Miſer, quo tandem reſpiciens & hæc au-

des fari? Num ignoras, qui patris tui proſator fuit, antiquum illum Pelopa, barbarum Phrygem? Num porro Atrea, genitorem tuum, hominem ſacerrimum, qui fratri proprios adpoſuit epulandos liberos? Tu autem ipſe matre natus es Creſſa, quam ſuus pater cum ſtupratore deprehenſam in mare projici juſſit mutis piſcibus pabulum. Talis vero quum ſis, tali natales exprobras mihi? qui patre quidem ſum Telamone natus, cui propter egregiam præ ceteris virtutem hic habitus honos, ut ſociam tori matrem meam abduceret, regia prognatam ſtirpe, Laomedontis filiam: ipſamque illi munus eximium dedit Hercules. Siccine ergo optimus, duobus optimis ſatus, dedecori futurus videar cognatis meis, quos tu nunc tantis depreſſos malis projicis inſepultos? Nec te hujus edicti pudet? At hoc jam ſcito: ſi quo hunc abjicietis, abjicietis & nos tres una jacentes. Quippe honeſtius eſt mihi pro illo decertanti præclaram mortem oppetere, quam tua pro uxore aut pro germano tuo. Proinde vide, non quod mea, ſed quod interſit tua: namque ſi me quidpiam læſeris, optabis aliquando te vel timidum fuiſſe potius, quam erga me ferocem.

CHORUS. O rex Ulyſſe, tempori te veniſſe ſcias, ſi non commiſſurus hos, ſed litem diremturus ades.

ULYSSES. Quid rei eſt, viri? Procul enim audivi vocem Atridarum ſuper hoc viri fortis cadavere.

AGAMEMNON. Nonne enim, Ulyſſe, turpiſſima verba audimus iſtoc ab homine jamdudum?

ULYSSES. Qualia? Equidem viro ignoſco qui maledictis provocatus, maledicta regerit.

AGAMEMNON. Turpia quidem audiit, qualia erant ipſius in me facta.

ULYSSES. Quid ergo tibi fecit, quod tibi damno ſit?

AGAMEMNON. Negat ſe hoc cadaver inſepultum relicturum: quin ſepulturum ſe ait ingratiis meis.

ULYSSES. Licetne igitur vera dicenti amico, tua, non minus quam ante, manere in concordia?

AGAMEMNON. Dic: nec ſi vetarem, mentis eſſem ſanæ, ſiquidem amicum te maximum ex Argivis duco.

ULYSSES. Audi igitur. Virum hunc, per Deos te obreſtor, ne ſuſtineas inſepultum adeo inclementer abjicere: neque violentia te ullo modo vincat uſque adeo odiſſe, ut fas ſuſque deque habeas. Nam erat mihi olim inimiciſſimus ille ex omni exercitu, ex quo mihi addicta fuerunt Achillis arma: at illum tamen, etſi eo in me animo, non ita deſpicatui habeam, ut non fatear unum me vidiſſe fortiſſimum Argivorum, quotquot ad Trojam venimus, excepto Achille. Proinde injurius ſis, ſi eum ſuo prives honore: non enim hunc, ſed Deorum leges violaveris. Virum autem ſtrenuum nefas eſt poſt mortem lædere, ne quidem ſi antea oderis.

AGAMEMNON. Tune ad hunc modum, Ulyſſe, hujus gratia mihi reſiſtis?

ULYSSES. Sane equidem: oderam vero, quum odiſſe fas erat.

AGAMEMNON. Non itaque & mortuo inſultare te par eſt?

ULYSSES. Ne gaudeas, Atrida, impio lucro.

AGAMEMNON. Pietatem ubique colere, haud facile eſt regi.

ULYSSES. At facile bene monentibus amicis obſequi.

AGAMEMNON. Regibus parere oportet probum virum.

ULYSSES. Deſine: victus ab amicis, victor es tamen.

AGAMEMNON. Memento in quem virum hanc confers gratiam.

ULYSSES. Inimicus hic quidem: at olim præſtabat virtute.

AGAMEMNON. Quid fiet tibi, ubi mortuum inimicum adeo revereris?

ULYSSES. Virtus nempe apud me plus quam odium valet.

AGAMEMNON. Hac qui ſunt mente, vecordes ſolent perhiberi vulgo.

ULYSSES. Atqui multi ſunt nunc amici, qui poſtmodo odia inter ſe exercebunt.

AGAMEMNON. Taleſne, quæſo, poſtules amicos parare?

ULYSSES. Equidem præfractum animum laudare non ſoleo.

AGAMEMNON. Tu quidem facies, ut ignavi hodie videamur.

ULYSSES. Immo ut Achivis omnibus juſti videamini.

AGAMEMNON. Suades ergo, ut hoc cadaver ſepeliri ſinam?

ULYSSES. Equidem. Nam & ipſe mihi olim juſta perſolvi cupio.

AGAMEMNON. Ut quiſque ſibi quæ congruunt facit!

ULYSSES. Cui enim me magis convenit, quam mihi ſtudere?

AGAMEMNON. Tuum igitur hoc factum, non meum vocabitur.

ULYSSES. Ut feceris, ita bonus habeberis ubique.

AGAMEMNON. At tamen hoc certo ſcias, me vel majori in re tibi gratum facere velle. Hic vero mortuus & vivus pariter mihi omnium erit maxime inviſus. Porro tibi facere licet quod facto eſt opus.

CHORUS. Si quis te, Ulyſſe, hac mente præditum, haud ſapientem prædicat, næ ille ſtultus eſt homo.

ULYSSES. At vero nunc Teucro id in poſterum denuntio, me quam antea inimicus fuerim, tam denuo amicum eſſe: & mortui hujus funus una curare volo, omnemque conferre operam, nec quidquam omittere, quod fortiſſimis viris omnes præſtare addecet.

TEUCER. Optime Ulyſſe, omnibus te modis laudare poſſim, ut qui longe meam fefelleris opinionem. Qui enim huic eras Achivorum inimiciſſimus, tu ſolus ei opem tuliſti, nec mortuo huic vivus illudere ſuſtinuiſti, ut imperator ille lymphatus, ipſeque & ſuus frater eum voluerunt omni adfectum contumelia inſepultum abjicere. Quare illos Olympi hujus rector Jupiter, memorque Erinnys, & pœnarum exactrix Juſtitia malos male perdant, ſicut voluerunt hunc virum contumeliis objicere indigne. Te vero, ô longævi proles Laërtæ patris, vereor equidem ſinere, ut hoc funus contingas, ne, hoc ſi faciam, mortuo ingratum ſit. Cetera vero nos adjuva; & ſi quem de exercitu alium funus curare voles, non grave nobis erit. Ego vero reliqua omnia adminiſtrabo: tu autem te viri in nos boni officio functum eſſe ſcito.

ULYSSES. Volui equidem: at ſi tibi minus gratum eſt me una curare, abeo & approbo tuam ſententiam.

TEUCER. Satis eſt: jam enim multum elapſum eſt temporis. At vos alii cavam foſſam properate manibus; alii vero altum tripodem igni imponite, piis aptum lavacris: at una e tentorio militum turma armorum ornatum adferat. Tu vero, puer, amanter patrem quantum potes apprehende, unaque mecum latera hæc alleva. Ad-

huc enim calidi vulneris ora ſurſum efflant atrum cruorem. Verum age, quiſquis ſe amicum ait adeſſe, properato, ito, huic viro operam dans in omnibus bono, nullique umquam mortalium meliori Ajace, quamdiu vixit, hoc dico.

CHORUS. Quam multa homines experientia docet! Priuſquam vero eventum videas, nullus vates tibi quo res ſit proceſſura dixerit.

FINIS AJACIS LORARII.

Digitized by Google

SOPHOCLIS

PHILOCTETES.

DRAMATIS PERSONÆ.

ULYSSES.

NEOPTOLEMUS.

CHORUS.

PHILOCTETES.

SPECULATOR MERCATORIS HABITU.

HERCULES.

SOPHOCLIS PHILOCTETES.

ULYSSES. Litus quidem hoc eſt circumfluæ terræ Lemni, mortalibus nec tritum nec habitatum, ubi, ô patre Achivorum fortiſſimo crete, Achillis fili Neoptoleme, Melienſem Pœantis natum juſſus a Regibus expoſui ego olim, tabo fluentem, ex ulcere pedem depaſcente: quum nec libamina aris imponere, neque exta tangere quietis nobis liceret, ſed tota caſtra diro omine impleret querelis, clamans ſemper gemenſque. Sed quid hæc fruſtra memoro? Quippe longis ſermonibus haud opus eſt, ne veniſſe me hic ſentiat, doluſque omnis ſubvertatur mihi, quo me illum mox capturum arbitror. Tuæ vero partes ſunt, in ceteris ut ſubſervias, diſpiciaſque ubinam hic ſit gemino ſic patens oſtio petra, ut hieme utraque ſedes ſolem excipiat, æſtate vero apertum utrinque antrum permeans aura ſomnos cieat: at paullum infra ad lævam videre poſſis aquæ limpidæ fontem, ſiquidem ſcaturit adhuc. Silentio te confer ad iſta loca, atque mihi renuntia, utrum illic an alibi habitet, ut conſiliorum meorum quod ſupereſt me dicente percipias, communique amborum opera ad exitum perducantur.

NEOPTOLEMUS. Haud longe abſunt, rex Ulyſſe, quæ me inſpicere jubes: videor enim ſpecum, qualem dixiſti, videre.

ULYSSES. Superne, an inferne? non enim diſcerno.

NEOPTOLEMUS. Illum ſuperne: nec ulla veſtigii apparet nota.

ULYSSES. Vide num humi recumbit dormiens.

NEOPTOLEMUS. Vacuam habitationem video, ubi nemo eſt homo.

ULYSSES. Neque intus apparatus eſt ullus cibus?

NEOPTOLEMUS. Sufbſtrata foliis humus, ut cuipiam ibi incubanti.

ULYSSES. Ceterane ſunt vacua, nec quidquam ultra ſub tecto eſt?

NEOPTOLEMUS. Poculum eſt e ligno cavatum, pravi ſane artificis opus, unaque hæc focalia.

ULYSSES. Vidi totam ſupellectilem narras ſcilicet.

NEOPTOLEMUS. Eheu, eheu! Præterea hic ſiccantur laceri panni, fœda, ut videtur, ſanie pleni.

ULYSSES. Plane in hiſce locis vir habitat, atque alicubi haud procul abeſt. Qui enim veteri morbo pedem æger progrediatur longius? Sed vel in pabuli conſuetam viam exiit, vel herbam, ſi quam novit alicubi, qua ſedet dolores, carpturus. Hunc itaque ſocium, qui adeſt, mitte ſpeculatum, ne in me imprudentem incidat. Quippe unum me malit prehendere, quam ceteros Achivos omnes.

NEOPTOLEMUS. En ille vadit, & ſemita cuſtodietur: tu vero, ſi quid vis ultra, rurſus expedi.

ULYSSES. Achillis nate, oportet te in his, quorum gratia huc veniſti, ſtrenuum eſſe non ſolum corpore, ſed ſi quid novum, nec ante auditum tibi, audias, miniſtrare in eo, uti miniſter ades.

NEOPTOLEMUS. Quid ergo jubes?

ULYSSES. Meditari te oportet qui Philoctetæ animum verbis fallas ſubdolis. Quando te rogabit, quis es, & unde ades, dic filium te eſſe Achillis: hoc enim celare haud neceſſe eſt: navigare autem te domum, deſerto navali Achivorum exercitu, quos impenſe oderis, qui poſtquam te ſupplicibus precibus arceſſiviſſent domo, quia in te uno ſita illis ſpes eſſet capiendi Ilii, venienti tamen haud dignati ſint tibi Achillis arma dare, quæ jure tuo peteres, Ulyſſi vero tradiderint ea; ſimulque in me dic, ut voles, quidquid probri & maledicti eſt; nec eſt quod inde me quidquam lædas; iſta vero ni feceris, Achivis omnibus ærumnas conficies graves. Niſi enim hujus arcus & ſagittæ capientur, non poteris umquam expugnare Dardani urbem. Diſce autem, cur mihi quidem non liceat, tibi vero fas ſit fidenter & tuto cum hoc viro colloqui. Tu quidem

navigaſti, nemini juramento obſtrictus, neque ex neceſſitate, nec primæ expeditionis particeps fuiſti: horum autem nihil eſt infitiandum mihi. Quare, ſi potitus arcum, me adeſſe ſenſerit, perii, & te ſimul mecum perdam. Quocirca callide comminiſci debes, qui furto auferas invicta arma. Novi equidem te non eſſe eo ingenio natum, ut falſa loquaris, aut dolo ſtruas alii malum. At tamen jucunda res eſt victoriam conſequi. Aude: juſti vero poſt rurſus erimus. Nunc autem ad hujus diei partem exiguam da te mihi impudentem; & deinde reliquum tempus vocator omnium ſanctiſſimus mortalium.

NEOPTOLEMUS. Ego vero, Laërtis fili, dicta quæ non audio lubenti animo, eadem exſequi haud minus odi. Hoc enim a natura habeo, ut nihil fraude faciam mala, neque ego, neque, ut aiunt, qui me genuit pater. Sed paratus ſum virum vi abducere, & non dolis. Non enim ille claudus altero pede nos tanto valentiores vi devicerit. Miſſus equidem tecum ut adjutor, nolim proditor vocari. Malo autem, ô rex, honeſta faciendo ſpe excidere, quam turpi facto voti compos fieri.

ULYSSES. Optimi patris fili, & ipſe, juvenis quum eſſem olim, linguam quidem otioſam, manum vero habebam ad opera promtam: nunc autem, re perſpecta & explorata, video inter mortales linguam eſſe, non opera, quæ omnia gubernat.

NEOPTOLEMUS. Quid igitur aliud me jubes, quam mentiri?

ULYSSES. Aio Philocteten dolo tibi capiundum eſſe.

NEOPTOLEMUS. Cur dolo potius quam perſuadendo abducam?

ULYSSES. Haud perſuadebitur: vi autem capere nequeas.

NEOPTOLEMUS. Eſtne illi tantum, quo confidat, robur?

ULYSSES. Sunt certæ ſagittæ, letum ferentes.

NEOPTOLEMUS. Non igitur ad eum ne quidem accedere tutum eſt?

ULYSSES. Neutiquam, niſi dolo ceperis, ut dico.

NEOPTOLEMUS. At, quæſo, mentiri non turpe cenſes?

ULYSSES. Non, ſi mendacium quidem ſalutem adferat.

NEOPTOLEMUS. At qua fronte quis hæc audebit loqui?

ULYSSES. Quum lucri cauſſa quid inceptas, pudere haud decet.

NEOPTOLEMUS. Quid vero lucri eſt mihi, ſi huc ad Trojam venerit?

ULYSSES. Solæ hæ ſagittæ Trojam ceperint.

NEOPTOLEMUS. Atqui nonne eam ego, ut dicebatis, expugnaturus ſum?

ULYSSES. Nec tu ſine illis, nec illæ ſine te.

NEOPTOLEMUS. Captandæ itaque ſunt, quandoquidem ita ſe res habet.

ULYSSES. Porro ſi hoc feceris, gemina auferes præmia.

NEOPTOLEMUS. Quænam, cedo? ſi enim ſciero, nihil renuam exſequi.

ULYSSES. Catus ut ipſe ſimulque fortis voceris.

NEOPTOLEMUS. Age ergo, faciam quod jubes, omni pudore amoto.

ULYSSES. Teneſne animo igitur, quæ te monui?

NEOPTOLEMUS. Ne dubita, poſtquam ſemel adſenſi.

ULYSSES. Tu quidem ergo hic opperiens venientem eum excipe: ego vero abeo, ne coram me cernat: ſociumque, quem modo ſpeculatum amiſiſti, ad navem mittam denuo, hucque, ſi diutius ceſſare mihi videamini, eumdem ipſum virum remittam naucleri habitu concinnatum callide, formaque adeo immutata, ut pro ignoto haberi poſſit: qui quum verſute perplexa loquetur, tu, fili, ex ejus ſermone quæcumque tibi ex uſu erunt, arripe. Ego vero ad navem abeo, his tibi commiſſis: Mercurius autem fraudum repertor, duxque viæ nos dirigat, & victrix Minerva arcium præſes, quæ me ſervat ſemper.

CHORUS. Quid peregrinus in peregrino ſolo reticeam, ô rex, quidve dicam homini ſuſpicaci? edoce me. Solertia enim & conſilio ceteris præſtat quicumque divinum Jovis ſceptrum regit. Ad te vero, ô fili, ſummum hoc imperium avis ab ultimis pervenit. Quare age dic quo modo tibi ſubſerviam.

NEOPTOLEMUS. Mirum ni cupis extremos fines inviſere loci quo ille cubile habet: nunc quidem ergo adſpice fidenter; at ubi veniet viator formidabilis, hocce ex antro regredere, meumque ad nutum ſemper procedens, da operam, ut quodcumque facto opus fuerit facias.

CHORUS. Rem jubes, ô rex, jamdudum meditatam mihi, oculo ut obſervem tuis maxime commodis intento: nunc vero dic mihi quonam in receſſu abditus habitat, quemve tenet locum: id enim doceri operæ pretium eſt mihi, ne imprudenti alicunde ſuperveniat. Quis locus, quæ ſedes, quave carpit viam? intuſne an foris?

NEOPTOLEMUS. Hoc quidem cernis illius domicilium, gemino patentem oſtio rupem.

CHORUS. Sed quo ipſe miſer abiit?

NEOPTOLEMUS. Nullus dubito, quin cibi quærendi gratia proximam hanc ſemitam ingreſſus ambulet alicubi. Hac enim ratione fama fert illum ſuſtentare vitam, alatis ſagittis conficientem feras, miſerum perpetuis conflictatum ærumnis, nec ad eum quemquam accedere, qui dolores ſedare poſſit.

CHORUS. Miſeror equidem illius vicem, quem nemo curat mortalium, nec convictor ullus adſpicit: ſed infelix, ſolus ſemper, laborat atroci morbo, inopſque conſilii deſpondet animum, ſicubi eum cujuſvis rei ad vitam neceſſariæ urget egeſtas. Quo tandem modo tot malis reſiſtit? ô ſolers mortalium induſtria! ô infelicia hominum genera, quibus ſors vitæ obtigit haud commoda! Hic majorum forte nulli ſecundus, rerum, quibus uſus vitæ indiget, omnium expers, deſerto in loco jacet ſolus inter pictas hirſutaſve feras, doloribus ſimul & fame cruciatus, miſerabilis, anxiferis curis fruſtra exercitus: triſtis autem loquaci ore procul reſonans Echo acerbis ejulatibus reſpondet.

NEOPTOLEMUS. Nihil eſt horum quod valde mirer; Divûm enim numine, ſi quid ego intelligo, eveniunt: atque hæc mala ex immitis Chryſes ira eum invaſerunt: quodque nunc, curante nemine, morbo adflictatur, non eſt ut hoc abſque Deorum conſilio fiat, ne prius hic in Trojam dirigat divina invicta tela, quam venerit tempus, quo dicitur ab illis expugnanda eſſe.

CHORUS. Comprime vocem, fili.

NEOPTOLEMUS. Quid eſt?

CHORUS. Strepitum audivi, qualis eſſe ſolet hominis quem pertentat dolor.

NEOPTOLEMUS. Numquid hinc, an illinc loci? accidit mihi

revera vox alicujus ægre viam carpentis, neque me fallit procul auditus flebilis queſtus viri malis confecti: clare enim ſonat.

CHORUS. Sed concipe, fili —

NEOPTOLEMUS. Quidnam? cedo.

CHORUS. Aliam cogitationem. Quippe non procul, ſed prope adeſt vir, haud lætum carmen fiſtula recinens, agreſtis ut paſtor: ſed aut alicubi pedem offendens præ cruciatu vociferatur ingenti ejulatu, aut navem cernens ad inhoſpitalem portum appulſam. Atrox enim quidpiam clamat.

PHILOCTETES. Ehem hoſpites, quinam eſtis, quæſo, qui ad hanc inſulam importuoſam & inhabitatam remis appuliſtis navem? Qua ex patria, quove vos ex genere eſſe dixerim? Forma quidem apparet veſtitus Græci, quo nihil mihi viſu eſt jucundius; at vocem audire cupio; nec me adloqui vereamini ita efferatum exhorreſcentes: ſed miſerati hominem infelicem, ſolum, deſertum hic, amicis deſtitutum, maliſque confectum, vocem edite, ſi amici quidem adeſtis: reſpondete, amabo: haud enim par eſt me a vobis hoc non impetrare, aut vos viciſſim a me.

NEOPTOLEMUS. At ſcito hoc primum, hoſpes, nos Græcos eſſe, quandoquidem hoc ſcire cupis.

PHILOCTETES. O cariſſima vox! vah! vah! quam juvat vel accepiſſe talis viri alloquium poſt tam longum tempus! Quis te huc, ô fili, appulit? quæ adduxit neceſſitas? quod conſilium? quis ventus, næ ille amiciſſimus mihi? omne hoc mihi declara, ut ſciam quis es.

NEOPTOLEMUS. Natus ſum equidem in inſula Scyro: domum navigo: porro vocor Neoptolemus Achillis filius. Rem totam tenes.

PHILOCTETES. O cariſſimi patris nate, ô cara edite patria, ô ſenis alumne Lycomedis, quonam ſuſcepto itinere huc appuliſti? undenam navigas?

NEOPTOLEMUS. Nunc quidem ex Ilio.

PHILOCTETES. Quid ais? Non enim tu nobiſcum claſſem conſcendiſti, quum primum ad Ilium profecti fuimus.

NEOPTOLEMUS. An & tu particeps fuiſti iſtius expeditionis?

PHILOCTETES. O nate, non me ergo noſti, quem intueris?

NEOPTOLEMUS. Quomodo enim noverim, quem vidi numquam?

PHILOCTETES. Neque nomen, neque calamitatum mearum famam ullam umquam audiſti, quibus pereo miſer?

NEOPTOLEMUS. Scito me nihil eorum noſſe, de quibus rogas.

PHILOCTETES. O multa me calamitoſum, ô inviſum Diis, cujus ne fama quidem tam miſere adflicti domum, nec uſquam Græciæ pervenit! ſed qui me huc ejecerunt impie, derident me taciti: lues autem mea uſque integraſcit, inque dies fit gravior. O fili, ô patris Achillis proles, en ille ego ſum tibi, quem fando forte audiiſti Herculearum dominum ſagittarum, filius Pœantis Philoctetes, quem gemini duces, rexque Cephallenûm abjecere turpiter ſolum ſic in deſerto loco, letiferæ excetræ morſu infeſto vulneratum, diroque inde tabeſcentem morbo; cum quo me, ô fili, hic expoſitum ſolum reliquerunt atque abierunt, poſtquam e ponto circumflua Chryſa huc appulerunt. Scilicet ubi me viderunt ex multa maris jactatione dormientem in cava litoris rupe, læti ſolverunt naves, me deſerto, adpoſitiſque mihi, ut mendico alicui, pannis pauculis, cibique ſubſidio tenui; qualia ipſis utinam contingant! Tu vero, ô fili, quem mihi e ſomno excitato, poſtquam illi profecti fuerunt, ſenſum fuiſſe putas, quas effudiſſe lacrimas, quibus lamentis mea deploraſſe mala? quum cernerem naves, quibus huc navigaveram, omnes abactas, hominemque in loco neminem, nec qui victus curam gereret, nec qui ægroto morbi levamen adferret. Omnia autem circumſpiciens nihil vidi præter ærumnas adeſſe; harumque, ô fili, ingentem copiam. Interea mihi tempus ſenſim procedebat, die diem excipiente, oportebatque ſolum me hoc ſub paryo tecto mihi miniſtrare omnia. Alimenta quidem ſuppeditabat hic arcus, quo volatiles petebam columbas: tum quodcumque mihi adtigiſſet emiſſa nervo ſagitta, hoc ut tollerem, provolvebam me, ægre trahens pedem miſer. Atque etiam quum potu uſus erat, vel, ſi pruinis terræ ſuperfuſis, ut hieme ſolet, neceſſe erat parumper ligni cædere, hæc e ſpecu repens ipſe moliebar miſer. Deinde ignis haud erat in promtu: ſed ſilici ſilicem adterens, abſtruſam vix elicui flammam, quæ hucuſque me ſoſpi-

tat. Habitata enim casa hæc cum igne omnia, præter sanitatem, suppeditat mihi. Age nunc, ô nate, & insulæ hujus naturam disce. Hujus ad oras navita nullus sponte applicat: nulla est enim navibus statio, nec mercatoribus spes ulla est lucri, nec ulla hospitia. Qui sapit huc nemo navigat. Forte fortuna aliquis appulit ingratiis, ut longa hominum vita plurimos istiusmodi casus ferre possit. Hi ubi advenerunt, ô fili, verbis quidem miserantur me, & forsitan etiam vicem dolentes meam, cibi aut vestis aliquid mihi impertiunt: at illud, ubi primum mentionem injicio, renuunt omnes, ut domum me reducant. Itaque conficior miser annum jam hunc decimum fame & doloribus, alens voracem luem. Talia mihi fecerunt, ô fili, Atridæ & Ulysses, quibus Olympii Dii dent, ut ipsi vicissim paria sustineant mala!

CHORUS. Me quoque, haud secus ac istos huc advectos hospites, miseret tui, Pœantis fili.

NEOPTOLEMUS. At ego, quæ dicis, vera esse scio, testisque tibi esse possim, ut qui secundum te Atridarum & Ulyssis expertus sim improbitatem.

PHILOCTETES. Num & tu de sacerrimorum Atridarum aliqua injuria expostulas, ut læsus irascaris?

NEOPTOLEMUS. Iram utinam aliquando expleam manu, quo Mycenæ intelligant Spartaque, fortium virorum genetricem esse Scyron quoque!

PHILOCTETES. Euge, ô fili: sed quam habens in eos querelam tam graviter iratus huc advenisti?

NEOPTOLEMUS. O fili Pœantis, dicam, tametsi vix dicere queo, quibus illi me ad eos venientem contumeliis affecerunt. Nam postquam Achillem vis fati sustulit —

PHILOCTETES. Hei mihi! ne quod ultra verbum facias, priusquam didicero hoc primum, num occidit Pelei proles.

NEOPTOLEMUS. Occidit, neminis hominis, sed Dei, ut aiunt, manu, Phœbi percussus arcu.

PHILOCTETES. At generosus quidem peremtorque & peremtus. Dubius autem, ô fili, hæreo, primumne perconter causam querelæ tuæ, an illius vicem deplorem.

NEOPTOLEMUS. Tibi quidem arbitror ſatis eſſe, ſi tua ipſius deplores infortunia, aliorum ut miſſa facias.

PHILOCTETES. Recte ſane dicis, quare de integro rurſus rem tuam mihi narra, quibus te modis injuria adfecerint.

NEOPTOLEMUS. Venere ad me picta vecti nave divus Ulyſſes, altorque mei patris, dicentes, verane an falſa neſcio, haud fas eſſe, poſtquam periiſſet pater meus, alium quam me Trojanam arcem expugnare. Hæc illis dictitantibus haud longa fui in mora, quin ſtatim, hoſpes, conſcenſa nave, celerem contenderem curſum; idque maxime mortui patris deſiderio, ut, quem numquam videram, ſaltem, antequam tumulo conderetur, intuerer. Præterea & cauſſa accedebat optima, laudum cupido, eo ſi profectus Trojæ turres everterem. Jamque naviganti mihi dies alter fulgebat, quum ad inviſum Sigæum curſu ſecundo applicavi: atque ſtatim egreſſum nave circumfuſus omnis exercitus me ſalutavit, jurantes ſe redivivum Achillem cernere. At ille compoſitus jacebat. Ego vero infelix poſtquam eum aliquantiſper deflevi, accedens Atridas ad amicos, ut par erat, armaque & alia quæcumque fuerant patris popoſci. At eheu! reſponſum illi dederunt impudentiſſimum mihi: *O nate Achillis, cetera quidem licet tibi paterna ſumere; armorum autem illorum potitur jam vir alius, Laërtæ filius.* Tum ego, lacrimis oculos ſuffuſus, illico exſurgo ira percitus gravi, atque indignabundus, *Ergone*, inquam, *ó ſceleſte, eo proceſſiſtis audaciæ, ut cuiquam arma mea traderetis, me non rogato?* Ad quæ Ulyſſes, qui forte ibi aderat, *Næ*, inquit, *adoleſcens, hi dederunt jure ea mihi; namque ego præſens ea, corpuſque ipſum ſervavi.* Atque ego animi impotens, ſtatim probri quodcumque eſt ei ingeſſi, extrema omnia imprecatus, ſi mea ille arma eriperet mihi. Ille vero ſic laceſſitus, tametſi alias haud promtus eſt iraſci, maledictis dolens, ita reſpondit: *Non eras, ubi nos; ſed aberas ubi te non oportebat abeſſe: hæcque arma, quandoquidem ferociter loqueris, Scyron reportans numquam navigabis.* His auditis probris, acceptiſque injuriis, navigo domum, meis ſpoliatus a peſſimo, peſſimiſque orto, Ulyſſe: quamquam non ejus crimen eſt, ſed principum ipſorum. Civitas enim univerſa, ſimulque totus exercitus pendet ex princi-

pibus: qui vero flagitioſe agunt homines, principum ſermonibus edocti fiunt improbi. Rem totam dixi: qui vero Atridas odit, mihique pariter & Diis ſit amicus!

CHORUS. Montibus gaudens, nutrix omnium Rhea, mater ipſius Jovis, quæ magnum Pactolum auriferum colis, te illic quoque, veneranda mater, imploravi, quando in hunc Atridarum omnis injuria collata eſt, ubi, ô beata, tauricidis vecta leonibus, arma paterna, ſummum honoris inſigne, tradidere præter fas Laërtis filio.

PHILOCTETES. Doloris argumentum, ut videtur, manifeſtum habentes, huc appuliſtis, hoſpites, mihique conſentitis, quod arbitramini facinora iſta eſſe Atridarum & Ulyſſis. Hunc enim probe novi ſemper paratum quidvis falſi dicere, fraudemque omnem experiri, unde nihil non ſceleſti ſit effecturus. Verum nihil id eſt mirum mihi; ſed mirabor, ſi præſens iſta cernens Ajax major paſſus ſit.

NEOPTOLEMUS. Non erat in vivis amplius, ô hoſpes: numquam enim illo vivente, eis ſpoliatus fuiſſem.

PHILOCTETES. Quid ais? an & ille mortem obiit?

NEOPTOLEMUS. Scito eum non amplius lucis adſpectu frui.

PHILOCTETES. Væ mihi miſero! At non morietur Tydei filius, nec Siſyphi proles emta Laërti. Hos enim non decebat vivere.

NEOPTOLEMUS. Non ſane; hoc certo ſcias: ſed & maxime nunc florent in Argivorum exercitu.

PHILOCTETES. Quid vero? Qui ſenex & ſtrenuus erat, amicuſque meus, Neſtor Pylius, vivitne? hic enim facta eorum improba ſapientibus conſiliis cohibere ſolebat.

NEOPTOLEMUS. Miſere nunc ille agit, poſtquam Antilochus mortem oppetens, orbum eum deſtituit.

PHILOCTETES. Hei mihi! Ita de duobus acerba refers, quos ego minime vellem abſumtos audire. Eheu, eheu! quonam obſecro reſpiciendum eſt, quando hi quidem periere, Ulyſſes vero ſupereſt adhuc in eo loco, ubi oportebat horum vice ipſum dici mortuum?

NEOPTOLEMUS. Aſtutus eſt ille luctator; ſed vel callida conſilia, ô Philocteta, labefactantur ſæpe.

PHILOCTETES. Age dic obſecro, ubinam tum erat tibi Patroclus, qui patri tuo fuit in deliciis?

NEOPTOLEMUS. Et ille mortuus erat. Rem autem in pauca conferam: Bellum neminem hominem lubens perimit malum, ſed optimos ſemper.

PHILOCTETES. Hujus rei teſtis ſibi ſum: hacque ipſa gratia de homine te rogabo nullius quidem pretii, ſed lingua promto & callido, quid nunc agat.

NEOPTOLEMUS. An quopiam de alio quam Ulyſſe rogas?

PHILOCTETES. Non hunc volui: ſed Therſites erat quidam, qui ſibi numquam temperabat, quin plus ſemel diceret, quod ne ſemel quidem audire quiſquam vellet. Scin' hunc an vivit adhuc?

NEOPTOLEMUS. Ipſum non vidi; ſed audivi ſuperſtitem eſſe.

PHILOCTETES. Ita ſcilicet futurum erat, ſiquidem nihil umquam mali interiit: ſed id omni cura tutantur Dii: & ſi quis eſt malitioſus & fraudulentus, eum libenter prohibent ab Orco; qui autem juſti & probi ſunt, illos eo ſolent demittere. Quo ſunt hæc cenſenda loco, quo nomine laudanda, ſi Deorum facta laudare aggreſſus, ipſos Deos malos deprehendo?

NEOPTOLEMUS. Equidem, ô patre Oetæo ſate, in poſterum dehinc Iliumque & Atridas procul intuens, ab iis mihi cavebo. Ubi enim deterior bono plus valet, peritque virtus, & ignavus rerum potitur, numquam ego tales viros amavero. Sed ſaxoſa Scyros ſuffecerit mihi poſthac, ut me meæ domi oblectem. Nunc autem pergo ad navem. At tu, Pœantis fili, vale quam maxime, vale; & te Dii morbo liberent, ut ipſe poſtulas. Nos autem abeamus, ut, ubi Deus nobis ventum concedet, illico vela in altum demus.

PHILOCTETES. Jamne, ô fili, a me diſceditis?

NEOPTOLÆMUS. Opportunitas enim monet, ut prope navem potius, quam procul, ferentem obſervemus ventum.

PHILOCTETES. Per ego te patrem, perque matrem, ô fili, perque ſi quid tibi domi eſt carum, ſupplex nunc rogo, ne relinquas me ſolum adeo, malis in hiſce deſertum, quot quantiſque colluctari me vides, atque audiiſti: ſed me tamquam acceſſionem navigationi tuæ recipe. Moleſtia quidem, ſat ſcio, gravis erit hu-

jus oneris: tamen ſuſtine. Nempe generoſis quidvis turpe eſt odio, & honeſtum decori. Tibi quidem prætermiſſum hoc officium grande feret dedecus; ſervatum vero, ὁ fili, te laude cumulabit maxima, ſi vivus ego venero ad Oetæam terram. Age, diei ærumna eſt haud unius integri: aude; abductum me quocumque voles injice, in ſentinam, in proram, in puppim, ubi minime futurus ſim convectoribus moleſtus. Adnue, per ipſum te Jovem obteſtor vindicem ſupplicum; ſine te exorem, ὁ fili. Advolvor genibus tuis, tametſi ego infelix ſum infirmus & claudus: ne me relinquas, obſecro, deſertum adeo, ubi hominum nulla ſunt veſtigia. Sed vel ad domum tuam vectum me ſoſpita, vel ad Chalcodontis in Eubœa ſedes; at inde non longa erit mihi ad Oetam navigatio, Trachiniumque jugum, & pulchre fluentem Spercheum, quo patri me exhibeas meo, quem jamdudum metuo, ne mihi mortuus ſit. Multa enim hinc ſolventibus mandata ad eum dedi, ſupplices mittens preces, ut ipſe navi huc advectus domum me abduceret, liberaretque a malis. Sed vel fato functus eſt, vel quibus hæc commiſi, ut fieri ſolet, opinor, ii me meaque parvi pendentes, domum redire properarunt. Nunc vero, ad te enim deductorem ſimul & nuntium venio, tu me ſerva, tu mei miſerere, conſiderans, quam cuncta ſunt mortalibus timenda, quotque periculis obnoxia eſt eorum conditio, anceps que fortuna, modo læta, modo triſtis. Oportet autem eum cui res ſecundæ ſunt, acerba quævis reſpicere; & ſi quis laute vivit, tunc opes tueri maxime, ne imprudenti pereant.

CHORUS. Miſerere, ὁ rex; multos recenſuit vix tolerabilium ærumnarum conflictus, quantis utinam nullus meorum amicorum urgeatur! ſi vero inimicos, ὁ rex, oderis Atridas, ego ſane illorum damnum in hujus lucrum converterem, eumque, uti impenſe cupit, in inſtructa bene & celeri nave reducerem domum, Deorum vindictam effugiens.

NEOPTOLEMUS. Vide tu, ne nunc quidem facilior ſis; ubi vero tædio morbi vinceris, tunc non amplius hiſce dictis conſentias.

CHORUS. Minime: non eſt, ut umquam mihi jure hanc animi mutabilitatem exprobres.

NEOPTOLEMUS. At indecorum eſt mihi ſane, minus promtum me videri quam te, ad opem ferendam hoſpiti in tempore. Proinde, ſi ſic videtur, abnavigemus; veniat protinam. Quippe navi accipietur, nec repulſam feret: ſolummodo Dii dent nobis, ut incolumes hac terra egrediamur, eoque perveniamus, quo navigationem inſtituimus.

PHILOCTETES. O diem lætum plurimum! ô virum omnium ſuaviſſimum! ô amicos remiges! utinam vobis re oſtendere poſſim, quam me hoc beneficio obſtrictum habetis! Eamus, ô fili! ſalutata prius illa intus infauſta habitatione, ut & cognoſcas quibus ſubſidiis vitam toleraverim, quoque fuerim animi robore: horum enim ne adſpectum quidem neminem alium præter me paſſurum fuiſſe arbitror: me vero mala boni conſulere docuit dura neceſſitas.

CHORUS. Reſiſtite: diſcamus quid ſit novi. Namque viri duo, alter navis tuæ ſocius, alter autem exterus, huc accedunt, quos quum audieritis, poſtea ingrediemini.

MERCATOR. Achillis fili, ſocium tuum hunc, qui cum duobus aliis apud navem tuam ſtationem agebat, juſſi mihi ubi locorum eſſes demonſtrare, quandoquidem inſcius imprudenſque in te incidi, forte fortuna ad idem litus appulſus. Navigans enim, ut nauclerus, haud magno commeatu ab Ilio domum ad vini feracem Peparethum, ubi audivi nautas, qui huc appulerant, tuos eſſe omnes, viſum eſt mihi haud tacite præternavigare, priuſquam tibi quædam denuntiarem, conſecutus aliquid, ut par eſt, præmii. Nihil forte noſti de iis quæ tua interſunt, quæ nova de te Achivis conſilia ſunt; nec conſilia tantum verbis inita, ſed dictis jam facta ſuppetunt, remque haud negligenter exſequuntur.

NEOPTOLEMUS. At tibi quidem, hoſpes, pro ea qua mihi proſpicis benevolentia, condigna apud me, niſi improbus ſim, repoſita manebit gratia. Verumtamen quod dixti declara mihi, ut ſciam quid novi conſilii ab Argivis adfers.

MERCATOR. Abiere, qui te claſſe perſequuntur, Phœnixque ſenex & Theſei filii.

NEOPTOLEMUS. Vine, an verbis me abducturi?

MERCATOR. Non novi: quod audivi, ejus adſum tibi nuntius.

NEOPTOLEMUS. Iſtucne, quæſo, tanto impetu animi aggrediuntur Atridarum gratia Phœnixque & qui una conſcenderunt navem?

MERCATOR. Hæc ſcito jam agi, nec amplius in agendis eſſe.

NEOPTOLEMUS. Qui vero Ulyſſes operam ſuam non ultro obtulit, nec paratus fuit navigare? numquis illum prohibuit metus?

MERCATOR. At ille & Tydei filius ad alium virum proficiſcebantur, quando ſolvebam e portu.

NEOPTOLEMUS. Quiſnam ille ſit, ad quem Ulyſſes ipſe navigabat?

MERCATOR. Sane erat aliquis. Sed huncce primum dic mihi, quis eſt. Quod dixeris vero, ne effer clare.

NEOPTOLEMUS. Hic eſt inclytus tibi Philoctetes, hoſpes.

MERCATOR. Ergo ne plura me roges; ſed quam ociſſime ſolve navem, atque ex hac terra te abripe.

PHILOCTETES. Quid autumat, ô fili? cur me, obſecro, dictis tenebricoſis prodit tibi hic navita?

NEOPTOLEMUS. Nondum intellexi quid ſibi velit: oportet autem eum quæ dicet, perſpicue eloqui adverſum me, & te, & hos quoque.

MERCATOR. O nate Achillis, ne me infamem reddas Græcorum in exercitu, quod tacenda dixerim: magnis enim lucris augeri ſoleo, ob officia quæ eis ego, quantum quidem poteſt homo pauper, præſto.

NEOPTOLEMUS. Ego ſum Atridis infenſus: hic autem vir amicus eſt mihi ſummus, quia Atridas odit. Proinde oportet te, qui amico ad me veniſti animo, nihil nos eorum celare, quæ audiiſti.

MERCATOR. Vide quid agis, fili.

NEOPTOLEMUS. Jamdudum ego id vidi.

MERCATOR. In te crimen omne transferam.

NEOPTOLEMUS. Eſto; dic modo.

MERCATOR. Dico. Duo illi, quos audiſti, viri, Tydei filius, viſque Ulyſſea, ad hunc navigant, ut qui jurati fidem ſuam obligarunt, ſe eum vel ſermonibus perſuaſum, vel vi adducturos. Atque hæc Achivi omnes audiere Ulyſſem aperte dicentem: ille enim plus fiduciæ habebat altero, ſe hæc effecturum.

NEOPTOLEMUS.

NEOPTOLEMUS. Quanam vero gratia poſt tam longum tempus Atridæ tantam hujus curam gerunt, quem dudum ejecere? Quæ hos cupido inceſſit, aut vis ultioque Deorum, qui ſceleſte factorum pœnas exigunt?

MERCATOR. Iſtud tibi ego, forte enim haud inaudiſti, omne expediam. Vates erat quidam claro ſanguine genitus, Priami quidem filius, nomine vero Helenus appellabatur; quem noctu egreſſus ſolus, qui ubique peſſime audit, probriſque oneratur omnibus, verſutus ille Ulyſſes cepit, vinctumque in medios Achivos agens, cunctis opimam prædam monſtravit. Is inquam & alia omnia illis vaticinatus eſt, hocque inprimis, Trojæ turres numquam eos diruturos, niſi hunc perſuaſum abducant ab hac inſula, in qua nunc habitat. Atque hoc ſimul ac vatem dicentem audivit Laërtæ filius, ſtatim recepit, virum hunc adductum Achivis ſe exhibiturum, idque, ut maxime opinabatur, volentem, ſin renueret, invitum: hæcque ſi non daret effecta, caput ſuum cuilibet amputandum permittebat. Audiiſti, nate, omnia: propere autem abire & te ipſum moneo, & ſi quis alius tibi curæ eſt.

PHILOCTETES. Hei mihi miſero! Illene, mera labes, me ad Achivos juravit perſuaſum ſe abducturum? Nempe ſic perſuadebor, ut ab inferis mortuus ad lucem redeam, quemadmodum illius pater.

MERCATOR. Iſta equidem neſcio; ſed pergo ad navem: vobis autem optima conferat Deus!

PHILOCTETES. Nonne hoc, ὁ fili, acerbum eſt, Laërtis filium ſperare, fore umquam ut me dictis mollibus delinitum abducat nave, & mediis in Achivis oſtendat? Haud ſane fiet. Facilius inviſiſſimæ mihi auſcultarem excetræ, quæ me ita claudum reddidit. Sed nullum eſt nefas, quod ille indictum vel infectum velit: nuncque, ſatis ſcio, veniet. Verum, ὁ fili, abeamus, ut nos plurimum pelagi ab Ulyſſis naye diſterminet. Eamus: quippe opportuna feſtinatio, labore exhauſto, ſomnum & quietem adducere ſolet.

NEOPTOLEMUS. Itaque quum ventus in proram ſpirans remittet, ſolvemus navem: nunc enim adverſus eſt.

PHILOCTETES. Quilibet ventus ſecundus eſt, quum fugias mala.

NEOPTOLEMUS. Nil metuas; & hæc illis contraria ſunt flamina.

PHILOCTETES. Nullus prædonibus flatus eſt contrarius, ſi furto aut vi quidquam auferre detur.

NEOPTOLEMUS. Age ergo, ſi placet, eamus, quum primum intus ſumſeris quibus tibi maxime uſus eſt, quæque optas magis.

PHILOCTETES. Enimvero ſunt quibus opus eſt, admodum ex paucis licet.

NEOPTOLEMUS. Quid illud eſt, quod navis mea tibi non ſuppeditet?

PHILOCTETES. Eſt mihi quædam herba, qua ſoleo maxime mulcere hoc ulcus, ita ut valde mitigetur dolor.

NEOPTOLEMUS. Age effer illam. Numquid & aliud adſumere cupis?

PHILOCTETES. Videbo numquid forte mihi harum ſagittarum neglectum exciderit, ne cui auferendum relinquam.

NEOPTOLEMUS. Eſtne ergo nobilis ille arcus, quem nunc habes?

PHILOCTETES. Hic ipſe, non enim alius eſt, quem manibus gero.

NEOPTOLEMUS. Faſne eſt mihi eum contemplari prope, & geſtare, atque oſculari tamquam Deum?

PHILOCTETES. Tibi quidem, ô nate, & hoc continget, & mearum rerum quodcumque aliud tibi erit commodum.

NEOPTOLEMUS. Equidem cupio: ſed ita temperata eſt cupido: ſi fas mihi ſit, velim; ſin minus, omitte.

PHILOCTETES. Et pie loqueris, & fas tibi eſt, qui ſolis hoc jubar adſpicere ſolus mihi dediſti, qui terram Oetæam videre, qui patrem ſenem, qui amicos, qui inimicorum ſubjectum pedibus me ſuperiorem iis reddidiſti. Confide; licebit tibi hunc arcum tractare, & danti reddere, & gloriari, quod ſolus mortalium virtutis ergo illum adtrectaveris. Beneficio enim meo ipſe eum comparavi: proinde haud mihi grave eſt, amicum te meum, illum inſpicere & contrectare. Qui enim beneficiis vicem reddere novit, quibuſvis opibus præſtantior amicus fuerit.

NEOPTOLEMUS. Ingredere.

PHILOCTETES. Et te introducam. Vis enim morbi adjutorem te poſtulat.

CHORUS. Fando quidem audivi, haud vidi tamen, ut Jovis inſidiatum thalamis Ixionem ceperit olim, & rotæ adſtrinxerit volventi, omnipotens Saturni filius: alium vero neminem audivi, nec vidi mortalium, qui in triſtius fatum inciderit, quam hic, qui nihil cuiquam male fecit, nec ullum ſuo fraudavit, ſed juſtitiam colens cum juſtis ſemper, tam indignis periit modis. Hoc demiror, quo pacto tandem, quo pacto fluctuum undique adliſorum ſonitum audiens, ita ſolus lacrimoſam egit vitam, ubi ipſemet ſibi erat accola, lapſantem vix promovens gradum, neque incolam loci ullum, infortunii ſui adfinem habens, gemitus repetentem, quibus ille deplorare ſolebat edacis ſanguinei ulceris graves dolores: nec qui fervidum ſanguinem ex ulceribus læſi venenato morſu pedis ſcatentem lenibus herbis ſiſteret, ſi quibus forte incidiſſet, quas ex terra altrice carperet. Alias enim alio ſe confert, quando remittit fera lues morbi, repens, velut infans quem cara deſtituit nutrix, quo facili perveniat via: non almæ telluris fruges pro cibo capiens, nec aliud quidquam eorum quibus veſcimur homines induſtrii, niſi ſiquando velocibus pennigeris ſagittis volucres configens ventri victum comparat. O infelicem animam! quem toto decennio non delectavit vini potus, ſed ſtagnantem aquam, ſi quam alicubi noſſet, ſpectans, ad eam ſemper ſe admovebat. Nunc autem fortium virorum nactus filium, feliciter in poſterum aget, magnuſque ex illis malis evadet; qui illum pontigrada nave poſt multos menſes revehet ad patriam domum Meliadum Nympharum, Spercheique ad ripas, ubi vir bellicoſus Deorum acceſſit cœtui, ſacro igne combuſtus ſummis in Oetæ jugis.

NEOPTOLEMUS. Prodi, ſi vis: quid tandem ita nulla de cauſſa ſiles, & ſic attonitus ſtupes?

PHILOCTETES. Ah, ah, ah, ah!

NEOPTOLEMUS. Quid eſt?

PHILOCTETES. Nihil grave. Sed perge, ô fili.

NEOPTOLEMUS. Num te dolor inceſſit ex præſenti morbo?

PHILOCTETES. Haud ſane: ſed jam, ut videtur, remittit. O Dii!

NEOPTOLEMUS. Quid ita gemens Deos invocas?

PHILOCTETES. Ut ſervatores propitiique nobis veniant. Ah, ah, ah, ah!

NEOPTOLEMUS. Quid accidit tibi? non dices? ſed ſic tacitus ſilebis? Videris enim in malo quopiam eſſe.

PHILOCTETES. Diſperii, ô fili, nec potis ero malum hoc apud vos celare. Attate! penetrat, penetrat. Infelix, ô miſer ego! Diſperii, nate, diſcerpor educi morbo. Papæ, papæ! Per ego te Deos obteſtor, fili, ſi quis tibi in promtu gladius eſt, ferito ſummum pedem, amputa quam celerrime, vitæ ne parcito: age, rogo, ô fili.

NEOPTOLEMUS. Quid adeo novi derepente accidit, cujus gratia tantos ejulatus totque gemitus cies?

PHILOCTETES. Scis, ô nate?

NEOPTOLEMUS. Quid eſt?

PHILOCTETES. Scis, ô fili?

NEOPTOLEMUS. Quid eſt tibi?

PHILOCTETES. Haud equidem ſcio.

NEOPTOLEMUS. Et qui neſcias?

PHILOCTETES. Papæ, papæ!

NEOPTOLEMUS. Terribilem in modum adgraveſcit hic morbus.

PHILOCTETES. Terribilem ſane, & ineffabilem. Sed miſereat te mei.

NEOPTOLEMUS. Quid ergo faciam?

PHILOCTETES. Ne me formidine prodas. lues enim illa vices alternat, atque ex intervallo redit, poſtquam forte ad ſatietatem evagata eſt. Eheu!

NEOPTOLEMUS. O miſer nimis! eheu, eheu! miſer profecto, omnibus laboribus exercite, vin' te prehendam, atque contingam manu?

PHILOCTETES. Ne iſtuc, obſecro: ſed hunc cape mihi arcum, ut dudum me rogabas, eumque tene & cuſtodi, donec remiſerit inſtans vis morbi. Corripit enim me ſomnus, ſimul ac abſcedit hoc

malum; nec potis ſum eo prius defungi: ſed neceſſe eſt, ut me ſinas tranquillum dormire. Interea vero ſi venerint illi, per Deos te obteſtor, tibique mando, ne ſponte, nec ingratiis, nec quocumque demum pacto, illis arma iſta permittas, ne te ipſum ſimul interimas, meque, qui ſupplex tuus ſum.

NEOPTOLEMUS. Bono animo es: præcautum & proviſum hoc erit mihi. Nemini dabuntur præterquam tibi & mihi: proinde, quod bene vertat, mihi illa porrige.

PHILOCTETES. En, adoleſcens, accipe: Invidiam autem propitia, ne tibi ſint laborioſa, ærumnaſque ferant, quales & mihi, & illi qui ea ante me habuit.

NEOPTOLEMUS. O Dii, eveniant hæc nobis, contingatque ſecunda & expedita navigatio, quocumque Deus æquum cenſet, & quo tendimus!

PHILOCTETES. At vero metuo, ne irritum ſit hoc votum, fili. Manat enim rurſus mihi ater cruor ex intimo ſcatens ulcere, atque aliquid exſpecto mali. Papæ, heu! Papæ iterum. O pes, quanto me cruciabis dolore! Proſerpit, accedit lues propius. Hei mihi miſero! Rem omnem manifeſtam videtis: ne, quæſo, aufugite. Attate! O Cephallen hoſpes, utinam hic dolor pectus tuum penetrans intimis hæreat præcordiis! hei mihi! papæ! iterumque iterumque papæ! O gemini duces exercitus, Agamemnon, ô Menelae, utinam vicem meam tam longo tempore aleretis hunc morbum! hei mihi, mihi! O Mors, Mors, qui toties adeo vocata cotidie, haud potes umquam venire? O fili, ô generoſe, age, ſubveni mihi; Lemnio hoc, qui ſurſum volvitur, igne combure me, ô generoſe. Sane equidem ipſum hoc officium, hiſce pro armis, quæ tu nunc ſervas, haud recuſavi olim Jovis filio præſtare. Quid dicis, fili, quid dicis? quid taces? Ubi gentium es, ô nate?

NEOPTOLEMUS. Doleo jamdudum, tua gemens mala.

PHILOCTETES. Atqui, ô fili, bonum habe animum. Quippe hic morbus accedit acutus, abitque citus. Sed obſecro te ne me derelinquas ſolum.

NEOPTOLEMUS. Confide, manebimus.

PHILOCTETES. Verene manebis?

NEOPTOLEMUS. Id liquido ſcias.

PHILOCTETES. Haud ſane fas eſſe credam jurejurando te obligare, ô fili.

NEOPTOLEMUS. Siquidem haud mihi fas eſt ſine te abire.

PHILOCTETES. Cedo dextram, fidei teſtem.

NEOPTOLEMUS. En porrigo, & manere ſpondeo.

PHILOCTETES. Illuc me nunc, illuc —

NEOPTOLEMUS. Quorſum ais?

PHILOCTETES. Surſum —

NEOPTOLEMUS. Quid deliras iterum? Quid ſuperum contueris orbem?

PHILOCTETES. Mitte me, mitte me.

NEOPTOLEMUS. Quo mittam?

PHILOCTETES. Mitte tandem.

NEOPTOLEMUS. Haud ſane te miſſum faciam.

PHILOCTETES. Enecabis, ſi me adtigeris.

NEOPTOLEMUS. Jam vero te amitto. Numquid, quæſo, rectius ſapis?

PHILOCTETES. O terra, moribundum me, quo ſtatu ſum, ſuſcipe. Malum enim hoc non amplius erigi me ſinit.

NEOPTOLEMUS. Hunc virum ſopor mox occupaturus videtur. Ecce enim caput reclinatur, manat ſudor totum per corpus, nigraque extremo in pede dirupta vena ſanguinem erumpit. Sed tranquillum, amici, ſinamus eum, ut in ſomnum incidat.

CHORUS. Somne doloris expers, expers ærumnarum, leniter adſpirans nobis venias, rex ô qui placidam vitam facis; & ab oculis arceas ſplendorem hunc ſolis qui nunc diffunditur; age veni medice Somne. Tu vero, ô fili, vide ubi conſiſtas, quove te vertas, & qui mihi aggrediare quod procurandum ſupereſt. Utique jam vides: cur cunctamur longius? Quippe omni in re occaſio optime conſulit, celeriterque arrepta magnam e veſtigio potentiam obtinet.

NEOPTOLEMUS. Hic quidem nihil audit: verum ſatis ego intelligo fruſtra nos hac telorum præda potitos fore, ſi ſine hoc viro abeamus. Hunc enim decus omne manet, hunc Deus adducere juſſit. Turpe autem opprobrium eſt mendacibus promiſſis jactare, quæ non effecturus ſis.

CHORUS. Verum hæc quidem, nate, Deus viderit: quæ autem mihi reſpondebis, ſubmiſſa voce fare, ô fili. Quippe ægrotantis haud liquidus ſomnus omnia facile perſentiſcit. Sed quam potes diligentiſſime, hoc mihi, hoc occulte diſpice, quid facere cogites. Scis enim quem loquar; ſi cum illo ſentis, prudentibus maxime datum perſpicere, quo ſe pacto ex difficultatibus extricent. Sane ventus adſpirat ſecundus: vir hic nihil cernit, ope deſtitutus omni, tenebris merſus, porrectus jacet. Commodus eſt nobis ſomnus omni timore vacuus, nec manus, nec pedis, nec alius rei permittens uſum: ſed, viden? haud abſimilis eſt homini mortuo. Rem aggredi, quam facile conficere poſſis, labor abſque periculo, id animo meo, ô fili, optimum eſt.

NEOPTOLEMUS. Tacere te jubeo, & præcavere tibi: motat enim hic vir oculos, erigitque caput.

PHILOCTETES. O lux ſomni vices excipiens, ô ſpem fidemque ſuperans hoſpitum horum cuſtodia! numquam enim, ô nate, mihi perſuaſiſſem te animo adeo forti & miſericordi calamitates meas perlaturum, adſiſtentem mihi, opemque ferentem. Haud ſane Atridæ, boni illi duces, eas tam facile tolerare ſuſtinuerunt. Sed tu, ô fili, quippe qui generoſa es indole, & ex generoſis prognatus, omnia hæc levia duxiſti, licet oppletus clamoribus meis, ulceriſque fœtore. Et nunc, quando hujus mali videtur aliqua eſſe oblivio & requies, fili, tu me ipſe tolle, tu me in pedes ſtatue, fili, ut, quum languor deſierit, eamus ad navem, nec in mora profectioni ſimus.

NEOPTOLEMUS. Gaudeo equidem quod præter ſpem te intueor dolore vacuum, videntem & ſpirantem adhuc. Pro ea enim qua premebaris calamitate, & ſignis quæ tui dabas, haud ſuperſtes futurus videbaris. Nunc ergo temet erige; aut ſi tibi magis placet, portabunt te iſti: hunc enim laborem non recuſabunt, quando tibi mihique ita viſum eſt facere.

PHILOCTETES. Gratia eſt, ô fili, atque erige me, ut cogitas: hos vero miſſos fac, ne, antequam neceſſe ſit, tetro graventur odore; ſatis enim illis moleſtum erit convectorem me habere.

NEOPTOLEMUS. Fiet; ſed conſiſte, & firmiter mihi adhære.

PHILOCTETES. Bono animo es, ſolito me meo more erigam.

NEOPTOLEMUS. Papæ! Quid nunc porro agam?

PHILOCTETES. Quidnam eſt, ô fili? quonam tibi evagatur ſermo?

NEOPTOLEMUS. Dubius hæſito, qui rem infandam incipiam loqui.

PHILOCTETES. Tune dubius hæſites? ne iſtud dicas, nate.

NEOPTOLEMUS. At nunc hoc ipſo laboro incommodo.

PHILOCTETES. Non te, quæſo, morbi difficultas mei permovit adeo, ut me amplius nolis vectorem abducere?

NEOPTOLEMUS. Omnia difficilia, quotieſcumque indole ſua quiſquam relicta, moribus ſuis indignum aliquid inceptat.

PHILOCTETES. At nihil patre indignum tuo tu quidem facis, neque dicis, in bonum virum beneficium conferens.

NEOPTOLEMUS. Turpem ſubibo notam: hoc me jamdudum macerat.

PHILOCTETES. Non ſane ob ea quæ facis: ob ea vero quæ loqueris, ambigo.

NEOPTOLEMUS. O Jupiter, quid agam? Iterumne deprehendar improbus, celando quæ celare nefas, turpiſſimaque loquendo mendacia?

PHILOCTETES. Vir hic, niſi me animus fallit, ptoditurus me videtur, meque hic relicto, ſoluturus navem.

NEOPTOLEMUS. Haud equidem te relicto; ſed ne cum dolore tuo te abducam, hic me dudum angit metus.

PHILOCTETES. Quid tibi vis, ô fili, obſecro? verba tua non intelligo.

NEOPTOLEMUS. Nihil te celabo: oportet enim ad Trojam te navigare ad Achivos, & Atridarum claſſem.

PHILOCTETES. Hei mihi! quid dixiſti?

NEOPTOLEMUS. Ne ingemiſce, priuſquam rem didiceris.

PHILOCTETES. Quid diſcam? Quid mihi facere tandem paras?

NEOPTOLEMUS. Primum quidem te ab his ærumnis liberare, tum profectus tecum Trojæ campos devaſtare.

PHILOCTETES. Et iſta ſerio facere cogitas?

NEOPTOLEMUS. Ita eſt prorſus neceſſe; quare hæc audiens parce iraſci.

PHILOCTETES. Perii miſer, proditus ſum. Quas mihi, hoſpes, inſidias ſtruis? redde mihi quamprimum arcum & ſagittas.

NEOPTOLEMUS. At non licet: magiſtratibus enim auſcultare & fas me cogit & utilitas.

PHILOCTETES. O ignis tu, & terror merus, peſſimarumque aſtutiarum artifex inviſiſſime, qualia mihi feciſti! quibus me luſiſti dolis! Non te diſpudet me intueri, qui ad genua tua provolutus, ſupplex tuus factus ſum, ô improbe? abſtuliſti mihi victum, erepto arcu. Redde, obſecro te, redde, quæſo, fili: per Deos patrios oro, victum ne mihi auferas. Hei mihi miſero! At ne quidem amplius me adloquitur, ſed, ut arma numquam amiſſurus, avertit vultum. O portus, ô prominentes ſcopuli, ô montanarum ferarum contubernia, ô præruptæ rupes, vobis hæc queror; neminem enim alium novi, cui loquar: apud vos præſentes conſuetoſque mihi deploro, qualia in me facinora deſignavit Achillis filius: juratus ſe abducturum me domum, ad Trojam me abducit: arcuſque meos, ſacra divi Herculis arma, quos dextræ data fide accepit, nunc detinet, atque Argivis vult oſtentare: tamquam ſi validum cepiſſet virum, vi me abducit, nec ſcit jam mortuum ſe interficere, aut fumi captare umbram, vanam imaginem. Non enim me cepiſſet, ſi mihi vires integræ fuiſſent, quando ne ſic quidem affectum capere potuit, niſi dolo. Nunc autem fraude deceptus ſum miſer. Quid agam? At redde, quæſo: nunc demum ad indolem tuam redi. Quid ais? taces. Occidi infelix. O gemina patens fore rupes, rurſus te ſubibo inermis, cibo carens: verum extabeſcam hoc in antro ſolus, nec præpetem pennis avem, nec monticolam feram ſagittis hiſce configens: ſed ipſe miſer mortuus præbebo eſcam iis a quibus paſcebar modo; & me, quas antea venabar, jam venabuntur feræ; cædiſque pœnas cæde luam miſer mea, iſtius opera, quem putabam nihil noſſe mali. Pereas nondum, antequam ſcivero an ſententiam muraturus ſis: ſin minus, pereas male.

CHORUS. Quid facimus, ô rex? utique penes te eſt, utrum jam navigemus, an hujus viri precibus adnuamus.

NEOPTOLEMUS. Me quidem jam pridem inceſſit magna hujus viri miſeratio.

PHILOCTETES. Miſerere mei, ô nate, per Deos obſecro, nec committas, ut te homines probris differant, quod me deceperis.

NEOPTOLEMUS. Hei mihi! Quid faciam? utinam numquam reliquiſſem Scyrum, ita his rebus angor!

PHILOCTETES. Non tu quidem ingenio es malo; ſed a malis viris turpia doctus videris huc veniſſe. Nunc vero quibus par eſt, aliis imperti, mihique mea redde arma, tum hinc abi.

NEOPTOLEMUS. Quid agam, ô viri? *(hoc dicens arcum Philoctetæ porrigit.)*

ULYSSES. O peſſime omnium, quid agis? non abibis, relicto mihi hoc arcu?

PHILOCTETES. Hei mihi! Quis hic vir? Numnam Ulyſſem audio?

ULYSSES. Ulyſſem, certo ſcias, me quidem, quem coram vides.

PHILOCTETES. Hei mihi! venditus ſum, diſperii. Hic fuit ergo, qui me cepit, & ſpoliavit armis.

ULYSSES. Ipſe ego, certo ſcias, non alius. Iſta confiteor lubens.

PHILOCTETES. Redde mihi, ô fili, amitte mea arma.

ULYSSES. Hoc quidem, etiamſi velit maxime, faciet numquam; ſed & te oportet una cum armis abire, aut tranſvehent te iſti ingratiis tuis.

PHILOCTETES. Mene, ô malorum peſſime atque audaciſſime, nolentem hi abducent?

ULYSSES. Niſi volens iveris.

PHILOCTETES. O Lemnia tellus, jubarque omnia domans, Vulcani editum numine, iſtane, quæſo, tolerabilia ſunt, ſi me hic ex tuo ſinu vi abducet?

ULYSSES. Jupiter eſt, ne neſcias, Jupiter hujus dominator terræ, Jupiter, cui hoc decretum eſt: ego autem juſſa capeſſo.

PHILOCTETES. O odium, qualia commentus es dicta? Deos prætexens, Deos mendacii auctores facis.

ULYSSES. Minime: immo enimvero veraces: adeoque hoc iter ineundum eſt tibi.

PHILOCTETES. Hoc equidem pernego.

ULYSSES. Aio vero ego: oportet te parere.

PHILOCTETES. Hei mihi miſero! non ergo liberum genuit me pater, ſed ſervum plane.

ULYSSES. Neutiquam: verum fortiſſimis parem, quibuſcum Troja tibi capienda eſt, & vi ſubruenda.

PHILOCTETES. Numquam fiet, ne pati quidem ſi oporteat me quodcumque eſt mali, quamdiu mihi ſtabit hujus inſulæ excelſum ſolum.

ULYSSES. Quid ergo facere paras?

PHILOCTETES. Caput hoc meum illico ſcopulis illiſum cruentabo, ſumma de rupe præcipitem me dans.

ULYSSES. Comprehendite illum: ne penes eum ſit, quod minatur, agere.

PHILOCTETES. O manus, qualia patimini, quod caro caretis arcu, hoc a viro conſtrictæ! O qui nihil ſanum nec liberale ſapis, qua me fraude circumveniſti! ut me venatus es, dolis tuis prætendens hunc adoleſcentem incognitum mihi, te quidem indignum, me autem digniſſimum, qui nihil noverat, præter mandata exſequi! Nunc vero doloris manifeſta ſigna vultu oſtendit, pigetque eum nefarii facti, & malorum quibus me implicuit: ſed mens tua improba, per latebras ſemper proſpectans, ſimplicem illum nolentemque bene erudiit tamen in malis eſſe callidum. Et nunc me, ô perdite, colligatum cogitas abducere ab hac ora, in qua me projeciſti amicis orbum, deſertum, exſulem, inter vivos mortuum. Vah! pereas male: & tibi hoc ſæpe imprecatus ſum: ſed fruſtra: nam nihil mihi jucundum Dii tribuunt. Tu quidem lætus vivis; ego vero miſere crucior ob hoc ipſum, quod compluribus in malis vivo miſer, irriſus a te, & geminis Atridis ducibus, quibus tu ad hæc famularis. Atqui tu quidem dolo captus & neceſſitate adactus navigaſti una cum illis: me vero miſerrimum, qui ſponte navigaveram ſeptem navium claſſe, inhonoratum ejecere, ut tu ais; ipſi vero te facti auctorem prædicant. Et nunc cur me ducitis? cur me abdu-

citis? qua gratia? qui nullus ſum, vobiſque jampridem interii. Qui, ô Diis inviſiſſime, non ſum etiamnum tibi claudus, fœtidus? Qui vobis fas erit amplius, ſi in caſtra advectus fuero, Diis adolere honores? qui pateris altaria libare? Namque hic erat tibi prætextus, ut me claſſe ejiceres. Male pereatis. Peribitis vero, qui me injuria affeciſtis, ſi quid Deis juſtitia curæ eſt. Curæ eſt autem, pulchre id novi. Alioquin iter hoc numquam ſuſcepiſſetis gratia mea, miſeri adeo hominis, niſi vos impuliſſet ſtimulus quiſpiam divinus. Sed ô patria terra, quique res hominum inſpicitis Dii, ulciſcimini, ulciſcimini ſaltem aliquando, ſimul omnes iſtos, ſi quid mei miſeremini, qui miſerabilem vitam ago: ſi vero mihi contigerit hos perditos videre, tum me putaverim morbo defunctum.

CHORUS. Vehemens hic hoſpes, Ulyſſe, vehementemque ſermonem edidit, ut qui non cedat malis.

ULYSSES. Multa hujus ſermoni referre poſſem, ſi tempus ſineret; nunc brevi defungar reſponſo. Nempe ubi hujuſmodi artibus uſus eſt, talis ſum ego: ubi vero judicium ſit de juſtis boniſque viris, magis pium me neminem facile inveneris. Attamen ita me comparo, ubique vincere velle, niſi ſi tecum certem: itaque nunc tibi cedam lubens. Dimittite ergo illum, neque attingatis amplius: ſinite eum hic manere. Ne quidem tui indigemus, armis his potiti; quandoquidem nobis adeſt Teucer, hujus artis callidus, egoque, qui me puto deterius nihilo quam tu hæc tractare poſſe, & dirigere manu. Quid ergo te opus eſt? Quin vale & Lemnum incole. Nos vero abeamus: & tuum fortaſſe præmium honorem mihi pepererit, qui tibi deſtinatus erat.

PHILOCTETES. Hei mihi! quid faciam? tune meis armis ornatus inter Argivos videberis?

ULYSSES. Nihil mihi quicquam ultra reſponde, ut abeunti jam.

PHILOCTETES. O nate Achillis, nonne ergo amplius me ſolabitur vocis tuæ alloquium, ſed ita ſilentio abibis?

ULYSSES. Diſcede tu, nec illum reſpice, generoſus ſis licet, ne noſtram fortunam corrumpas.

PHILOCTETES. An & a vobis quoque, hoſpites, ita deſertus, jam relinquar, nec vos miſerebit mei?

CHORUS. Hic adoleſcens claſſis noſtræ imperator eſt: quæcumque ille loquatur tibi, eadem tibi nos quoque dicimus.

NEOPTOLEMUS. Utique hic me criminabitur mollis eſſe animi & miſericordia pleni: tamen manete, ſi ita viſum eſt iſti, tantiſper, donec nautica inſtrumenta componant navitæ, & Diis vota faciamus. Forte ille interibi ſententiam in melius mutabit nobis. Nos igitur duo jam abimus: vos autem, ſimul ac vocabimus, adeſte citi.

PHILOCTETES. O cavæ rupis domicilium, calidum idem & frigidum, te ergo numquam relicturus eram, ô miſer! ſed mihi etiam morienti commodum te præbebis. Hei mihi bis terque! O ærumnarum mearum pleniſſimum infelix antrum, quis erit mihi quotidianus victus? quem demum nanciſcar altorem miſer? undenam ſpes aliqua affulgeat mihi? Utinam acutis ſtridentes clangoribus marinæ Harpyïæ ſublimem me per æthera abripiant! non enim amplius durare poſſum.

CHORUS. Tu quidem ipſe tibi calamitatem hanc conciviſti, ô miſerrime, nec aliunde a potentiore quoquam huic fato implicaris. Quum enim ſapienter tibi conſulere poſſes, ſorti meliori pejorem prætuliſti.

PHILOCTETES. O ter quaterque miſerum me, graviſſimiſque ærumnis confectum, qui ab omni dehinc hominum conſortio ſegregatus, ſolus hic habitans miſer peribo, hei, hei! cibo carens prorſus, nec victum amplius mihi comparans alatis ſagittis valida directis manu: ſed me improviſa occultaque dicta fraudulentæ mentis fefeilere. Utinam illum, qui hæc machinatus eſt, tanto tempore videam meorum compotem dolorum!

CHORUS. Numen Deorum in hanc te calamitatem invexit, non dolus mea manu ſtructus. Diras infauſtaſque tuas exſecrationes verte in alios. Hoc etenim curæ mihi eſt, ne benevolentiam abjicias meam.

PHILOCTETES. Hei mihi! nunc alicubi cano maris in litore ſedens ridet me, manu quatiens meum miſeri altorem arcum, quem nemo geſtavit umquam. O amice arcus, ô amicis extorte manibus, nimirum miſeritudinem præ te fers, ſi qua tibi mens eſt, quum

videas ærumnoſum Herculis ſucceſſorem te non uſurum poſthac; ſed mutato domino verſuti viri manibus tracteris, turpes cernens fraudes, triſtificumque & inviſum cernens virum, turpia ex turpibus edentem infinita, quanta in me machinatus eſt mala Ulyſſes.

CHORUS. Boni quidem viri eſt, quæ juſta ſunt, aperte profari, & quum dixerit alius, non petulanti lingua invidioſum animi dolorem exprimere. Ille vero unus ab omni exercitu conſtitutus, hujus conſilio uſus communem tulit ſociis opem.

PHILOCTETES. O venatus alitum, indomitarumque fæcla ferarum, quas hæc alit regio monticolas, ſi quando e luſtris prodibitis, non amplius pavidæ ad me accedite; non enim manibus habeo priſtinum illud telorum auxilium; ô ego nunc infelix! ſed liber hic locus, præſidio vacuus omni, nec amplius metuendus vobis. Accedite: nunc commodum cædes ulciſci, viciſſimque ora veſtra ſaturare carne mea livida: nam vitam relinquam actutum. Unde enim erit mihi victus? Quis ita aura veſcitur, quum nihil quidquam habeat, ex his quæ producit altrix terra?

CHORUS. Per Deos oro, ſi revereris hoſpitem qui ad te acceſſit, accedito tu quoque ad eum omni cum benevolentia. Hoc ſaltem ſcias, fas tibi eſſe hac lue liberari. Miſerabile eſt enim illam alere, nec qui cum illa conflictatur, uſu edoceri poteſt, quo pacto infinitam toleret ærumnam.

PHILOCTETES. Rurſum, ah rurſum veterem animo renovas dolorem, ô hoſpitum, qui umquam huc appulere, optime: cur me enecas? quid me facis?

CHORUS. Quid eſt quod dixiſti?

PHILOCTETES. Si ſperas fore, ut ad inviſam Troïcam terram me ducas.

CHORUS. Hoc enim optimum eſſe intelligo.

PHILOCTETES. Protinam ergo relinquite me.

CHORUS. Gratam mihi, gratam rem mandas, quamque lubens exſequar. Eamus, eamus, quiſque ſuam ad ſedem in navi.

PHILOCTETES. Ne, per Jovem obſecro dirarum vindicem, ne abeas.

CHORUS. Modera te.

PHILOCTETES. O hoſpites, manete, per Deos oro.

CHORUS. Quid clamas?

PHILOCTETES. Hei, hei! O ſortem meam acerbam! perii proh miſer! O pes, pes, quid te faciam poſthac in vita miſer? revertimini, quæſo, ad me, hoſpites.

CHORUS. Quid facturi diverſa ſententia præter ea, a quibus te oſtendiſti —

PHILOCTETES. Venia dignus eſt, ſi quis ſpe deſperata preſſus dolorum tempeſtate delira etiam loquatur.

CHORUS. Procede ergo, ô miſer, ut te jubemus.

PHILOCTETES. Numquam, numquam, pro certo hoc habe, ne ſi me ignifer tonans fulminis radiis ambuſturus ſit. Pereat Ilium, quique illud obſident, quotquot ſuſtinuerunt meum pedem procul amovere. At, ô hoſpites, unum mihi, unum ſaltem mihi votum concedite.

CHORUS. Quidnam iſtud erit?

PHILOCTETES. Gladius ſi quis vobis, aut aſcia, telive quid aliud genus, afferte mihi.

CHORUS. Quodnam tibi inde, quæſo, commenturus es ſubſidium?

PHILOCTETES. Caput mihi pedemque demetam. Mortem enim, mortem mens demum expetit.

CHORUS. Quid ita?

PHILOCTETES. Patrem quærens meum.

CHORUS. Ubi terrarum?

PHILOCTETES. Apud Orcum: non enim amplius hac luce fruitur. O urbs, ô urbs patria, utinam te intueri mihi detur homini infelici, qui deſertis ſacris tuis fontibus, inviſis Danais auxilio profectus ſum, nuncque demum oppido perii!

CHORUS. Equidem jamdudum ad navem meam abiiſſem tua gratia, niſi prope incedere Ulyſſem, unaque Achillis filium ad nos venire cernerem.

ULYSSES. Nonne dices quo tendis iter, tanto ſtudio tamque celeri greſſu viam retrorſum relegens?

NEOPTOLEMUS. Diſſoluturus quæ peccavi antidhac.

ULYSSES. Mira prædicas: peccatum vero quodnam eſt illud?

NEOPTOLEMUS. Quod nempe tibi univerſoque exercitui morem gerens admiſi —

ULYSSES. Quid feciſti, quod te deceat minus?

NEOPTOLEMUS. Turpibus fallaciis doliſque fortem virum decipiens.

ULYSSES. Quemnam virum? hei mihi! numquid inceptas novi?

NEOPTOLEMUS. Novi quidem nihil: ſed Pœantis filio —

ULYSSES. Quid rei facturus es? quam me inceſſit metus!

NEOPTOLEMUS. A quo accepi hunc arcum, rurſus —

ULYSSES. Proh Jupiter! quid dicturus es? Num, quæſo, reddere cogitas?

NEOPTOLEMUS. Utique: turpiter enim & injuſte eum cepi.

ULYSSES. Per Deos, num iſtuc cavillans dicis?

NEOPTOLEMUS. Si vera dicere cavillatio eſt.

ULYSSES. Quid ais, Achillis fili? quid dixiſti obſecro?

NEOPTOLEMUS. Eademne bis terque vis me iterare verba?

ULYSSES. Vellem ne ſemel quidem primitus audiiſſe.

NEOPTOLEMUS. Certo ſcias igitur: rem omnem tenes.

ULYSSES. Eſt aliquis, eſt qui te prohibebit hoc facere.

NEOPTOLEMUS. Quid ais? Quis eſt, qui me hoc facere prohibebit?

ULYSSES. Univerſus Achivorum exercitus, interque hos ego.

NEOPTOLEMUS. Sapiens licet ſis, nihil tamen ſapienter loqueris.

ULYSSES. At tu nec loqueris, nec ſapienter agere paras.

NEOPTOLEMUS. At ſi juſta ſunt quæ ago, ſapientibus ſunt præſtantiora.

ULYSSES. Et quomodo juſtum ſit, quæ conſiliis meis adeptus es, ea reſtituere?

NEOPTOLEMUS. Turpe quod admiſi peccatum, emendare conabor.

ULYSSES. Nec iſta faciens Achivorum exercitum times?

NEOPTOLEMUS. Quum juſta faciam, non eſt ut timorem mihi incutias: neque adeo inducar, ut te, quod jubes, facere ſinam.

ULYSSES.

ULYSSES. Non ergo cum Trojanis, ſed tecum pugnabimus.

NEOPTOLEMUS. Eſto, quidquid futurum eſt.

ULYSSES. Dextramne vides gladii capulo adpoſitam?

NEOPTOLEMUS. Atqui me quoque idem facientem videbis; nec mora ulla eſt.

ULYSSES. Verum te ſinam; totique exercitui dicam hæc, quum venero, cui meritas pœnas dabis.

NEOPTOLEMUS. Sapis, eodemque modo ſi ſapere perrexeris, fortaſſe ætatem ages abſque fletibus. At tu, ô Pœantis fili, Philoctetem dico, prodi foras, relicto hoc ſaxeo tecto.

PHILOCTETES. Quis iterum clamor & tumultus oritur meum apud antrum? quid me evocatis? quid vultis hoſpites? hei mihi! mala hæc res. Num adeſtis, ut ad priora mea mala majus addatis malum?

NEOPTOLEMUS. Confide, audique verba, quæ adfero.

PHILOCTETES. Metuo equidem: namque antea verbis pulchris adductus incidi in malum, tuis perſuaſus ſermonibus.

NEOPTOLEMUS. Nonne ergo licet ſententiam mutare?

PHILOCTETES. Tam blando ſermone utebaris, quum mihi dolo arcum ſubducebas, palam fidus, clam noxius.

NEOPTOLEMUS. Sed nunc non idem ago: verum ex te audire volo, utrum decretum ſit tibi hic manenti perdurare, an nobiſcum navigare.

PHILOCTETES. Deſine, ne quid amplius dicas. Quæcumque enim dixeris, fruſtra dicentur.

NEOPTOLEMUS. Siccine eſt ſententia?

PHILOCTETES. Sic; firmioremque eſſe ſcito, quam dicere queam.

NEOPTOLEMUS. Atqui dictis te meis perſuaderi quidem cupiebam: verum ſi nihil opportunum loquor, deſino.

PHILOCTETES. Recte facis; nam nihil non fruſtra dixeris. Quippe benevolum tibi numquam animum experieris meum, qui me victu meo dolis intercepto privaſti, & poſtea moniturus me venis, optimi patris proles inimiciſſima. Pereatis, Atridæ quidem primum, deinde vero Laërtis filius, & tu!

NEOPTOLEMUS. Ne impreceris ultra, ſed manu ex mea accipe hæc arma.

PHILOCTETES. Quid dicis? Num rurſus tentamur dolis?

NEOPTOLEMUS. Adjuro ſancti numen ſummum Jovis.

PHILOCTETES. O qui gratiſſima mihi dicis, ſi modo dicis vera!

NEOPTOLEMUS. Res ipſa manifeſta erit: age, dextram protende, & tua tibi cape arma.

ULYSSES. Ego vero veto, Dii ſunt teſtes, Atridarumque & totius exercitus nomine.

PHILOCTETES. O fili, cuja vox? Num Ulyſſem audivi?

ULYSSES. Certa res eſt, & prope quidem me vides, qui te ad Trojæ campos abducam ingratiis tuis, velit nolitve Achillis filius.

PHILOCTETES. At non impune, modo hoc non aberret telum.

NEOPTOLEMUS. Ah! nequaquam; ne, per Deos, dimitte ſagittam.

PHILOCTETES. Sine meam manum, per Deos obſecro, cariſſime fili.

NEOPTOLEMUS. Non ſinam.

PHILOCTETES. Vah! cur virum infeſtum atque inimicum prohibes me occidere ſagittis meis?

NEOPTOLEMUS. At neque mihi honeſtum eſt hoc, neque tibi.

PHILOCTETES. Verum hoc ſaltem ſcito, principes illos Achivorum exercitus, nihil aliud quam mendacii præcones eſſe, ignavos ad pugnam, lingua autem feroces.

NEOPTOLEMUS. Eſto: tu nunc quidem arcum habes, nec eſt cur mihi ſuccenſeas, aut me crimineris amplius.

PHILOCTETES. Fateor. Tu vero, ô fili, oſtendiſti qua ſis cretus origine, non Siſypho patre, ſed Achille, qui & inter vivos, quamdiu ſuperſtes fuit, audiebat optime, nuncque inter mortuos audit.

NEOPTOLEMUS. Gaudeo patremque meum a te laudari, ipſumque me; quæ vero a te conſequi cupiam, accipe. Quæ quidem Deorum numine accidunt hominibus calamitates, eas ferre neceſſe eſt: quicumque vero ſponte arceſſitis jacent in malis, ut tu facis, hi nec venia digni ſunt, nec miſericordia. Tu vero efferaris, nec

conſultorem admittis; & quum quis animo benevolo monet, odiſti, hoſtem & infenſum tibi exiſtimans. Nihilominus dicam, Jovem teſtem advocans; tuque iſta ſcito & in animum inſcribito. Enimvero morbo hoc adflictaris divinitus, poſtquam ad Chryſes cuſtodem acceſſiſti, ædituum anguem qui ſubdiali in fano latet: nullumque levamen gravis hujus morbi ſcito te umquam adepturum, donec ſol hicce hac quidem exorietur, & illac rurſus occidet, priuſquam ad Trojæ campos ſponte tua veneris, Æſculapiique filiorum, qui apud nos ſunt, opem expertus, hoc libereris morbo, & Pergama hoc arcu ſimul & mecum exſcindas. Qui vero hæc ſic eſſe norim, jam eloquar. Nempe Trojanum cepimus virum, Helenum, vatem eximium, qui clare prædicat hæc ita fieri oportere, præterea-que in fatis eſſe, ut hac ipſa æſtate tota capiatur Troja: ſin minus, ultro ſe occidendum permittit, ſi hæc mentitus fuerit. Hæc ergo quum ſcias, concede lubens: quippe pulchra eſt obventio, ſi unus inter Græcos præſtantiſſimus judicatus, primum quidem medicas in manus venias, deinde luctifica Troja expugnata, ſummam gloriam conſequaris.

PHILOCTETES. O vita odioſa, cur tandem mé retines apud ſuperos videntem, nec finis ad Orcum abire? hei mihi! Qui poſſim non obtemperare hujus ſermonibus, qui me tam benevolo hortatur animo? ſed fac me ceſſiſſe: qua fronte deinde prodibo in lucem infelix, hoc quum fecero? quis me adloquetur? Voſque, ô qui calamitates meas omnes cernitis, oculi mei, quomodo ſuſtinebitis me videre cum Atridis converſantem, qui me perdiderunt? quomodo cum ſceleratiſſimo Laërtæ filio? Non enim me præteritorum dolor adeo mordet, ſed quæ ab illis mihi ſunt adhuc patienda, proſpicere videor. Quibus enim mens ſemel mala progenuit, ea illos porro quidquid reliquum eſt mali docet. Teque adeo demiror talibus me ſuadentem dictis. Haud enim te decet umquam ad Trojam redire; meque etiam, ſi mens ea foret, prohibere debebas, ne ſocium me illis addérem, qui contumelia te adfecerunt, eximio decore paternorum armorum te ſpoliantes. Itane vero hiſce tu auxilium ferre cogitas, meque eodem compellis? Ne, quæſo, fili: ſed, ut mihi juraſti, duc me domum; & ipſe in Scyro manens, ſinito

perire malos illos male: hacque ratione duplicem a me inibis gratiam, duplicem a patre; nec, malos adjuvando, videberis malorum ſimilis eſſe indole.

NEOPTOLEMUS. Conſentanea quidem dicis: at tamen te velim Deorum fatis, meiſque dictis auſcultantem amico cum viro hoc ex hac terra navigare.

PHILOCTETES. Num ad Trojæ campos & Atrei inimiciſſimum filium, hoc miſero pede?

NEOPTOLEMUS. Utique ad eos qui te atque hunc purulentum pedem liberabunt dolore, ſanitatique reſtituent.

PHILOCTETES. O facti nefandi ſuaſor, quid dicis, obſecro?

NEOPTOLEMUS. Quæ tibi mihique decori futura video.

PHILOCTETES. Et quum iſta dixeris, non te pudet Deorum?

NEOPTOLEMUS. Cur enim pudeat, qui utilitatem percipit?

PHILOCTETES. Atridarumne, an meam utilitatem hanc dicis?

NEOPTOLEMUS. Tuam ſcilicet; quippe qui amicus tuus ſum, itidemque amica eſt oratio mea.

PHILOCTETES. Quidum, qui me inimicis prodere cupis?

NEOPTOLEMUS. O bone, diſce non ferocire rebus in malis.

PHILOCTETES. Perdes me, probe te novi, hiſce tuis dictis.

NEOPTOLEMUS. Haud ſane ego: aio vero te illa non intelligere.

PHILOCTETES. Equidem ab Atridis ſcio me ejectum fuiſſe.

NEOPTOLEMUS. Sed vide, an qui ejecere ſervabunt denuo.

PHILOCTETES. Numquam hoc modo, ut volens Trojam conſpicer.

NEOPTOLEMUS. Quid ergo nos faciamus, ſi te nihil quidquam eorum quæ tibi dico, flectere poſſit? Mihi quidem facillimum eſt verbis parcere, tibi vero vivere, ut vivis nunc, ſine ſalute.

PHILOCTETES. Sine me pati hæc, quæ me oportet pati: quæ vero promiſiſti mihi dextræ fide data, domum ut me reducas, hæc mihi confice, fili: nec mora ſit tibi ulla, nec memineris amplius Trojæ: ſatis enim mihi deplorata eſt fletibus.

NEOPTOLEMUS. Eamus ergo, ſi videtur.

PHILOCTETES. O generoſum locute verbum!

NEOPTOLEMUS. Nitere nunc obfirmato greſſu.

PHILOCTETES. Quantum quidem ego valeo.

NEOPTOLEMUS. Quî vero criminationem Achivorum effugiam?

PHILOCTETES. Nihil cura.

NEOPTOLEMUS. Quid ſi regnum populentur meum?

PHILOCTETES. Ibi præſens ego —

NEOPTOLEMUS. Quid facies ad præſtandam opem?

PHILOCTETES. Herculeis ſagittis —

NEOPTOLEMUS. Quomodo inquis?

PHILOCTETES. Eos arcebo a finibus patriæ tuæ.

NEOPTOLEMUS. Age, amice, ſi quidem iſta, ut dicis, facis, ambula, oſculata prius hac terra.

HERCULES. Nondum, priuſquam noſtros audieris ſermones, Pœantis fili: ſcias autem voçem te Herculis auribus haurire, vultumque cernere: tua vero gratia huc venio, relicta cœleſti ſede, Jovis tibi declaraturus conſilia, prohibituruſque iter, quod inire paras. Proinde tu audi mea dicta. Et primum quidem meas tibi dicam fortunas, ut tot exantlatis emenſiſque laboribus, immortale decus adeptus ſum, quod ipſe nunc cernis. Et tibi, certo ſçias, hoc evenire deſtinatum eſt, poſt hos labores ut glorioſa fruaris vita. Poſtquam ergo cum hoc viro Trojanam ad urbem veneris, primum quidem tetro morbo levaberis, princepſque virtute habitus totius exercitus, Paridem, malorum iſtorum auctorem, ſagittis meis configes, letoque dabis: tum Trojam vaſtabis, ſpoliaque, quæ tibi, ut fortiſſimo exercitus eximia dabuntur, tuam domum mittes Pœanti patri, ad patriæ Oetæ ſubjectos campos. Quæ vero tu ceperis ſpolia hoc ab exercitu, ſagittarum mearum monimenta ad meum rogum adfer. Teque, Achillis fili, hæc moneo: nec enim tu ſine iſto vales Trojam expugnare, nec iſte ſine te. Ego vero Æſçulapium, qui te morbo liberet, mittam ad Ilium: iterum enim illud meis ſagittis capi fatale eſt. Hoc autem meminceritis, quum urbem vaſtabitis, ut pietatem erga Deos colatis; huic enim alia omnia poſteriora ducit pater Jupiter. Quippe pietas haud una cum hominibus occidit; ſed, ſeu vivant, ſeu mortui ſint, numquam perit.

PHILOCTETES. O qui vocem optatam mihi misisti, longoque post tempore conspiciendum te dedisti, tuis dictis obsequar.

NEOPTOLEMUS. Huic quoque ego consilio adsentior.

HERCULES. Ne longas ergo nectite moras; urget enim opportunum navigandi tempus, surgensque a puppi ventus.

PHILOCTETES. Age ergo procedens terram hanc salutabo. Vale, ô tectum, mea custodia, Nymphæque irriguis in pratis degentes, & fragor vehemens illisorum fluctuum, ubi sæpe meum, pulsante noto, caput maduit in antri recessu; sæpe & vocis meæ mons Hermæus repercussum gemitum remisit mihi, morbi doloribus agitato. Nunc vos, ô fontes & aquæ dulces, relinquimus, relinquimus jam, quod ita fore numquam antea speravimus. Vale ô Lemni terra mari cincta, meque secundo cursu dimitte incolumem, quo potens fatum fert, sententiaque amicorum, & omnia domans Deus qui hæc comprobavit.

CHORUS. Abeamus ergo omnes simul, Nymphas marinas precati, ut reditus servatrices adsint.

FINIS PHILOCTETÆ.

NOTÆ IN ANTIGONAM.

ARGUMENTI II. partem ex uno e Regiis codd. protuli, quæ nondum edita fuerat. Uncinis eam includi feci, quum primum hoc drama edidi cum tribus Æſchyli fabulis & Euripidis Medea, quo in libro ad fidem codicis ſine ulla emendatione excuſa fuit. Nulla me nunc religio vetat librarii errorem corrigere in nomine filii Eteoclis, qui Λαοδάμας appellatus fuit. Perperam in cod. ſcriptum ὑπὸ Λαομέδοντος. — καταπροισθῆναι, ſeu potius καταπροιχθῆναι, ſignificat ὑβρισθῆναι, *ſtupratas fuiſſe*, vel *quorumvis ludibrio expoſitas fuiſſe*.

DRAMATIS V. 4. οὔτ' ἀτήριον. Libri omnes ſcripti & impreſſi οὔτ' ἄτης ἄτερ, quod abſurdum eſt & plane contrarium ejus, quod ſententia poſtulat. Manifeſta eſt lectionis depravatio, librarii ſocordiæ tribuenda. De hoc loco egi ad Aeſchyli Prom. 1021. ubi conjecturam protuli, vulgata lectione, qua nihil deterius eſſe poſſit; ſane meliorem, οὔτ' ἀήσυλον. Poſtmodo vero ſagaciori inveſtigatione genuinam lectionem deprehendere mihi viſus ſum, οὔτ' ἀτήριον. Legitimæ formæ ſunt ἀτηρός, ἀτήριος: ut ἀλιτηρός, ἀλιτήριος: ἰωνύμους, ἰωνούμιος apud Pindarum. ἔντομος, ἐντόμιος: & alia permulta. Frequenter occurrit ἀτηρός: rarior eſt altera forma, cujus exemplum in promtu non habeo. Citatur quidem ex Aeſchylo in Eumen. 1010. ſed metri anapæſtici lex oſtendit pro ἀτήριον ibi reponendum eſſe ἀτηρόν. Satis eſt vocem eſſe probi commatis, & analogiæ regulis haud repugnare.

18. ἥδη. Sic Scholiaſtam legiſſe, quis non colligat ex ejus nota, ἀντὶ τοῦ ἤδεια? Hunc locum in animo habuiſſe probabile eſt Euſtathium ad Il. A. p. 50.

20. καλχαίνουσ' — Eurip. Herael. 40.

ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνω τέκνοις.

21. τὼ κασιγνήτω — τὸν μὲν, τὸν δέ. Pro τῶν κασιγνήτων τὸν μὲν, τὸν δέ. Simile eſt ſchema in his Homeri verſibus, quibuſcum hunc Tragici locum comparat Euſtathius p. 517.

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἱὸν Δάρητος,
τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κλάμενον παρ' ὄχεσφιν.

Sic infra 561. τὼ παῖδε φημὶ τώδε, τὴν μὲν, τὴν δὲ — pro τῶν παίδων τῶνδε τὴν μὲν, τὴν δὲ —

25. τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον θεοῖς. Sic legendum. Confer 77. 745. 1070. Male vulgo νεκροῖς.

27. τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι. Sic libri omnes, ſine οὐ, quod infra 544. additum. Vide notam ad priorem Œdipum 1387.

30, εἰσοψμῶσι. Sic optime eruditus Britannus in nova editione Pentalogiæ Jo. Burton. Vulgo εἰσοψῶσι ſenſu nullo. Conjecerat Valckenarius ad Phœn. p. 549. ἐνθοψοῦσι, minus feliciter. πρὸς χάριν valet ἕνεκα, ut infra 908. τίνος νόμου πρὸς χάριν, id eſt τίνος ἕνεκα νόμου. Apud Euripidem Med. 541. πρὸς ἰσχύος χάριν, idem eſt ac πρὸς βίαν, κατ' ἰσχὺν, ſeu, ut loquitur noſter Phil. 594. πρὸς ἰσχύος κρατεῖς.

33. τοῖς μὴ οὐκ εἰδόσι. Libri omnes τοῖς μὴ εἰδόσι, in quibus hiatus eſt quem non ferebant Atticorum aures. η ει apud Atticos poëtas in unam ſyllabam ſemper coaleſcunt. Vide not. ad Œd. Col. 1155. οὐκ inſeri debuit, ut in priore Œdipo 221.

ἴχνευον αὐτὸς, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.

40. Legitur vulgo λύσασ' ἂν ἢ θάψασα, manifeſta depravatione; nam quæ inter duo verba oppoſitio debet eſſe, nulla hic eſt, quum λύειν τὸν νόμον prorſus idem ſit, quod θάπτειν. Mendam eſſe in alterutra voce nemo non vidit. Priori eam ſubeſſe pronuntiavit Toupius Cur. Nov. in Suidam p. 104. & legendum eſſe κλῄσασ' ἂν ἢ θάψασα. Sed cui hoc placere poſſit, is nullum elegantiæ ſenſum habuerit. Quis non intelligit poëtam duobus oppoſitis uti debuiſſe, qualia ſunt latina *aſſentire & contradicere*? Longe acutius Canterus viderat in Scholiaſtæ interpretatione genuinum verbum latere, quod pro θάψασα reponendum eſſet: verum e depravatis ſcholiis, quibus utebatur, nihil boni eruere potuit. Nos e Regiis membranis ſcholion emendatum dedimus, & inde Tragici manum reſtituimus: εἰ δὲ γράφεται ἢ ἐφάψασα, ἀντὶ τοῦ λύσασα τὸν νόμον, ἢ ἐπιδεδαιῶσα αὐτόν. Oppoſita ſunt λύειν & ἐφάπτειν, *ſolvere & adſtringere*. Librarii error ex ἐφάψασα fecit θάψασα, eo procliviori lapſu, quo magis ei obverſabatur *ſepulturæ* cogitatio, cujus tam frequens in hac fabula, & ſtatim ab initio, mentio. Dubitari non poteſt, quin hæc ſit vera lectio, quam ſi mihi membranæ Regiæ non obtuliſſent, aliorum conjecturis prætuliſſem Eldickii facilem & elegantem emendationem, etiamſi a veteri ſcriptura paullo longius recedat: λίγουσ' ἂν, ἢ πρόσουσα.

42. τοῦ γνώμης. Sic membr. & Aldus. In T. τῆ. Turnebus, neſcio unde, πῶ. Perpetua fere harum vocularum confuſio.

48. τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν. Omiſſum in libris omnibus pronomen, flagitante ſenſu reposui.

53. In membr. διπλοῦν πάθος, ſuperſcripta altera lectione quam agnoſcit Scholiaſtes, ἕως. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 153.

55. ἀδελφὼ δύο. Sic emendate in Auguſt. & in T. Aldus edidit δύω, quam formam Atticis poëtis prorſus eſſe inuſitatam ad Comicum ſatis adſtruximus.

71. ἑωσῖκ. Neutrum plurale. Sic codd. Aldus & Scholiaſtes. Perperam Turnebus ἑωσίκα.

79. βίᾳ πολιτῶν, *invitis civibus.* In recentioribus editt. additum fuit ad hunc locum ſatis ineptum ſcholion, βίᾳ, ἀντὶ τοῦ βιαίως. quo auctore neſcio. Iſta nec in Romana, nec in Florentina editione leguntur.

83. πότμον. Lectionem hanc adgnoſcit Scholiaſtes. In codd. βίον, quod a librario ſuppoſitum fuiſſe videtur ignorante in πότμον priorem corripi, ut in Œd. T. 271.

97. μὴ οὐ καλῶς. In E. T. altera negatio omiſſa.

100. ἀελίου. Perperam Aldus ἀελίοιο.

102. τῶν πρότερον. Sic membr. recte. Ceteri τῶν προτέρων.

106. Aldus & codd. veteres τὸν λεύκασπιν Αργέθεν, metro claudicante. Inepto additamento Triclinius defectum ſupplevit, πρίν. Legendum τὸν λεύκασπιν ἐξ Αργέθεν. Sic Homerus Iλ. Θ. 304.

τόν β' ἐξ Αἰσύμηθεν ἀπενισμήνη τέκε μήτηρ.

ad quem verſum Euſtathius: περισσῶς δὲ κεῖται ἡ ΕΞ πρόθεσις καὶ ἐν τῷ ἐξ Αἰσύμηθεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐξ εὐρανόθεν, καὶ ἐν ἄλλοις. Ceterum numero ſingulari τὸν φῶτα, Argivos omnes ſignificat, quo ſchemate nihil magis obvium.

108. ὀξυτέρῳ. Sic liquido E. gl. ταχυτάτῳ. Male vulgo ὀξυτάρῳ.

110. ὃς, ſcilicet ὁ λεύκασπις φὼς ἐξ Αργέθεν βάς, qui quidem ὑπερέπαλα, ἀφθὶς ἐξ ἀμφιλόγων νικέων Πολυνείκους. Perperam vulgo ὃν — Πολυνείκης, ſine ulla legitimæ ſtructuræ forma. Sic legendum eſſe vidit etiam eruditus Britannus apud Heathium.

114. πλέγυξ λευκῆς χιόνος, notat τὴν λευκὴν αἰσπίδα. Vide Euſtathium p. 1055. l. 28. Heſychius: πλέγυγες, σκέπαι.

130. χρυσοῦ κανακχῇ, χύπεροπλίας. Aldus & codd. χρυσοῦ κανακχὴς ὑπεροπλίας. ſine ullo ſenſu. ὑπερόπλια apud Homerum occurrit penultima producta, Iλ. A. 205.

ἧς ὑπερόπλοισι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ.

Ex craſi copulæ καὶ in χύπεροπλίῃσι prima producitur.

134. ἀντίτυπα δ' ἐπὶ γᾷ πίπτει. Sic Aldus & veteres codd. quam lectionem adgnoſcit Euſtathius p. 1701. Iſta ſuo more interpolavit Triclinius.

138. Aldus hunc verſum ſic edidit: εἶχε δ' ἄλλα. τὰ μὲν ἄλλα, τὰδ'

ἐπ' ἄλλοις. In membr. non bis ἄλλα: ſed quod priori factum oportuit, poſteriori ſoli ſubſcriptum ι.

151. θίσθαι. Sic legendum eſſe nemo non videre poterat, quod diu poſtquam admiſeram, ſic liquido ſcriptum reperi in T. cum gl. θιλάσατι. Ceterorum librorum lectio θίσθι mendoſa eſt, quippe quæ metrum jugulat: eſt enim verſus dactylicus.

154. ἐλελίζων. Sic Aldus & veteres codd. Scholiaſtes ἐλελίχθων, quam lectionem ſecutus eſt & non male defendit Triclinius.

156. τῆσδε. Hæc vox ab omnibus libris abeſt: addit eam Heathius; & ſic quidem integris pedibus verſus procedit, ſed invenuſtis. In Μενοικέως fit ſynizeſis, at non in νεοχμὸς, quæ vox anapæſtus eſt: media corripitur ante tenuem & liquidam. Philoct. 751.

τί δ' ἐστὶν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης ἔτου

Eurip. Bacchis 212.

κλύω δὲ νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πόλιν κακά.

Idem Troaſin 233.

κῆρυξ νεοχμῶν μύθων ταμίας.

Equidem mallem totum hunc verſum abeſſe, & legi:

ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς νεοχμὸς
νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ —

168. ἀμφὶ τοὺς κείνου τότε παῖδας. Sic legendum. Emendationem confirmat partim E. in quo ſcriptum τοὺς κείνου ἔτι. Peſſime in membr. ut in Aldina, τοὺς κείνων ἔτι. Correlativa ſunt ἐπεὶ — τότε.

182. καὶ μείζον' ὅστις. Sic tres codd. Apud Stobæum in Floril. Grotii p. 175. variata ſtructura, ideoque forte melius, εἴ τις.

196. καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι. Sic liquido ſcriptum in E. T. Eſtque hæc ſincera lectio & optima, ut in gloſſis traditur, ad hunc modum reſolvenda: τάφῳ τι κρύψαι, καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ ἁγνίσαι τὰ πάντα, ἃ — Infra 247. κἀφαγισθεύτας itidem valet καὶ ἐφαγισθεύσας. In membr. ſcriptum ἀφαγνίσαι. Aldus mendoſe edidit ἀφανίσαι, quod neſcio an in ullo ſcripto libro repertum fuerit. Miro tamen id judicio Toupius ad Suidam I. 66. & Britannus neſcio quis in nova editione Pentalogiæ tuentur, tamquam librorum veterum omnium lectionem.

206. αἰκισθὸν τ' ἰδεῖν. Sic optime in E. αἰκισθὸς verbale ejuſdem formæ qua ἰδεισθός. Aldus edidit αἰκισθέντ'. Melior eſt membran. ſcriptura αἰκισθέν τ' — Sane copulam flagitat ſtructuræ ratio; & αἰκισθὲν ad δίμας relatum Grammaticæ regulis conſentit. Nam ordo ſic inſtituendus: ἐξὸν δ' ἄθαπτον, καὶ ἰδεῖν δίμας ἰδεισθὲν καὶ αἰκισθὲν πρὸς οἰωνῶν καὶ πρὸς κυνῶν.

211. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει. Sic ſcribendum eſſe vidit eruditus Britannus apud Heathium. Perperam vulgo ταῦτ', quorum confuſionem jam obſervavimus ad Œd. T. 284. Tantilla ſcripturæ mendа doctis viris fraudi fuit, Toupio ad Suidam I. p. 60. & Kœnio ad auctorem de Dialectis p. 27. qui σι in hoc verſu legendum putarunt. σοὶ non ad ἀρέσκει, ſed ad τὰ αὐτὰ refertur, ſubaudito alio pronomine μι. Conſtructio eſt, ἀρέσκει μι τὰ αὐτά σοι. Haud melior eſt alius Britanni conjectura legentis μὴ ταῦτ' ἀρέσκει — Vera eſt, opinor, Marklandi obſervatio, μι initio ſenarii tragici nuſquam reperiri.

217. τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσχεσις. Perperam in libris νεκροῦ τ' — Initio verſus ἀλλά refertur ad ſuppreſſam ſententiæ partem, quam ſupplet gloſſa: οὐ λέγω ὑμᾶς φυλάσσειν, ἀλλά — Nimirum ſenes, minus percepta Creontis mente, onus cuſtodiendi cadaveris, quod ſibi imponi robantur, deprecati fuerant.

218. Codd. & Aldus hunc verſum ſic exhibent: τί δῆτ' ἂν ἄλλῳ τοῦτ' ἐπιτέλλοις ἔτι; falſa & inepta ſententia. ἄλλῳ hic olim lectum fuiſſe evincit ſtolidi neſcio cujus græculi obſervatio, quam e veteri cod. protuli: unde ſponte ſua naſcitur ſequentis vocis τοῦτ' emendatio. Legendum ἄλλο τοῦδ', quod vidit etiam novus editor Pentalogiæ, *aliud præter hoc*, Eſt enim hæc ſententia: *quandoquidem nobis non mandas cadaver cuſtodire ne ſepeliatur, quid eſt quod præter hoc nos facere jubeas?*

229. καὶ τἀδ' — Perperam membr. & Aldus καὶ τάδ' — In E. τἀδ' — initio verſus πλήμμων habent codd. plerique.

238. πρῶτα. Turnebus e Triclinio peſſime πάλαι. Parmeno ſervus apud Terentium in Eunucho V. 5.

Here, primum te arbitrari id quod res eſt velim:
quidquid hujus factum 'ſt, culpa non factum 'ſt mea.

Pari modo Soſtrata marito ſuo ait in Heautontim. IV. 1.

Primum hoc te oro, ne quid credas me advorſum edictum tuum facere eſſe auſam,

242. σμικρῶν. Sic E. T. Auguſt. ut legendum eſſe monuerat Valckenarius ad Phœn. p. 384. Apud Terentium Syrus ſervus, audita præmunitione Soſtratæ, eamdem conjecturam facit:

Neſcio quid peccati portat hæc purgatio.

247. καθαγισεύσας. gloſſa in T. ἐπ' ἐκεῖνον καθιστώσας. Recte. Eſt enim, ut ſupra obſervavi καὶ ἐφαγισεύσας. In minoribus ſcholiis gloſſam hanc dedi ex Auguſt. cod. ubi minus bene περὶ ἐκεῖνον — ἃ χρή. Sic membr. & Aldus. Triclinius χρῆν.

260. φύλαξ ἱλίσχων φύλακα, pro φύλακες ἱλίσχοντες. Nominativus abſo-

lutus per ablativum abſolutum latine reddendus. Hujus ſchematis exempla protuli ad Æſchyli Perſas 120. quibus adde Eurip. Iphig. T. 701. Ione 945. Hippol. 23. Utrumque caſum eleganter in eadem phraſi jungit Lyſias p. 812. edit. Reiskii: *ὥσθ' οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε, ἀλλ' ὧν αὐτοὶ λαμβάνετε, χάριν ἴσθε, ὥσπερ ὑμῖν τὰ τούτων μισθοφορεῦντες, ἀλλ' οὐ τούτων τὰ ὑμέτερα κλεπτόντων.*

264. Neſcio an antiquius aliud exſtet ſuperſtitionis illius teſtimonium, qua diu captæ fuerunt ſeptentrionalium omnium populorum mentes. Nihil in hiſtoria notius, quam purgationes, quibus, adhibito ſacramento, rei objecta crimina amoliebantur, & innocentiam ſuam comprobabant. Earum diverſa erant genera, quæ omnia communi nomine indigetabantur, *Judicium Dei*. Sollemnis fuit purgatio *per ferrum candens:* alia *per medium ignem inceſſus*, qualis fuit Hirporum *θεομαχὶς ἱεροποιία*, cujus meminit Virgilius Æn. XI. 787.

& medium freti pietate per ignem
cultores multa premimus veſtigia pruna.

280. Ordo eſt, *παῦσαι λέγων, πρὶν —*

292. Aut memoria falſus, aut pravo exemplari uſus Euſtathius hunc locum reſpiciens ter diverſæ lectionis meminit, quæ metro nequaquam accommodari poteſt: *κάρα στίοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως εἶχον.*

318. *τί δέ; ῥυθμίζεις* — Sic in Auguſt. In E. *πῆ δὲ* — Membr. ut impreſſi, *τί δαί.* Triclinii gloſſa, *διὰ τὸ μέτρον.* Abſque hoc ſartum eſt metrum: vocalis brevis ante ῥ producitur. Vide ad Œd. T. 847. Hunc verſum Grotius neſcio unde, ſed mire depravatum, inter Sophoclis incerta fragmenta retulit:

τί δαί, μιμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅτι.

eumque ſic vertit:

Tua verba vero ſuſcitant luctus meos.

320. *λάλημα.* Id eſt *λαλητής.* Res pro perſona. Sic in Aj. 381. 389. Ulyſſes *ἄλημα* appellatur.

321. *ἐμὲ ποιήσας ποτέ.* Sic optime in E. Aldus & membr. *σὺκουν τόδ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.* In T. *τοῦτο ποιήσας ὀφώ.* Unde Valckenarius ad Phœn. p. 269. conjiciebat legendum *τοῦτο ποιήσας ἴσχω.*

323. *ᾧ δοκεῖ γε.* Sic in E. ut apud Scholiaſtam. Ceteri, ut vulgo, *ἢν δοκῇ γε.*

326. *τὰ δειλὰ κέρδη.* Perperam in impreſſis *τὰ δεινά.*

333. *τοῦτο.* id eſt *κατὰ τοῦτο.*

337. *πειρῶν.* Sic E. T. gl. *διερχόμενος.* Perperam in aliis *πίπτων.* — *ἐν οἰδμασι.* Sic etiam E. alii *ὑπ' οἰδμασι.*

340. *ἰλλομένων.* Aldus & membr. *παλλομένων.* Ceteri *εἰλομένων.* Vide doctos viros ad Timæi gloſſam in Lex. Platon. *γῆν ἰλλομένην.*

341. *ἔτος εἰς ἔτος.* Sic tres codd. ut legendum eſſe metrica ratio evincit. In membr. ut apud Aldum, *ἔτους εἰς ἔτος.*

343. *κουφονόων.* Libri omnes *κουφονίων* mendoſe.

345. *θηρίων τ' ἀγρίων ἴθνη.* Aldus & membr. *καὶ θηρῶν ἀγρίων ἴθνη.* In E. *καὶ θηρίων.*

351. *ὑπάξεται.* Metro flagitante præpoſitionem reſtitui a librariis omiſſam. Aldus & veteres codd. habent *ἄξεται.* Triclinii interpolationes nihil motor.

368. *παρείρων.* gl. *ὁ φυλάττων τοὺς ἐν γῇ ὄντας νόμους.* Verum non video quî ſignificationem hanc verbum *παρείρειν* induere poſſit. Aliàs ſignificat *inſerere.* Locus vitii ſuſpectus eſſe poſſit, tametſi in codd. ſcripturæ nulla obſervatur varietas. Legendum forte *νόμους τυράννων.*

370. *ἄπολις δ' ὅτῳ* — Adverſativam particulam male omittunt membr. & Aldus.

384. *ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ ξυργασμένη.* Sic legendum eſſe ex more poëtarum Atticorum & indole linguæ nemo non videre poterat. Articulus in membranis præpoſtero loco poſitus, in aliis codd. plane omiſſus eſt. Prava eſt utraque lectio:

ἥδ' ἔστ' ἐκείν' ἡ τοὔργον ἐξυργασμένη.

ἡ ξυργασμένη, ut infra 558. *ἡ ξαμαρτία*, pro *ἡ ἐξαμαρτία.*

387. *πρεπὲς τύχῃ.* Hæc eſt optima codicum omnium lectio. In impreſſis *δίκῃ. ξύμμετρος.* gl. *εὔκαιρος.*

403. *ξυνιεῖς.* Codd. alii *ξυνίεις*, alii *ξυνίης.* Vide ad Œd. T. 628.

404. *ταύτην γ' ἰδὼν* — Sic legendum. *ὀρθῶς λέγω ἃ φημὶ, ἰδών γε ταύτην θαλοῦσαν.* Perperam codd. plerique & Aldus *ἴδοι*, Auguſt. *εἶδον.* Daweſius Miſcell. crit. p. 267. emendaverat *ἰδεῖν*, quod per ſe quidem bonum eſt, minus tamen probabile quam *ἰδών.*

412. *ἀφ' αὑτοῦ.* Codd. & impreſſi *ἀπ' αὐτοῦ* male. Vide Orvillium ad Charit. p. 328. *μὴ βάλοι* Stephanus edidit ad ſtructuræ legem, recte. Perperam in aliis libris *μὴ βάλῃ.*

415. *ἐν αἰθέρι μέσῳ κατίδῃ.* Adumbratum hoc ex Homerico verſu Il. Θ.

ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,

obſervante Euſtathio p. 698.

422. *τοῦδ' ἀπαλλαγέντος.* gl. *τοῦ σκηπτοῦ πεπαυμένου.* Nullam cauſſam video cur a librorum omnium lectione diſcedatur.

430. χαλκίας. Sic optime Auguſt. & T. Peſſime vulgo χαλκίως. Heathium fugit præclara hujus loci emendatio a Pierſono facta ad Mœridem p. 296. Confer notam noſtram ad Comici Nubes 272.

439. ταῦτα πάνθ' — Sic in E. concinnius quam vulgo πάντα ταῦθ'—

441. σὲ δή Subauditur καλῶ, ἀνακρίνω, vel ſimile verbum. Vide Muſgravium ad Eurip. Helenam 555.

447. ἤδης, & v. ſeq. ἤδη, ut & v. 460. ἐξήδη ad atticiſmi normam repoſui. Vide ſupra ad v. 18. & ad Œd. T. 433.

462. αὖτ'. Sic bene exaratum in nonnullis codd. Gl. αὐτὸ τὸ προαπελθεῖν. Perperam in impreſſis αὖτ', quod valet αὖτε.

467. Vox μήτρὸς in antiquis codd. compendioſe ſcripta, unde perperam Aldus edidit ματρὸς, qua de re videndus Valckenarius ad Phœn. p. 6. — ἀνεχόμην. Sic recte Pierſonus ad Mœridem p. 176. ut apud Comicum in Lyſiſtr. 507. ἀνεχόμεσθα. In membr. ut apud Aldum ἀνσχόμην: in aliis ἰσχόμην.

469. μῶρα δρῶσα. Sic codd. omnes. Turnebus neſcio unde δρᾶσα.

471. δηλοῖ, id eſt δηλοῦται. Activum pro paſſivo: ut Aj. 878. ὑπὲρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

474. πίτνειν. Aldus & membr. minus bene πίπτει.

479. ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας. Inſubide vertit Johnſonus, *qui ſervus eſt proximi.* οἱ πέλας ſunt *quivis alii*: ὁ πέλας, *alius quivis.* Vide Gatakerum Opp. T. I. p. 526.

487. τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκείου. Id eſt, cognatis omnibus, qui mecum in iiſdem ædibus converſantur, & eumdem Jovem Penetralem colunt. Vide auctores laudatos ad Heſychii gloſſam Ἑρκείου Διός. Ceterum ordo eſt: ἀλλ' εἴτε κυρεῖ ἀδελφῆς, εἴτε ὁμαιμονεστέρας ἡμῖν τοῦ παντὸς Ζηνὸς Ἑρκείου. Meras nugas agit novus editor Pentalogiæ in longa ad hunc locum nota, quam bene ſaltem concluſit merita deriſione Gallici interpretis. ὁμαιμονεστέρας in codd. meis omnibus reperi. Si qui ſunt alii in quibus ὁμαιμονεστέρα ſcriptum ſit, librarii errori varietas imputanda eſt. Tragici verba non aliter interpretamur ac Euſtathius p. 1930. χρῆσις δὲ Ἑρκείου Διὸς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα Ἑρκεῖον Δία ἐκεῖνος τοὺς ἐν αὐλῇ πάντας δηλοῖ.

488. ἀλύξιτον. gl. ἀποφεύξιτον. Quo ſignificare voluit grammaticus patrios caſus μόρου κακίστου pendere a ſuppreſſa præpoſitione ἐξ. Ellipſin non agnoſcit Euſtathius p. 710. ὅτι δὲ τὸ ἀλύξαι οὐ μόνον κοινότερον αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ γενικῇ, δηλοῖ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Οὐκ ἀλύξιτον μόρου κακίστου.

504. τοῖσδε τοῦτο. Sic ob enphoniam lego, libris omnibus invitis, in

quibus τούτοις τοῦτο. Perpetua confuſio eſt pronominum οἵδε & οὗτοι. Statim v. 509. ubi Aldus & plerique libri habent ὁρῶσι χ' οἵδε, in E. ſcriptum ὁρῶσι χ' οὗτοι.

512. χῷ καταντίον θανών. Eteocles nempe. Sic membr. & Aldus. In aliis χῷ κατὰ χθονὸς θανών, inepte; male poſitis hic vocibus, quæ ad v. 515. pertinebant.

514. δυσσεβῆ. Sic tres codd. optime. In membr. ut apud Aldum δυσσεβεῖ, ſenſu nullo aut pravo. Sententia eſt: πῶς δῆτα τιμᾷς τῷ Πολυνείκει χάριν, ὅτις ἐκείνῳ, ἥγουν τῷ Ετεοκλεῖ, δυσσεβὴς ἐφάνη. Monuit Triclinius nomen δυσσεβῆ ad ἐκείνῳ referri. Bonam lectionem quam ille ſuppeditabat neglexit Turnebus, alias promtiſſimus ad peſſima quævis recipienda.

515. ὁ κατὰ χθονὸς νίκης. Sic optime E. T. In membr. & apud Aldum ὁ κατθανὼν νίκης, quod inceptum eſt, quum de utroque fratre perinde intelligi poſſit. At hic ſignificatur Eteocles, cui juſta peracta fuerant, quique proinde perſpicue deſignatur his verbis, ὁ κατὰ χθονὸς νίκης.

519. τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ. Proba hæc lectio Scholiaſtæ debetur. Codd. omnes, τοὺς νόμους τούτους.

520. λαχεῖν ἴσον. E præced. verſu repetendum verbum ποθεῖ. ἀλλ' οὐ ποθεῖ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσον. Perperam Aldus & membr. λαχεῖν ἴσος. In E. λαβεῖν ἴσον, ex frequenti librariorum lapſu in permutandis λαβεῖν & λαχεῖν.

521. τίς οἶδεν. Sic codd. ſine particula quam Aldus inſeruit. εὐαγῆ. gl. ἀπαθῆ καὶ, εὐσεβῆ.

522. οὐδ' ὅταν θάνῃ. Perperam libri omnes οὔθ' ὅταν.

527. δάκρυ' εἰδομένη. Perperam Aldus & membr. δάκρυα λιβομένα.

531. ὑφειμένη. Sic legiſſe videtur antiquus enarrator; & proba eſt hæc lectio. Libri omnes noſtri præferunt ὑφιμένη, quod non prorſus damnandum. Eurip. Herc. fur. 71.

οἵ θ' Ηράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πλευρᾶς
σώζω νεοσσοὺς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη.

Heſych. ὑφειμένος, καθειμένος, ταπεινός.

533. δύ' ἄτα. Membr. & Aldus δύ' ἄτας. Eadem varietas enotata in Œd. Col. 531.

537. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας. In φέρω præpoſitio σὺν e præcedenti verbo repetenda ἀπὸ κοινοῦ. Eſt enim tamquam ſi dixiſſet καὶ ξυμμετίσχω καὶ ξυμφέρω.

551. ἀλγοῦσα μὲν — gl. εἰ, ὥσπερ εἶπε, σὺν γίλωτι ταῦτα προφέρω σοι, λυπουμένη προφέρω.

552. σ' ἐπωφελοῖμ'. Sic bene in E. In aliis σ' ἔτ' ὠφελοῖμ', vel, quod deterius eſt, σέ τ' ὠφελοῖμ'.

557. καλῶς σὺ μέντοι. Sic optime Scholiaſtes. E præcedenti nomine λόγοι; adſumendum verbum ἔλεγες. In membr. & in Aldina σὺ μὲν τοῖς. In E. T. σὺ μὲν θοῦ, cum gloſſa, ἤγουν ἄριστα τούτοις προστίθης ἐν μόνῳ λόγῳ, καὶ οὐκ ἐφρόνεις ὥσπερ ἐγώ. In Auguſt. σὺ μέν θ' οὖ. ſuperſcriptum ἢ οὐ. Unde hanc lectionem elicias: καλῶς σὺ μέν τ' οὖ. id eſt σὺ μέν τοι οὐ καλῶς ἔλεγες: quod a ſenſu noſtræ lectionis non multum abludit: quippe noſtra morata eſt, nimirum ironica; & idcirco melior.

563. ὃς ἂν βλασθῇ. Apud Euſtathium p. 720. ὃς ἂν βλασθοῖ, male. In ſeq. v. πράσσουσιν exhibent E. T. Perperam Aldus πράξουσιν.

565. ξὺν κακοῖς. Sic Auguſt. optime. Gl. σὺν τῇ ἀδελφῇ. In E. T. σὺν κακῇ. In membr. ut apud Aldum, σὺν κακῷ. Sincerum eſt quod prætulimus, & tragico ſtylo congruum: nomen plurale cum emphaſi ſingularem perſonam notans. Vide ad Œd. T. 366. & 1403.

567. ἀλλ' ΗΔΕ μέντοι μὴ λέγ'. Sic legendum. Materialiter, ut aiunt, poſitum eſt hic ἥδε, repetitum ex τῆσδ' in præc. verſu. Optima gloſſa eſt in Auguſt. τὸ ἥδε. Id eſt, ἀλλὰ μέντοι μὴ λέγε τὸ ἥδε. In membr. & T. ut apud Aldum, ἀλλ' ἥδε μέν σοι μὴ λέγ'. In E. ἀλλ' ἥδε μέν τοι σοὶ μὴ λέγ'. Nemo non videt μέντοι unice verum eſſe. Sæpiſſime σοι & τοι commutantur, unde orta obſcuritas Aldinæ lectionis, quæ tamen longe præferenda abſurdæ conjecturæ nuperi Pariſini editoris, qui poſt μὲν σοὶ, reticentiam eſſe fingit, & pro μὴ λέγε, μὴ ἄλεγε legit, duplici eliſione, hoc ſenſu: *ſed hæc quidem tibi . . . deſine curare. non enim jam eſt.* Ἀποσιωπήσεως plurima exempla ſunt apud hunc Tragicum. Verum quotiescumque hac figura utuntur poëtæ vel oratores, quivis vel obtuſior ex ante dictis, vel ex affectu loquentis perſonæ, perſpicit quidnam ſit, quod ſupprimatur. At hic nemo, opinor, divinaverit quid additurus erat Creon poſt hæc verba *Sed hæc quidem tibi . . .* niſi ejus ſermonem emendator abrupiſſet.

569. ἀρώσιμοι. Perperam Aldus & membr. ἀρώσιμαι. Vide Taubmannum ad Plauti Aſinariam V. 2. 23.

572. Hunc verſum Aldus & Turnebus Antigonæ tribuunt contra meliorum codd. fidem, etiam illius qui Sophoclem a Triclinio recenſitum exhibet. Doctos viros fefellit iſtud ſequentis verſus τὸ σὸν λέχος, quod ſoli Antigonæ convenire opinati ſunt. At ibi τὸ σὸν λέχος non valet *nuptiæ* tuæ, quatenus illa cui hoc dicitur nuptura fuiſſet, ſed *nuptiæ quas ſperas*, τὸ ὑπὲρ σοῦ ἀναμαξόμενον λέχος, ut bene Scholiaſtes exponit. Sic

El.

El. 1110. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. Eurip. Heracl. 285. τὸ σὸν γὰρ Αργος οὐ δέδοικ' ἐγώ. Id eſt ὃ κομπεῖς Αργος.

577. μὴ τριβὰς ἔτ'. Sic libri omnes, quos corruptos eſſe pronuntiat Toupius ad Suidam III. 163. legendum ſtatuens, μὴ τριβάζετ'. Mihi cum erudito viro non amplius convenit; quin ſinceram eſſe vulgatam lectionem aio. Supprimitur verbum nomini τριβὰς aptum, ἐμβάλλετε, ποιεῖτε, vel ſimile. Eſtque hæc ellipſis elegans, in familiari ſermone valde uſitata. Sic Cicero libro de Finibus II. 6. *Tum ille, Finem, inquit, interrogandi, ſi videtur.* & IV. extremo: *Scrupulum, inquam, abeunti: ſed videbimus.* Ubi verba itidem ſupprimuntur. Iratum autem & feſtinantem Creontem maxime convenit quam pauciſſimis mandata ſua complecti.

598. οὐδ' ἔχει μίαν λύσιν. Libri omnes, οὐδ' ἔχει λύσιν, defecto verſu. Vocem μίαν addidi ex conjectura quam firmat ipſe Tragicus in El. 142. ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.

601. θεῶν φοινία τῶν. Hoc ordine diſpoſitæ ſunt voces in E. Vulgo φοινία θεῶν τῶν. Immo Aldus φονία.

602. κόπις. Vulgo κόνις ineptiſſime. Meritis laudibus extollit egregiam hanc emendationem Heathius, qua nihil verius. Vide Fragm. inc. LXXXIV.

605. κατάσχῃ. Sic in E. Vulgo κατάσχοι. Optativus in hac loquendi forma non adhibetur, niſi cum particula ἄν.

607. οὔτε θεῶν ἀκάματοι. In Aldina οὐδ' ἀκάματοι θεῶν. At recte Scholiaſtes legit οὔτ'.

608. ἀγήρως χρόνῳ δυνάσιας. Sic optime in E. In membr. ut apud Aldum, ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ. Particulam δὲ metrum reſpuit. Verſus eſt antiſpaſticus dimeter brachycatal. ut verſus 619.

614. παμπόλυ γ' ἐκλὸς ἄτας. Sic optime emendat Heathius. Vulgo πάμπολις ἐκλὸς ἄτας. Iſtud πάμπολις, quod ſaltem cum οὐδὲν genere congruere deberet, gloſſa exponit παγκόσμιος; nec ſic inde ullus tolerabilis ſenſus exoritur.

618. εἰδότι δ' οὐδὲν προσέρπει. Libri omnes, ſyllaba deficiente ad metri integritatem, ἕρπει. Præpoſitio, quæ huic verbo adjungi debebat, verbo ſequentis verſus librariorum errore adhæſit. Perperam in aliis libris προσψαύσῃ, in aliis προσάψῃ.

621. πίφανται. ἀπεφάνθη, ἐγνωματεύθη. Euſtathius p. 1728.

625. πράσσειν. Perperam libri omnes πράσσει. Bina verba δοκεῖν & πράσσειν eadem conſtructionis lege tenentur.

628. τῆς μελλογάμου τάλιδος. Aldus & veteres codices τῆς μελλογάμου

νύμφης τάλιδος. Vox νύμφης interpretatio eſt nominis τάλιδος & ex interlineari gloſſa in textum irrepſit. Voces τῆς μελλογάμου Triclinius rejecit, quæ etiam pro gloſſemate haberi poſſint. At obſtat Pollux qui eas pro genuinis adgnoſcit III. 45. & probabile eſt hoc epitheto rarius nomen poëtam ipſum interpretari voluiſſe. Heſych. Τάλις. ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατωνομασμένη τινί· οἱ δὲ, γυναῖκα γαμετήν· οἱ δὲ, νύμφην. Vox eſt Æolica: nugatur Euſtathius qui eam a verbo ταλάω deducit, p. 962. ἐκ τοῦ ταλάω γίνεται καὶ ταλασίφρων, καὶ ταλασιουργεῖν ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐμμένειν ἔργοις καὶ ταλασίᾳ. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ τραγικῷ τάλις, τουτέστι μελλόγαμος παρθένος, μελλονύμφη, ὡς καὶ αὐτὴ ταλασίαν ἀσκοῦσα.

645. Φιτύει. Aldus & codd. mendoſe Φυτεύει, claudicante verſu. Prima in φιτύω producitur, corripitur in φυτεύω. Æſchylus Prom. 233.

ἀλλ' ἀϊσθώσας γένος
τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.

Eurip. Alceſt. 301.

σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα.

& 1159.

εὐδαιμονοίης, καὶ σ' ὁ φιτύσας πατήρ.

Vide quæ notavimus ad Apollonii Argon. IV. 807.

648. τὰς φρένας ὑφ' ἡδονῆς. In T. τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς. Recte. Sine hoc fulcro ſtare nequit verſus: nam ultima in φρένας brevis eſt.

659. Depravata eſt in libris omnibus hujus verſus ſcriptura. Alii habent εἰ γὰρ δὴ τάδ' ἴσγενῆ: alii, εἰ γὰρ δὴ τά τ' ἴσγενῆ. Quivis paullo tritior in Tragicorum lectione videre poterat ſcribi debuiſſe, εἰ γὰρ ὄντα τἀ̓σγενῆ. Craſis ex τὰ ἴσγενῆ eſt τἀ̓σγενῆ.

667. καὶ δίκαια καὶ τἀναντία. Sic Corinthius rex Medeæ ait apud Senecam:

æquum atque iniquum regis imperium feras.

τἀναντία notat καὶ μεγάλα καὶ ἄδικα.

688. σοῦ. Sic Auguſt. & E. In aliis ut apud Aldum, σοί. Verbo προσκοπεῖν ſuperſcripta gloſſa ὑπὲρ, qua declaratur poteſtas præpoſitionis πρὸ in compoſitione: πίφυκα δ' οὖν πάντα σκοπεῖν ὑπὲρ σοῦ. In membr. non προσκοπεῖν ſcriptum, ſed ſimplex σκοπεῖν.

699. τιμῆς τυχεῖν. Libri omnes λαχεῖν. Vide ad El. 364.

721. παρὰ βείθροισι. Sic diviſim & emendate ſcriptum in E. T. Auguſt. & apud Euſtathium duobus in locis. Ad pronuntiandi rationem in aliis codd. παραβείθροισι. Vide quæ notavimus ad Æſchyli Prom. 1031. Comparationem hanc, verbis ex parte mutatis, traduxit ad vinolentiæ laudem Antiphanes, cujus parœdiam profert Euſtathius p. 1612. ex Athenæo p. 23.

Τὸ δὴ

ξῆν εἰπέ μοι τί ἐστι. — Τὸ πίνειν, φήμ' ἐγώ.
ὁρᾷς παρὰ βείθροισι χειμαρρίοις ὅσα
δένδρων ἀεὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν
βρέχεται, μίγιθος καὶ κάλλος οἷα γίγνεται·
τὰ δ' ἀνθιτείνονθ', οἱονεὶ δίψαν τινά
ἢ ξηρασίαν σχόντ' αὐτόπεμπ' ἀπόλλυται.

718. εἶκε θυμοῦ. Sic Auguſt. & T. In aliis, ut apud Aldum, contra ſententiam εἶκε θυμῷ.

721. πλέων. Sic in Auguſt. In aliis πλέω. Vide ad Œd. Col. 1162.

722. εἰ δ' οὖν elliptice, negativa ſententia, ob negationem e poſteriori membro in prius ἀπὸ κοινοῦ repetendam. εἰ δ' οὖν μὴ τοιοῦτος ἔφυ, οὐ γὰρ φιλεῖ ταύτῃ βέπειν τοῦτο, ἦγουν τὸ εἶναι ἐκ φύσεως τινὰ τοιοῦτον.

734. ἄμὲ χρὴ — Sic Auguſt. & E. recte. ἄμὲ per craſin coaluit ex ἄ ἐμὲ, unde prior producitur: cujus rei ignoratio alius lectionis cauſſa fuit, ἄ ''ν με. Nullus hic locus eſt particulæ ἄν. Eurip. Troad. 656.

παρεῖχον· ἤδη δ' ἄμὲ χρὴν νικᾶν πόσιν.

Perperam ibi excuſum ἄ με.

740. συμμαχεῖ. Sic membr. In E. συμμαχεῖν, haud deterius. Sic Trach. 1238.

ἀνὴρ ἔδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμοὶ
φθίνοντι μοῖραν.

747. Inconcinne vulgo legitur, οὐκ ἄν γ' ἔλαις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. Neminem non offendat bis poſita in hoc verſu particula γε.

756. γυναικὸς ὢν δούλευμα, id eſt δοῦλος. Res pro perſona, ut Œdip. T. 85. Sic Eurip. Bacchis 792. δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς, id eſt δούλαις. Idem Or. 924.

εἰ ταὐνδὸν οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν.

id eſt τὰς ἐνδὸν οἰκουρούς γυναῖκας. Androm. 446.

Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια.

Ibidem male curioſæ mulieres, prava dantes conſilia, appellantur ποικίλα λαλήματα. Hoc ſchema Latinis etiam uſitatum. Cicero de Oratore III. 42. *Quo item in genere & virtutes & vitia pro ipſis, in quibus illa ſunt, appellantur.*

759. δινάσεις, ὕβρίστις. Heſych. δινάζων, λοιδορῶν. Quæ gloſſa pertinet ad Aj. 243. a nomine δίννος, quo utitur Herodotus L. IX. cap. 107. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσῃσι, γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δίννος μίγιστός ἐστι. Euſtathius laudato Herodoto ad Il. H. p. 668. addit δίννον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ

οὗ τὸ δεινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ. Occurrit hoc verbum etiam in Eurip. Rheſo 928. 954. & in Theognidis Gnomis 1163.

765. ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μόνῃ ξυνών. Sic optime T. juxta Scholiaſtam. Pro μόνῃ Aldus habet μένῃ, ſollemni errore quo αι & ε confunduntur. In ceteris codd. pejore depravatione vel μενεῖς vel μένεις.

766. ὠνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

776. ὑπεκφύγῃ. Sic recte Auguſt. & T. In aliis ὑπεκφύγοι.

781. ἀνίκατ', ἀμάχαν' Ερως. Libri omnes ἀνίκατε μάχαν. De Sophocle male meritus fuiſſem, niſi elegantiſſimam emendationem Tib. Hemſterhuys recepiſſem, Valckenario ad Hippol. 525. merito probatam. Quæ ſequuntur verba, ὃς ἐν κλήμασι πίπτεις, a veteri enarratore male fuerunt accepta. Parum valet ad vim Amoris declarandam, ſi dicatur opulentos invadere. Libidinem fovent divitiæ; ſed vel pauper amare poſſit: aliena eſt prorſus a poëtæ ſententia opulentiæ mentio. Grotius hunc ſenſum merito damnavit, quumque e propoſitis verbis non alium meliorem elicere poſſet, ea male affecta cenſuit, & bene ſibi viſus eſt emendare, reponendo, ὃς εἰν ὄμμασιν ἵπτῃ, quod quidem nemini Sophocleum videri poſſit. Non melior eſt Heathii conjectura, ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις. Alia ſunt aliorum ſomnia, quæ ſi reticeam, lectorum ſaltem gratiam initurum me confido. Summa ſententiæ eſt, *Amor omnia domat*, quod oſtenditur enumeratione animantium omnium, quorum varia genera vel diſerte nominantur, vel a ſedibus quas incolunt, innuuntur. Primo loco τὰ κλήμα-τα, ſeu τὰ κλήνη nominat poëta. Si quid contra librorum fidem mutandum eſſet, pro κλήμασι legerem κλήνεσι. Heſych. κλήνη, βοσκήματα. Sed non video cur eadem ſignificatio nomini κλῆμα tribui non potuerit, maxime in chorico cantico, cujus indoles pene dithyrambica ejuſmodi metonymias affectat. Servata hac lectione venuſte repetitur articulus ὃς, cujus inſubida iteratio eſſet, ſi vel ὄμμασι vel γλήνεσι legeretur, quorum utrumlibet ad νεάνιδος referendum eſſet. Nemo non ſentit ſcripturum fuiſſe poëtam, ὃς ἐν γλήνεσι πίπτεις, μαλακαῖσί τ' ἐν παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις. Poſtrema hæc expreſſit Horatius in carmine ad Lycen:

Ille virentis &
doctæ pſallere Chiæ
pulchris excubat in genis.

Ad quem locum Bentleius Plutarchum in *Amatorio* emendat, quem diu ante eum ſuppleverat & elegantiſſimis obſervationibus illuſtraverat Bernardus Martinus Var. Lect. II. 6.

787. καὶ σὺ εὐθὺς φύξιμος. Verbale caſum verbi ſui regit, quod utriuſque linguæ ſcriptoribus ſollemne eſt. Plautus in Aulul. *Quid tibi ergo*

meam, me invito, facilio eſt? Perperam hic gloſſa σ' interpretatur σοί.

789. ἔᾳ'. gl. ἔασόν.

805. ἀνύτουσαν. gl. ἐρχομένην εἰς τὸν θάλαμον — Vide ad Œd. Col. 1562.

846. ἐπικλῶμαι. gl. λαμβάνω.

847. φίλων ἄκλαυσος. gl. ὑπὸ τούτων γὰρ ἂν ἐκλαύθην θανοῦσα. Aldus, qui ſupra v. 831. bene dedit παῖκλαύστοις, hic & infra 876. habet ἄκλαυτος. Utroque in loco E. ſinceram ſcripturam exhibet.

855. προσέπαισας. gl. προσέκρουσας. Perperam Aldus & membr. προσέπεσες, ut legiſſe videtur etiam Scholiaſtes.

859. πατρὸς τριπόλισσιν εἶλον. gl. λέγω πολυθρύλλητον καὶ πάνδημον δυσλυχίαν, ἣν πᾶς ἐλεεῖ. Nempe accuſativus τριπόλισσιν εἶλον non a verbo ἔψαυτας, quod cum patrio caſu conſtruitur, ſed a ſuppreſſo verbo pendet, λέγω. Diverſam lectionem memorat Scholiaſtes, quam nemo non vulgatæ præferendam cenſebit, ſimul ac docebitur, quid ille voluerit: nam quod librarius ſcripſit, plane abſurdum eſt. γράφεται εἶχον. lege εἶτον. Eſt hoc genuinum, & in textu reponendum.

862. κλαυσὶς Ἀιδοδακίδαισιν, pro κλαυμῶν Ἀιδοδακιδῶν. Schema Colophonium, de quo vide Muſgravium Exercitat. in Eurip. I. 7. & quæ notavimus ad Phœniſſas 85.

884. εἰ χρεία. Perperam in libris εἰ χρεῖ' vel χρεί' ἦ. Vide ad Œd. T. 791.

887. ἄπιτε μόνην ἔρημον. Sic membran. pro varia lectione: in textu, ut Aldus edidit, μόνην ἀφῆτ' ἔρημον, & ſuperſcriptum: γρ. ἄπιτε μόνην ἔρημον. In E. T. ἀφεῖτε μόνην ἔρημον. In Auguſt. ἀφῆτε μόνην ἔρημον. Nec ἀφεῖτε nec ἀφῆτε conſtructionis lex admittit, quæ verbum futuri temporis flagitat, cum ἄξετε concordans. Ordo eſt: οὐκ ἄξιθ' ὡς τάχιστα, καὶ ἄπιτε, περιπλύξαντες αὐτὴν, ὡς εἶπα' ἐγὼ, μόνην ἔρημον κατηφεῖ τύμβῳ, εἴτε χρὴ —

888. τυμβεύσει. gl. ἐνταφίους κείσεται.

907. τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον. Sic bene in E. Reliqui cum Aldo conjunctim ἀνηρόμην. Eleganter repetitur particula ἄν, nec compoſito verbo hic opus eſt. Eurip. Heracl. 989.

ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ' ἠρόμην.

& paullo poſt

ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠρόμην.

ubi perperam utroque in verſu ſcriptum ᾐρόμην, forma Atticis poëtis inuſitata.

909. Antigonæ hanc ſententiam expreſſit Herodotus, apud quem p.

257. Intaphernis uxor iisdem pæne verbis rationem exponit, cur fratrem malit, quam maritum, vel quemvis alium e suis a morte servare: ad quem locum vide Valckenarii notam.

918. *παιδείου τροφῆς.* Perperam Aldus cum parte codd. *παιδίου.*

926. *παθόντες.* Participium plurale masculinum de singulari muliere. Vide quæ notavimus ad Eurip. Medeam 316. & ad Comici Concion. 31. Eurip. Androm. 711.

ἢ, σπευρὸς οὖσα μόσχος, οὐκ ἀνίξεται
τίλλοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα.

Ibi *τίλλοντας ἄλλους* est pro *τίλλουσαν ἄλλην*, nempe Andromacham. Dejanira apud nostrum in Trachin. 491. ait:

κοὔ τοι νόσον γ' ἰσαχλὲν ἐξαιρούμεθα
θεοῖσι δυσμαχοῦντες —

Pro *ἐξαιρεῦμαι θεοῖσι δυσμαχοῦσα.* Hæc generis enallage locum habet tantum in plurali numero. Aliena sunt, & plane diversæ rationis, exempla quæ huc imperite admovet Burtonus.

929. Luxati sunt in omnibus libris hi versus, qui sic vulgo leguntur:

ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς βίπαὶ τήνδε γ' ἔχουσι.

Per se *αὐταὶ* non valet id, quod sententia flagitat, *eædem:* oportet *αἱ αὐταί.* Proinde legendum:

αἱ τῶν αὐτῶν ἀνέμων αὐταὶ
ψυχῆς βίπαὶ τήνδ' ἔτ' ἔχουσιν.

932. *βραδύπτερος ὕπνῳ κλαύμαθ' ὑπάρξει.* Sic legendum ex anapæstici metri ratione, quæ turbata est in libris omnibus, commatum transpositione, *κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπνῳ.* Præcedentium versuum vitium non animadvertit Heathius: huic solitam medelam fecit, amatam suam particulam *γε* inserens, qua nihil inficetius.

938. *θεοί τε πατρογενεῖς.* Mendose Aldus cum parte codd. *καὶ θεοὶ πατρογενεῖς.* In E. *πρωτογονεῖς*: in August. *προγενεῖς.* Vel sic, ut dedimus, legendum, vel *καὶ θεοὶ πρόγονοι.*

941. *τὴν βασιλίδα τὴν* — Posterior articulus in veteribus libris male omissus est. Triclinius imperite metrum stabilivit, genuinæ voci *βασιλίδα* substituens *βασίλειαν.* Nemo miretur magni animi puellam se solam e regia stirpe superstitem esse dicere. Non hoc incogitanti poetæ excidit, nec vitio ei vertendum, ut Musgravio visum ad Iphig. T. 905. Consulto & ex naturæ observatione Antigonam sic loquentem induxit. Ad certam mortem dum abducitur, quam sibi ipsa pio facinore arcessivit, sororis meminisse non debet, quæ ejusdem facti, timore mortis &

Creontis reverentia, particeps esse noluit. Indigna genere suo Ismene illi videtur, nec eam amplius pro sorore habet. Præterea ea est vis magni doloris, ut qui eo obruitur, se solum respiciat, nec quidquam aliud præter se, & id quo movetur affectus, spectet. Unde intelligere est, quam bene apud Euripidem Iphigenia gaudio simul agniti fratris perturbata, & metu ne eum occidere cogatur, in se & fratre totius Agamemnonis stirpis salutem verti dicat, licet Electra superstes sit:

τίς ἂν οὖν - - - - -
δυοῖν τοῖν μόνοιν Ατρείδαιν
φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν;

943. *τὴν εὐσεβίαν.* Sic recte Triclinius. Vetteres codd. ut Aldus, *εὐσέβειαν.* Vide Valckenarium ad Phœniss. p. 497.

950. *χρυσορύτους.* Sic ex metri præscripto legendum. Perperam vulgo *χρυσοβρύτους.*

955. *ἐξύχολος.* Mendose in libris *ὀξυχόλως.*

956. *κερτομίαις ὀργαῖς.* Sic in E. In August. *κερτομίᾳ ὀργῆς.* In aliis *κερτομίοις ὀργαῖς.*

959. *οὕτω μανίας.* Aldus & E. *εὕτω τὰς μανίας.* In allis veteribus melius *τᾶς.* Verum metri ratio articulum non admittit. In seq. v. libri omnes perperam *τε* pro *τι* habent.

966. *παρὰ δὲ κυανέων πελαγέων.* In Aldina & veteribus codd. addita in fine versus vox *πέτρων*, e glossemate.

974. *ἀλαὸν ἀλασθόρσιν ὀμμάτων κύκλοις.* Sic Aldus & codd. omnes veteres, optime, integro metro, & salva sententia. Versus est trimeter jambicus, ut versus 995. Hypallagen observavit antiquus Criticus, cujus notam in minoribus scholiis vulgavi, pro *ἕλκος ἀραχθὲν ἀλασθόρως ὀμμάτων κύκλοις.* Variis conjecturis solicitata fuit hæc lectio, quarum nulla, ut sunt omnes temerariæ, speciem vel minimam probabilitatis habet. Longe autem insulsissima sunt quæ prolixe ad hunc locum disputat nuperus editor Parisinus. Eruditorum sibilis excipi digna est ejus emendatio. Satis poëtæ feciisse mihi videbor, si patrocinio meo civitatem græcam retineat nomen *ἀλάσθορος*, quod ille barbarum esse pronuntiat ex cathedra. Ex nominum tertiæ declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis secundæ, ut *διάκτωρ* & *διάκτορος*, *φύλαξ* & *φύλακος*, *μάρτυρ* & *μάρτυρος*, aliaque. Vide Etymol. M. in *Τρίστοιχος*, Scholiastam nostrum ad Ed. Col. 195. Eustathius p. 157. *ὡς εἴ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτυρα, μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάσθορα, ἀλάσθορον, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀλασθόρσιν ὀμμάτων κύκλοις.* De veritate hujus lectionis

dubitari non poteſt. Si quid mutandum videretur, nihil aliud reſcribendum cenſerem, quam,

ἀλαὲν ἀλαστόρως ἐν ὀμμάτων κύκλοις.

975. Aldus & veteres codd. ὑφ' αἱματηραῖς χείρεσσι. Salva ſtructura abeſſe poteſt præpoſitio, quam metrum non admittit.

979. ἐχούσας ad μαλερὸς relatum. Aldus & codd. habent ἔχοντες, quod male ſuppoſitum fuiſſe metri ratio evincit. Verſus eſt dimeter trochaicus.

986. θεῶν παῖς, *Deorum progenies*, id eſt, cui Dei erant generis ultimi auctores; quod quidem de Cleopatra vere dicitur. Nam ipſe Erechtheus Orithyiæ pater inter Deos relatus fuit. Quod autem Heathius ſtatuit θέων ſcribendum & poſitum eſſe pro θέουσα, longe eſt inceptiſſimum. Βορεὰς παῖς θέων, pro θέουσα, nihil aliud eſſet quam putidus ſolœciſmus, nullo exemplo excuſandus ex omnibus illis quæ Clarkius congeſſit ad Ιλ. Ε. 778. Pronomen ſeu participium plurale maſculini generis de femina adhibetur, quod obſervavimus ſupra ad v. 926. ita etiam maſculinum duale, ut Œd. Col. 1676. & paſſim: ſed in ſingulari numero id numquam obtinet.

994. τήνδ' ἐναυκλήρεις. Sic bene Valckenarius ad Phœn. p. 321. Vulgo τήνδε ναυκληρεῖς. Ald. & membr. τήνδε ναυκληροῖς.

996. ἐπὶ ξυροῦ τύχης, *in novacula caſus*. Nota proverbialis locutio ex Homero Ιλ. Κ.

νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς.

Idem diverſis verbis expreſſit in Ajace 786.

ξυρεῖ γὰρ ἐν χερῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

Vide Euſtathium p. 796.

999. θᾶκον. Sic Auguſt. & E. a prima manu. In aliis θῶκον. Vide ad Comici Ran. 1522.

1005. γεύσεσθαι hic valet *experiri*, *periculum facere*, ut Trach. 1101. Eurip. Hippol. 667.

τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγυμένος.

id eſt, juxta Scholiaſtam, πεπειραμένος. Vide ad Comici Ran. 462.

1011. καλυπλῆς, id eſt, τῆς καλυπλούσης. Nomen verbale activam hic ſignificationem habet, ut μεμπλὲς in Trach. 446. ὕπνοπλος apud Eurip. Hec. 1121.

1022. βεβῶτες. Mendoſe in Aldina βεβῶτος. Schema eſt σολοικοφανὲς, quum ſingulari ὄρνις ſubjungatur plurale βεβῶτες, ſyntaxi ad intellectum, non ad vocem, relata.

1025. ἐπὴν δ' ἁμάρτῃ. Perperam vulgo ἐπεί.

1026. ἄνολβος. gl. μωρός. ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ αὐτὴν ἔχοντι.

1028. *αὐθαδία τοι.* Sic etiam ſcriptus eſt hic verſus in Reg. Stobæi cod. Peſſime eum interpolavit Grotius Floril. p. 105.

ἡ δ' αὐθάδεια σκαιότητ' ὀφλισκάνει.

Secunda in *αὐθάδεια*, quod vir ſummus ignoravit, neceſſario produeitur. Vide Bentleium ad Menandri fragm. LXXX. In praced. v. *πίλει* dant E. T. Minus bene vulgo *πίλῃ*.

1032. *εἰ κέρδος φέρει.* Sic E. T. In Auguſt. *φέροι*, cum gloſſa *λέγοι*. In aliis *εἰ κέρδος λέγει.*

1033. *ὥστε τοξότου σκοπεῖν.* Mendoſe Aldus, ut in membr. *τοξότου σκοπεῖν.* Male etiam in E. *τοξότει σκοπῷ.* Verbum *τοξεύω* cum genitivo conſtruitur, per ellipſin præpoſitionis *κατά*. Eurip. Ione 1431.

εἰς τοῦθ' ἱκέσθαι· τοῦδε τοξεύω, τέκνον.

1035. *τῶν ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι.* Cohærent iſta, quæ vulgo prava interpunctione divelluntur. Quin perperam in omnibus libris *τῶνδ' ὑπαὶ* — Articulus relativus *τῶν* refertur ad *μαντέων*, quod ex præcedenti nomine *μαντικῆς* intelligendum.

1037. *τὸν πρὸς Σάρδεων.* Sic E. Perperam in aliis libris *πρὸ* Σ. Noſtram lectionem adgnoſcit Euſtathius ad Odyſſ. Δ. p. 1483. *Σοφοκλῆς μέν τοι ἐτόλμησε καὶ αὐτὸν τὸν χρυσὸν ἥλεκτρον εἰπεῖν ἐν τῷ· Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον.*

1050. *ἠὐβουλία.* Sic legendum. Perperam libri omnes, omiſſo articulo, *εὐβουλία*. Sic in Philoctete 1443. *ἠὐτίβεια.*

1069. *κατῴκισας.* In E. *κατοικίσας*, quod haud deterius eſt, utroque participio cum *ἔχεις* conſtructo.

1081. *καθήγισαν.* Vide Lexicon in *καθαγίσω*. Nec aliter legiſſe Schſ. liaſtam ex ejus interpretatione liquet. Perperam in libris *καθήγνισαν.*

1090. *τῶν φρενῶν, ὧν νῦν φέρει.* Male vulgo & ſpreta Attica elegantia *ἃ νῦν φέρει.*

1091. *ὠνήρ.* Perperam hic, ut v. 766. in libris *ἀνήρ.*

1095. *ταράσσομαι φρένας.* gl. *ἤγουν σλατικάζω πρὸς ἐμαυτὸν, καὶ οὐκ ἔχω τίς γένωμαι.*

1096. *τό τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν.* Perperam in libris omnibus *δεινόν*. Has voces jam ſupra commutatas vidimus v. 326.

1101. *ἄνις.* gl. *ἴξιλε. κλίσιν. κατασκεύασιν.*

1103. *συντέμνουσι.* gl. *καταβάλλουσι.*

1105. Impeditior eſt paullo hujus loci ſtructura: vix enim reperias quî verba *τὸ δρᾶν* cum præcedentibus connectantur. Per ellipſin præpoſitionis *εἰς* vel *πρὸς* difficultatem expedit Heathius. Neſcio an melior ſit Auguſtani codicis lectio:

οἶμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι.
τὸ δρᾶν ἀνάγκη, κοὐχὶ δυσμαχητέον.

Sic omnia facile procedunt. Gloſſa ad ἀνάγκη, ἰσχύι. ad δυσμαχητέον, φιλονεικητέον.

1107. μηδ' ἐπ' ἄλλοισι τρέπε. Gloſſa ſupplet σαυτόν. ἄγουν μὴ μεταβάλλου. Hoc quidem ſenſu melior eſſet lectio quam exhibet E. τρέπου. Verum aliter hæc verba accipi debent, μηδ' ἐπίτρεπε ἄλλοισι. *Tu ipſe hæc exſequere, nec aliis committe.*

1108. οἱ δ' ὀπαδοί. Male vulgo οἵ τ' ὀπαδοί, ut eſt in membr. In tribus aliis codd. ἴτ' ὀπαδοί, cum gloſſa ἔλθετε. Verum hoc mendoſum eſſe metrum oſtendit.

1110. ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη. Sic codd. omnes & Aldus. Neſcio unde Turnebus ſolœcum ἐπειδάν invexerit.

1122. In codicibus ſic hic locus diſtinctus eſt: ὦ Βακχεῦ Βακχᾶν, μητρόπολιν Θήβαν ναίων — Gloſſa, ὦ Βακχεῦ μαινάδων ἔφορε. Priora ſi iſto modo accipiantur, tum μητρόπολιν præſtabit cum Scholiaſta & Euſtathio ad Odyſſ. Λ. p. 1391. interpretari, τὴν πόλιν τῆς μητρός σου Σεμέλης, quam cum auctore veteris gloſſæ, ἀρχηγὸν τούτων, id eſt τῶν μαινάδων. Sed prava eſt illa diſtinctio, nec alius ſenſus eſt quam is quem in verſione expreſſimus.

1123. παρ' ὑγρῶν Ισμηνοῦ ῥείθρων. Sic in T. ut metrica ratio flagitat. Male vulgo ὑγρὸν ῥείθρον.

1126. ὑπὲρ διλόφου πέτρας. Euripides Bacchis 302.

ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ Δελφίσιν πέτραις
πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα.

Confer Scholiaſtam ad iſta in Phœniſſis v. 233.

ἰὼ λάμποντα πέτρα πυρὸς
δικόρυφον σέλας.

1131. Νυσίων ὀρέων. Sic ad metri rationem legendum. In E. Νυσέων. In membr. Νισαίων. Aldus dedit Νυσαίων. Ex Triclinii interpolatione eſt οὐρέων.

1133. πολυσταφύλους. Sic ob metrum legendum. Libri omnes πολυστάφυλος. Ante hanc vocem Triclinius copulam καὶ inepte inſerſit.

1134. ἀβρότων. Perperam Aldus ἀμβρότων.

1137. τὰν, articulus ſingularis relatus ad plurale nomen Θηβαΐας ἀγυιάς. Vide notam ad priorem Œdipum v. 267.

1139. μητρὶ σὺν κεραυνίᾳ. Eurip. Bacchis 6.

ἐμῶ δὲ μητρὸς μνῆμα τῆς κεραυνίας.

1141. Vulgo perverſo vocum ordine & turbato metro legitur ἔχεται

πάνδημος πόλις, & ſeq. verſu μολεῖν καθαρσίῳ ποδί.

1146. πνεόντων. Aldus & codd. πνεόντων. Sol Bacchi nomine colebatur in myſticis ſacris: inde eſt quod Virgilius Georgicorum initio ait:

Vos ó clariſſima mundi
lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber, & alma Ceres.

1147. νυχίων. Aldus & codd, καὶ νυχίων. Elanguem copulam metrum reſpuit.

1151. In Aldina & in veteribus codd. legitur, σαῖς ἅμα περιπόλοις θυιάδι, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι χορεύουσι, τὸν ταμίαν Ιακχον. Quæ ut ad legitimam metri formam revocentur, ſic diſponenda ſunt, extrito inutili pronomine σαῖς.

θυιάσιν ἅμα περιπόλοις,
αἵ πάννυχοί σε μαινόμεναι
χορεύουσι, τὸν
ταμίαν Ιακχον.

Verbum χορεύειν hic activum eſt. χορεύειν θεὸν, *Deum choreis celebrare.* Pindarus Iſthm. I. 8. καὶ τὸν ἀκτιφικόμαν χορεύων. Aliàs χορεύειν τινὰ Deus ipſe dicitur, id eſt *incitare ad celebrandas choreas*, ut apud Eurip. Herc. Fur. 688.

οὔπω καταπαύσομεν
Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.

Per conſequentiam χορεύειν ſignificat *agitare, turbare, emovere mente*, ut in eodem dramate 873.

τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω, καὶ καλαυλήσω φόβῳ.

1163. λαβὼν δέ. Codd. λαβών τε. Mendoſe Aldus λαβόντε.

1164. εὐγενεῖ. In duobus codd. perperam εὐγενῇ.

1166. In Aldina & in veteribus codd. ſic ſcriptus eſt hio verſus:

ὅταν προδῶσιν, ἀνδρὸς οὐ τίθημ' ἐγώ.

In T.

ὅταν προδῶσιν ἄνδρας, οὐ τίθημ' ἐγώ.

In omnibus ſequens verſus plane omiſſus. Gloſſa ad οὐ τίθημ': ἤτοι οὐ λογίζομαι. ἀεὶ γὰρ τὸ ἐνεπλῶς μαχαρίζεται, καὶ οὐ τὸ παρειληλυθός. Verſum qui deſiderabatur, reſtituit Turnebus, neſcio an e ſcripto codice. Sane eum ex Euſtathio ſumere potuit, a quo profertur ad Iλ. N. p. 957. ubi de verſibus Homero ſuppoſitis, & aliis abjudicatis agit. παρὰ Σοφοκλεῖ προσλίθεται στίχος ἐν τῷ, Τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα, οὐ τίθημ' ἐγώ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τὸ, Οὐ τίθημ' ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τὸ, Ζῆν τοῦτον,

ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. ἵνα λέγῃ ὁ τραγικὸς, ὅτι ὅταν πρόδοτος γένηταί τινι ἡ ἡδονὴ, οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν ἔτι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἀλλὰ ψεύδεσθαι τὴν ζωήν. Tranſitus fit a numero plurali ad ſingularem, ut Aj. 760. ad quem locum plura hujus ſchematis exempla proferentur. Eadem elegantia tranſitus fit a ſingulari ad pluralem, ut ſupra 709. & 1022.

1170. καπνοῦ σκιᾶς. Fumi umbra nihil vilius eſſe poteſt. Ex Pindarico dicto hoc adumbratum, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.

1176. αὐτόχειρ. Male acceptum fuit a Scholiaſta hoc nomen, vel ab iis qui ſequentem verſum litera X notarunt. αὐτόχειρ periiſſe dicitur, cuicumque violentæ manus illatæ fuerunt, ſive a ſe ipſo, ſive ab alio. Proinde poſtquam Chorus audierat Hæmonem αὐτόχειρα αἱμαχθῆναι, nihil magis conſentaneum erat, quam percontari cum, utrum ſua, an patris manu Hæmon interfectus fuiſſet. αὐτόχειρ idem eſt quod αὐθέντης. Vide Lexicon in hac voce. Nec credere par eſt Sophoclem tam ineptam interrogationem Choro tributurum fuiſſe, niſi vox αὐτόχειρ ambiguæ ſignificationis fuiſſet. Niſi duo ſequentes verſus ab ipſo poëta eſſent, quos tamen fateor ſine ullo detrimento eximi poſſe, non video cur eos quivis alius inſeruiſſet.

1180. ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξῆς. ἔστι δὲ τοῦτο πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Μένανδρος· Ἡδὴ γὰρ τοῦ τίκτειν ὁμοῦ. *Photii Lexicon Mſ.* Sic apud Comicum Equit. 245.

ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.

& Pace 513.

καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.

1182. πεφᾷ. Sic legendum, ut ſupra 386. Perperam Aldus & codd. φάρα.

1196. ἔγωγε. Libri omnes ἐγὼ δὲ, male.

1197. πεδίον ἐπ' ἄκρον. Auguſt. E. T. πεδίων ἐπ' ἄκρων.

1219. ἐξ ἀθύμου. gl. ὀλιγοψύχου. τὸ Ε͞Ξ πρὸς τὸ ἠθροῦμεν ἔχει τὴν δύναμιν. Optime. Ordo eſt, τάδε ἐξηθροῦμεν κελεύσμασιν ἀθύμου δεσπότου. Dativus eſt latine reddendus per præpoſitionem *propter* vel *ob*, ut ſupra 391. ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, *propter tuas minas*. El. 42. γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ, *ob ſenectutem & longum tempus*.

1222. μιτώδει. Sic liquido E. T. & ſcholia Mſ. Triclinii. Vulgo μιτρώδει, quod ineptum eſt. βρόχος μιτώδης σινδόνος eſt βρόχος πλεκτὸς σινδόνος, βρόχος πεπλυμένου σινδόνος. εὔμιτες occurrit apud Eurip. Iphig. T. 824.

ὕφηνε καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.

βρόχος μιτώδης idem eſt quod βρόχος εὔμιτος. — καθημμένην. gl. ἀπηωρημένην.

1237. *παρθένον προσπλύσεται.* Sic olim edidi ad græci ſermonis normam: poſtea eamdem hanc lectionem reperi in E. Ceteri libri *παρθένῳ* ſolœce. Medium *προσπλύσομαι* non alium caſum adſciſcit præter quartum. Vide quæ notavimus ad Eurip. Medeam 1399. Apollon. Argon. III. 782.

ἦ μὴν ἄνυδρ' ἰταίων προσπλύξομαι εἶον ἰδοῦσα;

Idem IV. 1071.

εἶα δ' ἀκείτην
κουφίδιον θαλερῇσι δάμαρ προσπλύσσετο μύθοις.

ὑγρὸν perperam gloſſa interpretatur *ἐξ αἵματος. Flexile, molle* brachium ſignificat, & ex conſequenti *debile.* Eteocles moriens apud Euripidem Phœn. 1448.

ἥκουσι μητρὸς, καὶ παιδὸς ὑγρὰν χέρα —

quod minime ſignificat *manum madentem*, ſed *manum debilem.*

1238. *πονὴν.* In Auguſt. *βοὴν.*

1241. *ἐν Ἅιδου.* Vulgo *εἰν Ἀιδου*, quod mendæ ſuſpectum eſſe poſſit: nam nuſpiam alibi poeticum *εἰν* in ſenario tragico occurrit. Verum hujuſmodi poëticæ formæ apud Tragicum noſtrum plurimæ reperiuntur, *μέσσος, ἔσσομαι, ἰὴ* pro *ἰὲ, ὑπαὶ, ποτὶ* in compoſitione pro *πρὸς*, Trach. 1214. Codd. plerique hic habent *εἰν ᾅδου.* gl. *διὰ τὸ μέτρον.* E. *ἐν ᾅδου.* Inepta eſt Heathii emendatio *ἔν γ' ᾅδου.* Doctior eſt nuperi editoris Britanni conjectura *εἰς ᾅδου.* At, ſi quid mutandum, præſtat *ἐν Ἅιδου.* Triſyllabum *ἄϊος* occurrit in ſenariis rariſſime. Aliud exemplum obſervare memini in verſu ex aliqua comœdia ſumto,

χρυσὸς δ' ἀναίγει πάντα, καἰδου πύλας.

ibi *καἰδου* eſt pro *καὶ ἀΐδου.* Contractionem amat Attica dialectus, dialyſin Jonica. Apud Sophoclem nullibi, quantum commemini, reperias *Ἡρακλεῖ τετρασυλλάβως.* Sic exſtat apud Euripidem Heraclidarum initio:

ἐξὸν κατ' Ἄργος ἡτύχως ναίειν, πόνων
πλείστων μετίσχον εἰς ἀνὴρ Ἡρακλεῖ.

& v. 991.

τῷ σῷ δὶ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλεῖ.

τὰ νυμφικὰ τέλη. Pollux III. 38. *προτελίζεσθαι δὲ ἐλέγοντο οὐ μόνον αἱ νύμφαι, ἀλλὰ καὶ οἱ νυμφίοι. καὶ τέλος, ὁ γάμος ἐκαλεῖτο.*

1251. *ἔμοιγ' οὖν.* Perperam vulgo *ἐμοὶ δ' οὖν.* Sinceræ ſcripturæ veſtigia ſuperſunt in membr. ubi *ἔμοι δ' οὖν.*

1254. *καλύπτει.* Sic tres Regii recte. Mendoſe in impreſſis *καλύπτῃ.*

1273. *βάρος ἔχων.* Sic E. T. Ceteri codd. cum Aldo *βάρος μ' ἔχων* mendoſe. Verſus eſt aſynartetus e duobus dochmaicis, unde liquet in

antiſtrophico 1296. male Aldum excudiſſe τίς ἆρα, quum ex metri lege ἄρα prima brevi legi debeat.

1275. λαξπάτητον. Sic tres codd. In membr. ut apud Aldum, λεωπάτητον, ſuperſcripta varia lectione, γρ. λακπάτητον. Euſtathius ad Ιλ. Ζ. pag. 625. λαὲξ ἐμβῆναι λέγει τοῖς σλήθεσι, τὸ ποδὶ πατῆσαι εἰς τὸ σλῆθος. ἐξ οὗ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Λαξπάτητον ἀνλρίπων χαράν. ὅ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ γράφουσι. Rurſus ad Ιλ. Κ. p. 796. τὸ λαὲξ κινήσας, παρήγαγεν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὸ λαξπάτητον. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν λαὲξ κινῆσαι, καὶ λαὲξ πατῆσαι. Vide Heſychii interpretes ad gloſſam λακπατῆσαι.

1279. In Aldina ſic leguntur hi verſus:

τὰ μὲν, πρὸ χειρῶν· τὰ δὲ, φέρων· τάδ' ἐν δόμοις
ἔοικας ἥκειν, καὶ τάδ' ὄψεσθαι κακά.

In quibus nec caput eſt nec pes. In membr. καὶ τάγ' ὄψεσθαι. Recte in E. καὶ τάχ' — ſententia flagitante φέρεις reſcribo & ἥκων. Ordo eſt, ὡς ἔχων τε καὶ κεκλημένος, τὰ μὲν κακὰ πρὸ χειρῶν φέρεις τάδε, τὰ δὲ κακὰ ἔοικας ἥκων τάχα ὄψεσθαι ἐν δόμοις.

1281. κάκιον ἐκ κακῶν. Sic recte Canterus emendavit vitioſam librorum lectionem ἢ κακῶν.

1283. ἄρτι. gl. τοῦτο τὸ ἄρτι πρὸς τὸ τίθημι συναπτέον.

1284. Hi verſus in Aldina male tribuuntur Choro.

1289. Aldus τίνα λέγεις μοι τόνδ' λόγον. Pronomen μοι metro reclamante inſertum.

1298. τὸν δ' ἔναντα. Sic membr. Aldus & duo codices ἐναντία. Triclinius ἔναντι.

1313. Perperam Aldus ἐπισκήπτου μόρῳ. In membr. & in E. ἐπισκήπτου μόρῳ. Ceteri emendate μόρων.

1319. Aldus edidit: ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκτανον. ὦ μέλεος. In membr. & in E. ἐγὼ ἔκανον. In Auguſt. ὁ μέλεος.

1322. Vox πρόσπολοι, quam iterari oportuiſſe metri ratio arguit, ſemel tantum a librariis ſcripta fuit.

1330. κάλλιστα. Neutrum plurale pro adverbio καλλίστως. Ordo eſt, φανήτω μόρων ἐμῶν ὕπατος, ὁ κάλλιστα ἄγων ἐμοὶ τερμίαν ἡμέραν.

1334. Aldus cum interrogatione τί χρὴ πρόσσειν;

1337. μὴ νῦν προσεύχου μηδέν. Virgil. Æn. VI. 376.

Deſine fata Deûm flecti ſperare precando.

1340. Aldus & veteres codd. κατέκτανον, contra metrum. Triclinius κατέκτα.

1343. πᾶ δὲ θῶ. Sic optime Canterus ex metri ratione. Aldus & codd.

πᾶ καὶ θῶ, quod fruſtra tuetur Heathius. Antithetici verſus dochmaici ſunt puri,

ἰὼ πρέσπολοι.
ἴδω πᾶ δὴ θῶ.

1345. λίχμια, ταὶν χερσῖν. Sic ad metri rationem legendum. Verſus eſt dochmaicus. Perperam Aldus τάδ' ἐν χερσῖν τάδ' ἐγὼ —

FINIS NOTARUM IN ANTIGONAM.

NOTÆ IN TRACHINIAS.

V. 2. ἐκμάθοις. Sic in T. recte. Ceteri, ut vulgo, ἐκμάθοι. Secunda persona pro tertia incerta & non definita eleganter ponitur in sententiis generalibus: quod utrinsque linguæ scriptoribus familiare est. Sic infra 597. ὡς σκέτῳ κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, σὺ πῶ᾽ αἰσχύνῃ πιστεῖ. pro κἂν αἰσχρὰ πράσσῃ τις, σὺ ποτ᾽ αἰσχύνῃ πιστεῖται. Pravam hic exhibent lectionem membr. Regiæ, ut in Eurip. Oreste 316. quo in loco ceterorum codd. & Aldi auctoritatem potius sequi debebam:

κἂν μὴ νοσῇς γάρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
πάσχοις βροτείοις ἀπορία τε γίγνεται.

Sic in eadem fabula v. 699.

ὅταν δ᾽ ἀνὴρ πνοαῖς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς.

pro τύχοι τις, ὅσον θέλῃ. Vide Taubmannum ad Plauti Amphitr. I. 1. 15. De sententia vide ad priorem Œdipum 1528.

7. ναίουσ᾽ ἐνὶ Πλευρῶνι. In B. ναίουσα δ᾽ ἐν Π. — νυμφείων. gl. νυμφευμάτων, μνηστευμάτων. Perperam in T. νυμφίων, ut in scholiis.

12. ἀνδρείῳ κύτει βούπρωρες. Sic apud Strabonem legitur L. X. p. 703. longe elegantius quam in Tragici exemplaribus, ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος.

18. Elegans phrasis est ἐλθεῖν ἀσμένῳ τινί. Comicus in Pace 582. ὦ φιλτάτη γ᾽, ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες.

29. προκηραίνουσα. gl. φροντίζουσα. Eurip. Hercul. Fur. 519.

τί φημί; ποῖ᾽ ὄνειρα κηραίνουσ᾽ ἐρῶ;

31. κἄφυσε μὲν δὴ παῖδας. Sic B. In T. κἄφυσα μὲν παῖδας. In membr. κἀφύσαμεν δὴ — Sequentia sic ordinanda sunt: οὓς κεῖνός ποτε πρόσθεν ἄπαξ μόνον, ὅπως γήτης ἄρουραν ἔλοπον λαοῦν πρόσθεν αὐτὸν μόνον σπείρων καὶ ἐξημῶν.

34. ἐκ δόμων τε κεἰς δόμους. Sic B. In aliis εἰς δόμους τε κἀκ δόμων.

40. ὅποι βέβηκεν. Libri omnes ὅπου mendose. Eurip. Rhesо 690. εἶσθ᾽ ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες.

49. Δηάνειρα. Sic scribendum; non, ut vulgo, Δηϊάνειρα. Vide Piersonum ad Mœridem p. 300.

56. μάλιστα δ᾽ — Ordo est: μάλιστα δὲ ὑμῶν, ὅντιν᾽ εἰκός ἐστι δοκεῖν, εἰ νέμοι τιν᾽ ὦραν τοῦ καλῶς πράσσειν τοῦ πατρός, id est τῆς τοῦ πατρὸς εὐπραξίας. Nihil horum intellexit Heathius, qui temere contra librorum fidem legi vult εἰ πατρὸς νέμειν τιν᾽ ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖ.

65. σοὶ

65. σοὶ αἰσχύνην φέρειν. Nempe εἶρηκεν. Sic optime Valckenarius ad Phœn. pag. 140. Mendoſe in libris σὲ — αἰσχύνην φέρει.

71. Scholion: πᾶν ἔνειδος ἀκούσομεν, εἰ καὶ ὑπείλη τὸ δουλεύειν τῇ Ομφάλῃ ὁ Ηρακλῆς.

73. ἢ θανών γ'. Sic B. Particula in ceteris libris omiſſa.

84. In omnibus libris horum verſuum ordo & ſenſus perverſus eſt.

νῦν' ἢ σεσώσμεθα,
ἢ πίπτομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος,
κεἰνου βίων σώσαντος, ἢ σὺν ἐχόμεσθ' ἅμα.

87. κατῄδη. Vulgo κατῄδειν. Præcedentium verſuum transpoſitionem alii jam animadverterant: at eos qui proxime ſequuntur loco etiam ſuo motos fuiſſe, nemo ſubodoratus fuerat, quod tamen cuivis ad ſeriem ſententiarum adtendenti perſpicuum eſſe debet.

88. τὸ μὴ οὐ. Vulgo τὸ μὴ ſine οὐ, quod hic probabile eſt a poëta additum fuiſſe.

90. ἀλλ' ὁ ξυν — Vulgo νῦν δ' ὁ — Quum ordine præpoſtero ſcriberentur verſus, librarii etiam connectivas particulas mutarunt, ut ſupra 85. ἢ pro καὶ ſuppoſuerunt.

95. Euſtathius ad Il. A. pag. 22. Λητοῦς δὲ υἱὸς ὁ Απόλλων λέγεται, τουτέστι νυκτός. δοκεῖ γὰρ ἐξ αὐτῆς, οἷα μητρὸς, ὁ ἥλιος γεννᾶσθαι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις λέγει, ἔνθα φησὶν ὅτι ἡ νὺξ ἐναμιζομένη τίκτει κατευνάζει τε τὸν ἥλιον. παρίσκει δὲ πάντως τῇ τοιαύτῃ τοῦ Σοφοκλέους ἐννοίᾳ καὶ Αἰσχύλου ἐν Αγαμέμνονι (272.) τὸ, Εὐάγγελος ἥως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. ὡς γὰρ ἐκ νυκτὸς ἥλιος, οὕτω καὶ ἠὼς ἐξ εὐφρόνης.

108. δίμα τρίφουσαν. Certa & elegans eſt Caſauboni emendatio, quem vide ad Athenæum pag. 549. ubi plurimis exemplis oſtendit, quam familiaris Tragico noſtro fuerit uſus verbi τρέφειν pro ἔχειν. Supra v. 28. dixerat Deianira, ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω. Hic perperam in codd. ſcriptum δῖμα φέρουσαν.

114. Aldus & veteres codd. perverſo metro, κύμαθ' ὑρίᾳ πόντῳ. Triclinium hiatus non offendit. Verum transponendæ erant voces: ὑρίᾳ κύματα πόντῳ.

120. ἀπαλάκητον. Sic ex Heſychio legendum oſtendit Abreſchius Miſcell. Obſerv. Vol. V. p. 102. Perperam in codd. ἀμπαλάκητον.

122. ἀδῖα neutrum eſt plurale ab ἡδύς, inſerto ob metrum ι, quod in omni voce poſt literam ι poëtis licuit. Adjectiva in ὺς femininum flectunt in εῖα. At poëtis licet diphthongi poſteriorem literam ι exterere, ut ὠκέαν Ιριν Homerus appellat pro ὠκείαν. Quidni contraria ratione ι inſererent in neutro plurali? Hoc ſi quis ob exemplorum raritatem ægre admittat, ἀδῖα

accipere poſſit pro nominativo ſingulari: ἀδεῖα μέν σοι γενήσομαι, ἀντία δ' εἴσω. Utrumvis ſane præſtat ineptæ Heathii emendationi legentis ἀδεῖα ex ἀδεής. *Formidine expertia, verum adversa tibi dicam.* Quænam, obſecro, illa oppoſitio eſt? neutrum plurale ἀδεῖα pro ἀδεᾶ non pluribus firmabitur exemplis quam ἀδεῖα *jucunda*, pro ἀδέα. Proinde cum bona Heathii & nuperi Pariſini editoris venia librorum omnium lectionem retinendam eſſe decernimus.

137. ἃ, id eſt, δι' ἃ, *quapropter.*

142. θυμοφθορῶ. gl. κατὰ ψυχὴν φθείρομαι. Seq. v. μή τ' valet μή τε. Pro παθοῦσα, quod emendate ſcriptum in B. T. membr. & Aldus perperam exhibent παροῦσα.

158. ξυνθήμαθ', ἅμοὶ — Una vox eſt ἅμοὶ contracta ex ἃ ἐμοὶ, priore ſyllaba ob craſin longa. Peſſime Turnebus excudit ξυνθήμαθ' ἅ μοι. Mendoſe etiam Aldus, ξυνθήμαθ' ἅ μοι.

162. Aldus & codd. hic & v. 166. pro χρεία ſollemnem ſcripturæ errorem exhibent χρεῖ' ἥ.

163. νέμοι. Sic B. T. In membr. ut apud Aldum, μένειν.

165. ἀπτεία. Sic emendate ſcriptum in B. quod in aliis libris diverſimode depravatum: in T. ἀπτεῖα: in membr. ἀπτέᾳ, ut Aldus edidit — Libri omnes καὶναύσιος mendoſe. Ordo eſt: χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον καὶναύσιον, νῦν' ἂν βεβῶς χώρας ἀπτεία.

179. πρὸς χάριν λόγων. Id eſt, ἕνεκα λόγων. Vide ad Antig. 30. Perperam libri omnes πρὸς χαράν.

195. κρίνει. Id eſt, ἀνακρίνει. Simplex pro compoſito.

205. ἀνολολύξατε δόμοι. Perperam Aldus ἀνολολύξετε δόμοις.

206. ἀλαλαγαῖς. Sic B. Perperam Aldus ἀλκλαῖς. Nuptiarum proprium verbum eſt ἀλαλάζειν. Euripid. Herc. Fur. initio:

Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατὴρ,
ἣν πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοι ποτὲ
λαῷ συνηλάλαξαν, νῦν' εἰς ἐμοὺς
δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.

207. ὁ μελλόνυμφος, nempe ὕμνος, ut ὁ καλλίνικος.

214. ἱλαφηβόλον. Sic ſcriptum in B. Aldus edidit ἱλαφοβόλον.

223. δῆτά σοι. Sic legendum. Perperam in libris δή σοι claudicante verſu.

227. προὐνέπω. Sic T. In aliis, ut apud Aldum, προὐννέπω.

238. τελεῖ τ' ἴσκαρπα. Sic membr. & Aldus recte. Alii τέλη τ' ἴσκαρπα, quod cum ὁρίζεται haud commode jungitur. Valckenarii emendatione in Eurip. Diatr. p. 144. prolata facile caremus: βωμούς θ', ἕλη τ' ἴσκαρπα.

257. ξὺν παισί. Sic bene Turnebus. In codd. ut apud Aldum legitur παιδί. Non abundat ἔτι, ut tradit Scholiaſtes. Significat *aliquando*, *poſtbac*. Vide Orvillium ad Charit. p. 98.

260. τόνδε, Eurytum nempe, cujus nomen in præcedenti adjectivo τὴν Εὐρύτιον latet.

262. ἰφίσλιον. Sic libri omnes recte. Abreſchius ad Æſchylum pag. 79. emendandum cenſet ἐς δόμους ἰφιτλίους, fruſtra. Perinde dicitur ἐλθὼν ἐς δόμους ἰφίσλιος, ἐλθὼν δωμάτων ἰφίσλιος, & ἐλθὼν ἐς δόμους ἰφιτλίους. Nulla cauſſa eſt, cur librorum auctoritas deſeratur. Eurip. Ione 666.

καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἰφίσλιον,
δείπνοισι τέρψω.

Idem Medea 714.

δίξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἰφίσλιον.

Idem Rheſo 201.

σλείχοιμ' ἄν· ἐλθὼν δ' εἰς δόμους ἰφίσλιος,
σκευῇ πρεπόντως σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι.

Quæ quidem exempla ſufficiunt tuendæ noſtræ lectioni. Similia multa addi poſſent, quæ in promtu habemus.

268. νίκ' ἣν οἰνωμάνος. Nempe Hercules. Poſſis etiam de Euryto intelligere.

272. θητέρᾳ. Sic membr. & Aldus. In aliis θαλέρᾳ. Proba eſt utraque forma. In Comici Avibus v. 1365. θητέρα trium codicum conſenſu firmatur.

275. πατὴρ Ολύμπιος. Sic libri omnes veteres. Stephanus edidit ὀὐλύμπιος, ut in T. ſcriptum eſt.

292. πεπυσμένῃ excudi debuit tertio caſu.

295. πολλή 'σθ' ἀνάγκη. Sic membr. & Aldus. In duobus aliis codd. πολλή τ' ἀνάγκη, quod valet πολλή τοι. Peſſime Turnebus edidit πολλή δ' ἀνάγκη. Vide ad Oed. Col. 293. & quæ notavimus ad Eur. Med. 1012.

297. ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε. pro ταρβεῖν μὴ ὁ εὖ πράσσων σφαλῇ ποτε. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 1125. Sic Plautus Rud. *Eam veretur, ne perierit.*

308. τεκνοῦσσα. Minus bene Aldus τεκνοῦσα. Membr. in textu habent τεκοῦσα, & in margine: γρ. τεκνοῦσα, ἤτοι τέκνα ἔχουσα. In ſcholiis emendanda ſcriptura, τεκνοῦσσα — παιδοῦσσα. Non enim ſunt iſta participia, ſed nomina adjectiva formæ contractæ ex τεκνόεσσα & παιδόεσσα, qualia ſunt πλεροῦσσα in Eurip. Hippol. 738. αἰθαλοῦσσα in Æſchyli Prom. 1000. οἰνοῦτλα, μελιτοῦτλα apud Comicum. Eodem, quo hic Tragicus, nomine uſus eſt Theophraſtus ab Athenæo laudatus p. 31. itidem emendandus: Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶν, ἐν Ηρακίᾳ τῆς Αρκαδίας γί-

γνεσθαι εἶνον, ἓς τοὺς μὲν ἄνδρας πινόμενος ἐξίστησι· τὰς δὲ γυναῖκας τεκνούσας ποιεῖ.

316. In membr. μὴ τῶν τυράννων Εὐρύτου σπορά τις ἦν; absurde. In duobus aliis aliquanto melius, μή του τυράννων — Legendum procul dubio, ut edidimus:

μὴ τοῦ τυραννεύοντος Εὐρύτου σπορά;

Infra 420.

Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν.

321. καὶ ξυμφορά τις. Sic duo codd. In membr. ut apud Aldum, καὶ ξυμφορά τοι.

327. διήνεμον. Schol. ἦν Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησιν. Nullibi in Homeri poëſi, qualem eam hodie legimus, Oechalia ἠνεμόεσσα dicta reperitur. Verum Scholiaſtes noſter meliorem lectionem ſecutus fuiſſe videtur Homerici verſus Ιλ. Β. 730.

οἵ τ' ἶχον Οἰχαλίην πτόλιν Εὐρύτου ἠνεμόεσσαν.

333. ὡς σύ γ' — ἐγὼ δὲ — Sic legendum. Perperam Aldus σύ θ' — Codd. omnes habent ἐγὼ δὲ — Turnebus prava emendatione dedit ἐγώ τε.

335. ἰμμείνασ' — Sic membr. recte, ut Aldus edidit. In aliis libris ἀμμείνασ'.

338. πάντ'. Id eſt, κατὰ πάντα.

350. ἄγνειά μ' ἔχει. Perperam Triclinius ἀγνεία in tertio caſu legit. Subſtantivorum in ια & εια ultima anceps eſt. Corripitur plerumque, ſed productæ haud rara ſunt exempla. Eurip. Androm. 520.

καὶ γὰρ ἄνοια μεγάλη λείπειν.

Æſchylus S. Theb. 404.

ταχ' ἂν γένοιτο μάντις ἢ 'νοιά τινι.

358. ἓν, gl. τὸν ἔρωτα — παφώσας, ἀπωσάμενος. Sic etiam accepit Scholiaſtes. Heſychius adpoſite ad hunc locum: παφώσας, ἐάσας. Haud tamen deterior mihi videtur ſenſus, quem in verſione expreſſi, ἓν ad proxime præcedentem referens Ιφίτου μόρον, quem Lichas modo in ſermonem ſuum intruſit.

363. τὸν Εὔρυτον τόνδ' — Sic recte ſcriptum in B. Perperam in duobus aliis τῶνδ', & in Aldina mendoſius adhuc τῶν Εὔρυτον τῶνδ' —

365. καί νιν — Sic legendum. Perperam in libris καὶ νῦν Ordo eſt: καὶ ἧκει πέμπων αὐτὴν εἰς δόμους τούσδε — Mendoſe etiam in libris omnibus δόμους ὡς τούσδε. Vide Marklandum ad Suppl. 321.

379. ἡ κάρτα λαμπρά. Sic legendum. Perperam in libris ἦ καὶ τὰ λαμπρά. Recte in B. T. hic verſus Deianiræ continuatur, quem cum membr. Aldus Choro tribuit. In T. adpoſita gloſſa: λείπει, δηλοῦσι τὴν τραύτης

εὐγένειαν. juxta quam expoſitionem ſcriptum oportuiſſet ἥ vel ἧς καὶ τὰ λαμπρά. Verum longe præſtat noſtra lectio, quam poſt Canterum optime conſtituit Heathius.

383. μή τι. Sic Aldus & veteres codices. In T. μή τοι.

384. μὴ πρίηται αὐτῷ Sic ſcriptum in tribus codd. ut Aldus excudit.

388. εἴ νιν. Perperam libri omnes εἴ μιν.

391. ὡς ἀνὴρ ἔδ'. Perperam in libris ὡς ὅδ' ἀνήρ. Vide ad Oed. Col. 630.

395. ἐκ ταχείας. Sic tres codd. Mendoſe in impreſſis τραχείας.

396. ἀνανεώσασθαι. Sic bene Canterus. Vulgo καὶ νεώσασθαι. Noſtram lectionem adgnoſcit Euſtathius, qui procul dubio ad hunc locum reſpexit p. 811. ubi de verbo νεᾶν. ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀνανεώσασθαι λόγους, τὸ ἀνακινῆσαι. εἰπεῖν δὲ χαριέστερον, ἀναπολῆσαι.

402. οὗτος, βλέφ' ὧδε. Hic verſus & ſequentes omnes, quibus Nuntii perſonam præfixi, Deianiræ in libris omnibus adſcripti ſunt: quæ confuſio, veteri Scholiaſtæ non obſervata, totum hunc dialogum nimis quam abſurdum & ridiculum reddiderat, plurimisque interpolationibus & pravis conjecturis occaſionem dederat. Errorem detexit Tyrwhittus, eadem ſagacitate, qua ſimiles tenebras diſcuſſit in Eurip. Cycl. 174. Heracl. 964. Præſtantiſſimi viri ingenio unice debetur hujus loci reſtitutio.

403. ἐρωτήσας. Sic ſcribi debuit. Quod in codd. eſt, ἐρωτήσασ', errori librariorum imputandum, qui Deianiram cum Licha colloqui falſo opinabantur. Idem ſentiendum de ποικίλας infra v. 412.

404. ὅ σ' ἱστορῶ. In B. T. ἃ σ' —

412. Perperam Aldus ποικίλλασ', ut in membr. In aliis ποικίλασ'.

418. κάτοισθα δή που; Φημί. Sic libri omnes, nec eſt cur in ſuſpicionem vocetur hæc lectio. Nuntius rogat, non, ut ante Deianira, quænam ſit illa captiva quibusve parentibus orta: ſed aditum ſibi parans ad ulteriorem ſermonem ait: *Noſti ſcilicet captivam illam, quam domum adduxti modo?* Tamquam ſi diceret, *haud negas te captivam puellam domum adduxiſſe modo.* cui Lichas arroganter reſpondet: *Sane eam novi: tu vero cur hoc me rogas?* Nulla igitur cauſſa eſt, cur Pariſini editoris conjectura probetur, Κάτοισθα δῆτ'; Οὔ φημι.

425. Æſchylus in Agamemnone 1378.

τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.

434. ὦνθρωπος. Perperam in libris ἄνθρωπος ſine articulo. Quod ſequitur ἀπωσθήτω, librorum omnium veterum lectio eſt, eaque genuina; ſed quid ea ſignificaretur nec veteres, nec novi interpretes intelligere potuerunt, poſtquam ridiculo librarii errore Nuntii partes Deianira invaſerat. Itaque alius παρσθήτω, alius ἐκστήτω legendum eſſe ſibi perſuaſit.

Nunc quæ prius abſurda videbantur, apparet, quam vera & perſonis convenientia ſint. Lichas Nuntium deſpectui habet, eique cum faſtu reſpondet, qualia nemo umquam famulum heræ ſuæ dicentem induxit in ſcenam: quumque Nuntius quæſtionibus ſuis Lichæ moleſtus ſit, hic ad heram converſus v. 439. percunctatur quis tandem ille ſit homo: Nuntius Reginæ reſponſum antevertit, ipſeque dicit, ſe eum eſſe qui ex ore Lichæ omnia vera acceperit. Tum Lichas, cui nullum effugium ſupereſt, heram orat, ut hominem illum *amandet*. ὦνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποσβήτω. Dignus fuiſſet Lichas, qui virgis illico cæderetur, ſi heram ſuam Reginam *ſtultam* appellaſſet. Haud ſane miror H. Stephanum νοσοῦντι de Deianira acceptum concoquere non potuiſſe.

436. πρὸς σὶ τοῦ. Sic optime in B. T. In membr. ut apud Aldum, πρὸς σὺ τοῦ. Vide quæ notavimus ad Euripid. Med. 326. & ad Apollonium III. 985.

445. ὥστ' εἴ τι. Sic in B. T. Vulgo ὡς εἴ τι — Thais apud Terentium in Eunucho v. 2.

Non adeo inhumano ego ſum ingenio, Chærea,
neque ita inperita, ut, quid amor valeat, neſciam.

452. ὀφθήσει κακός. Phædrus L. I. fab. X.

Quicumque turpi fraude ſemel innotuit,
etiamſi verum dicit, amittit fidem.

475. ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. Nunc intelligi poteſt hic verſus, cujus antea ſenſus abſurdus videri debebat. *Res enim ita ſe habet, ut prædicat* οὗτος, *hic qui præſens adeſt.* Johnſonus vertit, *quemadmodum ille Nuntius dixit.* At vero, ut perſonis diviſæ erant colloquii partes, cenſeri debebat Nuntius e ſcena abiiſſe poſt verſum 374. Ne minimum quidem de eo reſciverat Lichas; proinde dicere non poterat *rem ſe habere, quemadmodum Nuntius retulerat.*

495. κενόν. Perperam Aldus κενὸν, ut in membr. ſcriptum eſt. Pejus in T. κεῖνον.

496. ὧδε σὺν πολλῷ σθένει. *Cum tanto captivarum grege.* ut eſt apud Terentium Heautontim. *Ancillarum gregem ducunt ſecum.*

499. χὤπως. Male in libris καὶ ὅπως.

508. ὑψίκερω τετράορον φάσμα ταύρου. Sic Sophoclea hæc citat Euſtathius ad Ιλ. Ε. p. 573. Verum ad Ιλ. Ψ. p. 1313. ubi eadem excitat, legiſſe videtur, ut in noſtris exemplaribus eſt, τετραόρου. Priorem lectionem præfero. τετράορος hic *quadrupedem* ſignificat. Alias τετράοροι ſunt *quadrijuges*, τετράορον ἅρμα, *quadrigæ*, ut apud Eurip. Helen. 732. & paſſim. Eleganti hypallage τετράορον φάσμα ταύρου dictum, ut apud Eurip. Or. 987. τὸ πλατὺ δίωγμα πώλων.

510. Βακχίας. Male in libris Βακχείας.

512. τόξα καὶ λόγχας, *arcum & ſagittas.* Vocem λόγχας ſecus accepit ſcholiaſtes, cujus inepta obſervatio eſt. Herculis ſagittas ἔγχη πλεφωτὰ appellat Euripides Herc. Fur. 1101. Quidni eas noſter λόγχας appellaverit?

514. ἧσαν ἰήμενοι λεχέων. μένα δ',— Aldus & veteres codd. habent ἴσαν ἐς μίσον ἰήμενοι λεχέων. In T. ἴσαν μίσον. Tot verbis ſuffarcinatus verſus cum ſtrophico congruere nequit. Heathius ἴσαν ex gloſſa irrepſiſſe cenſuit. Ego ἐς μίσον a mala manu ſuppoſitum fuiſſe opinor, & ἧσαν ad metri normam lego. Quid inficetius quam ἐς μίσον, ἐν μίσῳ in duobus continuis verſibus? Et quid hic ad ſenſus integritatem confert ἐς μίσον? perſpicua eſt erroris cauſſa.

530. ὡς πόρτις. Sic bene Turnebus. In membr. & in Aldina ὥσλε. In B. ὥσπερ.

531. θροεῖ. gl. ὑποχαιρετίζει.

551. τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ. Fruſtra ſolicitatur hæc lectio. Euſtath. p. 1384. Ὅτι δοκεῖ μὲν ἀδιάφορα εἶναι ὁ πόσις τε καὶ ὁ ἀνήρ· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις ὑπεμφαίνει διαφορά τινα τῶν λέξεων τούτων, ἔνθα δείδοικεν ἡ ὑπόφαυμος Δηϊάνειρα, μή ποτε ὁ Ἡρακλῆς αὐτῆς μὲν εἴη πόσις, τῆς δὲ νεωτέρας Ἰόλης ἀνήρ.

562. In membr. & in Aldina ſic legitur hic verſus, metro plane corrupto:

ὃς κἀμὲ, τῶν πατρῴων ἡνίκα σθόλων —

In B. T. ſervata metri, ſed ſpreta ſtructuræ lege, & abſque ſenſu:

ὃς κἀμὲ, τὸν πατρῷον ἡνίκα σθόλον —

quæ lectio admitti non poſſet, niſi altero verſu ad hunc modum immutato:

ξὺν Ἡρακλεῖ λιποῦσα πρῶτον ἑστίαν.

Verum nimis violenta eſt hæc medicina. Retinendæ omnes Aldinæ lectionis voces, modo in ſuam quæque ſedem reponatur:

ὃς κἀμὲ, τῶν σθόλων πατρῴων ἡνίκα
ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὐνὶς ἑστίαν —

567. πλευμόνας. Sic Aldus edidit, ut hic habent membr. In aliis codd. πνεύμονας, quod fortaſſe verius. Recentioris enim Atticiſmi plerasque formas Tragicos ſpreviſſe video. Quapropter in fragm. incerto XXIII. codicis ſcripturam prætuli, πνευμόνων, ei quam Grotius ſecutus eſt, πλευμόνων.

570. ἰὰν πίθῃ. Perperam in T. πύθῃ cum gloſſa ἀκούσῃς.

571. ὑσλάτην σ' ἔπεμψ'. Pronomen omittunt membran. & Aldus.

577. σλίξει. Sic emendate in B. T. Ald. & membr. σλίξαι. Quod Henr. Stephanus ſuppoſuit σλίξῃ, neſcio unde hauſerit. Sane ſoloecum eſt.

584. ἰὰν πως. Sic libri noſtri omnes. Euſtathius vero haud deterius, ἰὰν που. Sic ille ad Il. K. pag. 799. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἴ που εἰς τὸ ἰὰν που

μεταλαβὼν, καθ' ὁμοίαν ἔννοιαν φράζει τὸ, Φίλτροις ἐάν που τήνδ' ὑπερβαλώμεθα, μεμηχάνηται τοὔργον, ἤγουν ἐμηχανησάμεθα τόδε, ὅπως τόδε τι ἀνύσωμεν.

585. τοῖς ἐφ' Ηρακλεῖ. Triclinius τοῖσδ'.

587. πεπαύσεται. Sic membr. & Aldus: alii πεπαύσομαι. Heathius pro εἰ δὲ μὴ legendum cenſet εἰ δὲ μήν, imperite. Vide nuperum auctorem de Particulis p. 347. §. XIII.

591. οὐ προσωμίλησά πω. Triclinius που.

602. ὅπως φέρῃς. Sic tres codd. Perperam in impreſſis φέρις. — εὐῦφῆ. Euſtathius p. 601. l. 1. εὐαφῆ legit. Ὅτι δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρείου ἱματίου ὁ πέπλος τίθεται, δηλοῖ που Εὐριπίδης. (Iph. A. 1559.) καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, ὃς τὸν Ηρακλέους χιτῶνα, ὃν ἔδαψε Δηϊάνειρα τῷ ἐκ Νέσου φαρμάκῳ, καὶ εὐαφῆ πέπλον λέγει, καὶ καινὸν πέπλωμα, καὶ ἐνδυτῆρα πέπλον, καὶ θανάσιμον πέπλον.

608. Aldus & membr. φανερὸς ἐμφανῶς. In B. αὐτὸν ἐμφανὴς φανερῶς σταθείς. In T. αὐτὸν φανερὸν, ἐμφανὴς, ſuperſcripta varia lectione ἐμφανῶς. Ex his concinnata lectio ceteris omnibus præſtat.

613. Mos erat veteribus, ut ſacris operaturi veſtes aut novas, aut recens lotas inducerent. Pollux I. 25. ὑπὸ νεουργῷ στολῇ, ὑπὸ νεοπλυτεῖ ἐσθῆτι, προτείναι θεοῖς.

615. Manifeſta eſt librorum ommium depravatio, in quibus hi verſus ſic conſtituti leguntur:

καὶ τῶνδ' ἀπροίστως σῆμ' ὁ κεῖνος εὐμαθὴς
σφραγῖδος ἔρχει τῷδ' ἐπ' ὄμμα θήσεται.

Non adeo ſum felix acuminis, ut nedum hic quid intricati ſit, ordinem facilem diſpiciam, qui Pariſino Regio Profeſſori in oculos incurrit. Cum Johnſono nullum his verbis ſenſum ſubeſſe aio. Sed nec ille, nec Heathius veram emendandi viam ingreſſus eſt. Niſi ſincerum eſt quod ex conjectura dedimus, Sophocleum ſaltem colorem refert.

622. τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄζῃς. In B. T. οὐ omiſſum, ut ſupra 88.

628. αὐτὴν ὡς. Sic Aldus & membr. Perperam alii copulam inſerunt.

631. μὴ πρώ. Aldus & membr. πρῷ. Nihil intereſt, utro modo ſcribatur. In aliis libris ex gloſſemate μὴ πρίν. Vide quæ notavimus ad Comici Lyſiſtr. 612.

636. μίσσαν. Sic T. In aliis, ut apud Aldum μέσσαν. — παρὰ tuentur membr. B. & Aldus. Verſus eſt trochaicus, cui tamen antiſtrophicus 643. congruere nequit, niſi pro ἀντίλυρον legatur ἀντίμολπον. Alias metricam rationem bene obſervavit Triclinius, quem hic deſeruiſſe nollem:

οἵ τε μίσσαν
Μηλίδα παρὲ λίμναν.

& in antiſtrophe:

ἀλλὰ θείας
ἀντίλυρον μούσας.

644. κόρος. Sic B. T. ut Heathius emendavit. Aldus & membr. κοῦρος. In T. Αλκμήνας κόρις, omiſſa copula.

649. πελάγιον. Absque ulla neceſſitate Heathius ante hanc vocem καὶ inſerit. Optime quadrant metra. Hic verſus, ut antiſtrophicus 657. jambicus eſt dimeter hypercatal.

χρόνον | πελάγι | ον ἴδοι | ες οὖ | δὲν
πρὶν ταὶν | δε πρὸς | πόλιν ἀ | νύσει | ε.

Longe ineptior eſt Pariſini editoris conjectura, qui non intelligit cur πελάγιον Herculem eſſe dicat Chorus, quem ſciat aut in Lydia apud Omphalam, aut in Eubœa ad Œchaliam moratum fuiſſe. Verum id modo reſcivit Chorus, & nunc de tempore loquitur, quo nihil de fatis Herculis compertum habuit, quem tamdiu peregre agentem timere poterat, ne in Aſiam profectus pelago jactaretur. Haud minus ridicula eſt præcedentis verſus emendatio propoſita a Sam. Petito ad Leges Atticas p. 97.

652. παίσκλαυσίες. Perperam vulgo παίσκλαυλες. Vide ad Antig. 847.

663. περαιτέρω. gl. πέρα τοῦ δέοντος.

673. ἀνίλπιστον μαθεῖν. In B. T. παθεῖν.

675. ἰυτέρου. Libri omnes perperam ἰυτέρῳ. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 361.

678. ψᾶ. a ψῶ ſignificante λιπαίνω, fit ψᾶμι, ἔψᾱν, & abjecto augmento ψᾶν, ψᾶς, ψᾶ. ut a κνᾶμι, κνᾶ. Homerus Iλ. Λ. 638. ἐπὶ δ' αἴγειον κνᾶ τυρόν. In hoc verbo duo ſunt obſervanda: primo formam eſſe poëticam, qua Tragici rariſſime in ſenariis utuntur; tum formam eſſe activam ſignificatione paſſiva, quod poëta ipſe v. 700. declarat:

ῥεῖ πᾶν ἄδηλον, καὶ κατίψηλαι χθονί.

682. ἐσωζόμην. gl. ἀντὶ τοῦ ἔσωσα. Id eſt, *memoria condita ſervavi.* Vide ad priorem Oedipum 318. Contra παρῆκα οὐδέν, *nihil me fugit.*

684. κἀμοί. Minus bene Aldus καί μοι.

686. σώζειν librorum omnium eſt lectio. Johnſonus edidit σώσειν, quod forte operarum errore irrepſit.

691. ἀλαμπὲς ἡλίου. Id eſt, ἄπωθεν τῆς λαμπηδόνος τοῦ ἡλίου. Forma loquendi haud abſimilis illius in Oed. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων.

692. Zonaras in lexico nondum edito, citatus a Valckenario ad Adoniazuſas Theocriti p. 335. Ζύγκτηρον, κυβωτός. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός. Σοφ. Κοίλῳ ζυγάστρῳ. παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας.

704. Βακχίας. Sic in T. & in membr. etiam a ſecunda manu. Male vulgo *Βακχείας*.

710. *ἔθιλγε μ' —* Aldus & membr. omiſſo pronomine, *ἔθιλγεν. ὦν.*

715. Aldus & membr. perperam *χ' ὥσπερ ἂν θίγῃ.*

719. *δόξῃ γεῶν ἐμῇ.* Sic emendate ſcriptum in T. Perperam in aliis libris *δόξει γεῦν ἐμοί.*

720. *ταὐτῇ ξὺν ὁρμῇ.* Aldus & membr. *ταύτῃ σὺν ἐργῇ.* In duobus aliis *ταύτῃ σὺν ὁρμῇ.* Scriptum oportuit *ταὐτῇ*, id eſt, *τῇ αὐτῇ.* Inepta eſt ſcholiaſtæ explicatio.

731. *τὸν πλείω λόγον.* Hujus lectionis meminit ſcholiaſtes, quæ procul dubio ſincera eſt. Minus probabilis eſt altera, quam exhibent noſtra exemplaria, quamque tuetur Heathius, *τὸν πλείω χρόνον.*

736. *μητέρ', ἢ —* Sic Aldus & veteres codd. Perperam Triclinius *μητέρα σ', ἢ —* Inutilis eſt prononominis repetitio, ſive initio ſermonis Hylli in *ἐκ τριῶν σ' ἦν*, illud *σ'* pro *σοὶ* accipiatur, ſive pro *σέ*. Mihi poſterius verius videtur: *ὡς ἂν ἐκ τριῶν ἦν εἰλόμην, σὲ ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ —*

747. *καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων.* Sic optime in B. Abſurda eſt aliorum librorum lectio *καὶ κατά —* Similiter Nuntius apud Æſchyl. in Perſis 264.

καὶ μὴν παρών γε, καὶ λέγοντ' ἄλλων κλύων,
Πέρσαι, θράσαιμ' ἂν, εἰ' ἐπορσύνθη κακά.

751. *ἀκροθίνια.* Heſych. *σκῦλα, λαφύρων ἀπαρχαί.*

756. *πολυθύτους.* Mendoſe in membr. *πολυθίτους.*

767. *ἀνῆκε.* Sic in membr. a prima manu, & in T. ex correctione. gl. *ἀνήρχετο.* Mendoſe in impreſſis *ἀνίει.*

770. *ἀδαγμός.* Vide Lexicon & Pierſonum ad Mœridem p. 41. Noſtris in exemplaribus ſcriptum *ὀδαγμός.* — *φοίνιος.* Sic lego. Minus bene in libris *φοινίας.*

774. *ἐνίσχει.* Sic Aldus & membr. In B. *ἐνίσχεις.* Triclinius *ἐνίσχει.*

778. *πλευμόνων.* Sic Ald. & membr. In aliis *πνευμόνων.* Vide ſupra ad 567.

781. Hunc & ſequentem verſum Aldus edidit, ut in codd. ſcripti ſunt, & in Athenæi epitome Libri II. pag. 66.

κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκρείνει μέσου
κρατὸς διασπαρέντος, αἵματός θ' ὁμοῦ.

Abſurda hæc eſſe quis non videt, niſi ſit ipſe ineptiſſimo ineptior? Vitium oſtendit quidem Heathius, ſed male ei ceſſit emendandi conatus. *κόμης διασπαρέντος* purus putus eſt ſolœciſmus. Vide quæ notavimus ad Antig. 986. Scripſerat procul dubio Sophocles, ut edidimus:

κρατὸς δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου,

διασπαρέντος αἵματος, κόμης θ' ὁμοῦ.

Cerebrum cur λευκὸν μυελὸν κρατὸς appellarit Tragicus, docet Athenæus: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἀθηναῖος οὐδ' ὀνομάζειν τινὰ τῶν παλαιῶν φησὶν ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ. καὶ Σοφοκλέα γοῦν ἐν Τραχινίαις ποιήσαντα τὸν Ηρακλέα ῥιπτοῦντα τὸν Λίχαν εἰς θάλασσαν, οὐκ ὀνομάσαι ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ, ἀλλὰ ΛΕΥΚΟΝ ΜΥΕΛΟΝ, ἐκκλίναντα τὸ μὴ ὀνομαζόμενον.

783. ἀντυφήμησιν. Vide Heſychii interpretes ad gl. ἀντυφημήσει. Perperam in Tragici exemplaribus ſcriptum ἀντυφώνησιν, ἄντυ φωνῆς ἐν, ἀντιφώνησιν.

791. ἐνδατεῖσθαι proprie ſignifiat *dividere*, ut Oed. T. 205. atque hoc verbo ſic uſus eſt Euripides Herc. Fur. 217.

λόγους ἀντιδιδοὺς ἐνδατούμενος.

Convicia dividens, id eſt, *conviciis inceſſens*. Hinc ἐνδατεῖσθαί τι vel τινὰ, pro σφόδρα λοιδορεῖν. Simplex δατεῖσθαι frequentat Homerus. Ut Græci ἐνδατεῖσθαι, ſic Latini *differre*. Plautus Pſeudolo. *Jam ego te differam dictis meis.* & Aulul. *Te jam pipulo hic differam ante ædis.*

809. εἰ θέμις γ', ἐπεύχομαι· θέμις δ' — Sic omnino ſcriptum oportuit; non, ut vulgo, εἰ θέμις δ' — θέμις δ' — Aldus & vetera exemplaria habent προὔβαλες, cujus vice Triclinius inepte dedit προὔλαβες.

823. παλαιφάτου. gl. τῆς πάλαι λεχθείσης.

829. ἐπίπονόν γ' ἔχοι. Inſerta ob metrum particula a libris abeſt.

831. φονίᾳ νιφάδι. Sic ſcribendum in tertio caſu. gl. in membr. τῷ αἵματι, nec poſt χρίει ulla diſtinctio eſt in codd. Perperam impreſſi has voces exhibent in recto caſu.

839. Νέσσου φόνιε δολόμυθα κέντρ' — Verſus eſt dimeter jambicus. Perperam Aldus & codd. omnes Νέσσου θ' ὕπο, φόνιε — ſenſu & metro itidem conturbato. Male etiam in libris μιλαίχαιτα τ' —

841. ἄοχνον. gl. ὀξεῖαν, ταχεῖαν.

844. τὰ μὲν οὔ τι προσίβαλ' ἀπ' ἀλλοθρόου γνώμας μολόντ' — Sic legendum eſſe & metri & ſententiæ ratio oſtendit. Quia τὰ μὲν initio phraſeos poſitum, credidit librarius huic referri debere partitivum vel adverſativum τὰ δὲ, qui error vulgatæ lectioni originem dedit, προσίβαλε, τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόου. Eadem imperitia variam lectionem peperit v. 7. ναίουσα δ' ἐν Πλευρῶνι, quomodo librarius eximie emendaſſe ſibi viſus eſt, quia μὲν in proximo verſu præceſſerat. At hæc particula ſæpiſſime initio ſententiæ adhibetur, altera non ſubſequente.

846. ὀλοά. gl. ἡ δυσλυχής. ἢ ὀλίθρια σβέσει καὶ δεινά.

847. χλωρὰν δακρύων ἄχναν. Euſtathius ad Il. Δ. p. 492. Ισέον δὲ ὅτι ἄχνη Ομήρου εἰπόντος τὸ λεπτόταλον τοῦ κύματος, ὅπερ ἐν ταῖς ἔξω προσρήξεσιν

ἀπαφρίζεται, Σοφοκλῆς ἄλλως τὴν λέξιν ἐκλαβόμενος, ἄχνην τὴν δρόσον ἔφη ἐν τῷ, (Oed. Col. 681.) θάλλει δ' ὑμνίας ὑπ' ἄχνης ὁ καλλίβοτρυς νάρκισσος. οὐδ' αὐτὸς ἀπροσφυῶς γράψας, διὰ τὸ μηδὲ τὰς τοῦ ὑετοῦ σταγόνας συνεχεῖς εἶναι, ἀλλὰ διεχεῖς· ὅθεν καὶ ἡ ἄχνη ὠνόμασται, αἴχμη τις οὖσα, καὶ κατὰ κρᾶσιν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἄχνη. Εὐριπίδης δὲ καὶ αὐτὸς μιμησάμενος τὸ, ἁλὸς ἄχνη, οἰνωπὸν ἄχνην λέγει (Or. 115.) τὴν ἐν λειβηῖς καταχεομένην τῆς γῆς. Idem ad Ia. B. p. 217. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ καὶ κυρίως θάλλουσα, καὶ ἁπαλά εἰσι, διὰ τοῦτο καὶ τέρεν δάκρυόν που λέγεται τὸ ἁπαλόν. ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησί. (Med. 921.) Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις, χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη. Hinc intelligere eſt, quam prava ſit Heathii explicatio ἄχναν pro *lanugine*, & per ſynecdochen pro genis accipientis.

855. Ἡρακλέα ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι. In veteribus codd. ſcriptum Ἡρακλέα ἀπέμολε. Aldus edidit Ἡρακλέους ἀπέμολε. Triclinius, Ἡρακλέ' ἐπέμολε πάθος, ὥστ' οἰκτίσαι. Inde verum eſt ἐπέμολε, cujus tamen prima eliditur poſt α longum præcedentis vocis: verſus eſt dimeter anapæſticus.

860. ἀμφίπολος. gl. ἡ περὶ ταῦτα σπεφομένη, καὶ ταῦτα οἰκονομοῦσα.

861. ἄναυδος. gl. ἄηχον σιωπῶσα.

883. τάνδ' αἰχμὰ — Perperam Aldus αἰχμὰν, indiſtinctis etiam perſonis. Nempe hunc verſum cum tribus ſequentibus Choro continuat.

894. ἀ νέοτος. Sic legendum. Perperam vulgo ἀνέοτος.

897. ἔλυσσες. Sic Aldus & veteres codices, recte. Triclinius ἔλυσας.

898. τις χεὶρ γυναικεία. Sic Aldus & veteres codd. In Triclinianis vocula τις omiſſa, metro ruente. Quod quædam editiones præferunt, χεὶρ ἡ γυναικεία, ab inepto interpolatore ſuppoſitum fuit.

902. ἀντῴη. Perperam Aldus & membr. ἀντοίη.

909. φίλων οἰκετῶν δίμας. Periphraſis pro φίλους οἰκέτας. Sic Euripid. Or. 107.

τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πίμπεις δίμας;

Periphraſi itidem ſervit nomen ὄμμα. Supra 527. ὄμμα νύμφας, pro νύμφη. Aj. 140. ὄμμα πελείας, pro πέλεια.

910. αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀναπαλουμένη. Sic codd. omnes. Aldus mendoſiſſime αὐτὴ πρὸς αὑτῆς δαίμονα καλουμένη.

912. Hos Sophoclis verſus æmulatus eſt Virgilius in Didonis morte Æn. IV.

Interiora domus inrumpit limina, & altos
conſcendit furibunda rogos . . .
hic, poſtquam Iliacas veſtis notumque cubile

conſpexit, paullum lacrimis & mente morata,
incubuitque toro, dixitque noviſſima verba:
Dulces exuviæ, dum fata, deusque ſinebat,
adcipite hanc animam, meque his exſolvite curis.

Vide P. Victorii Var. Lect. V. 14.

920. νυμφείᾳ. gl. παστῇ, θαλάμῳ.

922. εὐνήτριαν. Sic codd. Male Aldus εὐνήστριαν.

941. ἐκ δυεῖν. Sic in B. ut Oed. T. 1280. In aliis δυοῖν. Vide quæ notavimus ad Æſchyli Prom. 784. S. Th. 923.

944. ἢ καὶ πλέους τις. Sic Aldus & Turnebus. Perperam H. Stephanus dedit πλείους metro corrupto, quomodo ſcriptum quidem fuit in membranis primo, ſed eadem manus poſtmodo emendavit πλέους. In B. peſſime ἢ καὶ πλείστας τις.

947. Inconcinne Aldus & membr. πότερ' ἂν πότερα ἐπιστένω.

960. χωρεῖν πρὸς δόμων. Sic bene legit Heathius. Vulgo πρὸ δόμων, ut eſt in membr. At duo alii noſtram lectionem firmant. In B. πρὸς δόμων: in T. πρὸς δῶμα.

963. In fine hujus verſus Aldus & veteres codd. addunt vocem ξένοι, ſententia & metro reclamante.

966. προσκηδομένα. Sic membr. & Aldus. In duobus aliis προσκηδομέναν.

969. Metrum hujus verſus cum ſtrophico non congruit. Heathius haud male legit τί δὴ χρὴ —

978. Perperam Aldus & codd. σὺ μὴ ξυγτίρης — κἀκκινήσῃς, κἀνατῖνήσῃς. Quæ primo quidem ſolœca ſunt, ſiquidem particulæ σὺ μὴ cum aor. 1. ſubjunctivo numquam conſtruuntur. Vide ad Oed. T. 328. 1075. Oed. Col. 408. 849. 1024. & quæ notavimus ad Comici Lyſiſtr. 704. Præterea μὴ ξυγτίρῃς metrum jugulat.

982. ἰαμέμονε. Sic codd. omnes recte. Quod erudito Britanno apud Heathium, neſcio qua gratia, reponi placet, ἰκμέμονε, ne græcum quidem eſſe credo. Multis hujus viri conjecturis chartas ſuas oneravit Heathius, quas melius ſuppreſſiſſet, qualis eſt v. 964. ἰξόμιλος pro ἰξόμιλος, quod gloſſæ noſtræ recte exponunt ἀπήθης, eodem ſenſu, quem huic voci tribuit Henr. Stephanus in Theſauro.

986. εἴ μοι μοι. Sic legendum ad metri rationem. In libris εἴ μοι ἐγώ.

990. καὶ βλεφάρων ὕπνον. Sic bene Heathius ex anapæſtici metri lege. Vulgo βλεφάρων θ' ὕπνον.

992. σλέξαιμι. Sic lego cum Valckenario ad Hippolyt. 874. Male in libris σλίψαιμι.

995. θυσιῶν. Perperam in libris θυμάτων, reclamante metro; & ſeq. verſu contra linguæ indolem ἡνύσω pro ἤνυσας.

1005. Pro uno hoc verſu Aldus & veteres codices tres exhibent ſic diſtinctos:

ἔ. ἔ. ἐᾶτέ μ' ἐᾶτέ με
δύσμορον εὐνάσαι.
ἐᾶτέ με δύσλαον εὐνάσαι.

Tertium T. non adgnoſcit, merito omiſſum, quum ſit manifeſto ſpurius, & e ſuperioris gloſſemate ortus. Noſter autem verſus dimeter eſt anapæſticus. In ἐᾶτε quod priore loco poſitum eſt, fit ſynizeſis vocalium εα.

1009. τοῦτό τοι. Sic etiam membran. pro varia lectione: at in textu τοτέλεί.

1010. πόθεν ἔστ' — *ubinam eſtis?* Adverbia in θεν apud poëtas ſæpe habitum in loco ſignificant. Apollonius Argon. II. 914. κεῖθεν ἐπ' ἀſχιάλου θάνεν ἀελλῆς. pro κεῖθι.

1014. οὐκ ἐπιτρέψει. Sic legendum. Perperam Aldus & membr. ἀποτρέψει. B. ἀνατρέψει. T. ἀντρέψει.

1020. ἔμπλειν. Sic Aldus & membr. gl. ὀξύτερον, ὡς νέου ὄντος. In B. T. ἔμπλεων, & in hoc Triclinii obſervatio, συνίζησις.

1021. οὔτε θύραθεν ἔστι μοι. Sic optime ſcriptum in B. In membr. ut apud Aldum, οὔτε θύρας' ἔνεστί μοι. In T. οὔτε θύραζε ἔστι μοι.

1054. πλεύμονος. Male Aldus & membr. πλεύμονας. In aliis πνεύμονος.

1055. ξυνοικοῦν. Sic præter Aldum codd. omnes. Neſcio unde Turnebus ξυνοικῶν hauſerit, quod ſolœcum eſt.

1056. πέπωκεν. Mendoſe Aldus & membr. πέπλωκεν.

1065. πρεσβεύειν pro τιμᾶν uſurpat Euripides Hippolyti initio:

τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη.

Alceſt. 289. Rheſo 944.

1074. ἐσπόμην. Schol ad Aj. 318. εἱπόμην.

1085. Senariis interjiciuntur duo verſiculi metri dactylici, ut qui paulo ante præceſſit. Turnebus poſt Triclinium eos in unum hexametrum contulit, quod perinde eſt: hunc Valckenarius ex conjectura minus probabili ad ſenarii formam revocat:

ὦ νὺξ, ἄϊδι δίξαι με, Διὸς ἀκτὶς πίσυν.

Vide deſideratiſſimum virum ad Hippol. 1378.

1097. ὑπείροχον. Perperam libri omnes ὑπείροχον. In B. T. βίᾳ.

1099. δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα. Heſiodum hic ſequitur, qui Cerberum ex Echidna & Typhone natum perhibet. At in Oed. Col. 1574. alios ei parentes tribuit.

1101. ἰγυιαλγῆ. Vide ad Antig. 1005. Sic Hercules apud Euripidem in cognomine Dramate 1356.

ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἰγυιαλγῆ.

1109. χειρώσεμαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι — Sic bene distinctum in T. Maximam partem hujus ῥήσεως; Cicero convertit in Tusculana II. Romanorum disertissimi versus neminem pigebit hic legere:

O multa dictu gravia, perpessu aspera,
quæ corpore exanclata atque animo pertuli!
nec mihi Junonis terror inplacabilis,
nec tantum invexit tristis Eurystheus mali,
quantum una vecors Œnei partu edita.
hæc me inretivit veste furiali inscium,
quæ latere inhærens morsu lacerat viscera,
urgensque graviter pulmonum haurit spiritus:
jam decolorem sanguinem omnem exsorbuit.
sic corpus clade horribili absumtum extabuit;
ipse inligatus peste interimor textili.
hos non hostilis dextra, non terra edita
moles gigantum, non biformato impetu
Centaurus, ictus corpori inflixit meo:
non Graia vis, non barbara ulla inmanitas,
non sæva terris gens relegata ultimis,
quas peragrans, undique omnem hic feritatem expuli:
sed feminea vir, feminea interimor manu.
o nate, vere hoc nomen usurpa patri,
ne me occidentem matris superet caritas.
huc adripe ad me manibus abstractam piis.
jam cernam, meue an illam potiorem putes.
perge, aude, nate; inlacrima patris pestibus:
miserere. gentes nostras flebunt miserias.
heu virginalem me ore ploratum edere,
quem vidit nemo ulli ingemiscentem malo!
sed feminata virtus adflicta occidit.
accede nate, adsiste, miserandum adspice
evisceratum corpus laceratum patris.
videte cuncti: tuque cœlestum sator
jace, obsecro, in me vim coruscam fulminis.
nunc, nunc dolorum anxiferi torquent vertices:
nunc serpit ardor. o ante victrices manus,

o pectora, o terga, o lacertorum tori!
vestrone pressu quondam Nemeæus leo
frendens efflavit graviter extremum halitum?
hæc dextra Lernam, tetra mactata excetra,
placavit: hæc bicorporem adflixit manum:
Erymanthiam hæc vastificam abjecit beluam:
hæc e Tartarea tenebrica abstractum plaga
tricipitem eduxit Hydra generatum canem:
hæc interemit tortu multiplicabili
draconem, auriferam obtutu observantem arborem.
multa alia victrix nostra lustravit manus,
nec quisquam e nostris spolia cepit laudibus.

1117. *μὴ τοιοῦτον.* Perperam vulgo *τοσοῦτον.* Hic versus in membr. librarii incuria omissus est.

1134. *σἰραφείη.* Mendose Aldus & membr. *σἰραφοίη.*

1136. *μωμένη.* Sic libri omnes. gl. *ζητοῦσα.* unde orta suspicio scripsisse poëtam *μωμένη.* Hesych. *μώμεθα, ζητοῦμεν.* Æschyli schol. ad Choëph. 43. *μωμένα* exponit *ζητοῦσα.* Vide Oed. Col. 836. At non minus bona est vulgata lectio.

1156. *πράσσειν.* Perperam in omnibus libris *πράξειν.*

1157. *σὺ γοῦν.* Sic scriptum oportuit. Male in libris *σὺ δ' οὖν.* — *ἵνα* φανεῖς, *ubi ostendes.* Perperam in libris *φανῇς*, unde interpres *ἵνα* pro *ut* finali accepit.

1160. *θανεῖν ἄπο* pro *ἀποθανεῖν.* Male in libris *θανεῖν ὕπο.*

1161. *πέλοι.* Sic in B. Solœce in aliis *πέλει.*

1175. *τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον.* Sic B. T. Vulgo *ξύμμαχον* minus bene, præcedente vocali brevi.

1201. *μενῶ σ' ἐγώ.* Id est, *μενῶ σε*, non *σοί.* Sic infra 1240. *θεῶν ἀρχὰ μενεῖ σ' ἀπωσθήσαντα.*

1203. *τίν' εἶπας.* Sic Aldus & membr. In aliis *τί μ' εἶπας.* Æque bonum esset *τί εἶπας*, ut Philoctet. 917. *οἵ μοι, τί εἶπας;*

1214. *μὴ ποτιψαύων χερεῖν.* Sic Aldus & veteres codd. Bonam lectionem Triclinii imperita audacia corrupit, *μή ποτε ψαύω.*

1221. *σ' ἐπιτκήσω.* Id est, *ἐπισκήσω σοι.* Nam hoc verbum cum tertio casu semper construitur. Falsum est proinde quod Bentleius in Menandreis statuit p. 81. voculam *σοὶ* numquam in syllaba brevi elidi.

1235. *ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσεῖ, nisi qui scelerum pœnis agitatur, nisi quem scelera suscitant. ἀλάστορες* sunt Erinnyes, sive qui alii dæmones scelerum

scelerum vindices. Euripidis schol. ad Phœn. 1597. Ἀλάστωρ. ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων, καὶ τιμωρός.

1238. ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν. Sic Aldus & tres codd. Turnebus edidit οὐ νεμεῖ γ' ἐμοί.

1243. ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω. Sic Aldus & veteres codd. recte. Triclinius stolide interpolavit ἐς πολλά γ' ἐπαπορεῖν ἔχω. Ineptum est Heathii commentum reponentis τἀπορεῖν, tamquam si articulus τὸ cum α sequentis vocis millies non coalescceret; ut Oed. T. 111. τἀμελούμενον. 356. τἀληθές. Ant. 275. τἀγαθόν. 1059. τἀδικεῖν, pro τὸ ἀδικεῖν, ut hic τἀπορεῖν pro τὸ ἀπορεῖν. Exempla passim obvia. Vide quæ notavimus ad Comici Nubes 995. & ad Vespas 841. Sæpissime οα in α coalescunt. numquam vero in ου. Corrigenda Hesychii glossa ad quam silent interpretes, τοὔρθρον, τὸ ἄρθρον. Scribendum τοὐρθὸν, τὸ ἄρθρον, id est τὸ αἰδοῖον. Respexit ad Euripidis Silenum temulentiam facete laudantem in Cyclope v. 168.

ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε, μαίνεται.
ἵν' ἐστὶ τουτὶ τοὐρθὸν ἐξανίσταναι,
μισθοῦ τε δρᾶγμὸς, καὶ πυρὶ σκευασμένου
ψαῦσαι χειρῶν λειμῶνος, ὀρχησμός θ' ἅμα,
κακῶν τε λῆσις.

1275. His verbis Chori ductor virgines, quibus constat Chorus, adloquitur. Persona in membr. præfixa Χορὸς ἢ Υλλος, ut in Aldina editione: in aliis solummodo Χορός. Legendum autem cum scholiaste ἐξ' οἴκων. Perperam in nostris exemplaribus ἀπ' οἴκων.

1277. καινοπαθῆ. Varia lectio in codd. adposita καινοπαγῆ, cum glossa νεοκατασκευάσλα. Ut hunc versum exhibui, sic scriptus est in T. In aliis libris syllaba defectus est. Heathius non male τάδε inserit:

πολλὰ δὲ πήματα τάδε καινοπαθῆ·
κοὐδὲν τούτων, ὅ τι μὴ Ζεύς.

FINIS NOTARUM IN TRACHINIAS.

NOTÆ IN AJACEM.

IN ARGUMENTO memoratur Sophoclis tragœdia *Memnon*, cujus nuspiam alibi, quod equidem sciam, occurrit mentio. In codice Regio E. non ΜΕΜΝΩΝ scriptum, sed ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, librarii prolubio aut errore.

L. 6. διαχρήσασθαι. Codd. quidam διαχειρίζεσθαι.

L. 14. ἐπὶ τῷ μαθήσεσθαι. Sic codd. plerique & melioris notæ. Aldus ἐπὶ τὸ —

V. 9. ἔνδον γὰρ ὢνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ, quod absque articulo indefinitum est, & hominem quemvis significat. At ὁ ἀνὴρ est vir ille de quo sermo est, definite. Hujus nominis Homerus aliique poetæ primam producunt pro metri necessitate, quod Atticis poëtis præterquam in melicis non licuit. Vide ad Œd. Col. 1486.

15. κἀν ἄπτεροι ἦτ. Minervæ e machina loquentis, & spectatoribus conspicuæ, vocem audiebat Ulysses, at ipse eam censebatur non videre, juxta veterum opinionem, Deos quidem sæpe cum hominibus colloqui, sed perquam raro se iis in conspectum dare; juxta illud Homericum:

σὺ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς.

Inde est quod apud Euripidem Hippolytus Dianæ ait:

σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγους σ' ἀμείβομαι,
κλύων μὲν αὐδήν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.

17. κώδωνος Τυρσηνικῆς. Eurip. Heracl. 833.

ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ
σάλπιγγι.

27. αὐτοῖς. gl. σύν. Sollemnis hujus præpositionis ellipsis. Vide Indicem nostrum in Aristophanem.

28. αἰτίαν νέμει. Sic Aldus & veteres codd. Glossa εἰς αὐτὸν τρέπει, quod verbum in quibusdam codd. textum invasit. Vide Valckenarium ad Hippol. 1321.

29. κἀμοί. Minus bene vulgo καί μοι.

30. πεδία. gl. κατά. Codd. quidam recentiores habent πεδίῳ, quod rursus e glossemate ortum ἐν πεδίῳ. Vide quæ notavimus ad Eur. Bacchas 303.

πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα.

40. ὧδ' ἦξεν χέρα. Sic libri omnes, ut equidem opinor, recte. Primario harum literarum viro legendum videtur χερί, quod per se quidem bonum esset, nec tamen vitii suspectum esse debet χέρα. Verba sunt plurima, quibus pedestris sermo non aliam quam neutralem significandi

poteſtatem tribuit, poëticus vero tamquam tranſitivis utitur. Exempla aliquot excitavi ad Apollonii Argon. III. 225. quibus adde ἐξαναζίστει in Æſchyli Prom. 370. ἐπέζισεν in Eurip. Cyclope 391. Sic in Epigrammate:

ᾧ καλὸν ἀδρεκόμης ἄνθες ἔλαμψεν Ερως.

& in alio:

ἔλκει τῆδ' ὁ βίαιος Ερως. Φλέγα δ' οἵα προφαίνων,
παιδὸς ἀπαστράπτει καλὸς ἱραστὸν ἰδεῖν.

Verba ſunt neutra λάμπειν & ἀπαστράπτειν, quæ tamen in his exemplis tranſitive uſurpantur. Neutrum βλαστάνω proſæ etiam ſcriptores activa ſignificatione adhibent.

60. ἔρκη, *retia*. Vide Muſgravium ad Eurip. Medeam 991.

75. μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς. gl. ἀφανίσεις ἀπὸ σαυτοῦ δηλονότι. Perperam. δειλίαν αἴρειν ſignificat *ſumere*, *concipere timiditatem*, ut infra 129. ὄγκον αἴρειν, *faſtum concipere*. Male autem in hoc verſu libri quidam ſcripti & Aldus præferunt ἄρῃς, quod & ſolœcum eſt, & in metri legem incurrit. οὐ μὴ cum aor. 1. ſubjunctivo conſtrui non patitur linguæ indoles, & in aoriſtis verbi αἴρω longum eſt α, quod in futuro corripitur.

77. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν - - - Minervæ ſermonem abrumpit Ulyſſes metu concitus; dictura illa erat: *Nonne & antea hic vir erat tam pollens animo & viribus, quam nunc, quem non formidabas tamen?* Perſonarum diſtinctionem temere mutat Heathius, iſta Ulyſſi tribuens, & iis ſequentem verſum continuans perquam inficete.

80. ἐν δόμοις. Sic Aldus & potiores codd. εἰς δόμους a Triclinio invectum, haud inelegans eſt, ſed caret auctoritate.

82. οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. gl. οὐκ ἂν ἀπέφυγον φόβῳ ἰδεῖν. Hinc orta prava lectio, quæ libros quoſdam recentiores inſedit, ἐξέστην ἰδεῖν, Triclinio recepta.

87. σίγα νυν. Ad metri rationem parum adtentus fuit Johnſonus, qui poſtremam voculam accentu notavit, quamquam in Turnebi & Stephani editionibus, ne de antiquioribus loquar, ſine accentu eam videre poterat. Euſtathius p. 1312. ἐν δὲ τῷ Δεῦρό νυν, συνίσταται ἀσυνήθως τὸ υ. καὶ ἴσως οὐδὲ περισπᾶν χρὴ τὴν λέξιν, ἀλλ' ἀφιέναι κενὴν κεῖσθαι τόνου. μή ποτε δὲ οὐδὲ χρονικόν ἐστιν ἐπίρρημά ἐστιν, ἀλλὰ σύνδεσμός τις παραπληρωματικὸς, ὁποῖος ὅ νυ — τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ἰάμβῳ τὸ

σίγα νυν ἐσλὼς, καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.

κἀκεῖ γὰρ τὸ νυν, ὅ τι ἂν καὶ σημαίνει, συλλέλεκται, ὁμοίως καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ (Hec. 986.)

σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον.

Thomas Mag. χρῶνται δὲ οἱ τραγικοί τε καὶ κωμικοὶ καὶ ἑτέρῳ νυν, λαμ-

ἔχνεμένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δὴ, ἔχοντι δὲ ἔμφασίν τινα χρόνου, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴαντι· Σίγα νυν — Gloſſæ in codd. νυν. δή. ἀργόν.

88. *μένοιμ' ἄν*, *manebo*. Præſens optativi cum particula ἄν, tragicis adhibetur ſæpiſſime vice futuri, ut Œd. T. 95. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα. Œd. Col. 507. χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'. 580. χρόνῳ μάθοις ἄν. Ant. 1109. ὧδ' ὡς ἔχω σλείχοιμ' ἄν.

89. ὦ οὗτος, Αἴας. Sic ſcriptum in E. ut apud Gregorium in libello de Dialecto Attica §. LIII. Euſtathius p. 1469. εὐθείας δὲ ἀντὶ κλητικῶν κατακέχρηνται οἱ Ἀθηναῖοι, ὦ Αἴας λέγοντες, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἶαν, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται, καὶ ὁ παῖς καὶ ὁ Ξανθίας παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀντὶ τοῦ ὦ παῖ καὶ ὦ Ξανθία. Vide quæ notavimus ad Comici Plutum 1099.

98. Αἴανθ' εἷδ' — ſcribere potuit ὦδ', ut v. 449. vel Αἶαντ', εἷδ', ἀτιμάσουσ' — Mediæ ſententiæ ſic inſertum εἶδα frequenter occurrit, ut infra 560. 938.

99. *τεθνᾶσιν ἄνδρες*. Sic in libris ſcriptum, frequentiſſima menda, quam in minore editione ſuſtulimus. Articulus, ubi de certis & definitis perſonis agitur, abeſſe non poteſt: ſcriptum oportuit ὦνδρες, id eſt ὦ ἄνδρες.

100. *ἀφαιμείσθων* pro *ἀφαιμείσθωσαν*, Atticorum more, qui tertia duali in imperativo formæ paſſivæ utuntur pro tertia plurali. Vide notata ad Comici Nubes 439.

114. *τίφυς ἥδε*. Sic Aldus & codd. omnes præter T. in quo ὧδε.

119. *ἢ προνούσιέρος*. Sic quinque codd. inter quos T. In aliis, ut in impreſſis, minus bene ἤν.

122. ἔμπας e Scholiaſte dedi, ut infra 1338. Hic librariis placuit ἴμπης. Æſchylus Prom. 48.

ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφελεῖ λαχεῖν.

127. *ὑπέρκοπον* recte monet Heathius non eſſe pro *ὑπέρκαμπτον*, ſed derivari ab *ὑπερκόπλω*. Æſchylus Choëph. 134.

οἱ δ' ὑπερκόπως
ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα.

Scholiaſtes exponit *ὑπερφάνως*.

150. *μακρῷ σὺ πλούτου βάθει*. gl. *περιουσίᾳ καὶ μεγέθει*. codd. aliquot habent *βάρει*: verum nullus eſt qui noſtram lectionem vel in textu, vel in margine non exhibeat: eam adgnoſcit Stobæus in Floril. Grotii p. 115. Magiſtros, qui ſinceram lectionem mutarunt, fefellit opinio præcedenti verbo *βρίθει* melius convenire *ponderis* notionem. In Euripidis Androm. 196. ubi vulgo legitur *πόλεώς τε μεγέθει*, ſcriptum oportuit *πλούτου τε μεγέθει*.

131. ὡς ἡμίρα — Sosiphanes apud Stobæum, Floril. Grotii p. 111.

ὦ δυσλυχεῖς μὲν πολλὰ, πανῦρα δ' ἔλωσι
βροτοὶ, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις,
ἃς ἴν τ' ἔδωκε φίσγος, ἴν τ' ἀφείλετο;

136. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' — Non subauditur εἰς, ut Scholiastæ visum. χαίρω cum accusativo construitur ellipsi participii ὁρῶν. Eurip. Rhesо 391.

χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον
πύργοισιν ἐχθρῶν.

Vide quæ notavimus ad Comici Equites 783. Glossatoris expositionem χαίρω ἐπὶ σὲ εὖ πράσσοντα, non admittit linguæ indoles.

143. τὸν ἱππομανῆ. Qualiscumque demum huic nomini significatio tribuatur, certum est saltem illud cum λειμῶνα, non cum σὲ, jungendum. ἱππομανὴς λειμὼν est pratum *quo equi delectantur*, vel *quod equis abundat*, vel pratum *gramine luxurians*. Vide Toupii Emendationes in Suidam T. II. p. 38.

151. εὔπιστα. Sic bene cod. meus & D. Gl. εὐκόλως πειθόμενα, *quæ facile persuadentur, creduntur*. Aldus εὔπειστα.

157. τὸν ἔχοντα. gl. εὖ. ἤγουν τὸν ὑπερέχοντα. Alias οἱ ἔχοντες appellantur *divites*. Vide Kusterum ad Comici Plutum 596. Apud Æschylum Suppl. 498. contraria sententia est, alio respectu vera etiam:

τοῖς πλοῦσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.

161. ὑπὸ μικροτίμων. Sic Aldus & D. Gl. ἤγουν μικρῶν. Inde orta prava lectio, quam Triclinius invexit. Ceteri codd. mendose ὑπὸ σμικροτίμων, in quo pes bacchius est vice anapæsti.

169. μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες. Hic locus vulgo prava interpunctione laborat, turbato tam sensu quam metro ob omissionem in hoc versu adversativæ particulæ δὲ, quam Davesius certissima emendatione restituit, Miscell. crit. p. 224. Quæ alii de hoc loco commenti sunt, futilia sunt. Nec in sententia, nec in verbis, quidquam est, quod vel tironi remoram objicere possit. In ὑποδείσαντες subauditur ὡς, cujus particulæ ellipsi nihil frequentius. Apollonius Argon. I. 1049.

οἱ δ' ἄλλοι ἑῖξαντες ὑπείρεσιαν, ἠΰτε κίρκους
ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.

179. ἢ χαλκοθώραξ ἤντιν' Ἐνυάλιος. Sic optime Johnsonus. χαλκοθώραξ Ἐνυάλιος est *Mars*. Inepte Scholiasta duos diversos deos his vocibus significari putat, prava scilicet deceptus scriptura ἤ τιν, pro ἤντιν'. Enyalius quidem a Marte distingui potest, sed tum Mars proprio nomine, non epitheto communi designatur: ut apud Aristophanem in Pace 457.

Ἀρεῖ δέ — Μὴ, μή — Μηδ' Ἐνυαλίῳ γε; — Μή.

Ajacem Deorum ira ad abſurdum facinus incitatum fuiſſe Chorus ſuſpicatur, ut apud Euripidem in Hippolyto v. 141. Troezeniæ mulieres Phædræ morbum a Diis immiſſum fuiſſe opinantur. Conſer locum, qui hujus noſtri ſimillimus eſt.

190. ἢ τᾶς αὐτοῦ. Subauditur τις.

193. κακὰν φάτιν ἄρῃ. Sic Aldus & præſtantiores codices, ut etiam laudat Henr. Stephanus Theſauri T. I. col. 209. D. Triclinius maluit ἄρῃς.

195. σλιφίζῃ. In D. σλιφίζει, Attica forma, quam in futuris tantum paſſivis & mediis admiſimus. Vide ad priorem Œdipum 336.

197. ἀτάρβητα. Adpoſita in quibuſdam codd. varia lectio ἀτάρβητος, quæ orta e gloſſa videtur, ἀτρέμως, ἀφόβως. Neutrum eſt plurale pro adverbio.

198. ὁρμᾶται. Aldus & plerique codd. ὁρμᾶτ' ἐν —

210. Τελαύταλος. Sic recte membr. & E. Vulgo Τελαύταλος metre ruente.

211. δουριάλωτον. Sic ad metri rationem ſcriptum oportuit. Perperam in libris δοριάλωτον. Infra 894. δουρίληπτος.

212. ἀνίσχει. gl. τιμᾷ. Sic apud Euripidem in Hecuba 119.

τᾶς μαντιπόλου Βάκχας ἀνίσχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων.

& in forma media Alceſt. 311.

τούτους ἀνάσχου δισσοὺς ἐμῶν δόμων.

213. ὑπείποις. gl. εἴποις. Scilicet vacat hic præpoſitio, quæ vim ſuam exſerit in Comici Pluto 997, ὑπεισπούσας δ' ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξομι.

215. πάθος. Sic Aldus & præſtantiores codd. Triclinius, neſcio quo prolubio, βάρος invexit.

222. αἴθοπες. Sic membr. E. T. metro adſtipulante. Perperam Aldus αἴθωνες.

225. ὑποκλῃζομένων. Sic conjunctim ſcriptum in membr. & pleriſque aliis codd. In D. diviſim ὕπο κλῃζομένων. Præſtat prior ratio. Verba compoſita caſus adſciſcunt, quos regunt præpoſitiones, quicum compoſita ſunt. Æſchylus Prom. 66. σῶν ὑπερτλήνω πόνων. Euripid. Hippol. 261. ὡς κἀγὼ τῆσδ' ὑπερκλαύσω. Med. 105. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς. Hec. 208. λαμπτόμενόν τ' Αἰθὲρ γᾶς ὑποπεμπομένων σκότον. Comicus Theſm. 186. ἐὰν γάρ ὑπερακροκλίνῃ μου σαφῶς, σώσεις ἐμέ.

233. ᾧ μοι· κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν. Sic optime Aldus cum præſtantioribus codd. Abſonum eſt in Triclinii recenſione ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν. Quo magis ſolutis pedibus incedit verſus anapæſticus, eo concinnior eſt. Maxime

vero dipodiæ per cæſuram non miſcentur, niſi cum inſigni venuſtatis detrimento.

235. ὧν τὰ μὲν εἴσω — τὰ δὲ — Aldus & veteres codd. perperam ὧν τὴν μὲν ἔσω — τὰς δὲ —

245. τινὰ indefinitum hic tantumdem valet ac με, ut quum Mneſilochus apud Comicum in Theſmoph. 603. ait: ποῖ τις τρέψεται; id eſt ποῖ τρέψομαι. Eodem redit Scholiaſtæ & Euſtathii explicatio, cujus hæc verba ſunt ad Il. B. p. 237. Ὅτι δὲ τὸ τινὰ καὶ ὅλως τὸ τις ἔσλιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστίᾳ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἕκαστος, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Ὥρᾳ τιν' ἤδη ΚΡΑΤΑ καλύμμασι κρυψάμενον, καὶ ἑξῆς. δηλοῖ γὰρ ὡς καιρός ἐσλιν ἕκαστον τὸν Σαλαμινίων λαθέσθαι φυγεῖν. Idem ad Odyſſ. p. 1464. Ισ̃έον δὲ ὅτι τὸ τις πολλάκις οὐχ ἕνα δηλοῖ ἁπλῶς, ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ εἷς ἕκαστος. οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς, οἱ Σαλαμίνιοι, ὡς νῦν καιρός τινι ποδοῖν κλοπὰν αἴρεσθαι. ἤγουν ἄρτι καιρὸς ἡμῖν φυγεῖν λάθρᾳ. Ut apud Euſtathium, ſic in membr. aliiſque codd. quibuſdam & Aldina editione κρᾶτα legitur, non κάρα, quod tamen, ut metro magis congruum, præferri debet.

248. θοὸν εἰρεσίας ζυγόν. Euſtathius pag. 828. θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχὺς, ἀλλ' αἴτιος τοῦ ἐπιταχύνεσθαι νῆα κωπηλάταις. Sive hypallage eſt nominis adjectivi pro adverbio θοῶς, qualis obſervata fuit in Antig. 974.

254. ἄρᾳ. Sic membr. cum duobus aliis. Ceteri, ut Aldus, ἄρην.

257. ἄτερ σιδηρᾶς. Sententia eſt perſpicua: λήγει τῆς μανίας, ὡς νότος ἐξύς, id eſt ὀξέως λήγει, ὅστις ἦξεν ἄτερ λαμπρᾶς σιδηρᾶς. Non video cur tantopere Heathius probarit populariſ ſui conjecturam ἄτ' ἐκ σιδηρᾶς, quæ ſenſum prorſus peſſum dat.

259. φρόνιμος. Aldus & codd. nonnulli φρόνιμον. Similem ſententiam ex Euripidis Antiopa ſervavit Stobæus Floril. Grotii p. 417.

φρονῶ δ' ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν.
τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
νοσοῦντα. κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Confer eumdem Bacchis 1249. & Hippol. 248.

282. προσέσιλτο. Aldus & codd. προσέσλατο, adſtipulante etiam Euſtathio, cujus locum proferam infra ad v. 693. ἐσλάμην non magis Atticis uſitatum quam εὑράμην, ἑράμην.

289. Αἴας, ut ſupra 89. Perperam in membr. Αἷαν.

290. ἐξορμᾷς. Id eſt τί ὁρμᾷς ἐπὶ τήνδε πεῖραν; Aldus & membr. ἀφορμᾷς, quod in D. etiam alteri ſuperſcriptum, adpoſita gloſſa, ἐξορμᾷς.

At istam expositionem scholion in margine damnat: ἀναχωρεῖ; μᾶλλον. τὸ γὰρ ἐξορμῶ ἐπὶ ἑτέρου λέγεται, οἷον ἐξορμῶ τὸν δεῖνα.

293. Plautus Rudente IV. 4. 70.

Tacita bona'st mulier semper, quam loquens.

295. πάθας. Sic Aldus & probatissimi codd. Triclinio placuit τύχας.

301. ὑπαίξας. Sic optime membr. & duo alii codd. Aldus ἐπαίξας, quod temere huc retractum e quarto subsequente versu.

313. φανείην. Sic optime scriptum in E. quod vel absque eo quivis reponere debuit. Nam quod vulgo legitur φαντίην, manifesto mendosum est. φαντίην aoristus est optativi passivi: φανοίην aoristus optativi activi, pro φάνειμι, forma Attica in inflexis sollemni, in barytonis etiam non sine exemplo. Sic enim noster in Oedipo priore 840. ἐκπεφευγοίην adhibet pro ἐκπεφύγοιμι. De hoc metaplasmo vide Eustathium ad Il. A. p. 58. In D. scriptum φαντίη cum duplici glossa: δειχθείη, δείξαιμι. Posterior ad nostram lectionem refertur.

322. βεβυχώμενος. Sic Aldus & codd. omnes veteres, ut laudat Eustathius ad Il. Σ. p. 1145. In solo D. huic suprascriptum μυκώμενος, quod Triclinius prætulit.

324. ἄσιτος ὤνήρ. Perperam in libris ἀνήρ.

330. νικῶνται λόγοις. Sic recte apud Stobæum legitur Floril. Grotii p. 469. Tragici exemplarium quæ extant inepta lectio est νικῶνται φίλοι.

332. διαπεφεύξεσθαι. E Scholiastæ expositione colligit Valckenarius lectatum olim fuisse διαπεφευγέσθαι. Vide Animadv. ad Ammonium p. 149

337. ὤνήρ. Perperam in libris ἀνήρ, quem errorem correximus etiam septimo abhinc versu.

372. χερσὶ μὲν — Sic Aldus & præstantissimi codd. Gl. ἔντας, id est ἐν χερσὶν ἔντας τοὺς ἀλάστορας μεθῆκα. Ex Triclinii interpolatione legitur ὃς χερσῖν μεθῆκα.

375. Scholiastam carpit Heathius κλυτὰ censentem αἰπόλια appellari διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φωνάς. Quam explicationem quia ipse non probat, nec aliam hujus appellationis meliorem adferri posse opinatur, scribi debuisse existimat κλύτοις pro ἰκλύτοις. Homerum percunctetur, cur Cyclopis oves κλυτὰ μῆλα appellarit, Odyss. I. 308.

καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα.

376. ἔδεντα. gl. ἔχια.

379. πάνθ' ὁρῶν. Eustathius pag. 415. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ πάντ' ἰδεῖν, διαφέρειν δοκεῖ ποτὲ τοῦ πάντα ὁρᾶν. ἥλιος μὲν γὰρ ἀψόφως πάντ' ἐφορᾷ· ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεὺς, ὡς πάντων αἰεὶ κακὸν ὄργανον, ἐπηφόγως πάνθ' ὁρᾶν λέγεται. καὶ εἴη ἂν οὕτως ἀλάστωρ, ἐπεὶ πῶς οὐκ ἄν τι

διαλάθοι τὸν οὕτω περίεργως πάνθ' ὁρῶντα. — In plerisque libris sequitur ἀσπάσιον τ' ἀεί. Longe melius unus e nostris copulam omittit.

381. ἄλημα hic & paullo infra positum pro ἀλήτης, res pro persona. Vide ad Antig. 756.

388. πῶς ἂν, *utinam*, qua significatione his particulis utuntur sæpissime Tragici. Vide Marklandum ad Supplices 796. Hoc nisi ignorasset Heathii popularis, in mentem ei non venisset legi debere ὡς ἄν.

390. βασιλεῖς. Sic bene Aldus & codd. omnes antiqui, quod Gregorii in libello de Dialectis canonem confirmat. Triclinius dedit βασιλῆς. Vide Lexicon in HΣ.

396. ἕλεσθέ μ', ἕλεσθ' οἰκήτορα. Sic emendate in D. Perperam Aldus & alii codd. pronomen geminant contra metricam rationem.

403. ποῖ τις οὖν φύγῃ. Sic Aldus & veteres codd. Solœce Triclinius φύγοι. Vide quæ notavimus ad Comici Plutum 438.

406. τοῖσδε. gl. τοῖς βουκήμασι.

412. ἰώ. Omissa hæc vocula in veteribus codd. & in Aldina.

414. πολύν με, πολύν. Sic dispositis vocibus metra examussim congruunt. Perverse Aldus & veteres codices πολύν, πολύν με —

419. Σκαμάνδρια. In Aldina operarum errore Σκαμάνδριο, & altero abhinc versu ἄνδρα με, pro μή.

430. αἴ, αἴ. Ludicrum est & a tragœdiæ gravitate alienum, malis alienum e vocum simili sono & tam frigida etymologia conquerendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire indulsit Euripides, quibus adeo noster temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud præter hoc exemplum reperiatur.

435. Observa verbum ἀμιλλᾶν, neutrum transitive hic adhibitum.

448. ἀπῆξαν, ab ἀπάσσω, non ab ἀπάγω, unde si esset, verisimile est scripturum fuisse poëtam γνώμης μ' ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς. Aldus tamen & veteres codd. habent ἀπῆξαν, quod ambiguum non est, quum librariis mos constans fuerit ἀπαίσσω, ἀπᾴξαν scribendi. In D. alia lectio est ἀπεῖρξαν, cum glossa ἀπήγαγον, ἐκώλυσαν. Harum interpretationum prior ad ἀπῆξαν pertinet.

451. χεῖρ' ἐπαμύνετ' ἐμήν. Sic liquido scriptum in E. cum glossa ἐπεμβαλόντα. Et hoc etiam præfert codex Triclinii recensionem exhibens, tametsi Turnebus Aldi lectionem retinuit ἐπαμύνετ', quæ manifesto vitiosa est. Conjecerat Valckenarius ἐπαμῦνετ', quod & ipsum alienum est.

456. βλάπλοι. gl. ἐμποδίζοι. Eustath. ad Odyss. A. p. 1410. Βλάπτειν, κυρίως τὸ ἐμποδίζειν τὸν τρέχοντα, καὶ οἱονεὶ βλάβειν, ὅ ἐστι βίᾶσθαι καὶ οὕτως ἀᾶσθαι· ἐξ ὧν δοκεῖ τὸ βλάπτειν συγκεῖσθαι, καὶ ἔστιν ἕμοιον βλάπλειν εἰπεῖν.

καὶ σφάλλειν. καὶ Ομηρος εὖν οὐχ ἁπλῶς εἶπε βλάπλειν, ἀλλὰ βλάπλουσι κελεύθου, ἥτοι ἐμποδὼν γίνονται εἰς ὁδόν.

469. εὐφραίναιμι. Sic membr. codicesque alii omnes & Turnebus. In Aldina εὐφράναιμι, quod Stephanus revocavit.

470. πεῖρα. gl. μετακείρησις.

472. δηλώσω — μὴ γεγώς. Nihil magis obvium hoc idiotismo, quo participium ponitur pro infinitivo. δείξω πεφοιτηκώς, pro δείξω πεφοιτηκέναι. Imitantur veteres Latini. Plautus Asinaria III. 3.

Argenti viginti minæ me modo ad mortem appulerunt,
quas hodie adulescens Diabolus ipsi daturus dixit.

476. καὐνηθεῖσα. Sic membr. pro varia lectione. In serie versus scriptum καὐναθεῖσα, ut ceteri omnes habent libri tam scripti quam impressi. Glossæ: ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ. ἑαυτὴν δηλαδή. παρατιθεῖσα, προσδήκην ποιήσασα. Κ'ΑΝΑΘΕΙΣΑ. ἀναβολὴν ποιήσασα καὶ ἀνάθεσιν, ἀνατεθεῖσα, ὑπόθεσιν ποιοῦσα. Hoc quidem sensu probum est ἀναθεῖσα, sed quin locum tueatur obstat constructionis ratio: oporteret enim τό γε καθανεῖν, quod metrum non admittit. Quam restituimus lectionem interpretatus est vetus Magister, cujus notam in minoribus scholiis e codice D. exhibuimus.

481. ὑπόβλητον λόγον. Eustath. p. 106. ὑποβάλλειν λέγεται, τὸ νόθα ταῖς ὠδινούσαις ὑποτίθεναι βρέφη, ἃ καὶ ὑποβολιμαῖα διὰ τοῦτο λέγονται. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίους εἶπε λόγους, τοὺς μὴ γνησίους τῆς σώφρονος διανοίας, ἀλλὰ νόθους. Vide Œd. Col. 794.

485. ἀναγκαία τύχη, *captivitas*. Eustathius ad Il. Π. p. 1089. ἦμαρ δὲ ἀναγκαῖον, τὸ τῆς ἁλώσεως καὶ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναγκαία τύχη, ἡ δουλική, καθ' ἣν οὐ ζῇ τις ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. διὸ καὶ ἀντετέθη τὸ ἐλεύθερον ἦμαρ, καὶ τὸ ἦμαρ ἀναγκαῖον.

493. ἧς ξυνηλάχθης. Sic membr. & duo alii codd. Aldus ἥν. Attici relativum articulum construunt casu substantivi quo refertur, non eo quem regit adjunctum verbum. Exempla passim obvia. Vide quæ notavimus ad Comici Thesmoph. 835.

496. τελευτήσας μ' ἀφῇς. Insertum pronomen in omnibus libris perperam omissum.

504. ἰᾷ futurum est Attica forma, ut infra 756. Œd. T. 418. Eurip. Androm. 710.

515. μοι πατρὶ δ'. Sic Aldus & codd. veteres. Triclinius μου dedit invenuste.

517. Ἅιδου εἰκήτορας. Supplenda præpoſitio εἰς, quæ ſupprimi ſolet. Pronum erat ſcribere καθεῖλ' εἰς Ἅιδου.

531. φόβωι, *propter metum.* Vide ad Antig. 1219.

537. τί δῆτα δρῶσ' ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε; Aldus & codd. hunc verſum ſic depravatum exhibent:

τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε;

Scabra eſt lectio, in qua non ſatis apparet quid ſibi velit ὡς, & invenuſte geminatur ἄν. Tragici manum certa & elegantiſſima conjectura reſtituit generoſus Batavus Ericus Hubertus van Eldik. Euripid. Iphig. A. 1463.

ἔσθ' ὅ τι κατ' Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω.

In Heathii lectionibus ὡς ἐκ τῶνδε perperam exponitur, *ut res nunc ſe habent.* Aliquanto melius gloſſæ in codd. noſtris, κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. Pravum ὡς omnes perinde fruſtra habuit. ἐκ τῶνδε pro *poſtea*, *debinc* frequentat Sophocles.

546. νεοσφαγῆ που τόνδε. Si Aldus & plerique codd. veteres. In quibuſdam νεοσφαγῆ τοῦτόν γε.

554. Poſt hunc verſum codd. & impreſſi iſtum exhibent; qui forte olim margini adſcriptus, ab indocto librario in textum illatus fuit:

τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κέρδος' ἀνώδυνον κακόν.

Qui hanc ſententiam excerpſit Stobæus Floril. Grotii p. 335. addititium illum verſum non adgnoſcit. Vide Valckenarium ad Hippol. 247.

557. ὅπως δείξεις. Sic emendate membr. & plerique alii codd. etiam ille qui Triclinii recenſionem exhibet. In membr. adpoſita obſervatio, quam in minoribus ſcholiis edidimus. In impreſſis exſtat δείξῃς, quod plane ſolœcum ex mera purioris helleniſmi ignorantia retinuit Turnebus. ὅπως *ut* finale ſignificans cum ſubjunctivo recte conſtruitur, at numquam, quando, ut hic, a ſuppreſſo verbo pendet. Vide quæ notavimus ad Comici Nubes 490. Daweſio, qui canonem hunc græce loquendi adſtruxit, ſtolide obloquitur Pariſinus Profeſſor, exempla excitans, quæ nihil ad rem faciunt. Quippe eorum nullum eſt in quo ἵνα vel ὅπως non poſitum ſit pro *ut* finali.

560. οὐ μή τις ὕβρίσει. Sic E. & meus ex emendatione inter lineas: nam in contextu, ut ceteri, habent ὑβρίσῃ, quod plane ſolœcum eſt. Gloſſa ἀτιμάσει noſtram lectionem ſpectat.

569. Τελαμῶνι δείξει. Sic membr. & E. bene. Quippe etiam quum *ut* finale ſignificat, ὅπως cum futuro indicativi conſtruere amant Attici. Vide Oed. T. 1518.

571. μέχρις οὗ. Sic codd. plerique & probatiſſimi cum Scholiaſta. Alii μέχρις ἂν —

577. κοινὰ adverbialiter pro κοινῶς. gl. ὁμοῦ ἐμοὶ, ἥκουν σὺν ἐμοί.

579. καὶ δῶμα πάλου. Haud infrequens librariorum error in diſtinguendis vocibus monſtrum lectionis peperit, quod codices noſtros omnes inſidet, καὶ δῶμ' ἀπάλου. Adpoſita in plerisque gloſſa ἄπαγε. Et hoc quidem plerique interpretes arbitrati ſunt a vetere Scholiaſta confirmari, quibus fraudi fuit ſcholiorum editio interpolata. Falſa derivatio verbi ἀπαλοῦν recentioris Græculi commentum eſt, ſcholiis antiquis inſertum ab Ant. Fracino, qui Juntinam editionem curavit. Verbum iſtud ne græcum quidem eſt. Euſtathius plurimis in locis Sophocleam hanc excitat χρῆσιν, ſemperque laudat καὶ δῶμα πάλου. Sic ille p. 742. Τὸ παλοῦν, ὅ ἐστιν ἀσφαλίζεσθαι, οὗ χρῆσις παρά τε Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Καὶ δῶμα πάλου, ἥκουν σύγκλειε ἀσφαλῶς, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ (Veſp. 128.) Κἀπαλῶσαμέν γε, ἥκουν καὶ ἐπασφαλώσαμεν. Vide eumdem p. 1532. l. 59. ubi Herodoti verba profert, quæ exſtant L. II. p. 146. l. 7. ad quæ videndus omnino Valckenarius. Comicus in Lyſiſtrata 265.

μοχλοῖς δὲ καὶ κλῃθροισι
τὰ προπύλαια παλοῦν.

581. πρὸς ἰατροῦ. Non abundat πρὸς, quæ particula, quando τὸ καθῆκον, *officium* ſignificat, cum genitivo conſtruitur. Vide indicem noſtrum in Ariſtophanem. — θρεῖν. In B. θρηνεῖν, quod etiam membr. in contextu exhibent, ſuperſcripta varia lectione, γρ. θροεῖν. Hoc ſequitur Suidas in ἰαφοὺς, illud in θρηνεῖν. At θρεῖν ex gloſſemate ortum eſt. Quin θρηνεῖν ſcripſerit Noſter, dubitare non ſinit Euſtathius, qui duobus in locis lectionem hanc confirmat, quod quidem ſerius animadverti. Sic ille p. 648. Τὸ γοάσασα, καθὰ καὶ τὸ αὐτῆς θέμα, τὸ γοᾶσθαι, ἔστι μὲν ἐξ ὀνοματοποιΐας, ἀφ' ἧς καὶ ὁ γόος· παράγει δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον γόητα, εἰωθεῖν δὲ ταυτὸν, θρηνώδη ἐπαοιδὸν, καθὰ Σοφοκλῆς ὑποδηλοῖ ἐν τῷ, Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἰαφοὺς πρὸς τομῶντι πήματι. Eamdem χρῆσιν excitat rurſus p. 1147. ubi ſubjicit: πάντως γὰρ τὸ θρηνεῖν ἰαφοὺς, ταυτόν ἐστι τῷ γοερῶς ἐπᾴδειν, ὃ καὶ γόης ποιεῖ.

584. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει non eſt pro ἀρέσκει μοι, ſed ἀρέσκει με. Vide quæ notavimus ad Comici Plutum 353. & Gregorium de Dial. Attica §. XXIII.

586. σωφρονεῖν. gl. μὴ ἀτακτεῖν μηδὲ περιεργάζεσθαι.

590. ἀρκεῖν. gl. ἀντὶ τοῦ ἐπαρκεῖν, τουτέστι βοηθεῖν, ὑπηρετεῖν. Deſperata omni ſalute, tamquam ſi e vita jam exceſſiſſet, nihil ſe deis debere ait

Ajax. Sententiam hanc expreſſit Virgilius, ubi Æneas mortuum Pallanta deflens, ait:

Nos juvenem exanimum, & nil jam cœleſtibus ullis
debentem, vano mœſti comitamur honore.

In fine verſus interrogandi ſignum poni debuit.

597. *ναίεις.* Imitatur Homerum, qui in catalogo navium ſic verbum *ναίειν* uſurpat:

οἱ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων
νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς Ἠλίδος ἄντα.

ibi *ναίουσιν* eſt pro *ναίουσι*. Vide Euſtathium p. 306.

602. *πείᾳ.* Sic membr. & plerique alii codices. In Aldina *πόᾳ.*

604. *εὐνόμᾳ.* Sic Aldus & codd. omnes veteres. Triclinius, ut metra melius quadrarent, imperite ſuppoſuit *εὐνώμᾳ*, quam ſcripturam trochaici metri ratio non flagitat. Doricum eſt *εὐνόμας* pro *εὔνομος*, quæ forma poëtis Atticis in melicis frequentata. Sic Euripides in Phœn. *τίς οὗτος ὁ λευκολόφας*; ad quem locum vide Valckenarii notam p. 42. Apud Comicum multa occurrunt hujusmodi, ut *χρυσοκόμας* Av. 216. *εὐλύρας* Theſmoph. 969. *εὔνομος χρόνος* recte exponitur *ὁ καλῶς μεριζόμενος εἰς τέσσαρας ὥρας.*

607. *ἀνύσειν τὸν Ἀιδαν.* Vide notam ad Oed. Col. 1562.

615. *φρενός γ'* — Particulam ob metrum inſertam non adgnoſcunt codd. nec Aldus. — *οἰοβότας.* gl. *ἤγουν ἀποπλανηθεὶς τῆς φρενός. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέντων προβάτων, καὶ μόνων βοσκομένων.* Turnebus Triclinii pravam ſcripturam ſecutus eſt *οἰωβότας.*

618. *τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶν μεγίσλας ἀρετᾶς.* Aldus & veteres codd. habent *τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶ* (vel *χερσὶν*) *μέγιστ' ἀρετᾶς.* quod ſalvo metro neutiquam retineri potuit. Triclinio ſeu probata, ſeu excogitata lectio usquequaque præferenda eſt.

637. *ἄριστος.* Hæc vox nec in Aldina nec in codicum veterum ullo comparet. Eam Triclinius ſe repoſuiſſe fatetur ex antiquiſſimo exemplari. Elegantius eſſet *ἄριστα*, quod e Scholiaſta adſumi poterat.

645. *ἄτερθέ γε τοῦδε.* Inſertam ob metrum a Triclinio particulam omittunt veteres codd. & Aldus.

649. *χ' αἱ περιτκελεῖς φρένες.* Sic ſcribi debuiſſe nemo non ſentiat: male in libris *καὶ περισκελεῖς* — *præfracti, obſtinati animi.* De varia hujus vocis ſignificatione vide Gatakerum ad M. Antoninum p. 116.

656 *ἐξκλύξωμαι* ex Heſychio repoſui. Vide Lexicon. Aldus & codd. plerique omnes *ἐξκλεύσωμαι.* Sinceræ lectionis veſtigia in ſolo meo exſtant, in quo ſcriptum *ἐξκλώξομαι.* Gloſſa *φυλάξωμαι, ἐκφύγω.*

658. τόδ' ἔϛχος, *hunc gladium.* Vide Schol. ad Antig. 1236. Trach. 1013. & ſic accipi debet hæc vox in Oedipi prioris v. 969. & 1255. Apud Euripidem in Phœn. 1423. δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔϛχος, *enſem* vertas neceſſe eſt: nam de *haſta* ne cogites, obſtat quod paullo ante præceſſit:

ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε Φασγάνων
ἐς ταυτὸν ἧκον.

Ejuſdem Electra ubi ait in cognomine dramate v. 700.

πρόχειρον ἔϛχος χειρὶ βασλάζουσ' ἐμῇ.

gladium intelligit, quippe quæ modo dixerat:

παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει.

De hac ſignificatione virum eruditum dubitare potuiſſe mirum eſt. Vide Hiſtoriam Academiæ noſtræ T. VII. p. 193. Euſtathius p. 644. Σοφοκλῆς ἔγχος περιφερὲς (907.) εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ᾧ περιπέπλωκεν Αἴας· ξίφος δὲ ἐκεῖνο πάνλως. τὸ δ' αὐτὸ καὶ βέλος τολμηρῶς ἔφη ἐν τῷ Ἔϛχος ἔχθιϛον βελῶν, ὡς δοθὲν ὑπὸ ἐχθροῦ τοῦ Ἕκτορος. δῆλον δὲ, ὡς οὔτε Ἕκτωρ δόρυ ἔδωκεν Αἴαντι, ὃ ταυτίζεται πρὸς τὸ ἔϛχος, καὶ ὅτι οὐ βάλλεται ἔϛχος, τὸ κατὰ τὰ ξίφος. ἐκβολίαν γὰρ ἡ τοῦ βέλους λέξις δηλοῖ. ἴσως οὖν καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τετόλμηκεν ὁ Σοφοκλῆς καινότερον.

665. Euripides Medea 621.

κακεῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὅπωσιν οὐκ ἔχει.

668. ὑπεικλέϊον. τί μή; Male Aldus τιμῇ. Gloſſa: ἄξιον εἶκειν αὐτοῖς δηλονότι. διὰ τί οὐχί;

673. τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ. Ex Æſchylo mutuatus eſt Perſius 384.

ἐπεί γε μέν τοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν.

674. δεινῶν. Apud Suidam in ἄκμα legitur δεινόν, quod, niſi cum σθένοντα jungatur, ſententiam corrumpit. Sed librarii, ut videtur, eſt error: codices omnes noſtri δεινῶν præferunt. ἄκμα. gl. παυσαμένη πνοή. Tragici ſententiam ſic effert Euſtathius p. 982. κοιμίζεται καὶ σθένων πόντος, γαλήνης καταναζούσης αὐτόν.

678. ἔγωγ' — Male in libris ἐγὼ δ' — Quod ſequitur, in omnibus libris & apud Suidam, qui hos verſus citat in ἄκμα & in ἐχθραντίος, manifeſto depravatum eſt. Nihil verius Kuſteri emendatione, juxta quam pro ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην, legimus ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν. Ad poſteriorem ſententiæ partem, τὸν φίλον ὠφελεῖν βουλήσομαι ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα, vide quæ diſputat Cicero in Lælio cap. XVI.

693. ἀνεπλόμαν. Sic emendate ſcriptum in E. ut quater citat Euſtathius. Sic enim ad Odyſſ. Λ. p. 1419. τοῦ δὲ ἔπλατο, ἔσθι καὶ δεύτερος μέσος ἀόριϛος, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Περιχαρὴς δ' ἀνεπλόμην. ἐξ αὐτοῦ

δὲ καὶ πλέσθαι ἀπαρέμφατον ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ, καὶ παρ' Ὁμήρῳ δὲ (Ιλ. Δ. 126.) ἐν τῷ, καθ' ὅμιλον ἐπιπλέσθαι μενεαίνων. Ad Ιλ. Δ. p. 452, τοῦ δὲ πλέσθαι, ὃ ἐστὶ πετάσαι, χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι. ἔοικε δὲ τῇ κινήσει τοῦ σχέσθαι. ὡς γὰρ ἰσχόμην, σχέσθαι· οὕτω καὶ ἐπλόμην, πλέσθαι· εἶον Περιχαρὴς δ' ἀνεπλόμην. δῆλον δὲ, ὡς ἔστι καὶ ἐπλάμην πρῶτος ἀόριστος, ἐξ οὗ καὶ τὸ Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπλατο, καὶ ἀπαρέμφατον παρά γε Εὐριπίδῃ τὸ διαπλάσθαι. Nos tamen in verſu 282. adſimilium normam repoſuimus προσέπλετο. Integrum hunc qui præ manibus eſt verſum laudat Euſtathius pag. 473, καὶ χαρὰν δέ ποτε σημαίνει τὸ ΦΡΙΣΣΕΙΝ, καὶ οἱονεὶ ὄρθωσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπλώσεως, ὡς τὸ Εφριξα ἔρωτι περιχαρὴς δ' ἀνεπλόμην.

699. Perperam in impreſſis Νύσσια, Κνώσσι' — Unico σ ſcribi debet utrumque nomen, & ſic in pleriſque codicibus.

700. ἰάψης. gl. πέμψης, ἐμβάλῃς.

706. ἕλυσε γάρ — Iſtud γάρ ob metrum eximendum non eſt. Senarius eſt jambicus, nec cum ſtrophico minus congruit, quia is in ſecunda ſede jambum habet, cujus loco hic anapæſtus eſt. Inepte Triclinius eam ob cauſſam dederat ἔφριξ' ἐν ἔρωτι.

714. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαρκίνει. Aldus & codd. addunt tres voces τε καὶ φλέγει, cum gloſſa ἀφανίζει καὶ φανερὸν ποιεῖ. Iſtas additicias eſſe metri ratio oſtendit. Qui margini eas olim adſcripſerat, eamdem ſententiam exprimere voluiſſe videtur, quam Ajaci tribuit poëta v. 647.

717. εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ατρείδαις μεγάλων τε νεικέων. Sic optime Aldus & codices veteres. In membr. θυμόν τ' Ατρ — Inſertam copulam nullus alius adgnoſcit codex, nec Suidas, qui partem horum profert in Μεταπεγνώσθη, ubi legitur εὖτ' Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ατρείδαις. Triclinius imperite dedit θυμῶν. Porro codices quidam habent μεταπεγνώσθη, ut legiſſe videri poſſit Heſychius: ſed minus ſincerum eſſe cenſeo, & a male curioſo metrorum ſcrutatore invectum, ut ſyllabarum æquaretur numerus in verſibus antitheticis, quod minime neceſſarium eſt. De hoc loco egit Henr. Stephanus Theſauri T. I. col. 1856. ubi Scholiaſtam immerito reprehendit, qui verborum ordinem recte inſtituit: εὖτ' Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ατρείδαις ἐξ ἀέλπτων καὶ μεγάλων νεικέων. Sunt enimvero ἄελπτα νείκη *jurgia* πολυπλά, δυσχερῆ, ac proinde ἀνέλπιστα, *deſperata, quæ componi unquam poſſe nemo ſperet.* Sic in Homerico hymno in Apollinem 91. ἄελπτοι ὠδῖνες. Quin ipſe Stephanus male ἐξ ἀέλπτων adverbialiter poſitum eſſe ſtatuit pro ἀέλπτως, quod ſi eſſet, poſtrema verba μεγάλων τε νεικέων cum præcedentibus connecti non poſſent. Triclinii interpolatio θυμῶν temeraria eſt. Sic ob metrum ſcripſit,

cujus rationem perſpectam non habuit. Antithetici verſus aſynarteti ſunt ex duobus dochmaicis.

727. ὡς οὐκ ἀρκέσει. Sic Turnebus e Triclinio edidit recte. Aldus & codd. antiqui, ἀρκέσει. Extrinſecus adſumendum participium λέγοντες.

730. κελεῶν. Sic membr. & plerique alii codices. Perperam Aldus κευλεῶν.

741. ἔνδοθεν σίγης. gl. ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς σίγης. — παρήκειν. gl. ἀντὶ τοῦ ἥκειν. ἢ παρὰ περισσή.

760. ὅσλις ad plurale nomen refertur σώματα. Nihil hoc ſchemate magis obvium. Euſtathius pag. 415. Σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα, τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἑνικόν· οἷον καὶ τὸ (Il. Γ. 279.)

ἀνθρώπους τίννυσθον, ὅ τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.

ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπους εἰς τὸ ὅ τις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ θανόντες κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ (Hec. 359.) Δεσποτῶν ὠμῶν τύχοιμι, ὅς τις μ' ὠνήσεται. καὶ τὸ (Med. 222.) Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅς τις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμάθῃ σαφῶς, σίνεται. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Τὰ περισσὰ κἀνόητα σώματα, πάσχει τόδε τι, ὅς τις ἀνθρώπου φύσιν γεγὼς, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Alia exempla ſunt apud Euripidem, ut Androm. 179. El. 939. Inverſa enallages ratione in Antig. 707. ὅσλις in priore membro ponitur, eique ſubjiciuntur pronomen & verbum plurale.

ὅσλις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπλυχθέντες, ὤφθησαν κενοί.

783. ὠνήρ. Male vulgo ἀνήρ.

790. ἣν ἤλγησ' ἐγώ. nempe ἀκούων. Sic in Philoct. 1314. ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, ſupplendum eſt ἀκούων. Similem ellipſin participii ἐρῶν ſupra ad v. 136. obſervavimus, per quam explicandum iſtud Cratini γίγνῃ τὸν ἄνδρα, quod ex Homero adumbratum, τίς ἂν τάδε γνῴη σιτ. Hanc loquendi formam minus dilucide per ellipſin præpoſitionis εἰς vel κατὰ declarat Euſtathius p. 737. initio.

794. ὥσλε μ' ὠδίνειν, τί φῄς. Sic bene interpunxit Turnebus. Prava in aliis editionibus eſt diſtinctio: ὥσλε μ' ὠδίνειν. τί φῄς; hic enim eſt ſenſus: *ita ut angat me timor, ſollicitam de eo quod nuntiaturus es. ita ut anxie exſpectem quid afferas.* Ita accepit etiam auctor ſcholii, quod imprudens ſuo loco omiſi: καὶ μὴν θυραῖός ἐστιν, ὥσλε ἐμὲ συμβαίνει ζητεῖν μετὰ πόνου τί ἐστιν ὃ λέγεις. Memoriæ lapſu H. Stephanus citat ὥσλε μ' ὠδίνειν σφόδρα, Theſauri T. II. col. 1188.

805.

805. ἀντηλίους. Hanc ſcripturam probant Grammatici, quam exhibent codices aliquot. Plures cum Aldo ἀνθηλίους.

811. οὐχ ἕδρας ἀκμή. Euripides Or. 1292.

οὐχ ἕδρας ἀγών·
ἀλλ' αἱ μὲν ἰνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσεται.

Formulam illuſtrat P. Victorius V. L. XVI. 20. ex Homerico οὐχ ἕδος derivatam. Vide Euſtath. p. 1295.

814. Poſtquam Chorus abiit, ſcena mutatur, & Ajax ſolus in loco deſerto conſpicitur. Vitium hoc eſt œconomiæ, quod vitari nulla ratione poterat, ſiquidem Ajax coram ſpectatoribus mortem ſibi conſciſcere debebat. In ceteris omnibus Tragici noſtri fabulis Chorus numquam e ſcena abſcedit, niſi abſoluta actione.

815. ὁ μὲν σφαγεύς. gl. τὸ ξίφος τὸ εἰς σφαγὴν ἡτοιμασμένον ἔσῃκε τῇ ἑλάσει τῇ τυπτικωλάτῃ.

825. λαχεῖν. Sic membr. & præſtantiores quique codd. cum Aldo. Triclinius λαβεῖν. Hæc verba ſæpiſſime permutantur.

831. προσλέξαιμι. Sic ſcribi debuiſſe fidem facit vetus ſcholiaſtes. Male in libris noſtris προσλέξωμαι. — In tribus codd. ſcriptum καλῶ δ' ἅμα. Vulgo καλῶ δ' ἅμα.

833. ξὺν ἀσφαδάστῳ πηδήματι. Simile votum Caſandræ apud Æſchylum in Agamemnone 1301.

ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθυπτίμων
ἀπορρύντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.

836. αἰεὶ δ' ἐρώσας. Sic bene Turnebus. In codd. eodem errore quem paullo ante correximus, αἰὲν δ' ἐρώσας. In membr. hic verſus omiſſus eſt.

842. πρὸς τῶν φιλίστων. Codd. aliquot πρὸ, cum gloſſa ἔμπροσθεν, ex librarii interpolatione ſane quam inepta. Senſum ille verborum non aſſecutus fuerat, quem diſertim in verſione expreſſimus. Nec credendum eſt ad mortem Agamemnonis poëtam reſpexiſſe, nec Ajacem hic tamquam futura vaticinantem inducere voluiſſe. Nam Agamemnon a liberis ſuis occiſus non fuit: ſed Atridis mortis genus imprecatur Ajax, quod atrociſſimum excogitare poſſit.

844. γένισθε. Inſignis quidem, ſed maxime contemnenda varietas eſt in citatione quam fecit hujus verſus Thomas Mag. κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε —

845. αἰπὺν οὐρανόν. Ex Homerico αἰπὺν Ὄλυμπον.

852. οὐδὲν ἔργον, *nihil proderit, nihil opus eſt*. Comicus in Lyſiſtr. 424. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἰσθάναι.

863. τροφῆς. Vulgo τροφεῖς. Vide ad priorem Oedipum 18.

869. *συμμαθεῖν* hic tranſitivum eſt, & valet *διδάξαι*, qua poteſtate verbum hoc omnino carere affirmat Pariſinus editor, quippe qui ſui juris eſſe putat fines ponere, quos intra Sophocles novandi licentiam coercere debuit. Nec tamen eſt hoc ita novum, ut analogia aliorum exemplorum confirmari non poſſit. Nam ut *δίδαχεν didicit* uſurpat Homerus pro *docuit*, ita *μανθάνειν* obſervat Euſtathius ab Homeri poſteris utroque ſenſu adhibitum fuiſſe, & pro *diſcere* & pro *docere*. Popularis ſui conjecturam *συμπαθεῖν* Heathius ne proferre quidem debebat.

876. *πόνου γε πλῆθος*. Sic in Euripidis Satyrico roganti Choro *ἔχεις*; reſpondet Cyclops verſ. 683. *κακόν γε πρὸς κακῷ*.

877. *τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον*. In Aldina excuſum *μολῶν* typothetæ errore: in Juntina recte *βολῶν*, ut liquido ſine ulla ambiguitate ſcriptum in C. D. E. & meo. De hoc loco jam egi ad Euripidis Or. 1263. *μολὼν* Triclinio debetur, ac proinde recentiſſimi Græculi eſt ſcholion quod hanc lectionem ſpectat.

878. *ὠνήρ*. Perperam vulgo *ἀνήρ*.

879. *τίς ἄν μοι, τίς ἄν*. Verſus eſt dochmaicus, ut antiſtrophicus 925. *ἔμελλες τάλας*. cujus in ſcriptura nullam varietatem exhibent libri. Proinde hic ita ſcribi debuit, expuncta particula *δή*, quæ metro reclamante inſerta fuerat.

881. *ἔχων αὐτόνους ἄγρας*. Sic codd. plerique & præſtantiores. In aliis *ἕδρας*, quod Aldus prætulit.

885. *εἴ που ποτὲ πλαζόμενον προσέλιπες, ἀπύει*. Nihil planius horum verborum ſtructura, quæ præter facilem ſenſum, metra etiam accurata præſtat. In Aldina & veteribus codd. ſcabra lectio ſine metri forma, *εἴ ποθι πλαζόμενον λύσσων, ἀπύει*. Triclinii inepta interpolatio auctore ſuo digna eſt.

888. *σχέτλια γὰρ μαχαῖων ἀλάταν πόνων*. Librarii voculas partim inferſerunt, partim tranſpoſuerunt, quod ipſa metri ratio oſtendit: *σχέτλια γὰρ ἐμέγε τὸν μαχαῖων ἀλάταν πόνων*. Sic veteres codd. & Aldus. Iſta *ἐμέγε τὸν* invenuſta ſunt & ſenſui inutilia: *ἐμὲ* loco non ſuo poſuerunt, quod eſſe debuit initio ultimi verſus hujus ſtrophæ, ubi dederunt *ἀλλ' ἀμενηνὸν*, jambicum ſenarium a trochæo incipientes.

892. *πάραυλος*. *πλησία*. Eodem ſenſu vox eſt in Oed. Col. 786. *ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκήτῃς*. Perperam Euſtathius hanc vocem ab *αὐλὸς* deducit p. 1157. *βοὴ πάραυλος, ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνῳδίαν, ἢ διὰ τὸ τρανές*. Eſt enim ab *αὐλή*, ut ſupra 796. *ὕπαυλος*, & 611. *ξύναυλος*, quod gloſſa recte exponit *σύνοικος*.

900. *ἰὼ μοι μοι*. Semel tantum Aldina *μοι* habet, & in antiſtrophico

verſu ὦ μοι ἀναλγήτων. Mox v. 908. ἰώ μοι ἰμὰς ἄτας. Iſta ad metri normam exigi debuerunt.

909. αἱμάχθης ſine augmento, quod in melicis neglegitur. In E. ἠμάχθης.

917. ὄσλις καὶ φίλος. Major forte videretur eſſe vis ſententiæ, ſi legeretur ὄσλις κ' οὐ φίλος, ſiquidem infra dicitur Ajax καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήναν τυχεῖν.

918. Φυσῶντ' ἄνω. Id eſt ἀναφυσῶντα, ἀναπέμποντα πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας πληγῆς τὸ μέλαν αἷμα ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς. Corrupta hæc eſſe decernit Pariſinus editor, faceto hoc argumento uſus, quia *procumbente Ajace in gladium non exiluit ſurſum ſanguis per plagam, ſed per os & nares debuit erumpere.* Proinde conjicit legendum eſſe πρὸς ῥινὸς ἔκ τε φωνίας πηγῆς, *ex naribus & fonte vocali*, id eſt, ſi Diis placet, *ex ore.* Eugepæ! Galenum teruncio non emam:

Nam ad ſapientiam hujus nimius nugator fuit.

Lepidum conjectorem Tragicus ipſe redarguit Teucri verbis in fine dramatis, θεμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μίνος.

920. τίς σε βασλάσει. Membr. & quidam alii codd. βασλάσῃ, adpoſita obſervatione quam inter minora ſcholia retulimus. Melior eſt Aldi lectio βασλάσει.

921. ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Fœdam hic mendam, quæ libros omnes inſedit, imprudens reliqui. Deſideratur particula ἂν, quæ ſalva ſtructuræ lege abeſſe non poteſt. Exempla centum & plus e Tragicis excitari poſſent, ubi in bimembri phraſi εἰ cum optativo conſtruitur, ſequente aut præcedente in altero membro verbo optativi modi cum particula ἄν. *Quam tempeſtivus veniret!* ὡς ἂν ἀκμαῖος μόλοι. Excidit ἂν librarii imperita circa metrum ſolicitudine. Prima in ἀκμαῖος corripitur, ut quævis vocalis natura brevis ante tenuem & liquidam. Supra v. 811. ἀκμὴ priorem corripit, ut & Œd. T. 1492.

ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς.

Euripides Phœn. 1265.

μάντεις δὲ μὴλ' ἔσφαζον, ἱμτύρους τ' ἀκμάς.

Eadem proſodia vox hæc paſſim occurrit.

926. ποτὶ χρόνῳ πλειόφρων. Sic bene Triclinius. In veteribus codd. ut in Aldina, ἔμιλλες τάλας, ἔμιλλες χρόνῳ πλειόφρων, ſtructura haud invenuſta, ſed quam metri ratio non admittit.

936. Vocem Αχιλλέως in omnibus veteribus libris omiſſam Triclinius e conjectura ſatis probabili repoſuit.

951. ἄγαν δ' ὑπερφιάλοις τόδ' ἄχθος ἤνυσαν. Sic omnino legendum, nec

aliter a poëtæ manu esse potuit. In membr. ἄγαν δ' ὑπερθρῖθὶς ἄχθος ἤνυσαν. Alii e veteribus habent, ut Aldus, ἄγαν γ' ὑπερθρῖθὶς ἄχθος ἤνυσαν: reliqui post ἄγαν neutram particulam adgnoscunt. In omnibus mancus est versus omissione pronominis demonstrativi τόδ'. Qui legitur in Turnebi editione & ejus traducibus versus Turnebum auctorem non habet, cui eum adscribit Parisinus Professor; sed ab ipso Triclinio cusus fuit & est longe pessimus, quippe qui fractis incedat pedibus. Ultima in ἄγαν semper longa est: vide quæ notavimus ad Comici Nubes 199. & 1120. Proinde imperitiæ arguuntur quicumque senarium istum Sophocleum esse propugnant:

καὶ μὴν ἄγαν ὑπερθρῖθὶς ἄχθος ἤνυσαν.

959. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς. Sic emendate scriptum in D. Perperam in ceteris veteribus, ut in Aldina βασιλῆες.

964. Plautus Captivcis I. 2.

Tum denique homines nostra intellegimus bona,
quom quæ in potestate habuimus, ea amisimus.
ego, postquam gnatus tuus potitu 'st hostium,
expertus quanti fuerit, nunc desidero.

τἀγαθὸν χερῖν. In meo emendatum a secunda manu τἄγαθ' ἐν χερῖν, quod vulgatæ lectioni præferendum non est.

961. Hic versus & qui sequuntur XII. sunt omnes Tecmessæ, cui, nulla interposita alia persona, continuantur in membr. & in D. In aliis veteribus codd. ut in Aldina versui 969. præfixa est Chori persona, quem Triclinius sermonem ordiri facit a versu 971.

969. πῶς δῆτα. Sic membr. D. E. In aliis, ut in Aldina, τί δῆτα.

973. λιπὼν ἀνίας καὶ γόους. Quam prosodiæ peritus fuerit Triclinius, cum ex superiore nota ad v. 951. tum ex hoc versu existimare licet. Fulcro versum indigere ratus scripsit ἀνίας τε καὶ γόους. Atqui nomen ἀνία apud Tragicos mediam semper, ni fallor, producit. Sic supra 266. verbum ἀνιᾷν, & mox v. 994. Vide infra 1005. 1138.

978. ἠμπόλησας. Scholion ineditum: ἐμπολῶ, τὸ ἀπὸ πραγματείας κερδαίνω. ἐμπολή, ἡ λεγομένη πρᾶσις. ἀπὸ ταύτης τῆς ἐμπολῆς καὶ τὸ ἠμπέλησας νῦν, ἀντὶ τοῦ ἐκέρδανας. δεικτῖ γὰρ ὁ Αἴας κερδάναι, τὸ οἰκεῖον θέλημα πληρώσας.

979. ὄλωλεν ὤνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ. Sic etiam correctum v. 991.

982. Hesych. περισπερχής. περιώδυνος. Eustathius ad Il. Δ. p. 442. Εσλι δὲ ἀσπερχὲς, τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. ἁπλοῦν δὲ αὐτοῦ ῥητὸν, οὐ τὸ σπερχὲς, ἀλλὰ τὸ

σπερχνόν, ὅμοιον δὲ τῷ περαινόν καὶ σλεγνόν. Inde nomen ſubſtantivum ἡ πολυσπέρχεια, & nomen proprium Πολυσπέρχων.

994. ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν. Sic membr. D. E. T. In C. meo, & in Aldina ἁπασῶν, reclamante metro. Invenuſti ſunt hujus verſus numeri, in quo nulla cæſura eſt. Emendationis, quam olim feceram, haud me pœnitet:

ἑδῶν θ' ἁπασῶν ἑδὸς ἀνιάσασα δή.

Turnebus neſcio unde edidit:

ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν.

1000. ἆ 'γὼ κλύων δείλαιος. Sic membr. D. E. In aliis, ut in Aldina, δύσλητος. gl. ἄθλιος.

1004. Scribere poterat ὦ δυσθίατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρά. Quia vero admirandi particula ὦ cum genitivo etiam conſtruitur, utramque ſyntaxin adhibuit. Vide Euſtathium p. 409. l. ultima. Sed genitivi τόλμης πικρᾶς etiam ab ὄμμα pendere poſſunt, quod mihi verius videtur.

1005. Ut in v. 1073. imperita Triclinii audacia τι inferſerat, ita in hoc ex ejuſdem recenſione legitur ὅσας ἀνίας γέ μοι. Sic in codice ſcriptum eſt. At hic Turnebus parum ſibi conſtans particulam omiſit.

1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν. Suidas in ποῖ legit μολεῖν μι.

1008. ὁ σὸς πατήρ. Sic eſt apud Suidam loco modo laudato. At in εὐπρόσωπος, ubi hic verſus etiam profertur, omiſſus eſt, ut in Tragici exemplaribus, articulus ὁ, qui ſalvo metro abeſſe non poteſt. Utroque in loco Suidas legit ἐμός τ' ἴσως, quod præferunt codices aliquot, qui in fine ſequentis verſus pro varia lectione habent ἅμα. Vide Toupium ad Suidam I. 160. & III. 94. Viro doctiſſimo fraudi fuit Kuſteri editio. Mediolanenſem inſpexiſſet, alteram ſuam conjecturam, quam prætulimus, confirmatam auctoritate Suidæ vidiſſet. Ceterum quod illi magis adridebat, ἦ που με Τελαμών, σὸς πατήρ, haud deterius eſt, immo numeroſiorem concinnat verſum.

1022. πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα. Sic omnino legendum. Scripti libri habent παῦρα δ' ὠφελήσιμοι: Aldus vero παῦροι δ' ὠφελήσιμοι. Hoc metri lex plane reſpuit: illud pæne abſurdum ſenſum efficit: πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, κατὰ δὲ τὰ ὀλίγα ὠφελήσιμοι. Sic qui hoſtes eſſent, iidem, licet parum, juvarent tamen; quod a ſententia alienum eſt. Quam hic nemo non intelligit eſſe debere oppoſitionem, nulla erit, ſi παῦρα adverbialiter vel elliptice accipiatur, ut in Soſiphanis verſu quem citavi ſupra:

ὦ δυσῖυχεῖς μὲν πολλά, παῦρα δ' ὄλβιοι
βροτοί.

Cui ſimile eſt iſtud in Euripidis Medea,

ὀλίγ' ἀρχόμενος, πολλὰ κρατοῦντες.

In iſtis oppoſitio eſt, non inter perſonas, ſed inter perſonarum earumdem ſtatus diverſos. Hic vero oppoſitio eſſe debet non inter ejuſdem rei diverſos modos, ſed inter res ipſas: *multi mihi ſunt inimici: pauca autem adjumenta, quibus confiſus, audeam reſiſtere.*

1028. τὴν τύχην. Articulum hic abeſſe non patitur linguæ indoles: in impreſſis male omiſſus eſt: at eum exhibent codices omnes, etiam is, qui Triclinii recenſionem habet, unde eum Turnebus revocare poterat. Θεῶν, ut millies, monoſyllabon eſt.

1031. ἰγκάψῃτ'. Sic Aldus & præſtantiores codd. etiam Triclinianus. In E. ἰγκάμψῃτ'. In Auguſtano ἰκκάψῃτ', ut legitur apud Suidam in ἄστυγις. Poſtrema hæc forma præferenda videri poſſit, ſi vera eſt Grammaticorum obſervatio, quam protuli ad Comici Plutum 166. ἰκκάψῃτ' etiam hic legiſſe videtur Euſtathius, qui verbum κκάπτω e Sophocle citat pag. 150.

1035. κἀκεῖνον Ἅιδης. Recte gloſſa verbum extrinſecus adſumendum ſupplet, ἔπληξε, κατέτεινάσε. Nam ἰχάλκευτος quod *gladio* aptum, *baltea* ſeorſum applicari non poteſt.

1049. ἀνάλωσας. Sic Auguſtanus & meus recte. In reliquis, ut in impreſſis, ἀνήλωσας. Thomas Mag. ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί· τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως τοῦτο λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Vide Valckenarium ad Phœniſſas pag. 222. & quæ notavimus ad Comici Plutum 380.

1050. δοκοῦντά θ'. Sic ſcriptum in C. T. quod aliorum librorum lectioni præſtat δοκοῦντα δ' —

1059. αἰσχίστῳ. Sic membr. & tres alii codd. e probatioribus cum Aldo. Triclinius prætulit ἰχθίστῳ.

1068. πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν. Particulam γε, quam libri omnes veteres adgnoſcunt, expunxit Triclinius.

1071. κακοῦ πρὸς ἀνδρός. gl. ἴδιόν ἐστιν ἀνδρὸς κακοτρόπου. Neminem offendit repetitio ejuſdem vocis in ἀνδρὸς ἄνδρα. Nihil enim variant codd. Scribere potuit Tragicus ἔστα δημότην.

1074. καθίστηκεν. Sic ex indole linguæ legendum. Aldus καθιστήκει dedit, Turnebus καθιστήκοι, ut ſcriptum eſt in membr. pro varia lectione, ſeu emendatione; nam a prima manu eſt καθιστήκῃ. In D. καθιστήκει cum gloſſa ὑπάρχῃ. In Stobæi codice eſt καθιστήκει, cujus vice Grotius in Floril. p. 165. dedit, neſcio qua gratia, παριστήκει. In E. ſcriptum fuerat a prima manu καθίστηκε, quod ad tempus vere, ſed titubante metro, cui melius conſuluimus, quam emendator, qui in fine vocis ι addidit.

1077. *κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα.* Gloſſa in tribus codd. *φύσῃ*. Temere olim hanc lectionem, quam tuetur librorum omnium conſenſio, damnavi in nota ad Euripidis Or. 1208. *γενᾶν σῶμα* tam bene dicitur, quam *φύειν φρένας*, quæ locutio occurrit apud noſtrum Œd. Col. 804. El. 1463. & ut *φύειν φρένας* valet *φρονεῖν*, *φρόνιμον γίγνεσθαι*, ſic *σῶμα γενᾶν μέγα* tantumdèm eſt ac *μέγαν ἢ ἰσχυρὸν εἶναι τῷ σώματι*. Præterquam vero minime emendatione eget hic verſus, ne ſalvo quidem metro admitti poſſet quod conjeceram, *κἂν σῶμα κλήσηται μέγα*. Nuſpiam enim apud Atticos ſcenæ poëtas vocalis ante literas *κλ. πλ. μν. σκ. σμ.* corripitur, ne quidem in diverſis vocibus: ſed vocalis brevis ante illas literas ſemper producitur, ut in hoc Euripidis ſenario Med. 1046.

λυσοῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κλᾶσθαι κακά.

& hoc ipſo dramate v. 1360.

τοιοῦσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κλᾶσθαι φίλους.

& Antig. 204.

μήτε κλαίειν, μήτε κωκῦσαι τινά.

Rata eſt hæc proſodiæ lex, a qua diſceſſionem numquam fieri licuiſſe oſtendunt cum alii, tum Marklandus ad Eurip. Suppl. 646. 984. Succurrit tamen Euripidis ſenarius, qui virum doctiſſimum fugit, in quo ſi nihil a librariis peccatum, culpam ipſe poëta commeruit. Sed exemplum unicum eſt, quo lex non labefactatur. Verſus eſt in Ione 1198.

εἰνηκὰ σκιὰν μικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν.

Verum eſt, quod ait Marklandus, ab Homeri verſibus hexametris ad tragicorum ſenarios argumentum metricum non recte transferri. Nam vitium hujus ſenarii fruſtra defenderetur exemplo Heſiodi, qui hanc licentiam ſumere potuit in hoc Operum verſu:

εἴη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βίβλινος οἶνος.

1079. *αἰσχύνη.* gl. *αἰδώς.* Sumtum ex Homerico *ἴσχει γὰρ αἰδὼς καὶ δέος*, ut obſervat Euſtathius p. 1036.

1085. *ἆ 'ν*, quod diviſim ſcribitur pro *ἆ ἂν*, & ob craſin producitur, in Aldina perperam excuſum *ἄν*. Itidem peccatum fuit in Stobæo Floril. Grotii p. 167. at in Regio cod. ſcriptum *ἆν*.

1093. Eadem ſententia apud Euripidem Hippol. 414.

ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
ἢ κἀρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.

1100. *ποῦ σὺ στρατηγεῖς.* Sic codd. omnes noſtri. Gl. *ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις.* Nihil vulgatius hac temporum variatione. Sic in ſeq. v. *ἔξεστι* pro *ἐξῆν*, & 1301. *ἔσχει* pro *ἔσχε*.

1108. *κόλαζ' ἐκείνους.* Sic libri omnes. Gl. *κολάζων ἐκείνους λέγει τὰ*

σιμνὰ ἔπη. Ex alia gloſſa διδάσκει τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγους, non ſequitur a nonnullis lectitatum olim fuiſſe ἐκεῖνα, quod tamen vulgato non eſſet deterius, & Toupio reponendum omnino videtur in Epiſtola de Syracuſiis Theocriti p. 338.

1113. ἐνώμοτος. Sic membr. D. E. ſic etiam in C. ex correctione, ſeu pro varia lectione. In aliis, ut in impreſſis, ἐπώμοτος.

1117. ἕς τ' ἂν ᾖς οἵόσπερ εἶ. Mendoſe in libris omnibus ὡς ἂν ᾖς. Numquam Græci ſcriptores ὡς adhibuerunt pro ἕως. Nihil aliud ὡς ἂν ſignificare poteſt, quam *ut*. Hoc ſatis adſtruxi ad Eurip. Phœn. 89. ἕς τε, ἕς τ' ἂν frequentant poëtæ pro μέχρις οὗ, ἕως αν, ut in hac ipſa fabula 1030. 1183. In Apollonii Rhodii Argonauticis II. 252. ἕς τ' ἂν ὀμόσσῃς. & IV. 1581. ἕς τ' ἂν ἄνω τείνῃσι. ſalvo metro ſcribi poterat ὡς ἂν ὀμόσσῃς. ὡς ἂν ἄνω τείνῃσι. ſed peſſum dato ſenſu. Neç magis per linguæ indolem ὡς ἂν pro ἕς τ' ἂν ſcribere poſſis in hoc Euripidis loco ex Alceſtide v. 343.

οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε·
ἀλλ' ἕς τ' ἂν αἰὼν οὗμὸς ἀντέχῃ, γύναι.

1118. Ad chori partes hunc verſum & ſequentem pertinere manifeſtum eſt, quorum prior vulgo Menelao tribuitur, alter Teucro.

1124. ὡς δεινὸν τρέφει. Sic libri veteres. gloſſa μέγαν, quod Triclinius in textum intulit, ὡς μέγαν τρέφει.

1125. καὶ μέγ'. Neſcio qui iſtud καὶ in calamum mihi venerit, quum exemplar, quod typothetæ exprimendum dedi, ſcriberem. Sane nihil mutare volui, nec ulla mutandi erat cauſſa. Lege, ut in libris omnibus eſt;

ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεσθι φρονεῖν.

1134. μισοῦντ' ἐμίσουν. Sic liquido in C absque varietate, & in D. pro varia lectione vulgatæ ἐμίσει ſuperſcripta.

1136. οὐκ ἐμοί. Sic quatuor codd. In aliis, ut in impreſſis, κοὐκ ἐμοί.

1138. τινί indefinite cum ironia. Sic apud Comicum in Ranis 552. κακὸν ἥκει τινί. & paullo poſt δώσει τις δίκην. Hic rurſus Triclinius particulam γε inſerſit poſt ἀνίαν, quam vocem pro anapæſto habebat.

1141. σὺ δ' ἀνταχεύσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται. Sic libri omnes, niſi quod obliterata Attica forma ἀνταχούσῃ exhibent. Vereor ne nimis ingenioſus fuerit Valckenarius meus, cujus arguta quidem eſt conjectura prolata ad Euripidis Phœn. p. 555.

σὺ δ' ἀνταχεῖ ἓν τοῦτό γ', ὡς τεθάψεται.

Equidem facile patior poëtam hic fuiſſe negligentem: nec medium ἀνταχεύσομαι magis damno, quam ὠνομάζετο in prioris Œdipi v. 1021. Multa

ſunt verba quorum futurum medium Atticis præ activo placuit. Simplex ἀκούσομαι pro ἀκούσω uſitatiſſimum eſt; quidni item compoſito ἀνταικούσομαι uſi fuiſſent?

1143. ναύτας. Sic libri omnes veteres. Triclinius inepte ναύταις per ellipſin præpoſitionis σύν.

1145. κρυβείς. Mendoſe in Aldina & compluribus codd. κρυφείς, quod e gloſſa κρυφθείς ortum. At ſeq. v. ἀντίλῳ in ſola Aldina operarum forte peccatum eſt.

1154. ἄνθρωπε. Sic membr. & tres alii codd. In reliquis, ut in Aldina, ὦ ἄνθρωπε.

1156. Euſtathius p. 1364. ὄλβος, ἡ εὐδαιμονία, ἢ ἡ φρόνησις. — ἄνολβος δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ ἀπαίδευτος ἐν τῷ· ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.

1188. δορυσσόντων. gl. πολεμικῶν. μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος. μάχθων, καμάτων. ἄταν, βλάβην. Verbum eſt δορύσσω, futurum δορύσω, cujus participium fruſtra ſolicitant viri docti in Eurip. Heracl. 777.

πόρευσον ἄλλα τὰν οὐ δικαίως
τᾷδ' ἐπάγοντα δορύσοντα
σέθεν Ἀργεῖαν.

Ad verbum δορύσοντα reddas *haſta pugnaturum*.

1190. ἀνὰ τὰν εὐρώδη. gl. κατὰ τὴν στενωπαμένην, ἔνθα ἐχρησάμην. λέγεται δὲ ἀντὶ τοῦ σήπουσαν.

1197. ἰὼ πόνοι. gl. διὰ μέσου τοῦτο.

1201. τέρψιν ὁμιλεῖν. gl. ὥστε διατρίβειν. Eadem ſtructuræ ratione, eodemque ſenſu ac paullo infra ἰκνεῖν, quod etiam διατρίβειν ſignificat.

1209. λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Vulgo λυγρὰς ad κόμας relatum: quod Triclinius tuetur advocata hypallage, cujus exemplum eſt in Antig. 974. ſed mendoſum & plane ineptum mihi videtur. Gl. ἀντὶ τοῦ εἰς μνημόσυνον τῆς Τροίας, ἤγουν ἵνα μνήμην ἔχω τῆς Τροίας.

1222. ὅπως προσείπωμ' ἄν. Mendoſe vulgo προσείπωμεν. Scriptum primo fuerat ab incanto librario προσείποιμι, quod in meo remanſit, abſque ἄν; unde, ut hiatum tolleret, corrector fecit προσείποιμεν.

1227. ἀνοιμωκτί. Sic in C. in Auguſt. & meo, ut apud Euſtathium etiam legitur p. 723. Sic ἀσμενοκτὶ ultimam producit in Œd. Col. 1646. ἀσμενοκτὶ in Comici Concion. 464.

1230. ὑψηλ' ἐκάμπτεις. Quidam codd. ἐφρόντις, reclamante metro. Inde ortum quod in aliis & in Aldina eſt, ἐφῶντις. Hoc habet D. in contextu, & ſupra γρ. ἐκόμπτεις. gl. ἐμεγαλοφρονεῖτο. Heſychius itidem κομπεῖ, μεγαλοφρονεῖ, ψοφεῖ. Noſtram lectionem adgnoſcit Comici ſcholiaſtes ad Acharn. 638.

1237. *ποῦ βάντος, ἢ ποῦ σταντος.* In meo cod. *ποῖ βάντος, ἢ ποῦ σταντος.* Quod ſane melius eſſe videtur. Gloſſa ad *βάντος, πορευθέντος.* Cum verbis motus adhibetur *ποῖ*, non *ποῦ*. Supra 1006. *ποῖ γὰρ μολεῖν μὴ δυνατόν*; Iſta, ut *ὅπως* & *ὅπου*, a librariis ſæpiſſime commutata. Vide ad Œd. Col. 23.

1241. *εἰ πανταχοῦ φανούμεθ'.* Sic bene membr. aliique codd. cum Aldo. In quibusdam *φανείμεθ'*. In T. *φανείμεθ'*, & v. ſeq. *ἀρκέσει*, ne modi varientur ſcilicet. Immo in C. *βάλοιτε*: quæ omnia ſunt librariorum ludibria.

1242. *ἀρκέσει.* gl. *ἀρκετὸν ἔσται.*

1249. *εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.* gl. *προτιμήσομεν.*

1253. *μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς.* In T. ut apud Stobæum Floril. Grotii p. 15. *πλευρά.* In D. & in meo *πλευρὰν*, quod ob jucundiorem ſonum præferri poterat.

1264. *σωφρονεῖν.* gl. *εἰρηνεύειν, καὶ μὴ κατ' ἀλλήλων μάχεσθαι.*

1268. *οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων.* Sic Aldus & veteres codd. recte. Triclinius inepte aliam lectionem ſecutus eſt, niſi ipſe eam excogitavit, *οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν πόνων.* Ignoravit ſcilicet nomina *ἔπος*, *λόγος* ſæpe nihil aliud ſignificare quam *rem* in genere, quod obſervavimus ad Œd. Col. 443. Sic Comicus in Concion. 750.

οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ.

pro nulla re, nulla de cauſſa. Supra v. 477. ubi Ajax ait,

οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,

non plus hæc verba minusve valent, ac ſi comico ſermone dixiſſet *οὐκ ἂν ἐτσσίνθου πριαίμην, viliſſimo pretio non emerem.* Ita hic *οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων* valet *ne minimum quidem.* Legitur vulgo initio hujus verſus *εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ*, quod mendoſum eſſe alibi declaravimus. In D. ſuperſcripta eſt gloſſa, *ὅδε ὁ ἀνὴρ*, quod ſane mirum videri debet: nam voces *ὅδ' ἀνὴρ* neque illa, nec quavis alia explicatione indigebant. Verum refertur iſta gloſſa ad veterem ſcripturam, quam reſtituimus, *ὅδ' ὠνήρ.*

1270. *τὴν σὴν προτίνων ψυχήν.* Ex Homerico Il. I. 322.

αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

1272. *κἀνέντ'.* Membr. & E. *κἀνέντ'*. In D. litura deleta litera *ν*, & gloſſa ſuperſcripta *μωρὰ καὶ ἀνόητα.* In T. *κἀνέντ'* eſt a prima manu; poſtmodo *ν* ſuperne additum fuit, cum gloſſa *μωρὰ καὶ ἀνωφελῆ.* Bona eſt utraque lectio; ſed noſtra, quam tuentur alii probati libri & Aldus, genuina videtur. *ὦ πολλὰ λίσσας καὶ ἀνέντα ἔπη*, eodem ſenſu dictum, ac apud Comicum *ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη*, quod hic alibi dicit *μάτην ἀνα-*

λέκτιν. Altera lectio ex gloſſa orta eſt, quæ ἀνόητα explicat per μωρὰ καὶ ἀνόητα.

1286. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον. Alludit ad Creſphontis dolum, quo, quum ducerentur ſortes de Peloponneſi diviſione inter Herculis poſteros, Meſſeniam, quam cupiebat, obtinuit. Rem narrat Apollodorus Bibliothecæ L. II. cap. 8. Euſtathius p. 361. τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμίθετοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἔνθ' ἄν τις κλήρου μέμνηται, ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγρᾶς ἀρούρης ὢν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὑσλιεργέ-νου; Αἴαντος Κρεσφόντου. καὶ ἐν τῷ Τραχινίων δὲ προοιμίῳ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Δηιάνειρα γνωμικῷ λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑσλίπου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ· (449.) οὐκ ἄν ποτε δίκην ὧδ' ἐψήφισαν. ψηφίζειν γὰρ οὕτω εἴθησαν ἥρωες. ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα. Quod ſequitur ἅλμα κουφιεῖν ex Homerico adumbratum ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης.

1290. ποῖ βλέπων. Sic Aldus & codd. veteres bene. Triclinius ποῦ βλέπων. Vide ſupra ad 1237.

1296. ὁ Φιτεύσας πατήρ. Sic liquido ſcriptum in D. T. & ex emendatione in E. Mendoſe in ceteris φυτεύσας. Fallitur Heathius, & qui eum ſequitur, Pariſinus editor ad Antig. 645. quum φιτεύσας hic, & illic φιτεύσι reponendum eſſe ſtatuit. Græce non φιτεύειν, ſed φιτύειν dicitur. Ceterum iſta ſcholiaſtes intelligit de Aëropes patre, non de Atreo, tametſi is ab aliis perhibetur uxorem ſuam, poſtquam eam a fratre Thyeſte corruptam ſenſit, in mare præcipitari juſſiſſe. Vide Euripidis ſcholiaſtam ad Oreſten 812.

1297. ἰᾷσεῖς in membr. aliisque codd. aliquot notatum ſpiritu tenui, ut recte excudi fecit Turnebus.

1301. ἴσχει. gl. ἴσχε, quod in contextum transtulit codicis mei librarius.

1303. Ἀλκμήνης γόνος. Triclinius τόκος.

1308. βαλεῖτέ που. Poſtremæ voculæ ſuperſcripta gloſſa in codd. τοιχόν. Mallem legi που.

1309. ἡμᾶς τρεῖς. Nugas agit vetus enarrator, qui tres hos eſſe ait Teucrum & geminos Atridas, quia comminantis, non miſericordiam moventis ſermo eſt. Sed & metu atrocioris ſceleris, nempe ſi mulieri & puero violentas inferret manus, & minis, quas poſtmodo diſerte profert, Agamemnonem a propoſito deterret Teucer.

1310. τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ. gl. ὑπὲρ τοῦδε ἀγωνιζομένῳ. Vide ſupra ad v. 225.

1312. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός. Hoc minus bene in verſione reddidi. Vertere debebam, *quam tua pro conjuge, aut tui etiam fratris inquam.*

Sic ſenſus bene expoſitus eſt in minoribus ſcholiis. Hæſitatio autem illa, & ſimulata ignoratio utrius uxor cauſſa ſit belli, irati & contemnentis eſt. Deductum hoc obſervat Euſtathius pag. 754. ex Achillis oratione ad Græcorum legatos, Iλ. I. 327.

ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀϋπνους νύκτας ἴαυον,
ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
ἀνδράσι μαρνάμενος, ἑκὰς ἔνεκα σφετεράων.

Euſtathii obſervationis partem protulit Clarkius.

1314. *βουλήσει ποτέ.* Comminandi formula, qua uſus etiam Comicus Nub. 1129.

ὥστ' ἴσως βουλήσεταί,
κἂν ἐν Αἰγάλῳ τυχεῖν ὧν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

Seq. v. pro ἢ 'ν, quod valet ἢ ἐν, perperam in Aldina excuſum ἤ γ' —

1329. *ξυνηρτημεῖν.* Sic Aldus & codd. omnes veteres. Turnebus ineptiſſime pravam lectionem ſinceræ prætulit, *ξυνῃρτμεῖν*, quam unica Triclinii recenſio exhibet, cum mentione tamen alterius: nam ſupra ſcriptum eſt γρ. *ξυνηρτμεῖν.* Illud autem vel ex oſcitantia librarii eſt, vel ex imperiti hominis circa metrum cura. Penultima in hoc verbo corripitur ante tenuem & liquidam, ut in ὄχνος, ἀχμή, πότμος & ſimilibus. Æſchylus Perſis 374.

ἐτρωσθοῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον.

1333. *μὴ τλῇς.* gl. μὴ ὑπομείνῃς.

1339. *οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν.* Sic bene membr. & Aldus. In reliquis veteribus *οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν*, labante metro, cui fulciendo Triclinius γε inſeruit. Eamdem particulam in tertio abhinc verſu omiſerunt plerique librarii, quam tuentur præter Aldum membr. & D. E.

1345. *βλάπτειν τὸν ἐσθλόν.* Sic libri omnes. Mallem in generali ſententia *βλάπτειν τιν' ἐσθλόν.* — *οὐδ' ἐάν μισῶν κυρῇς* pro *κυρῇ τις.* Vide ad Trach. 2.

1350. *εὐσεβεῖν. τοιτέστι δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν.* Euſtath. p. 1514. Quum Athenienſibus libertatis ſtudioſiſſimis odio eſſet regnum, quavis oblata occaſione Tragici poëtæ ejusmodi inculcabant ſententias, quibus regiam poteſtatem obtrectarent.

1355. *αἰνῇ δ' ἐχθρός.* Perperam vulgo δ' ἐχθρὸς αἰνῇ.

1358. *ἔμπληκτοι βροτοῖς.* Sic membr. D. & meus, ut & veteres criticos legiſſe perſpicuum eſt. In aliis, ut in impreſſis, *βροτῶν.* Propric ἔμπληκτος eſt *μαινόμενος, μανιώδης*, & per conſequens *ὑμνετόθλητος.* gloſſa: *τοιοῖδε φῶτες, ἤγουν οἱ νῦν μὲν φίλοι, ἔπειτα δὲ ἐχθροὶ, ὥσπερ οἱ παρασπλῆγες.* Hac ſignificatione, nempe *τοῦ παρασπλῆγος*, occurrit iſtud nomen apud

Euripidem in loco, quem depravatum citat Heathius, quique ſic ex Muſgravii ſententia legendus, Troadum v. 1211.

θνητῶν δὲ μοῖρὰ, ἴσλις, εὖ πράσσειν δοκῶν,
βέβαια χαίρει· ταῖς τροπαῖς γὰρ αἱ τύχαι,
ἴσπαλπλος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε
πνέουσι, κοὐδεὶς ὠὐτὸς εὐτυχεῖ ποτέ.

1362. τῇδε θημέρᾳ, id eſt τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Perperam hic & aliis in locis, ut ſupra 756. 778. in Turnebi editione & ejus traducibus excuſum τῇδέ θ' ἡμέρᾳ, quaſi ſi plene eſſet τῇδέ τε ἡμέρᾳ.

1366. ὁμοῖα, *conſimilia. Ut quiſque operam dat, ut facilis ſuis par referatur gratia!*

1369. παντᾳχῇ. Sic D. Auguſtanus & meus. Perperam in aliis, ut in Aldina, παντᾳχοῦ. Vide notam ad Comici Lyſiſtr. 1230. παντᾳχῇ jam lectum fuerat in utraque Juntina.

1383. ἔχθιστος. gl. ἤγουν μάλιστα μεμισημένος.

1393. σπέρμα Λαέρτου. Sic Aldus & codd. veteres. In Triclinii recenſione Λαερτίου.

1396. ξύμπρακτοι. Perperam vulgo ξύμπρακτε.

1403. κάπιτος, ὁ ἰσκαμμένος λάκκος, παρὰ τὸ σκάπτειν, ἐκτάψει τοῦ σ. Vide Euſtathium p. 1019. 1376.

1416. Aldus & veteres codd. habent κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν, ſyllaba ad integritatem verſus deficiente. Prava eſt Triclinii lectio καὶ οὐδενί — Ante diphthongum καὶ elidi debet. Proinde retinenda antiqua lectio, vel legendum κοὐδενί πω λῴονι τῶν θνητῶν.

Verſus qui ex Ajacis perſona in neſcio cujus poëtæ tragœdia recitabantur profert Clemens Alex. Strom. II. p. 462. quos, etſi doctis quibuſdam viris & Sophoclem auctorem habere, & ad ejus Ajacem pertinere viſi fuerint, Grotius prudenter inter incertorum tragicorum fragmenta retulit p. 461.

Πῆμα δ' οὐδὲν ἐλευθέρου
ψυχὴν ἔδακεν ἀνδρὸς, ὡς ἀτιμία.
οὕτως πέπονθα, καί με συμφορεῖ τὸ δὴ
βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει,
λύσσης πικροῖς κέντρωσιν ἠρεθισμένον.

Nihil infamia
gravius perurit pectus ingenuum viri:
ea me calamitas terret, & penitus fibris
adacta miſerum verſat ex imo lues,
ſtimulisque mentem durus exagitat furor.

FINIS NOTARUM IN AJACEM.

NOTÆ IN PHILOCTETAM.

ARGUMENTUM metricum non exſtat in veteribus codd. nec in Aldina. Primus id edidit Turnebus e codice ad Triclinii recenſionem ſcripto, in quo perperam v. 1. legitur ἐν Χρύσῃ Ἀθηνᾶς. Χρύσῃ ipſius Minervæ cognomen erat, cujus meminit Scholiaſtes ad Œd. T. 188. & ſic hoc ipſo in dramate appellatur v. 194. & 1327. Erat etiam Χρύσῃ inſula prope Lemnum, in qua ad cognominis Minervæ aram a ſerpente ictus fuit Philoctetа. Iſta dilucidavit Alex. Politus in erudita ad Euſtathium nota p. 707. editionis Florentinæ, & poſt eum Valckenarius Diatribes Euripideæ Cap. XI. V. 2. mendoſe in codice ſcriptum fuit μένοις. Immo ſolus Philoctetes aram noverat, quam in Chryſe inſula Minervæ dedicaverat olim Jaſon. Cod. ἤδη exhibet v. ſeq. cujus vice Turnebus ſuo more edidit ᾔδει. oportuit ἤδη. V. 4. ναυάτῃ, quod prorſus barbarum eſt, retineri non debuit: pejus in codice ναυάτην οἴδλον. Vide quæ notavimus ad Æſchyli Perſas 373.

V. 12. ἀκμή. gl. καιρός. Sic in Aj. 812. οὐχ ἥδρας ἀκμή.

14. τῷ. gl. ᾧ τινι τῷ σοφίσματι. Vide notam ad Œd. Col. 1259.

19. δι' ἀμφιτρήτος. Mendoſe in Aldina ἀμφιτρῆχος.

21. σῶν. Sic editiones Aldi & Turnebi, ut & codd. omnes. gl. ἤγουν εἰ σώζεται. In Henr. Stephani editione legitur ζῶν, quod conſultone an operarum errore invectum fuerit, neſcio. Verum ſcio mendoſiſſimum eſſe, ſiquidem ſic ſenarius in ſpondeum deſinit: nam vocalis ante ζ corripi non poteſt.

22. εἴτ' ἔχει. gl. κατοικεῖ. recte. πρὸς ἃ ἐλθὼν σῖγα, σήμαινέ μοι εἴτε κατοικεῖ — Sic Latinis *habere* valet *habitare*, qua ſignificatione Plauto frequentatur, ut Bacchid. I. 2. *Quis iſtic habet?* & in Aululariæ prologo.

24. ὡς κλύῃς. Sic recte in B. Solœce alii & impreſſi κλύοις.

25. κοινὰ δ' ἐξ ἀμοῖν ἴῃ. Sic legiſſe ſcholiaſtam perſpicuum eſt, ſiquidem diverſæ lectionis meminit εἴη, quæ manifeſto vitioſa eſt. Nam præterquam quod diphthongus ει ſemper producitur, optativus modus hic contra ſtructuræ legem adhiberetur. Requiritur verbum ſubjunctivi modi, qualia ſunt κλύῃς & φράζω. In ſcholio mendam Romanæ editionis imprudens reliqui. Lege διανύοιτο.

26. σὺ μακρὰν λέγεις. Sic codd. omnes. gl. σὺ μακρᾶς διδαχῆς διέμενον, ἤγουν μακρῶν πόνων.

29. σίδου γ' οὐδείς. Sic T. In duobus aliis, ut in Aldina, σίδου τ' —

33. σίσιφλή. Scholiaſtes σίσιφλη habet, ut v. 2. ἄσίσιφλος. Eadem ſcriptura eſt in B. & apud Suidam. At Euſtathius p. 778. σίσιφλη ex hoc loco citat, ut ſcriptum eſt in membr.

35. αὐτόξυλον. Vide Andromedæ fragm. VI. Φλαυροεύργου. Sic codd. veteres & Suidas. In Aldina mendoſe Φλαυλεύργου, ut etiam a prima manu ſcriptum in T. ſed ex λ factum fuit ρ. Turnebus edidit Φαυλεύργου. In ſeq. v. ſcripti & impreſſi libri habent τεχνήματ' ἀνδρός. Pluralis numerus doctos viros merito offendit; ſed locum emendare dum conarentur, malum pejori malo ſanaverunt. Quippe levius iſtud τεχνήματα feram, quam τέχνημά τ', ſive pro τε, ſive pro τοι accipienda veniat particula, qua nullus hic uſus eſt. Nec magis admittenda Toupii conjectura, Cur. Nov. in Suidam p. 70. τέχνημα τἀνδρός. Nam τοῦ ἀνδρὸς definite poſt indefinitum τινὸς plane inficetum eſt. Librarii malam manum quivis hic facile poterat adgnoſcere. Imperitus homo metro conſulere voluit, quod laborare credidit. Scripſerat Tragicus Φλαυροεύργου τινὸς ἀνδρὸς τέχνημα. Ille, ne ſpondeus eſſet in ſecunda ſenarii ſede, ordinem invertit, & vitando hiatu ſcripſit τεχνήματ' ἀνδρός. Prima in τέχνη corripitur, ut quævis vocalis natura brevis ante aſperatam & liquidam. Vide Aj. 1121. Œd. T. 357. & ſic paſſim.

37. θηκτύρισμα. gl. ἀπόθετον κλῆμα.

40. ὤνηρ κατοικεῖ. Perperam vulgo ἀνήρ.

43. ἀλλ' ἢ 'πὶ Φορβῆς νόστον ἐξειλήλυθεν. Philoctetæ alimentum præbebant aves & feræ, quas ſagittis configebat. Atqui aves & feræ ſtatis horis ad certa loca ſe conferre ſolent. Recte ſcholiaſtes ἐπὶ Φορβῆς ὁδόν. At gloſſator, qui id minus intelligebat, expoſuit ἐπὶ ζήτησιν Φορβῆς. Hoc ipſum Ulyſſes dicere debuiſſe videtur Toupio, qui Emendat. in Suidam III. 336. reponit ἢ 'πὶ Φορβῆς μασλύν. Nimis audacter. Hujus formæ verbalia frequentant Jonici poetæ, qualia ſunt ἰδητύς, ὀιχησλύς, θιλιλύς, πωιχτύς, & alia, ſed Atticis fere inuſitata ſunt.

47. λαβεῖν. Perperam in membr. & in Aldina μολεῖν, unde Pariſinus editor ſinceram lectionem eruiſſe credit,

ἕλοιτό γ', ἢ τοὺς πάντας Ἀργείους, μ' ὀλεῖν.

Sed iſtud ὀλεῖν e barbariei ſpecu arceſſitum, non e puris græcæ linguæ fontibus. ὀλέω, ὀλεῖν ſunt prorſus inuſitata, nec uſpiam, niſi apud Grammaticos, ubi de formatione temporum agunt, reperiuntur. μᾶλλον αἱρεῖσθαι eſt προκρίνειν, *malle*.

55. ἐκκλέψεις. Sic emendate in B. Solœce vulgo ἐκκλέψῃς. ὅπως hic valet *quomodo*, ut infra 78. & pendet a ſuppreſſo verbo φροντίζειν, φράσ-

ξεσθαι, vel ſimili. Immo, ni me fallit conjectura, verbum librariorum errore, potius quam poëtæ judicio, hic deſideratur. Quid enim ſibi vult poſt ἐκκλίψεις λόγοισι, participium λέγων?

τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλίψεις σκοπῶν.

Gloſſa in codd. ἐκκλίψῃς, ἀπατήσῃς. Ratio autem Philoctetam fallendi hæc erat, ut ſimularet Neoptolemus ſe Atridis infenſum eſſe. Huc pertinet ſcholion, quod in Editione Romana alio translatum fuit: οἱ γὰρ ἐξ ἐνὸς ἠδικημένοι, φιλοῦσιν ἀλλήλους.

58. πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον. Abundat partilula ὡς, quæ eleganter jungitur præpoſitionibus ἐπὶ & πρὸς motum ſignificantibus. Familiare hoc Arriano in Alex. M. Expeditione. Comicus in Equitum fine:

κἀκεῖνον ἐκφιλέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην.

60. οἵ σ' ἐν λιταῖς σἰλίλαντες. Abundat præpoſitio ἐν, ut Œd. T. 821. Antig. 962. 1003. σἰλίλαντες, ſimplex pro compoſito μετασἰλίλαντες — ἐξ οἴκων. Sic veteres codd. & Aldus, quod & Turnebus retinuit. In T. minus bene ἐξ οἴκου, quod ex Henr. Stephani editione in poſteriores manavit.

61. μόνην ἔχοντες. Sic Aldus & veteres codd. Triclinius δὴ inſerſit.

63. ἐλθόντι δοῦναι. Id eſt ὥσἰ ἐλθόντι σοι δοῦναι.

64. λέγων. Pendet hic nominativus a λέγειν in v. 57. ſtructura ad ſignificatum, non ad verba adcommodata. Quippe iſtud λέγειν imperativus eſt infinitivi forma, unde pendet etiam πλεῖς, ſuppreſſa particula ὅτι, niſi mavis e communi repetere λέγε δὴ ὅτι πλεῖς πρὸς οἶκον. Proinde difficultas ad quam offendit Vir doctus, quamque tollit legendo λέγ' οὖν, nulla eſt. Is eſt Fridericus Gedike, Gymnaſii Rector Berolini, qui ſeorſum fabulam hanc edidit luculento commentario illuſtratam in tironum uſum. Nullum eſt Tragici noſtri drama, quod enarratorem tam peritum nactum fuerit.

84. δός μοι σεαυτόν. Terentius Adelphis: *Da te hodie mihi.*

86. Hos verſus ſic convertit Florens Chriſtianus:

Ego vero, Ulyſſeu, dicta quæ non audiam
animo lubenti, facere ſemper oderim.

Eadem ſententia Georg. Ratallerus ad hunc modum:

Quæ facta, Ulyſſe, audire animus horret, eadem
patrare morte acerbius duco.

Haud ſane exſpectabam aliquem exſtiturum, qui has interpretationes falſi argueret, aliumque Græcis ſenſum ineſſe contenderet. Nuperus Pariſinus editor nos docet ea ſic verti debere: *Ea moliri odi, quorum famam factorum ægre ferrem.* plurimisque exemplis adſtruit, quod vel pueris notum, κακῶς κλύειν ſignificare *male audire*, id eſt *vituperari*. Eſt hoc quidem

quidem certissimum: sed tam certum est illam significationem verbi κλύειν non magis hic locum habere, quam apud Comicum in Concion. 91. ἀκροᾶσθαι de fama accipi posse. Ibi mulier reprehensa, quod lanam in concionem ferret, ait: *τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροώμην ἄρα ξαίνουσα; Quippini? num minus audiam rhetorum conciones, si lanam carpam?* Quid hoc, quæso, ad famam?

100. τί ἄλλο πλὴν confundit imperite Parisinus editor cum interrogationis formula Platoni frequentata ἄλλο τι ἤ. Legat auctorem Doctrinæ Particularum, qui formulas istas enucleate distinxit, & simul fidejussorem quærat, quo auctore credamus græcum esse imperativum ἄνωγις. Ab ἀνώγω novi ἀνώγηθι, ἄνωχθι. Verum ἄνωγις nusquam vidi.

102. ἐν δόλῳ. Abundat præpositio ἐν, ut supra 60.

103. οὐ μὴ πίθηται. *Non persuadebitur.* Aoristus 2. subjunctivi cum particulis οὐ μὴ eamdem vim habet quam futurum indicativi. Euripides Herc. Fur. 720.

ὅδ' οὐ πάρεστιν, οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ.

Nec adest, nec aderit unquam. Comicus in Lys. 363.

καὐ μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.

Fallitur Berolinensis editor, qui ista a suppresso verbo φοβέομαι pendere ait. Diversa sunt μὴ οὐ & οὐ μή.

108. τὰ ψευδῆ λέγειν. Sic libri omnes. Verum Parisino editori adsentior, & legendum puto τὸ ψευδῆ λέγειν. Sæpe in articulo, qui ex indole linguæ infinitivo adjungitur, lapsi sunt librarii, articulum mutato numero nomini tribuentes. In Anacreontis carm. XI. ediderat Stephanus τὰ τερπνὰ παίζειν, ubi sermonis puritas flagitat τὸ τερπνὰ παίζειν, quæ est etiam terssissimi poëtæ manus.

111. ἐς κέρδος. In B. T. πρὸς κέρδος.

114. ὁ πίστων γ'. In B. T. particula γε omissa.

116. In Aldina θηρατέα γίγνοιτ' ἄν. Sic etiam in membr. scriptum, additis prosodiæ signis, quibus indicatur utrumque α longum esse. Nempe librarius θηρατέα ad Τροίαν referebat. In B. θηρατέα γένοιτ' ἄν. Recte in T. θηρατέ' οὖν.

119. κεκλῷο. Optativus præteriti passivi. Formam hanc sæpe obliterarunt librarii. In Euripidis Heraclidis, ubi perperam editum κεκλώμεθα, legendum:

μάτην γὰρ ἧδεν ὧδέ γ' ἂν κεκλήμεθα.

Vide quæ notavimus ad Comici Lysistr. 235. 253. Mendose hic Aldus edidit κέκλησ' ἅμα, ut in membr. scriptum est: in duobus aliis κεκλήσ' — Turnèbo debetur emendata lectio.

126. δεκῆτί τε. Sic bene diſtinctæ voces in B. In ceteris perperam δεκῆτ' ἔτι.

127. κατασχολάζειν. gl. βραδύνειν.

128. ναυκλήρου τρόπον. Ald. & veteres codd. τρόποις.

129. ἄγνοια in caſu recto. Sic ſcriptum in duobus veteribus codd. In Γ. ἀγνοίᾳ, ut in impreſſis.

130. ποικίλως αὐδωμένου. σοφιζομένου, δολίως διαλεγομένου.

134. Νίκη. Scholion: οὕτως ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ Νίκη καλεῖται ἐν Ἀτλικῇ. Euripides Ione 1550.

μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε
Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔτι —

Victoriæ nomine cultæ Minervæ templum erat in arce: idcirco mulieres, quæ arcem occupaverant, in Comici Lyſiſtr. 317. ejus implorant opem: δέσποινα Νίκη ξυσγενοῦ. Vide Meurſii Att. Lect. I. 20.

135. Aldus & veteres codd. τί χρὴ, τί χρὴ, δέσποτα, μ' ἐν ξένᾳ ξένον — contra metri rationem.

139. καὶ γνώμᾳ. Sic bene Aldus & veteres codd. ſcilicet ἑτέρᾳς γνώμας προὔχει. Sic in gloſſa expoſitum erat, unde librarius codicis B. vocem in textum intulit καὶ γνώμᾳ γνώμας, metro reclamante. Harum quæ rejicienda erat, retinuit Triclinius, cujus lectio eſt καὶ γνώμας.

140. Διὸς σκῆπτρον. In Aldina σκῆπτον. Scripſerat forte poëta σκᾶπτον.

141. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε. Sic veteres codices & Aldus: id eſt εἰς σέ. Triclinius mutavit ſine cauſſa. Dimeter eſt antiſpaſticus. Pro ditrochæo in antiſtrophico eſt choriambus; pæona habet uterque in ſecunda ſede.

144. τόπον ἰσχατιαῖς. In T. ἰσχατιᾶς, quod ad ſenſum perinde eſt. Sed nulla erat cauſſa, cur Triclinius veterem lectionem mutaret. ἴσως γὰρ προσιδεῖν ἐθέλεις τὸν ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τόπον, καθ' ὃν τινα κεῖται.

150. In fine hujus verſus Aldus & veteres codd. duas voculas addunt, e prava gloſſa in textum illatas, τὸ σόν, quas tam metrum quam ſententia reſpuit. Fefellit hæc lectio ſcholiaſtam, cujus falſa eſt expoſitio, τὰ σὰ νεύματα φυλάττειν. Immo ad ὄμμα ſubauditur ἐμόν.

156. μή με λάθῃ πελάσας ποδίν. Quod in omnibus libris legitur προσπεσών, mendoſum eſt, ut ex comparatione ſtrophici verſus liquet, & ex confuſione gloſſæ cum genuina lectione ortum: ad πελάσας adſcripta fuerat gloſſa προσπελάσας & e v. 46. προσπεσών. Voces poſtmodo permutatæ fuerunt a librariis.

161. ἄπεσθεν. Sic emendate in B. In ceteris claudicat verſus omiſſione ν paragogici.

166. *σμυγερὸν σμυγερῶς.* Mendose vulgo legitur *σὶυγερὸν σὶυγερῶς.* In scholiis malum malo cumulatum, quum adverbium per *ἐπιμόνως* exponatur. Scriptum oportuit *σμυγερῶς, ἐπιπόνως.* Hesych. *σμυγερὸν, ἐπίπονον, οἰκτρὸν, μοχθηρόν. σμυγερῶς, ἐπιπόνως.* Eustathius pag. 1463. *ἔστι δὲ σμυγερῶς, τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν, καυστικῶς. ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω, ὅθεν τὸ σμύξαι πυρὶ πᾶς.* (Il. I. 649.) *τοῦ δὲ σμύχω δεύτερος ἀόριστος ἔσμυγον, ὅθεν τὸ σμυγερόν.* Nihil verius hac emendatione.

171. *μηδὲ ξύντροφον* Sic ad metri rationem scribi debuit. Perperam Aldus & veteres codd. *σύντροφον.* Sinistra Triclinii emendatio est *μηδ' αὖ σύντροφον.*

174. *ἀλύει.* gl. *ἀλγεῖ, ἀπορεῖ.*

181. *ἦκων.* Sic bene apud Suidam legitur in *λασίοις.* Tragici exemplaria habent *εἶκων.* In B. *εἶ κοὐδενὸς*, librarii errore, qui compendio scriptum *ἦκων* dispexisse non videtur. *ἦκειν* pro *εἶναι* eleganter adhibetur. *εὖτος τῶν εὐγενῶν οὐδενὸς ὕστερος ἂν ἴσως.* Sic in Œd. Tyr. 1519. Œd. Col. 1177. Aj. 637. *ἦκειν* nihil aliud valet quam *εἶναι.* Pro *ἔχειν* usurpari solet in eleganti formula *εὖ ἧκειν τινὸς*, in qua tamen istud verbum non nemini suspectum fuit. Vide notas ad Luciani imagines T. II. p. 469.

190. Vulgo legitur *πικρᾶς εἰμωγᾶς ὑπέκειται*, quod quid sibi velit, nemo declaravit umquam. Quippe vetus enarrator quid sententia flagitet, exponit quidem; verum is verborum & inextricabilis structuræ nullam rationem reddit. Genitivi *πικρᾶς εἰμωγᾶς* a nomine *τηλεφανὴς* non pendent: verbum requirunt, a quo regantur: id esse non potest *ὑπέκειται.* Jam diu est quum emendavi *ὑπακούει.* Comicus in Nub.

εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.

ubi simpliciter valet *audire*: sæpe usurpatur etiam pro respondere. *Echo sola tristes ejulatus audit.*

193. *καὶ τὰ παθήμαθ' ἑκεῖνα.* Minus bene vulgo *παθήματ' ἐκεῖνα.* Vide notam ad Aj. 233.

196. Luxatum hujus versus metrum in membr. ut in Aldina: *οὐκ ἴσθ' ὅπως οὐ θεῶν τοῦ μελέτῃ.*

197. *ἐπὶ Τροίᾳ.* Triclinius, *ἐπὶ Τροίαν.*

200. *δαμῆναι.* gl. *ποιηθῆναι.*

205. *ἑτοῖμα.* Perperam in membr. & in Aldina *ἑτοίμα.*

206. *ἕλισσον.* Subauditur *ἐμέ.* Triclinius contra veterum librorum fidem dedit *ἕλισσον*, quod quidem bonum est, & intelligendum per ellipsin præpositionis *κατὰ*, ut in Aj. 30. *πηδῶντα πηδήμασι.* — *κατ' ἀνάσχαν* gl. *βιαίως, μετὰ σθένους.*

209. *διάστημα θροεῖ γάρ.* Remansit hoc me imprudente ex vulgaribus

editionibus. Ordinem vocum invertit Triclinius, qua de cauſſa neſcio. Legendum, ut in Aldina eſt & veteribus codd. διάσημα γὰρ θροῖ. Verſus aſynartetus eſt ex anapæſto & antiſpaſto. Pro diiambo in antiſtrophico verſu ditrochæus eſt.

212. In Tragici exemplaribus ſic legitur hic verſus:

ὡς οὐκ ἔξιδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.

Manifeſtum eſt lectionis vitium, quod metri ratio oſtendit: quippe verſus eſſe debet dimeter anapæſticus, qualem quidem eum concinnavi pro ἔντοπος ſubſtituendo ἐγγύς. Sed uſquequaque falſa eſt hæc emendatio. Fefellit me opinio confuſas hic fuiſſe lectionem & gloſſam. Sane ſi ἐγγὺς in textu lectum olim fuiſſet, nulli magiſtro veniſſet in mentem, adverbium hoc declarare per nomen ἔντοπος: verum hoc bene declaratur per hanc gloſſam ἐγγὺς ἐσθι τοῦ τόπου τούτου. Tum venuſta oppoſitio eſt nominum ἔξιδρος & ἔντοπος. Denique indefinitum ἀνὴρ indoli linguæ repugnat. Vera lectio eſt, quam me piget ſerius deprehendiſſe:

οὐκ ἔξιδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὠνήρ.

Particula ὡς initio verſus a mala manu eſt: abſque ea verſum hunc citat ſcholiaſtes Comici ad Aves 276.

214. πομπὰν ἀγρεῦται. Minime prætulerim ſcripturam codicis B. ἀγρεξάτας. In Euripidis Cyclope v. 54. nomen ἀγρεύτης ab eruditis viris fruſtra ſolicitatur, eadem analogia formatum, qua οἰκέται in Aj. 615. & ejuſdem ſignificationis compoſitum ἀγρονόμος.

216. τηλωπόν. Heſych. μακρόθεν φαινόμενον. Senſuum vocabula commutantur, & quæ vilius propria ſunt, aliis eleganter tribuuntur. Sic ſupra 202. πρυμνήσια κλύσος. Perperam in membran. & in Aldina τηλωπάν.

220. Veterum codd. & Aldi lectionem ſequimur. Triclinius hic rurſum nulla de cauſſa verborum ordinem pervertit: ποίας πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε.

223. ἑλλάδος. gl. ἑλληνικῆς. Ex Ajace Locro citatur ἑλλὰς ἀνὴρ, quomodo ὕδρις ἀνὴρ dixit Heſiodus. Nomina primitiva, propria ſeu appellativa, adjectivorum inſtar cujuſvis generis junguntur ſubſtantivis; cujus ſchematis exempla paſſim occurrunt. Mox 256. ἑλλὰς γῆ.

228. κακούμενον. Libri omnes κακλούμενον mendoſe. Has voces jam male commutatas vidimus in Oed. Col. 261.

229. προσήκετε. Triclinius neſcio quo prolubio, προσήκατε.

237. τίς ἀνέμων ὁ Φίλταλος. Perperam in B. T. τίς δ' ἀνέμων — ut legit etiam Euſtathius, qui hanc verſus clauſulam citat p. 1717. Frigeret hic connectiva particula.

241. εἰσθα δὴ τὸ πᾶν. Sic in membr. Vulgo εἶσθ' ἤδη —

251. οὐδ' οὔνομ' — Mendoſe Aldus ὄνομ' —

258. σῖγ' ἔχοντες. Id eſt σιγῶντες. Adverbium eſt σῖγα, & dicitur ἔχειν σῖγα, ut ἔχειν ἄτρεμα, ἔχειν ἡσύχως.

266. τῆς ἀνδροφθόρου. Perperam libri omnes τῆσδ' —

268. ξὺν ᾗ. gl. τῇ νόσῳ.

281. νόσου. Sic Aldus. Perperam in veteribus codd. νόσον. Haud melius in Triclinii recenſione νόσῳ. ξυλλαμβάνειν & ξυλλαμβάνεσθαι cum genitivo rei conſtruuntur. Comicus Veſpis 733.

νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος.

Pace 437.

χὤσις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων.

Lyſiſtrata 313.

τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοιν τῶν ἐν Σάμῳ σἰραλικῶν;

285. διὰ χρόνου, *aliquantiſper*, dum ſcilicet ſuffecerunt alimenta, quæ ei relicta fuerant.

286. βαιᾷ. Membr. & Aldus perperam βαιῇ.

290. αὐτὸς AN τάλας εἱλυόμην — ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ' AN — ταῦτ' AN ἐμηχανώμην — πῦρ AN οὐ παρῆν. Nihil utique notius uſu particulæ ἄν conjecturali cum indicativo in narrationibus, qua ſignificatur non tam res facta, quam quæ fieri potuit, aut fieri ſolet: ideo exprimitur per *fere*, *fortaſſean*, aut per verbum *ſoleo*. Ex unico Ariſtophane centena exempla excitari poſſint. Viros doctos quandoque fefellit hic particulæ uſus, ut Reiskium, qui ad hæc Lyſiæ verba p. 272. ἠγανάκλουν ἄν, *indignari ſolebam*, ἄν *ſibi delendum videri* ait, *quia non dicit orator ſe indignaturum fuiſſe, ſed indignari conſueviſſe*. Atqui hæc ipſa eſt ratio, cur ἄν addidit. Sic Chorus ſenum in Comici Veſpis 268. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου. *Sed primus noſtrum præire ſolebat.* Magnifice hic ſe effert nuperus Pariſinus editor, tamquam ſi ipſe primus hunc græcæ linguæ idiotiſmum obſervaſſet, incompertum vel ipſi Valckenario, virorum quotquot fuerunt græce doctorum doctiſſimo. Verum exemplorum partim idoneorum, partim ſecus, quæ congeſſit plauſtra, non obſtabunt quin in Euripidis Phœniſſis 412. longe melius dicat Polynices:

ποτὲ μὲν ἐσ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ.

Aliquando habebam in diem, aliquando rurſus non habebam: quam εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν: *aliquando nihil habere ſolebam.* εἶτ' αὖ frequentant Attici poëtæ: & ἄν conjecturale, ea poteſtate quam definivi, rarius adhibetur in negativa propoſitione. Quod ἄν legatur in Philemonis verſu ex Milite, inde argumentum petendum non erat; nam eſt ex Grotii interpolatione. Apud Athenæum legitur:

ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κ' ὀπλὸς ὢν τοιοῦτος ἦν.

Quod ſane præſtat, niſi verius ſit, ut Bentleio viſum, κ' ὀπλὸς αὖ τοιοῦτος ἦν.

293. καί που πάγου χυθέντος. *Et ſi forte ſuperfuſæ eſſent terris pruinæ, ut bieme fieri ſolet.* Peſſime Brumœus vertit: *Je rampois de même pour chercher de l'eau, & quad il falloit couper le bois qui m'étoit néceſſaire, ſurtout dans les rigueurs de l'hiver, où l'iſle eſt inondée.* Mediocriter græce doctus erat ingenioſus ille Jeſuita. Nec melior eſt gallici ſcriptoris, qui nuper Philoctetam e Sophocleo expreſſum docuit, verſio:

Des glaçons, dont l'hiver blanchiſſait ce rivage,
j'exprimais avec peine un douloureux breuvage.

Sicque ſententiam ſuam de hujus loci interpretatione exponit: *J'ai rapporté ces mots* καί που πάγου χυθέντος, *au vers précédent;* εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν, *& s'il fallait chercher quelque boiſſon*, & quidem glacie fuſa, *que je ne trouvais que dans la glace fondue, & de même dans l'hiver ramaſſer du bois*, &c. *J'ai traduit* οἷα *par* de même, pariter, *comme fait le Scholiaſte latin qui a ſuivi le même ſens.* Quis ille ſit latinus Scholiaſta ignoro. Video Camerarium iſta bene accepiſſe, nimirum Philoctetam dicere, *lignum ſibi parandum fuiſſe adverſus gelu, ut maxime bieme eſſe ſoleat:* meritoque illi damnatam fuiſſe neſcio cujus alius interpretationem, qui πάγον pro *rupe* accepiſſe videtur. Ex gallici illius ſcriptoris verbis liquet, aliud eſſe græcas contaminare fabulas, aliud eas interpretari.

316. αὐτοῖς, quia præceſſit οἷς, Cantero ſuſpectum fuit, qui illius vice αὖτις legendum eſſe credidit. Sed falſus eſt. Callimachus in Epigram.

ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
εἵλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.

Itidem Menander in Epigr. in Themiſtoclem & Epicurum:

χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος· ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
παῖδ' ἀδουλοσύνας ἥρπαδ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

320. συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν. Fruſtra Toupius Emendationum in Suidam Tomo I. p. 134. lectionem hanc vitioſam eſſe pronuntiat & ſic refingendam, συνέτυχον κακοῖν ἀνδροῖν Ατρειδαῖν, τῇ τ' Οδυσσέως βίᾳ. Nihil mutandum eſſe oſtendi in nota ad Euripidis Or. 1291. Verbum compoſitum cum caſu conſtruitur, quem ſimplex regit, vel vacante, vel aliorſum pertinente præpoſitione. Cum ſcholio quod ad hunc locum primus vulgavi, confer minora ſcholia ad El. 283. & Triclinium ad Aj. 491.

324. Libri omnes noſtri hunc verſum ſic ſcriptum exhibent:

θυμῷ γένοιτο χεῖρα πλησῶσαι ποτέ.

Ex hac verborum ſtructura qui bonum ſenſum elicere conabitur, meras nugas aget. Inepta eſt Heathii verſio: *Iræ utinam contingat, ut manum aliquando tandem ſatiem.* Expreſſum vellem id quo manum ſuam non *ſatiare*, ſed *implere* cupiat Neoptolemus. Nam *manum implere* abſolute, nihil eſt. Idcirco Valckenarii conjecturam in Commentatio ad Euripidis Phœn. p. 284. minus probo:

εἴ μοι γένοιτο χεῖρα πλησῶσαί ποτε.

Pejor eſt adhuc Toupii interpretatio: *Utinam ſatis iraſci liceat!* Quid quæſo obſtabat quin ad ſatietatem iraſceretur? Haud ſane video quid huic verſui ſit cum exemplis ab erudito Britanno excitatis ad Suidam III. 130. Nulla alia eſt ratio cum interpretandi quam per hypallagen, quam viam inierunt interpretes præſtantiſſimi. Florens Chriſtianus:

Utinam hanc manu olim teſter iracundiam!

Georgius Ratallerus:

O mihi utinam, quæ mente verſo, manu exſequi
liceat!

Camerarius: *Utinam concedatur mihi re ipſa & manibus explere iram meam!* Eſt hic profecto verus ſenſus; nec aliter ex vi ſententiæ & affectu perſonæ verti poterat. Verum aliud græca verba ſonant, & hypallage quam commenti ſunt, nimis eſſet abſona. Permutationem hanc nemo ſanus poetæ tribuat, verum librarii ſeu Grammatici errori aut libidini. Scripſerat Sophocles:

θυμὸν γένοιτο χειρὶ πλησῶσαί ποτε.

χειρὶ dativus eſt inſtrumenti. πλησῶσαι θυμὸν, *animi cupiditatem*, ſive ultionis, ſive cujuſvis alius rei, *explere*, elegans locutio eſt, quam exemplis erudite illuſtrat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 1327.

Κύπρις γὰρ ἥθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε,
πλησθεῖσα θυμόν.

Noſter in Œd. Col 778.

πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήζεις.

Sic de videndi cupiditate Euripides in Androm. 1084. ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν. Nihil verius hac emendatione, quam propoſueramus olim ad Æſchyli Perſas 94. quamque lubenter vidimus viri eruditiſſimi Frid. Gedike calculo comprobari.

328. τίνος χόλον κατ' αὐτῶν ΕΓΚΑΛΩΝ ἐλήλυθας; Prægnans eſt phraſis pro ἕνεκα τίνος τὸν χόλον ὧδε μέγαν κατ' αὐτῶν ἔχων, αὐτοῖς ἐγκαλῶν ἐλήλυθας. Nam χόλον ἐγκαλεῖν vix videtur græce dici poſſe. Virum longe omnium qui nunc ſunt doctiſſimum offendit hæc locutio, cui vitium librarii errore ſubeſſe ratus, reponendum cenſet ΕΓΧΑΛΩΝ. *Quamnam*

ob cauſſam iræ in eos tam vehementi frena laxans veniſti? Sic Virgilius Æn. XII. *iraruinque omnis effundit habenas.* Tametſi nemo eſt cujus auctoritas plus apud me valeat, quam præſtantiſſimi illius viri, haud facile animum inducere queo ἰſχαλῶν a poëtæ manu eſſe. Parum me movet, quod compoſiti ἰſχαλᾶν haud innotuerit exemplum: ſatis id tuetur analogiæ ratio. Verum ubi χαλᾶν τὴν ὀργὴν, vel χαλᾶν τῆς ὀργῆς occurrunt, ut apud Comicum Veſp. 727. Av. 383. ſenſu plane contrario locutiones illæ adhibentur, pro *mollire, remittere iram:* proinde non video qui ἰſχαλᾶν χόλον ſignificare poſſit *iram* intendere, ſeu *iræ habenas immittere.* Pro γὰρ Heathius ſcribendum cenſet γ' ἄρ', fruſtra. In interrogationibus γὰρ connectivum eſt & valet *igitur.* Exempla vide in Indice in Ariſtophanem.

338. ἐλίſχω. gl. ἐξακριβώσομαι.

349. μ' ἐῳίσχον. Mendoſe in membr. & in Aldina μ' ἔπασχον.

351. ἄθαπτον, *ante quam imponeretur rogo.* Mutila ſunt ſcholia. Sane noluit enarrator ἄθαπτον exponere per ζῶντα: ſed illius vocis interpretationi ſubjecerat iſta verba, quorum primum tantum remanſit; ζῶντα γὰρ αὐτὸν οὐκ εἶδον.

363. τλημονίſτατον λόγον. Recte in El. 439. τλημονεſτάτη γυνὴ exponitur τολμηροτάτη, ἀναιδεſτάτη. Eadem hic obtinet ſignificatio. In ſcholio pro ἀποδυρόμενος, ſcriptus liber habet ἀπολοφυρόμενος.

369. ὦ σχέτλι', ἦ τολμήσατε. Ineptiſſima eſt Heathii conjectura, ὦ σχέτλιοι, ἦ — Scilicet quia diphthongus οι elidi non poteſt. At vero non eliditur, quippe qui hic nulla eſt. σχέτλ' plene eſt σχέτλιε. Quia verbum adeſt plurale τολμήσατε, non idcirco vocativus eſſe debet pluralis numeri. Adloqui potuit Neoptolemus Græcorum proceres apud Agamemnonem congregatos, & ſummum ducem vocativo compellare. Matrem & Achillem adloquitur Iphigenia apud Euripidem, & unicam matrem compellat: μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων. Infra 466. ἴδοὺ, τέκνον, σέλλεσθε; Ridiculum eſſet rem notiſſimam multis exemplis adſtruere. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1479.

371. In veteribus codd. ut in impreſſis, ſcriptum πλησίον γὰρ ὢν κύρει, accentu indicante verbum eſſe temporis imperfecti, quod ne dubium eſſet, ex Triclinii præcepto ſcriptum in T. ὢν 'κύρει, tamquam ſi ε in conſonante elidi poſſet. Sane res ipſa manifeſto tempus imperfectum poſtulat: verum Attici poëtæ rariſſime augmentum omittunt, nec erat hic licentiæ locus. Auctor obſervationis, quam in minoribus ſcholiis protuli, ut commentum ſuum his verbis melius accommodaret, ſcripſit ὢν κυρεῖ. Depravata fuit a librariis genuina lectio, quam reſtitui: πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν. Sic infra 544.

ἰκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἶης Φράσαι.

Verbum κυρῶ frequentius cum patticipio conſtruitur, quod librario fraudi fuit. Sic verbum τυγχάνω cum participio conſtrui ſolet: tamen in Œd. Col. 1490. ejus participium verbo junctum occurrit: ἦν πέρ τυγχάνων ἐκπεσχόμην, pro ἥπερ ἔτυχον ὑποστχόμενος.

377. δύσεργος. gl. μάχιμος, ἐργίλος. — ὀκχθεὶς, λυπηθείς.

380. καὶ ταῦτα, ſcilicet τὰ ὅπλα ἔχων οὐ μήποτε ἐκπλεύσεις ἐς τὴν Σκῦρον. Solœce vulgo legitur ἐκπλεύσῃς.

383. τητώμενος. gl. ἐσφηκώμενος.

385. κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον. In B. ſcriptum minus bene αἰτιῶμ' ἐκεῖνον.

395. ἐκπυδώμαν. Sic Aldus & veteres codd. Triclinius ſtolido prolubio dedit ἐξπυδώμαν.

417. οὐδ' οὐμπόλητος Σισύφου Λαερτίῳ. Id eſt οὐδὲ ὁ Σισύφου υἱὸς ἐμπόλητος Λαερτίᾳ. Quia ſcilicet ex furtivo Siſyphi compreſſu gravidam Anticleam duxerat Laertes. Perperam vulgo legitur Λαερτίου, cui lectioni noſtra in membr. ſuperſcripta. Fallitur Scholiaſtes, quum ait Λαέρτιος poſſeſſivum eſſe pro primitivo. Duplex forma eſt hujus nominis, utraque primitiva. Euſtathius ad Homerum p. 13. διφορεῖται γὰρ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον Λαέρτης λέγεται, ἀλλὰ καὶ Λαέρτιος, ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς. Hanc formam adhibitam videmus ſolum, ubi alteram metri lex non admittit. Spreta veterum librorum auctoritate, Triclinius differentiam illam ſuſque deque habuit. Supra v. 366. Λαέρτιον dedit, ubi nos ex antiquitatis fide,

ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.

Eamdem interpolationem ab eo factam fuiſſe in Aj. 1393. obſervavimus.

421. τί δ'; ἔστιν — Quid vero? Neſtor — vivitne? Comicus in Pace 700.

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

ad quem locum vide quæ notavimus.

423. βουλεύων σοφῶς. In T. σοφά. Adpoſitæ duæ diverſæ lectiones, σοφῶς, σαφῶς. Poſteriorem, eamque peſſimam, adripuit Turnebus.

425. ὅστις ἦν μένος. Sic legit Scholiaſtes, mentione facta alterius lectionis, quam, juxta impreſſos, tres codices exhibent, ὅστις ἦν γένος. Neutra mihi placet: huic tamen, quæ nimis inepta videtur, illam præfero. παρ' ἰσηρίαν eſſe objicitur. Verum alios auctores ſequi potuit noſter, juxta quos e ſeptem Neſtoris filiis Antilochus ceteris ſuperſtes, & aliquamdiu unicus, demum ad Trojam mortem oppetierit.

426. δύ' αὖτως. Sic tres codd. Aldus & Turnebus. Mendoſe in Stephani editione δύ' αὐτός.

434. ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τἀ φίλτατα. Libri omnes ὅς σοι πατρὸς — Ve-

rissimam Hemsterhusii emendationem recepi, quem vide ad Lucianum T. I. p. 147. σοι ab oscitante librario repetitum videtur e præcedente versu, & hic valde esset invenustum. Præstat σοῦ πατρὸς, ut Trach. 85.

καὶ πίτνομεν, σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος.

& El. 1222. —

τήνδε προσβλέψασ' ἐμοῦ
σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.

437. Confer fragmentum Phrygum.

441. ποίου δὲ τοῦτο. In Aldina & in membr. ποίου τε τούτου. In duobus aliis ποίου γε τούτου. Mendosum utrumque.

443. Thersitæ indolem describit Homerus:

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἀκόλαστος,
ὅς ῥ' ἔπεα Φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἦδη,
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν.
ἀλλ' ὅ τι οἱ εἴσκητο γελοίϊον Ἀργείοισιν
εἶμεναι.

Ad quem locum sic Eustathius: Σοφοκλῆς τὸν τοιοῦτον Ομηρικὸν νοῦν παραφράζων, φησὶ περὶ Θερσίτου, ὅτι οὐκ ἂν εἵλετο εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου μηδεὶς ἐῴη. τουτέστιν οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δέον ὃν λέγεσθαι, ὁ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλάλει.

446. ἔμελλ' — gl. ἔοικε. E proximo ὄντα repetendum εἶναι. ἔμελλεν εἶναι αὐτός.

447. περισείλουσιν. gl. περικαλύπτουσιν. Hesych. περισείλει, σκέπει, συλάτει. Idem: παλιντριβῆ, κακοντριχῆ. Ad quam glossam videndus interpres.

453. γένεθλον. Perperam Aldus γενέθλιον.

456. ὅπου γ' ὁ χείρων. Sic B. T. In Aldina ὅπου θ' — quod Heathio præferendum videtur. Dicere saltem debebat quamnam potestatem elisæ particulæ tribueret. Illi in membr. superscripta est glossa τοι.

457. χῷ δειλὸς κρατεῖ. Perperam in omnibus libris δεινός. Has voces commutatas alibi jam observavimus.

473. ἐν παρέργῳ θεῦ με. Dicuntur ἐν παρέργῳ aliquid facere, qui obiter, in transitu, & præter propositum aliquid faciunt. Sic apud Euripidem in El. 512.

ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ.

In pictura πάρεργα appellantur, quæcumque tabellæ ornandæ gratia in vacuis spatii partibus artifex addit, minus diligenti cura elaborata. Hinc ἐν παρέργῳ τιθέμενα, facilia esse censentur, quæ levi opera, sine dispendio efficiuntur, quæ proinde non magni facere debet is, a quo impetrantur. Helena apud Euripidem v. 933.

τὴν δ' ἀθλίαν ἵμ', οἵσιν ἴσχιμαι κακοῖς,
ξῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης.

Serva me, corollarium hoc dans fortunæ. Id eſt, *hoc addens fortunæ, quæ me illibatam ſervavit, & conjugem meum huc deduxit.* Idem in El. 63.

πάρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων.

Hujus locutionis exempla permulta dabit Index Lucianeus.

482. ἐς πρύμναν, ὅπου — Triclinius aſyndeti venuſtate poſthabita, inficetam copulam inſerſit, quam veteres libri non adgnoſcunt.

491. διφάδα. Sic libri omnes. Toupius ad Suidam I. 87. quia anapæſtus eſt in quarta ſede, διφάδα contendit a poëta ſcriptum fuiſſe; quod minime credo. διφὴ & δίφη frequentantur: at διφὰς nuſpiam vidi. Heathii commentum, Τραχινίαν διφάδα τε, non magis probo. Anapæſtus hic tam ferendus eſt, quam in Trach. v. 292.

τῶν μὲν παρόντων, τῶν δὲ πεπυσμένη λόγῳ.

Nam vocalem ante literas σμ corripuiſſe Atticos poëtas nec Toupius nec quivis alius mihi perſuadebit.

493. παλαί' ἄν. Sic libri omnes veteres & Scholiaſtes. παλαιὰ Attice pro παλαιόν, ut πότερα pro πότερον, & infinita alia. Hoc ex gloſſa Triclinius in textum intulit, extrito ἄν. Subauditur εἶεν. Sic in Œd. T. 561. pro μακρός ἐστι χρόνος, dixit,

μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

494. μή μοι βεβήκοι. In B. βεβήκῃ. In T. βεβήκει.

495. ἔσλιλλον αὐτόν. Sic libri omnes veteres. In T. αὐτὸς, altero tamen ſuperſcripto. ἔσλιλλον eſt pro μετέσλιλλον, & πολλὰ pro πολλάκις.

498. τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρει ποιούμενοι. Sic in membr. ſcriptum a prima manu, ut & apud Suidam in Διάκονος legitur. Vulgatum minus probo, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος.

507. πολλῶν ἔλεξεν. Triclinius particulam δὲ inſerſit absque ulla ratione.

509. ὅσσα. gl. ὧν. Scilicet dicitur τυγχάνειν τι, ut τυγχάνειν τινός. Vide notata ad Eurip. Med. 759. Idem Suppl. 266.

κἀκβαλεῖς χθονὸς
γραῦς οὐ τυχούσας οὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν.

514. κέρδος μετατιθέμενος. Sic legit Scholiaſtes, meo judicio, recte. Vulgo μέγα τιθέμενος. In T. noſtra lectio alteri ſuperſcripta: γρ. μετατιθέμενος.

515. ἐπιμίμνειν. Sic emendate Turnebus edidit. In Aldina eſt, ut in veteribus codd. ἐπὶ μίμνειν. In T. ἐπιμίμνην.

521. τότ' οὐκ ἔθ' ὡυτός. Sic recte Aldus & ipſe Turnebus, licet in Triclinii recenſione ſit οὐκέτ' αὐτός. Vide ad Œd. T. 557. Œd. Col. 1486.

524. αἰσχρὰ Attice pro αἰσχρὸν, ut ſupra 493. παλαιὰ pro παλαιόν.

529. βουλόμεσθα. Sic recte in B. Vulgo βουλοίμεσθα.

537. πλήν γ' ἐμοῦ. Uſitata in hac formula particula γε, quam a librariis male omiſſam repoſui.

538. σλέργειν κακά. Hujus lectionis meminit Scholiaſtes, quæ vulgatæ σλέργειν τάδε præferenda. Legi potuit σλέργειν ἔμως.

539. δύο. Sic emendate ſcriptum in B. Perperam in aliis δύω, quod Atticis poëtis prorſus inuſitatum. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 1405.

547. ὡς ναύκληρος. Sic libri omnes. Inſignis menda editionis H. Stephani, ὁ ναύκληρος, in ſubſequentes manavit.

552. προσλυχόντι τῶν ἴσων. Sic libri omnes, ſenſu haud perſpicuo. Scholiaſtæ interpretationem ineptam eſſe oſtendit Heathius, qui nec ipſe meliora commentus eſt. τῶν ἴσων, valet τῶν δικαίων. Scripſiſſe videtur Tragicus προσλυχών τι τῶν ἴσων, quod cum φράσαιμι jungi debet, hoc ordine verborum inſtituto: ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, πρὶν φράσαιμί σοι προσλυχών τι τῶν ἴσων. Et hoc quidem in verſione ſecutus ſum. Sic ſolent in Tragœdiis famuli vel plebeii homines præmium ob adlatum utile nuntium a principibus perſonis petere. Vide Trach. 190. Œd. T. 1006.

554. ἀμφὶ σοῦ νίκα βουλεύματ' ἰσθί. Veriſſima hæc eſt Jo. Aurati emendatio. Perperam in libris ſcriptum σοῦ νικᾶ, vel σ' οὕνεκα, absque ullo ſenſu.

571. ἐξανηγόμην ἐγώ. Sic emendate ſcriptum in B. ut oportuiſſe jam monuerat Canterus. Ineptiſſime vulgo legitur ἔσω.

572. αὐτὸς οὐδυσσεύς. In B. alia lectio:

πρὸς ποῖον ἂν τόνδ' αὐτὸς ἂν Ὀδυσσεὺς ἔπλει;

574. ἃ ἂν λέγῃς. Perperam in libris ἂν λέγῃς. Sæpe in hac vocula peccarunt librarii. Vide ad Aj. 1085. & Marklandum ad Eurip. Suppl. 364.

577. σαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς. Temere lectionem hanc ſolicitat Berolinenſis editor, cujus conjectura vix digna eſt quæ memoretur. Quod apud Plautum alicubi legitur, *Foras me abripui, atque effugi*, græce eſt: ἐξέφυγον, ἐμαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τοῦ δόμου. Comicus Latinus alibi: *Ut corripuit ſe repente, atque abiit!*

582. μή με διαβάλῃς. Sic veteres codd. & Aldus recte. In Triclinii recenſione μή με διάβαλε σῇ ρατῷ quod etiam probum eſt. Verum quod ex Turnebi editione vulgo legi ſolet μή με διαβάλλῃς plane ſolœcum eſt. Vide Thomam Mag. in Μή.

585. ἐγώ εἰμ' diſyllabum eſt. Sic ſcriptum in membr. ut recte Aldus excudit. Triclinius perperam ſcripſit ἐγώ 'μ' Ατρείδαις, tamquam ſi ſolis

ariolis ſcripſiſſet. Eodem modo apud Comicum in Veſpis 1224. ἐγὼ εἴσομαι. Vide ad Œd. T. 332.

594. πείσαντί γ' ἄξιν. Sic ſcriptum in B. Vulgo πείσαντις.

600. ὅν τ' εἶχον. Nihil mutandum: eſt pro ὅν τοι.

608. δέσμιόν τ' ἄγων. Perperam Aldus & membr. δέσμιον δ' ἄγων.

614. ὅπως ἥκουσ' ὁ Λαέρτου. Sic emendate ſcriptum in B. Perperam vulgo ἥκουσιν. Pro τόκος idem cod. B. habet γόνος.

619. ἰφεῖτο. ἰφίεμαι, ἰφεῖμαι, ἰφείμην, ἰφεῖτο. Comicus in Veſp. 242.

χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἰφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκιν.

Æſchylus Promethei initio:

σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπισταλὰς
ἅς σοι πατὴρ ἰφεῖτο.

625. Siſyphi, qui κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν, vaferrimum commentum, quo poſt mortem ad ſuperos reditum impetraret, e Pherecyde, quem laudat Homeri interpres ad Ιλ. Z. 153. hic in ſcholiis traditur. Vetuſtiſſimæ fabulæ teſtis eſt Theognis v. 521.

630. πως ἄγοντ'. ſupplenda præpoſitio ἐπὶ, quæ hic ſuppreſſa eſt, ut ſupra 206. ἕρπουσος σέθεν, pro ἐπὶ σέθεν.

636. ὀρίζῃ. Sic ad linguæ normam ſcribi debuit. Solœce in libris ὁρίζει.

637. ἤ τοι. Sic Aldus, ut perſpicue in membr. ſcriptum eſt. Minus bene Turnebus ἤτοι.

639. πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ. Sic legendum eſſe ex certiſſima emendatione præſtantiſſimorum virorum Pierſoni & Valckenarii, nemo non ſentit. Vide Diatr. Eurip. p. 234. Aldus edidit ἀγῇ, ut in membr. ſcriptum eſt, proclivi librarii errore. Aliorum codd. lectiones longe ſunt abſurdiſſimæ, βάῃ, ἄῃ, quarum hæc, quæ in Triclinii recenſione eſt, plane contrarium ejus quod ſententia & res ipſa poſtulant, præbet. πνεῦμα τὸ ἐκ πρῴρας, *ventus qui a prora flat*, contrarius eſt. Exſpectandum itaque erat, non donec *flaret*, ἄῃ, ſed donec *remitteret*, ἀνῇ. Sic infra 764.

645. χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβών — Schema σολοικοφανὲς, cujus elegantiam non guſtavit, qui pro λαβὼν legendum eſſe conjicit λάβ' οὖν. Perinde eſt ac ſi dixiſſet: χώρει μεθ' ἡμῶν, ἔνδοθεν λαβών — Vide Euſtathium ad Homerum p. 236.

648. ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι. Id eſt ὃ μὴ ἔνεσθι ἐπὶ νεῶς ἐμῆς. vel ὃ μὴ ἔνεσθί σοι λαβεῖν ἀπ' ἐμῆς νεώς. Minime neceſſe eſt pro ἔνι ſcribere ἔπι.

652. εἴ μοι. Sic recte Aldus, qui in fine verſus perperam edidit ἀπωλλυμένων. Inepta eſt Triclinii lectio, εἴμοι — τόξων τῶνδ', *harum ſagit-*

tarum. τέξα, πᾶσα ἡ τοξικὴ σκευὴ λέγεται. Euſtathii obſervatio eſt pluribus in locis repetita.

671. Vulgo legitur: οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τι καὶ λαβὼν φίλον. plane inepta ſententia, & manifeſta duarum vocum depravatione. Nemo non vidit pro participiis verba infinitiva reponenda eſſe:

οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδεῖν τι καὶ λαβεῖν φίλον.

Jamdiu eſt quod ſic legerat Georgius Ratallerus, qui ſic vertit: *non moleſtum erit, ſi tu quoque attrectaveris.*

677. τοῦ Διός. Articulum in veteribus codd. & in Aldina, metro reclamante, omiſſum, exhibet Triclinii recenſio.

678. κατ' ἄμπυκα. Sic libri omnes, quibus accedit Heſychii auctoritas in Ἀμπυκίς. Euſtathius pag. 1280. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς εὑρέθη καὶ ταῦτα. ἀμπυκίσαι, ἀνιδῆσαι, χαλινῶσαι, σλεφανῶσαι. καὶ ἄμπιξ, χαλινὸς, συρικίθαμμα, ἐπίκρανον, καλύπτρα, διάδημα, σλεφάνη — ἐκ μεταφορᾶς δέ φασι, καὶ ὁ τροχὸς, διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι. Muſgravius ad Eurip. Herc. Fur. 1300. vitium in ἄμπυκα eſſe cenſet, & reponendum ἄντυγα.

689. μόνος κλύων. Sic ad ſententiæ, linguæ, metri rationem legendum; mendoſe in libris κλύζων.

691. πρόσουρος, *confinis, accola.* ἵνα ἦν αὐτοπρόσουρος, *ubi ipſe ſibi erat vicinus.* Non animadvertit Berolinenſis editor verſum hunc eſſe trimetrum jambicum, omnibus ſuis abſolutum numeris; proinde conjecturis opus non eſſe, quibus metrum ſuſtentetur. Futilia ſunt, ſi quæ alia, ejus commenta, πρόσοδρος, πρόσωλος, quorum hoc ne græcum quidem eſt.

692. κακουίτων non eſt *malus vicinus*, ſed *vicinus* ſeu *adfinis mali*, ut recte poſt Leſſingium vocem hanc exponit Berolinenſis editor, eadem compoſitionis ratione, qua κακόμαντις, κακότιχνος, ψευδέκτυξ, & alia.

694. βαρυδρῶτ' ἀποκλαύσιμον. Hic verſus cum ſtrophico non congruit examuſſim; nempe pes pedi non reſpondet, quod quidem neceſſe non eſt. At Triclinius initio verſus tribrachyn eſſe voluit, qui voci δρομάδα opponeretur; ideirco barbaram vocem in textum intulit βιβαρυδρῶτ', cujus varietatis Turnebus non meminit.

695. οὐδέ γ' ὃς — Hanc ſcripturam verſus flagitat. Vulgo οὐδ' ὃς —

699. εἴ τιν' ἡμῖσυ. Mendoſe in libris εἴ τις — τιν' valet τινὰ nempe φύλλα, vel τινὶ nempe φύλλῳ, utrovis nomine ex præcedente ἡμίσοισι φύλλοις repetendo. In ſeq. verſu libri omnes habent, ut duobus in locis Euſtathius laudat, φοιβάδος ἐκ τε γᾶς ἑλεῖν, manifeſta depravatione. ἐκ ex gloſſa irrepſit, & τε remanſit ex ὥσθ', quod, ſtructuræ lege flagitante, repoſuimus. Quod Turnebus dedit ἔκ γε γᾶς nullius veteris libri fide nititur. Leviculæ mendæ locum hunc ita obſcuraverant, ut quo ſe

verterent interpretes, non invenirent; de confixis avibus nescio quid somniarunt, de quibus poëta ne cogitavit quidem.

705. ἰξανίᾳ. Aldus & veteres codd. ἰξανίῃσι.

707. οὐκ ἄλλων. Sic codd. omnes, recte. Ordo est: οὐκ ἄλλων αἴρων τι, ἀφ' ὧν νεμόμεσθα ἀνίερος ἀλφησταὶ, πλὴν — Nihil sane planius, ita ut mirer Reiskii ineptissimam conjecturam, non solum magnopere probatam, verum etiam receptam Berolinensi editori fuisse, οὐκ ἀγρῶν. Locus male interpunctus erat: σαόφρον cum ἱερᾶς γᾶς jungendum. Præter fruges, alia sunt multa, quibus vescuntur homines, fetus arborum, pecudum proventus, lac, caro, quibus homo claudus, æger, solus in deserto & inculto litore omnino carere debebat.

711. εἴ ποτε τέξων πλευρῶν πλανοῖς. Versus est dimeter anapæsticus, vel, si mavis, tetrameter dactylicus. Hac sola observatione cohiberi poterat Parisinus editor a futili conjectura κλανῶν πλανοῦς. Ne hoc quidem postremum contra librorum fidem admittendum, suadente erudito Britanno apud Heathium. Nam dativus πλανοῖς idem est ac διὰ πλανούς.

716. εἴ που γνοίη. Sic ad metri rationem legendum. Vulgo ὅπου γνοίη, quod nec ipsum satis ex indole linguæ est: oporteret enim ὅπου ἂν γνοίη.

719. παιδὸς ὑπαντήσας. Verbum ὑπαντᾶν cum tertio casu jungi solet: hic autem casum simplicis adscivit, vacante præpositione.

721. ἐκ κτίνων. Sic codd. omnes. Mendose Aldus ἐκτίνων. gl. τῶν κακῶν.

728. πᾶσιν, quod pro πᾶσι ad metricam legem reponendum monuit Heathius est in T. & in scholiis.

733. τί ἐστιν. Ad hiatum non adtendendum, cui vitando minime inserenda particula δέ. Nimis concitatus esse non potest mirantis sermo. τί ἐστι, τί εἶπας, τί οὖν in scena frequentabantur sine aurium offensione. Vide Marklandum ad Suppl. 109. Musgravium ad Phœn. 906. Sic rursus infra 753.

745. βρύκομαι. Perperam in libris βρύχομαι. Hesych. βρύξαι, δακεῖν, κατατιλῶν. Ad quam glossam vide interpretem, & Valckenarium ad Ammonium in βρύκειν p. 32.

746. ἀπαπαπαπαί. Sic scribi debuit. In membr. divisim ἀπᾶ. παπαῖ. In Aldina conjunctim ἀπαπαπᾶ.

755. τοὐπίσαγμα. Sic emendate legitur in scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προτύπωσις. Altera ἡ ἐπίσσωσις lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοὐπίσαγμα, Henr. Stephano merito damnatam.

760. ἰώ, ἰώ. Geminata est in membr. vocula, quam semel tantum Aldus habet: Triclinius vero plane omisit.

767. ἐξήκῃ. Sic accurate ſcriptum in B. Mendoſe Aldus & membr. ἐξήῃ: Triclinius ἐξίῃ. Modo dixerat ἥκει διὰ χρόνου.

769. ἔκηλον. Sic Aldus & veteres codd. bene. Ex Triclinii interpolatione eſt εὔκηλον.

771. ἰκέντα, μήτ' ἄκοντα. Id eſt μήτε ἰκέντα, μήτε ἄκοντα. Negatio alterius membri ad alterum repetenda: ut in Œd. Col. 902.

ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε —

in poſteriore membro repetenda ἀπὸ κοινοῦ prioris negatio, ἐγὼ δὲ μὴ γένωμαι γέλως. Vide Euſtathium p. 1694. l. 7. Hac quidem ratione defenditur plurimorum librorum lectio in Œd. T. 333.

ἐγὼ τ' ἐμαυτὸν, οὔτε σ' ἀλγυνῶ.

verum præſtat ea quam ſecuti ſumus.

774. θάρσει προνοίας γ' οὕνεκ'. Sic in B. Alii particulam omittunt. *Confide, quod ad meam quidem providentiam ſpectat.*

780. κἀδάλλῃς. Sic emendate ſcriptum in B. Perperam in aliis καὶ ἀδάλλῃς. Atticis καὶ ſemper elidituſ. In Stobæi Florilegio p. 83. editionis Grotii corrigenda ſimilis ſcripturæ menda:

καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία.

Perperam ibi excuſum καὶ ἀτενὴς.

781. προσύνεται. Huc pertinet Photii gloſſa, quàm vide in Lexico. Verum explicatio illa inter grammaticorum nugas referenda. προσύνεται hic valet παρασκευάζεται, ἑτοιμάζεται.

792. In Aldina & in veteribus codd. ſic ſcriptus eſt hic verſus: ἀλλὰ (in B. ἀλλ' οὐ) δίδαξ' ὦ παῖ μή μ' ἀτιλὴς εὐχή. Triclinius vel ex antiquo exemplari, vel ex conjectura dedit:

ἀλλ' οὖν δίδαξαι μή μ' ἀτιλὴς εὐχὴ, τέκνον.

varia lectio ſuperſcripta μή σ' ἀτιλής. Id eſt μή μοι, vel μή σοι ἀτελής. Pronomen melius abeſt plurimis de cauſis. Ac primo quidem ex eo quod incertum ſit, utrum ab auctoris manu ſit, colligi poteſt neutrum neceſſarium eſſe, quod ſatis liquet. Deinde ſic vitatur anapæſtus in quarta ſede: denique non placet μοι ante vocalem brevem eliſum, quod vereor ut recte fieri poſſe vere dixerim in nota ad Trach. 1221. Ibi σ' ἐπισκήπτω accipi poteſt & debet pro ἐπισκήπτω σε. Conſtruitur enim cum accuſativo perſonæ hoc verbum. Euripid. Iphig. T. 701.

πρὸς δίξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε.

ſic rurſus in Alceſtide 372. ἐπισκήψω τοῦσδε, *biſce mandam.* μὴ ante vocalem longam aut diphthongum cum ea coaleſcit: ſi ſequatur vocalis brevis, ea eliditur, ſeu raptim pronuntiatur, ita ut in metri ſcanſione pro nulla

nulla habeatur. Nihil intereſt ſcribatur ne μὴ ἀτιλὴς an μὴ ἄτιλὴς, ſiquidem certum eſt olim vocales omnes pronuntiari ſolitas fuiſſe, & in ſcriptura pingi. Sic apud Stobæum Floril. Grotii p. 17.

ἀλλ' ἡ ϕρόνησις ἡ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας.

pag. 61.

ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν.

Tam bona eſt ea ſcriptura, quam illa cujus mos invaluit ἡ ἄγαθὴ, ὁ μὴ ἄδικῶν. Quin poſtrema quandoque moram lectori creare poteſt.

784. κηκῖδ' αἷμα. Supra 697. αἱμὰς κηκιομένα ἑλκέων. Verbum eſt neutrum, cujus utraque forma promiſcue adhibetur: quod obtinet etiam in aliis verbis, quæ paſſiva ſignificatione gaudent. Sic 240. in αὐδῶμαι παῖς Ἀχιλλέως paſſiva ſignificatio obtinet: at 852. αὐδῶμαι licet paſſiva forma activa ſignificat *dico*. Plurima hujus generis recenſet Euſtathius p. 806.

790. ἀτλαταί. Sic eſt in B. In membr. & in Aldina ἀτλατατᾶ. Parum intereſt hoc an illo modo legatur. Optimum fuiſſet ἀταλαταί, baſis jambica.

800. ἀναχυκλουμένῳ. Sic legimus ex ſagaciſſimi viri certa emendatione. Libri omnes habent ἀνακαλουμένῳ, cum gl. παρακαλοῦντι. Lectio & interpretatio perinde mendoſa & inepta eſt. Vide Toupii Cur. Nov. in Suidam p. 91. Dubitat Berolinenſis editor an ἀναχυκλεῖσθαι de flamma dici poſſit. Quippini? quum *rotantes flammas*, & *globos flammarum* Horatius & Virgilius non refugerint. Sed ἀναχυκλουμένῳ ſi ſuſpectum habeatur, quanto magis explodendum ἀναχυλιομένῳ, quod ſignificatione nihil aut parum differt, proſodiæ autem ratione in hunc verſum intrare non poteſt? κυλίω penultimam producit, nec ſynizeſis hic locum habet.

830. Verſus eſt tetrameter dactylicus: proinde ſcriptum oportuit ἀντίσχοις, non, ut in libris eſt, ἀντίχοις. Scholion in membr. ἐναντιωθεὶς τοῖς ὄμμασι τοῦ Φιλοκτήτου, μὴ ἐάσῃς αὐτὸν βλέψαι ταινῦν. In ſcholiorum editione Romana perperam inſertum fuit καὶ, quod deletum volueram.

833. ὅϱα γε. Particula in veteribus codd. & in Aldina omiſſa. In proba ſcriptura conſpirarunt hic librarii, quod raro contigit: ποῦ σλάσει, ποῖ δὲ βάσει. Quemadmodum in Aj. 1237. legi debet ποῖ βάντες, ἢ ποῦ σλάντες.

838. παρὰ πόδα. Sic libri veteres omnes. Nulla erat cauſſa, cur Triclinius πόδας mallet.

849. ἀλλ' ὅτι δύναιο μάκιστον. *Sed quam potes maxime.* μάκιστον idem eſt quod μέγιστον. Nihil fœdius, nihil ineptius excogitari poſſe opinor Triclinii interpolatione:

ἀλλ' ὅ τι δύναιο μάκιστον·
κεῖνό μοι γὰϱ μέγιστον·

λάθρ' ἐξιοῦσ' ἔ τι πράξεις.

Iſtæccine tamdiu pro Sophocleis haberi potuiſſe!

852. Aldus & veteres codd. habent: *οἶσθα γὰρ ὃν αὐδῶμαι, εἰ ταυτὰν τούτῳ* — metro corrupto. Verſus eſſe debet tetrameter dactylicus. *γὰρ* initio poſitum refertur ad ſuppreſſam partem ſententiæ, quæ ſic plene enuntiari debebat: *εἰ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις τούτῳ, ὃν σὺκ ἐνομάζω, οἶσθα γὰρ ὅν γ' αὐδῶμαι.*

854. *μάλα τοι ἄπορα πυκνοῖς ἰνιδεῖν πάθη.* Falſa eſt Scholiaſtæ interpretatio: *ἄπορόν ἐστι καὶ τοῖς συνετοῖς ἰδεῖν τὸ πρακτέον.* Hoc per ſe quidem non usquequaque verum eſt, ſiquidem prudentia eo maxime commendatur, quod qui ea pollent, ex rerum anguſtiis facilius ſe expediant: verum eſt a ſententia Chori longe alieniſſimum. Is enim ſtatim oſtendit facillimum eſſe, quod facto opus cenſet, quodque Neoptolemo ſuadet, nempe ut dormientem nihilque ſentientem Philoctetam in navem transportet. Hæc ſumma eſt totius ſermonis Chori, qui de induſtria obſcure loquitur, ne, ſi quid forte ſuorum verborum percipiat expergefactus Philocteta, inſidias ſibi ſtrui ſentiat. Plana ſunt, ſi quid recte judico, omnia, ita ut valde mirer a veteri enarratore tam præpoſtere accepta fuiſſe. *οἶσθα γὰρ ὃν γ' αὐδῶμαι, ſcis enim quem loquor: εἰ τούτῳ ταυτὰν γνώμαν ἴσχεις, ſi cum eo idem ſentis.* Iſta de Ulyſſe, neutiquam de Philocteta, intelligenda. Quis, niſi fungus ſit, dubitare queat, an ON & TOYTΩι ad eamdem perſonam referantur? *μάλα τοι γίγνεται τοῖς πυκνοῖς ἰνιδεῖν πάλιν ἄπορα, maxime evenit prudentibus ut diſpiciant res difficiles.* Id eſt, *ſi cum Ulyſſe ſentis hunc virum ad Trojam eſſe abducendum, tibi, qui prudens es, ſtatim apparebit, qui te ex hac difficultate extrices.* Infinitivus *ἰνιδεῖν* pendet a ſuppreſſo verbo, quod ipſa ſententia ſuggerit *γίγνεται*, *ἐγγίγνεται*, *ἔξεστι*, *ἔστιν*, aut ſimile.

856. *ὠνήρ.* perperam vulgo *ἀνήρ.*

862. *ὁρᾷς. Vides, viden'.* Sic mediæ ſententiæ in colloquiis inferi ſolet *ὁρᾷς*, ut apud Comicum Nub. 355.

Καὶ νῦν, ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγίνοντο γυναῖκες.

Anacreon Od. IX.

καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπισολὰς κομίζω.

Peſſime vulgo *ὁρᾷ*, *βλέπει* — Sequitur *καίρια φθέγγου*, *opportuna edice*, id eſt *quæ tempori conveniant, quæque e re noſtra ſint jube.* Vulgo legitur *φθέγγει.* In membr. ſuperſcriptum pro varia lectione *φθέγγῃ.* Prius non modo ſenſu caſſum eſt, verum etiam plane barbarum: forma enim activa

φθέγγω Græcis nullo fuit in uſu. Alterum φθέγγη ipſum quoque ineptiſſimum eſt, *opportuna loqueris.* Atqui ne verbum ille quidem unum dixerat.

863. τόδ' ἁλώσιμον ἐμῇ φρεντίδι, παῖ.
πένης ὁ μὴ φεύγων κράτιστος.

Sic diſtingui debuit: male excuſum diviſim τὸ δ'. oportuit τόδ', quod valet *hocce, hoc negotium, res quam agimus:* ἁλώσιμόν ἐστι, id eſt ἁλῶναι δύναται, *capi, confici poteſt:* ἐμῇ φρεντίδι, *ſolertiæ meæ, per meam ſolertiam.* Non patitur linguæ indoles, nec uſus ut τὸ ἁλώσιμον accipiatur pro ἡ ἅλωσις, *modus quo capiatur.* Proinde nec ἀνάκειται, nec πρόσηκει aut μέλει ſubauditur: verum quod ſimpliciſſimum eſt, & ellipſi omnium frequentiſſima, ἐστὶ, hoc ſenſu: *Negotium hoc, ô fili, mea ſolertia confici poteſt: labor abſque metu optimus.* Sic vertere debui ex Græcis bene ſcriptis & diſtinctis in apographo meo, quod ante oculos non habui, quum verſionem deſcriberem: quod in ea dedi, nauci non eſt. His verbis innuit Chorus, ſe Philoctetam minimo labore in navem translaturum, ſi Neoptolemus jubeat, idque maxime expediire, quum vacet periculo. Heſych. ἁλώσιμον, ληφθῆναι δυνάμενον. Idem quod ἁλωτὸν in Œd. T. 111. τὸ δὲ ζητούμενον, ἁλωτόν. Canticum hoc interpretes miſere ſolicitos habuit: at nullus ſe magis contorſit, quam auctor Obſervationum in Philoctetæ verſiones, Hiſtoriæ Academiæ noſtræ inſertarum T. XXXI. p. 156. Multa movendo nihil promovet vir optimus, qui Divam Critiam triſtem ſemper expertus eſt, quoties græcos Poëtas emendare aut interpretari in animum induxit.

866. ὠνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.

870. τλῆναί σ' ἑλεινῶς. Sic primus edidit Henr. Stephanus. In codd. noſtris omnibus ſcriptum, ut excuderunt Aldus & Turnebus, ἐλεινῶς quatuor ſyllabis. Proba forma eſt, librariis incognita, & ubique oblitterata, quam adſtruxit illuſtris editor Homerici hymni in Cererem ad v. 283.

τοῦ δὲ κατίγνητοι φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν.

Comicus in Ranis 1063.

τοὺς βασιλεύοντας φάσκ' ἀμαίσχων, ἵν' ἐλεινοὶ
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοντ' εἶναι.

Stephani emendationem merito ſuo retinuimus, quia probabile non eſt, quum ita proclive eſſet anapæſtum vitare, tragicum nulla neceſſitate adactum altera forma uſum fuiſſe.

872. εὐφόρως. Aldus & codd. εὐπόρως, cujus adverbii ſignificatio aliena videtur. Elegans eſt Eldikii conjectura εὐλόφως, quod pro εὐλόγως reponendum videtur in Euripidis fragmento ex Antigona:

ὅσοις δὲ πρὸς τὸ πίπλον εὐλόφως φέρει

τὸν δαίμον', οὗτος ἥσσον ἐστ' ἀνέλπιστος.

Vide ſcholia antiqua ad Aj. 61. Contrariæ ſignificationis adverbio uſus eſt Euripides Troaſ. 305.

κάρτα τοι τοὐλεύθερον
ἐν τοῖς τοιούτοις δυστλόφως φέρει κακά.

Verum hæc conjectura nimis ab antiquæ ſcripturæ veſtigiis recedit: prætuli εὐφόρως, quod ſatis tuentur obſervata in minoribus ſcholiis ad Aj. 51. & El. 255.

884. τἀ συμβόλαιά σου. In B. T. σοι, haud deterius. *Signa, quæ tibi inerant; ſigna, quæ dabat.*

895. Hic verſus in veteribus libris ſic legitur: παπαῖ· τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε; in B. δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθάδε λέγε. Solœca eſt lectio. δρῷμ', quod valet δρῷμι, optativus eſt, qui ſine particula ἄν in hac formula adhiberi non poteſt. Infra 1393. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν; Structuræ legibus non repugnaret, ſi δρῷμ' accipi poſſet pro δρῶμαι in ſubjunctivo: ſed mediam hujus verbi formam neſcio: præterea non placet ſcabrum τοὐνθένδε γε. Genuinam procul dubio lectionem reſtituimus:

παπαῖ· τί δῆτα δρῷμ' ἂν ἐκ τούτων ἐγώ;

896. ποῖ ποτ' ἐξίεσ; λόγῳ. Mallem legere λόγων.

900. οὐ δή σε δυστχέρεια. Sic libri omnes. Neſcio qua in editione Toupius legerit οὐδ' ἡ σε δυστχέρεια, quod ſane emendationis indigeret. Verum noſtra lectio ſolicitari non debet. Vide Cur. Nov. in Suidam p. 105.

913. πέμπω, *deduco, transvebo.* Frequentatum Homero verbum hac ſignificatione, ut Il. A. 390.

τὴν μὲν γὰρ σὺν νηὶ θοῇ ἱλίκωπις Ἀχαιοὶ
εἰς Χρύσην πέμπουσιν.

& Odyſ. Δ. 559.

οὐ γὰρ εἴ πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι,
οἵ κεν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Hinc πομπὸς *deductor* ſupra 500. Ceterum hic codd. omnes mei habent πέμπω. Sola Aldina πέμπων, librarii vel typothetæ errore.

916. καὶ τὸν Ατρειδῶν στόλον. Mendam Aldinæ editionis, cujus immunes ſunt codices, miror nec a Turnebo nec a Stephano inblatam fuiſſe καὶ τῶν, quum tamen ex ſententiæ lege vitium manifeſtum eſſet.

917. τί εἶπας. In B. τί γ' εἶπας. Inſerta particula ex librarii libidine. Offendebat cum hiatus, ut & Valckenarium qui hic legi malebat τί μ' εἶπας. Sed nimis delicati fuerunt. Vide ſupra ad v. 733. Euripides ſub perſona Menelai apud Comicum in Thesmoph. 902.

γύναι τί εἶπας; στρέψεν ἀντανγεῖς χέρας.

& ſecundo poſt verſu:

τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει.

In Concion. 436. καὶ τί εἶπε;

927. ὦ πῦρ σύ, καὶ πᾶν δεῖμα. Sic libri omnes. Miror ſane Valckenario ſuſpectas fuiſſe tres poſtremas voces, quarum loco comicum παιπάλημα reponi volebat in nota ad Eurip. Hippol. 406. Longe ineptiſſimum eſt Grammaticorum commentum, iſto convicio ὦ πῦρ σύ adludi ad Neoptolemi nomen, qui etiam Πύῤῥος appellatus fuit. Tamquam oraculum ex tripode excepit hoc Brumœus, qui ad græculi mentem vertit haud inelegantter, *O rage digne de ton nom!* quorum ejus verborum ſenſum non aſſecutus eſt Gallici Philoctetæ auctor, qui verſionem iſtam aſpere reprehendit, cujus ipſe rationem non perſpexit. Quia ignis rerum omnium eſt celerrimus deſtructor, appellatio tribuitur ei, qui damnum quantum maximum intulit: nihil ultra quærendum eſt. πᾶν δεῖμα, *terror merus*, dicitur is, a quo extrema omnia metuenda. τέχνημα ineptum eſſet intelligere de inſtrumento cum relatione ad Ulyſſem artificem, tamquam ſi jam noſſet Philocteta confictum ab Ulyſſe dolum, & ſubornatum ab eo Neoptolemum. Sollemne eſt ſchema, qua res ponitur pro perſona, ut in Oedipo T. παιδουργία pro παιδουργός, in Ajace ἄλημα pro ἀλήτης, aliaque hujus generis multa.

933. μή μου Φέλης. Triclinius imperitiſſime μή μ' ἀΦέλης, verſu ruente.

934. προσΦωνεῖ. Aldus mendoſe προσΦωνεῖν.

935. πάλιν, εἰς τοὐπίσω. πάλιν ὁρᾷν *avertere vultum*. Poſſit etiam ſimpliciter hic ὁρᾷ accipi, ut ſupra 862. βλέπει, jungendo πάλιν cum μεθήσων. ἀλλ' ὧδ' ὁρᾷ, ὡς μήποτε μεθήσων πάλιν.

937. καταῤῥῶγες. gl. διεσχισμέναι, καιλώδεις.

939. τοῖς εἰωθόσιν. gl. κλύειν ἐμοῦ δηλονότι.

944. Φήνασθαι. gl. δεικνύναι.

945. ὡς ἄνοῤ' ἑλὼν ἰσχυρόν, ἐκ βίας μ' ἄγει. Sic emendate ſcriptum in B. In ceteris libris pronomen με alienam in ſedem translatum fuit.

946. ἐναίρων νεκρόν. Proverbialis locutio. Vide Antig. 1029. Diogenes Laertius in Menedemo II. 135. Βίωνός τε ἐπιμελῶς κατατρέχοντος τῶν μάντεων, νεκροὺς αὐτὸν ἐπισΦάττειν ἔλεγε.

950. ἐν σαυτοῦ γενοῦ. Sic membr. eleganter. Vulgo ἐν σαυτῷ. Comicus Veſp. 642.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κᾄτιν οὐκ ἐν αὑτοῦ.

ubi ante nos male legebatur ἐν αὑτῷ.

952. σχῆμα πέτρας. Periphraſis ſimilis illis quas ad Trach. 908. obſervavimus. Tria adverbia αὖθις αὖ πάλιν eleganter junguntur ἐκ πο-

μαλήλου. Comicus in Nub. 975. εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνισταμένους ξυμψῆσαι. Frequentissimum est αὖθις αὖ, ut εἶτ' αὖ.

954. αὐανοῦμαι. Optimam lectionem a Scholiasta memoratam exhibet Triclinii recensio, quo magis miror a Turnebo spretam fuisse. In aliis libris legitur ἀλλ' αὖ θανοῦμαι, quod ex nostra lectione depravatum præ ea sordet. In El. 819. αὐανῶ βίον. In Comici Ran. 1084. ὥστ' ἐπαφαυάνθην γελῶν, *risu enectus sum.*

959. βύσιον. Hesych. adposite ad hunc locum, τίμημα.

972. τὸ ἐξῆς· πρὸς κακῶν ἀνδρῶν μαθὼν τὰ αἰσχρὰ ἔοικας ἥκειν.

976. ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω; Mirum non est Philoctetam audita Ulyssis voce ipsum statim adgnoscere, quippe quem a Mercatore audiverat mox adfuturum. At in Gallica fabula, in qua importune nugaci illi Mercatori partes ademtæ fuerunt, nec quidquam audivit miserabilis Heros, quo suspicari possit Ulyssem adventurum, quum primum subitus hic in scenam irruit, statim eum ille de forma novit, quod prodigii loco habendum. Vulgo in hoc versu legitur τίς ἀνήρ; mendose.

978. πέπραμαι. Sic libri omnes. Falsa est conjectura Abreschii in Animadv. ad Æschylum p. 189. πέπραγμαι. Confer versum hujus fabulæ 579. & Antig. 1036.

983. σέλευσι. gl. πέμψουσι.

984. τολμίσλατε. Sic emendate scriptum in B. T. In membr. ut Aldus edidit, τολμήσλατε, cum glossa τολμησίσλατε, quod Heathii quidem opinioni favet. Verum fallitur uterque. Orta varietas ex similitudine soni vocalium ι & η in vitiosa recentiorum Græcorum pronuntiatione. Ut formantur Attica superlativa ψευδίσλατος, κλεπτίσλατος, ἄλγισλος, ἴχθισλος, εἴκλισλος, a ψευδὴς, κλέπτης, ἄλγος, ἴχθος, εἶκλος, sic a τόλμη, τόλμισλος, τολμίσλατος. Attica sunt formæ anomalæ, quæ non ad grammaticos canonas de regularibus superlativis exigenda. Nulla obstat analogia, quin credam Græcis adhibitum fuisse, lexicographis incognitum, nomen τόλμας, *audax*, unde formatum esset τολμίσλατος, ut λάλος, λαλίσλατος. Alicunde forte exprometur: verum in Æschyli Persis 994. proprium est, non appellativum.

988. ἐκ τῶν σῶν. gl. τέκνων.

992. τιθεῖς. Sic emendate scriptum in B. Perperam in aliis, ut in impressis, τιθείς. Antiquo verbo τιθέω utuntur poëtæ, cujus eadem est ratio, quæ verbi ἰέω, de quo vide notata ad Oed. T. 628. Exstat apud Theognidem v. 280. πιστὰ τιθεῖν ἑθέλων. Apud Pindarum Pyth. VIII. 14. τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ. Apud Euripidem multis in locis, ut Heracl. 691. Herc. F. 712. Alcest. 908. Vide quæ notavimus ad Comici Lysistr. 895. Perperam in Aldina vox θεοὺς, ubi repeti debebat, omissa.

999. ἢν χρῇ. Subjunctivus eſt χρῇ. Perperam vulgo excuſum χρή.

1001. τί δ' ἐργαστέος. Aldus & veteres codd. Ulyſſi hæc verba tribuunt. Triclinius perperam Neoptolemo. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ'. Accuſativus κρᾶτα neutrius generis eſt hic & alibi, ut Antig. 764. quod Euſtathius obſervat ad Ιλ. Θ. p. 700. l. 62. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὕρηται καινότερον.

1010. ᾔδη. Perperam vulgo ᾔδει.

1012. εἷς. Id eſt δι' ἕ. Dativus cauſſæ. Vide ad Antig. 1019.

1014. κοὐ θέλονθ'. In B. κοὐκ ἐθέλονθ' —

1023. πρὸς σοῦ τε. Perperam Triclinius πρὸς σοῦ γε, & altero verſu διπλῶν, pro veteri lectione δισσῶν.

1027. ἑπτὰ ναυσί. Ex Homero in catalogo navium:

τῶνδε Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδὼς,
ἑπτὰ νεῶν.

1028. ἄτιμον ἔβαλον. Sic veteres codd. recte. Gl. ἐξέβαλον, unde orta Triclinii prava lectio, ἐκβαλον.

1029. τί μ' ἀπάγεσθε. Sic libri omnes, etiam Triclinii recenſio. Turnebus mendoſe edidit τί ἀπάγεσθε. Pejori menda Stephanus τί ἀπάγετε. Sequentium editorum nullus adeo cordatus fuit, ut ex Aldina veram lectionem reponeret.

1032. πῶς θεοῖς ἕξεσθ' αἴθειν ἱερά; Libri omnes, πῶς θεοῖς εὔξεσθ' αἴθειν ἱερά; quod vertunt: *Quomodo diis vovebitis ſacra crematuros?* Atqui Philoctetæ ejulatus non impedichant quin voverent, ſed quin peragerent ſacra. Mendoſum eſſe εὔξεσθ' nemo non vidit: mutari debuit in ἕξεσθ', id eſt δυνήσεσθε. Hunc locum inauſpicato adtigit Pierſonus Veriſimil. p. 163. ubi legendum conjecit ἔξεστ', id eſt ἔξεστι, *licet*. Tum pro πλεύσαντες legendum opinatus eſt κλαύσαντες: debebat ſaltem κλαίοντες. Sed optimum eſt πλεύσαντες. *Si vobiscum navigavero, qui poteritis victimas adolere?* Scholiaſtes rationem reddit cur hæc dicat Philocteta, nullo ad ſingula verba reſpectu; nec ex ejus explicatione colligi poteſt, diverſam eum a noſtra lectionem ob oculos habuiſſe. Si quid mutandum fuiſſet, maluiſſem ἐμοῦ ξυνόντος.

1035. κακῶς ὄλοισθ'. ἁλεῖσθε δ' — Sic omnino legendum. Perierat vis omnis ſententiæ prava librorum lectione, κακῶς ὄλεισθ'· ὄλοισθε δ' —

1037. ἐπεὶ εὖτ' ἂν σθένον. Sic veteres codd. & Aldus recte. Triclinius peſſime ἐπεὶ εὖτ' ἂν — Metrum laborare credidit, eique conſulens id plane perdidit. ἐπεὶ οὐ apud poëtas Atticos ſemper diſyllabum eſt: niſi per craſin voces coaleſcerent, ingrato hiatu aures læderent.

1039. Jungenda ſunt ἀνδρὸς ἀθλίου ἐμοῦ.

1048. εἴ μοι παρείκοι. Scholiaſtes ſupplet ὁ καιρὸς, *opportunitas*. Poſſit

etiam ex præcedente τοῦδ' adſumi αὐτός. *Si mihi is concederet, ſi mihi operam dare vellet.* Male Triclinius ſcripſit παρήκοι.

1060. χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν. Nihil, meo judicio, hic deſideratur. Marklandus ad Eurip. Suppl. 110. legendum cenſebat χαῖρ', ὁ τὴν Λῆμνον πατῶν.

1085. συνείτω. gl. ὠφέλιμον ἔσῃ.

1089. τί ποτ' ἄν μοι ἔσλα. Sic emendate ſcriptum in B. In reliquis τί ποτ' αὖ μέλα. Frequentiſſima eſt harum vocalium permutatio.

1093. πλωάδες. Aldus & codd. πλωκάδες. Aliæ præter hanc lectiones Scholiaſtæ memorantur, πλωχάδες, πρωτάδες, δρομάδες, quæ ſunt omnes falſæ. De poſtrema, quam metrum reſpuit, res confecta eſt. Harpyiias intelligi apud omnes conſtat. Hæ cur poëtæ πλωκάδες, ſeu πλωχάδες dictæ fuerint, nullam rationem video. Num quia πλώσσουσι, *fugiunt & abſcondunt ſe?* vel quia ſemper eſuriunt, ut πλωχοί, *mendici?* ſunt iſtæ derivationes longe ineptiſſimæ. Librariorum imperitia depravata fuit lectio. Ex eodem corruptelæ fonte manavit in Homeri Epigr. IX. vitioſum πλωχάσιν, ſeu πλωκάσιν, ubi Erneſtus erudite oſtendit legendum eſſe πλωάσιν. Apollonio πλωάδες appellantur aves Stymphalides, Argon. II. 1054. Idem Harpyiis inditum nomen, quia & ipſæ in inſula habitabant, &, tamquam marinæ volucres, volatu maria trajiciebant. Sagaciter conjicit Berolinenſis editor, pro πρωτάδες in veterum criticorum commentariis ſcriptum olim fuiſſe πλωτάδες, quo nomine Harpyiias indigetari, ab inſularum appellatione, in quibus ſedes habebant, quæ primum Πλωταὶ dictæ, nomen mutarunt, & a Boreadarum converſione Στροφάδες appellatæ fuerunt. Vide Apollonii Argon. II. 295. Ingenioſa & erudita conjectura hæc eſt, ſed fidejuſſore caret; vellem antiqui poëtæ, vel ſaltem grammatici auctoritate ſuffultam eam videre. Idcirco πλωάδες prætuli. Heſychius: Πλοκάδες. (Leg. Πλωάδες.) τῶν ἐπερχομένων τινὲς οὕτω καλεῖνται. Mirarer, ni huc reſpexiſſet.

1094. οὐ γὰρ ἔτ' ἴσχω. Sic bene Heathius. Vulgo reclamante metro, ἰσχύω.

1109. ἀπ' ἐμῶν ὅπλων. Cur hæc lectio Heathium offenderit, non video. Sane ejus conjecturæ ἐπ' ἐμῶν ὅπλων ſtructuræ leges repugnant. Græcum non eſt ἐπίσχων ἐμῶν ὅπλων μετὰ χερσὶν pro *manus injiciens meis armis.* In Oedipo Col. 856. ἐπίσχες αὐτοῦ ξεῖνε male vertit, *in eum manus injice, boſpes.* Quin id ſignificat *ſubſiſte hic, boſpes.* Quo tendebat, procliviori via perveniſſet legendo, οὐ πλανῶν ἐπ' ἐμῶν ὅπλων κρατερὰς ἔτι χεῖρας ἴσχων. Sed proba eſt librorum lectio, & nentiquam ſolicitanda: οὐκ ἴσχων φορβὰν ἀπ' ἐμῶν πλανῶν ὅπλων κρατεραῖς μετὰ χερσὶν, ſcilicet ὄντων.

1125. γελᾷ μου, pro καταγελᾷ μου. Simplex pro compoſito. Alibi oc-

currit γελᾶν τινι, pro ἰξγελᾶν. Exempla vide in nota ad Comici Equites 696. Pro χειρὶ Aldus & veteres codd. habent χειρὶ minus bene.

1130. ἰλεινόν. Perperam vulgo ἱλεινὸν reclamante metro.

1132. τὸν Ηρακλειον ἄθλιον. Sic in membr. ſcriptum, ſuperpoſita varia lectione: γρ. ἄθλιον, quam adgnoſcunt B. & Aldus. In Triclinii recenſione ἄεθλιον. Sunt iſtæ lectiones ineptiſſimæ. Futiles diſputationes referre piget quibus occaſionem dederunt: nobis ſatis eſt veram lectionem reſtituiſſe, τὸν ἄθλιον Ηρακλειον, ſupple διάδοχον, ἕταιρον, vel ſimile quid: *miſerum Herculis ſocium.* Hoc conjectura adſecutus eſt Pariſinus editor.

1134. ἐν μεταλλαγᾷ. Sic B. T. In membr. μεταλλαγῇ.

1138. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατίλλονθ' — Id eſt, μυρία αἰσχρὰ ἀνατίλλονθα ἀπ' αἰσχρῶν. Irrepſerat me imprudente ἀπ' pro ἀπ', quod quidem ſincerum eſſe opinatur eruditus Britannus apud Heathium; ſed fallitur. ἀνατίλλοντα tranſitivum eſt. gl. ἀναπίμπλοντα.

1140. Trium horum verſuum ſententiam ſic exponit H. Stephanus: *Quod quis bene & rite fecerit, æquum eſt id dicere tale eſſe: quum autem quiſpiam id dixerit, minime invide calumniari oportet, quod alioqui rite factum eſſe negare non poſſimus.* Proinde verborum ordinem ſic inſtituit: δίκαιόν τοι ἐστὶν εἰπεῖν μὲν τὸ ἀνδρός τινος εὖ· εἰπόντος δὲ ἄλλου, δίκαιόν ἐστι μὴ ἐξῶσαι φθονερὰν γλώσσας ὀδύναν. Neutiquam hoc mihi placet. Scholiaſtæ explicationem præfero, quam in verſione ſecutus ſum, niſi quod εὖ cum eo non accipio pro ἐν καιρῷ, quod maxime reprehendit, & merito quidem, Stephanus; ſed pro *plane, aperte.* Quod autem ad vocum trajectionem adtinet, in melicis apud noſtrum ſimiles aliæ occurrunt, quo vitio, ſi modo vitium eſt, haud magis immunis eſt Stephani expoſitio, quam Scholiaſtæ, juxta quam verba ſic ordinanda ſunt: ἀνδρός τοι ἔστιν εἰπεῖν μὲν εὖ τὸ δίκαιον· εἰπόντος δὲ ἄλλου, ἀνδρός ἐστι μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν. Jam vide utra in expoſitione voces magis trajiciantur. τὸ δίκαιον bene Scholiaſtes interpretatur τὸ ἀληθὲς, qua poteſtate nomen illud frequentiſſime adhibetur. Heathius Stephani judicium ſecutus vertit: *Quæ in homine* (id eſt in Ulyſſe) *bona ſunt æquum eſt eloqui, & dum eloquar, te non effundere invidioſam linguæ petulantium.* Iſta in Græcis reperiet, ſi quis me ſagacior eſt. Sane non video, qui indefinito ἀνδρὸς Ulyſſes deſignetur, quum proxime ſequens κεῖνος de Neoptolemo omnino accipiendum ſit. Pariſinus editor, qui aliorum placitis ægre acquieſcit, ſibi non temperavit, quin Heathii explicationi aliquid de ſuo adderet. Hic itaque genitivum ἀνδρὸς non a τὸ εὖ regi vult, ſed a ſuppreſſa præpoſitione περὶ, ut ſit: δίκαιόν ἐστιν εἰπεῖν μὲν περὶ ἀνδρὸς τὸ εὖ, *dicere de homine quod bonum eſt.*

1143. κἄνος εἶς. Inſerta vulgo inutilis particula δὲ, quam metrum reſpuit.

1144. τοῦδ' εὐφημοσύνᾳ. Sic Aldus & veteres codd. Peſſime Turnebus e Triclinio, a quo tamen parumper diſceſſit, edidit εὐφημοσύνᾳ. At in Triclinii recenſione ſcriptum τοῦδ' εὐφημοσύναν, quod ne quis mala fortuna, aut librarii errore contigiſſe opinetur, en ipſum græculi ſcholion: τοῦδ' (Ὀδυσσέως) εὐφημοσύνην ἤνυσε, κοινὴν εἰς φίλους ἀφωγήν.

1149. φυγᾷ. Ordo eſt: οὐκ ἔτι πελάτέ μοι φυγᾷ ἀπ' αὐλίων ὑμετέρων. Bene ſcholiaſtes interpretatur φυγᾷ, μετὰ φόβου.

1156. Poſt σέλμα minor diſtinctio poni debuit. Jungenda enim ſunt ἵεται πρὸς χάριν ἡμᾶς σαρκὸς αἰόλας. Iſta autem νῦν καλὸν ἀντίφωνον κεῖται σέλμα, tamquam in parentheſi ſunt. Sic in Antig. 30. εἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν, εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.

1160. ἐν αὔραις. Abundat præpoſitio, quod ſcholiaſtæ obſervatum. Sed quæ huc pertinent verba in alienum locum translata fuerant, addita nempe ſcholio ad v. 1169.

1161. In Aldina legitur: μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πίμπτει βιόδωρος αἶα. Nec quidquam diſcrepant codices. Lectio manifeſto depravata a librario, qui ad ſenſum modo adtendit, & metra floccifecit. Verſus eſſe debent anapæſtici; prior dimeter, alter parœmiacus, quales ſunt ſtrophici. Contigit hic, quod alias ſæpiſſime, ut repetenda vox omitteretur μηκέτι. E gloſſemate eſt κρατύνων, quod in verſum intrare non poteſt: nam media longa eſt. Quid multa? ſcripſerat Tragicus:

μηκέτι, μηκέτι κρατίων μηδενὸς,
ὅσα πίμπτει γᾶ βιόδωρος.

Emendationem hujus loci periclitatus eſt Heathius, cui conatus ceſſit infeliciſſime:

μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα
πίμπτει βιόδωρός γ' αἶα.

Tales verſus ſi quis reperiret alicubi abſque auctoris nomine, nedum Athenis in ſcena cantatos eos fuiſſe crederet, vix Tzetza aut quopiam hujus farinæ politicorum verſuum ſartore dignos eos deputaret. Pariſinus editor ſimpliciſſimam rationem reperit hujus loci perſanandi, *legendo* γαῖα *propter metrum*.

1164. Poſt πάσᾳ minor diſtinctio poni debuit. Ordo eſt: εἴ τι σίδῃ ξίφει πελάτην, πίλασσον εὐνείᾳ πάσᾳ.

2165. ἀποφεύγειν. Triclinius e ſcholio in textum tranſtulit ἀποφυγεῖν, qua lectione verſus peſſum datur. Subauditur πάρεσθι.

1167. εἰκῇ γὰρ βόσκειν. Id eſt ὥσθι βόσκειν αὐτὴν, vel εἰς τὸ βόσκεσθαι. Mirum eſt hîc offendiſſe viros doctos. Vide Suidam in Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθὸς, ubi hanc locutionem exemplis illuſtrat, inter quæ tamquam ex

Tragico noſtro duos ſenarios profert, qui ſunt Euripidis in Medea 321.

γυνὴ γὰρ εὔθυμος, ὡς δ' αὖτως ἀνὴρ,
ῥᾴων Φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

Ad quem locum Scholiaſtes: ῥᾴων Φυλάσσειν. ἀντὶ τοῦ Φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς. Quod ſequitur, ἀδαὴς δ' ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ, interpretes fruſtra exercuit. Nimis licenter editor neſcio quis Cantabrigienſis ἔχει pro ἔχειν ſuppoſuit, quod futiliſſimum commentum probat Heathius, unde hunc ſenſum extudit: *miſere enim alitur morbus: ſtultus vero mille habet ærumnas quibuſcum habitat.* Sed hoc leve eſt præ Berolinenſis editoris conjectura, qui ſic totum locum conſtituit: εἰκῇ γὰρ βόσκων, ἀδαὴς δίκῃ μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοίκει. & vertit: *ſed morbum alens excipis innumeros dolores, quibuſcum habita, ſi ita tibi videtur.* Malum, quod in iſta verſione vocis ἀδαὴς nullam rationem habuit! ἀδαὴς & εἰκῇ referuntur ad κἄρα τάνδ', quod nomen inde repetendum: εἰκῇ γάρ ἐστιν (ἡ κὴρ) ὥστε βόσκειν αὐτὴν, ἀδαὴς δέ ἐστιν, ἥγουν οὐ δύναται δαῆναι, ἔχειν, ἔ ἐστιν ὑπέχειν, ὑπομένειν, μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ. Horatius dixit *inlocilis pauperiem pati*, ut Tragicus noſter ἀδαὴς ἔχειν ἄχθος. A ſenſu non aberravit Pariſinus editor: verum quod cenſet, minime neceſſarium eſt pro δ' ἔχειν legere δὲ σχεῖν. Metrum absque ea mutatione ſartum tectum eſt. Antithetici verſus ſunt antiſpaſtici trimetri catalectici.

1181. ναὸς a ſuppreſſa præpoſitione ἐπὶ regi cenſet Scholiaſtes, & ſic gloſſa exponit, ἴωμεν ἐπὶ τῆς ναὸς, ὅπου ἡμῖν τέτακται. Hoc ſi verum eſt, aliter diſtinguendum ac feci. Verum ab ἵνα genitivum illum pendere arbitror, ἴωμεν, ἵνα τῆς ναὸς ἡμῖν τέτακται.

1192. ὧν προὐφάνης — Libri omnes ὧν προὔφανες; abſque ullo ſenſu. Chori ſermonem abrumpit Philocteta, quid ille dicere velit præſentiens: ὧν πρὸ τοῦ ἐφάνης ἐντρεπόμενος μηδέν.

1199. βροντᾶς αὐγαῖς. Codd. βροντῇς αὐταῖς, quod inepte depravatum ex veteri lectione Scholiaſtæ memorata, βροντᾶς αὐγαῖς. Confunduntur perquam frequenter in codd. ſ & 7. Poſtquam αὐγαῖς in αὐταῖς mutatum fuit, oportuit ex βροντᾶς facere βροντῇς. Judicii Heathium laudo, cui codicum lectio magis placet: mihi inſulſa videtur præ altera, quam Valckenarii ſagacitati debemus.

1202. In Aldina & in veteribus codd. legitur: ἄνθρον ἀπῶσαι. ἀλλ' ὦ ξένοι ἔν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε. Non ſunt ſane anapæſtici iſti verſus, ut eſſe debent: eis nec Triclinii, nec Heathii medicina ſanitatem reſtituit. ξένοι mutandum in ξεῖνοι, quæ formæ paſſim a librariis confuſæ; tum ad mendarum illud genus *tam late patens* adtendendum, de quo vide notam ad Œd. T. 1096, cujuſque modo exemplum inſigne dedi in v. 1161. Hic

iterum omiſſæ fuerunt, quæ repeti debebant voces: vide jam quam belle, quam vivide decurrant anapæſti & ſententia:

ἄφθεγκτον ἀπῶσαι. ἀλλ', ὦ ξεῖνοι,
ἔν γ' ἐμοὶ, ἔν γ' ἐμοὶ εὐχος ὁρίξατε.

1209. νόος. Perperam Aldus & membr. νόσος.

1217. εἴτ' οὐδέν εἰμι. Sic vere Heathius pro mendoſa librorum lectione ἔτ' οὐδέν.

1218. ὁμοῦ, ἰσχύς. Vide ad Antig. 1180.

1229. τὸν πεῖον. Sic etiam ſcriptum eſt in Triclinii recenſione. In Turnebi editione operarum incuria, ut videtur, excuſum fuit τὸ πεῖον, quæ menda per ſubſequentes omnes propagata fuit.

1235. κερτομῶν, χλευάζων. Theocritus in Thyrſide 62. κεὔτι τυ κερτομέω.

1236. τἀληθῆ λέγειν. Id eſt τὸ ἀληθῆ λέγειν. Vide ſupra ad v. 108.

1239. ἀρχὴν, *ab initio*. Alias ſignificat *olim* & *prorſus*, *omnino*, quo modo hic accipi poſſit.

1245. δραστέως σοφά. Sic legendum. σοφὸν e præcedente verſu repetitum manifeſtus eſt librarii error. In B. ἠβουλόμην, quod Atticum quidem, ſed Tragicis non frequentatum.

1251. τὸν σὸν φόβον, *terrorem quem tu mihi vis incutere: tuas minas.* Vide notata ad Antig. 597. Male Johnſonus vertit, *nihil metuo, quod tu.*

1252. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν. Vulgo male hæc accipiuntur: ſenſum explanat ſcholion antea ineditum, quod ex Regiis membr. protuli. πείθομαι τὸ δρᾶν eadem ratione dictum ac paullo ante εἰ κωλύσει τὸ δρᾶν. Neutro in loco ſubaudiendum κατά. In B. perperam hic verſus Ulyſſi tributus eſt.

1264. τοῦ κεκρημένου. Mendoſe in membr. & in Aldina κεκρημένου.

1275. παῦε, *deſine*. Perperam Aldus metro reclamante, παῦσαι, quod ex interlineari gloſſa ortum. Atticum eſt παῦε, pro παῦσαι. Vide quæ notavimus ad Comici Ranas 269. Euripidem Jone 534.

1284. ἔχθιστος. Sic libri omnes. Non ſatis cauſſæ video, cur Pierſonus ad Mœridem p. 135. ſuſpectam habuerit hanc lectionem, cujus in locum ſufficit αἴσχιστος. Verum eſt quidem hæc nomina commutari, cujus rei exemplum eſt in Aj. 1059.

1300. ἆ ἆ, μηδαμῶς. Sic ſcriptum oportuit. In accentu peccavit Aldus ἇ ἇ. Heſychius: ἆ ἄ. σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.

1301. μίθες με χεῖρα. Schema, quod vocant καθ' ὅλον καὶ μέρος. Vide ad Oed. T. 717.

1302. οὐκ ἂν μιθείην. In B. μιθείμην. Proclivis in harum formarum permutatione lapſus. Vide Marklandum ad Euripidis Iphig. A. 1310. ubi, ut & hic, nihil intereſt utro modo legatur, quod oſtendimus ad Com. Veſpas 416.

1304. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' ἐστὶν, οὔτε σοι. Nisi quis cucurbitas lippiat, videat necesse est sic poëtam scripsisse. Codicum, quos vidi, omnium lectionem Aldus exhibuit, καλὸν τοῦτ' ἐστίν. Voculas τόδ' & τοῦτ' sæpissime confuderunt librarii, unde hic versus turpiter claudicabat. Crurifragio eum non exemit infelix Turnebi conjectura, ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἔστι καλὸν, οὔτε σοι. Pro spondeo in quarto pede substituit pyrrhichium, ignorans scilicet nominis καλὸς priorem ab Atticis poëtis semper corripi.

1314. ἥσθην σε εὐλογοῦντα. Supple ἀκούων. Vide ad Aj. 790. In Triclinii recensione scriptum ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε. In B. πατέρα τὸν ἐμὸν, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu. Haud displiceat Triclinii lectio.

1330. ἕως τ' ἂν οὗτος ἥλιος. Libri omnes ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος, manifesta menda. ὡς ἂν nihil aliud significare potest quam *ut*: sensus autem hic flagitat ἕως ἂν, ἕς τ' ἂν, *dum*, *donec*, *quamdiu*. Præterea αὐτὸς *ipse* inficetum est. Scaligeri conjectura ἕως ἂν ὠὐτὸς ἥλιος, nauci non est: hoc est mendam menda commutare. ἕως semper est disyllabum; proinde versum intrare non potest. Tum quid sibi vult ὠὐτὸς ἥλιος, *idem sol?* Num sol mutatur? Legendum, ut jamdudum monuimus ad Euripidis Phœnissas 89. ἕς τ' ἂν οὗτος ἥλιος. In aprico stabant ante Philoctetæ antrum, & solem ostendens hoc dicit Neoptolemus, *hic sol, quem adspicis.* Sic in Ajace Teucer v. 1389. cœlum ostendens ait: τοιγὰρ σΦ' Ολύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ — τοῦδε, δεικλικῶς, ut hic οὗτος ἥλιος. Plautus Bacchid. IV. 4. 48. *Si tu ILLUM SOLEM sibi solem esse dixeris* — ad quem locum ita Salmasius: *ILLUM SOLEM*, δεικλικῶς. *Hæc loquens manus ad solem histrio tollebat. Hoc* absolute optimis latinis scriptoribus sæpe *cœlum* significat δεικλικῶς. Comicus in Curculione I. 3. 26. *Nam hoc quidem edepol haud multo post luce lucebit.* & in Amph. I. 3. 45. *Luciscit hoc jam.* ὡς ἂν pro ἕως ἂν nullus scriptor Atticus adhibuit. Unicum adfertur exemplum e Thucydidis loco, qui male acceptus fuerat L. VIII. cap. 1. ad quem vide Dukeri notam p. 507. Auctor Doctrinæ particularum p. 1204. tradit simplex ὡς temporis durationem indicare posse & reddi per *Dum*. Exempla e libris sacris, quibus sanctiores non doctiores simus, non adtingo: verum ubi Plato ait, ὡς ἐγειρεῖμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν. Ibi ὡς valet non *quamdiu*, sed *quum*, quæ frequentissima est significatio. Magis idoneum exemplum subministrare poterat Anacreon, qui in Od. IV. canit: ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ, μύρισον. *Dum adhuc vivo, quando adhuc vivo.* & XV. ὡς οὖν ἔτ' ἐνδὶ' ἐσσί. Sed scriptor Jonicus Anacreon sermonis Attici norma non est.

1333. Ασκληπιδῶν. Sic Aldus & membr. in quibus tamen scriptum a prima manu fuisse videtur Ασκληπιαδῶν, ut est in aliis libris; sed litera

prorſus eraſa, quæ fuit inter ι & δ, ut diſcerni non poſſit, quænam ea fuerit. Toupius ad Suidam I. 130. a poëta ſcriptum fuiſſe contendit Ασκλαπιῶν, tamquam ſi Æſculapii filios Ασκληπιοὺς, *medicos*, appellaſſet: quod ipſe ſibi habeat. Sane equidem Aldi lectionem præfero. Obſervo ſimili errore apud Pindarum Pyth. V. 37. ſcriptum fuiſſe in plurimis libris Βατταδᾶν, ubi, metro flagitante, debuit eſſe Βατιδᾶν, quod nunc legitur: tametſi horum patronymicorum diverſa ratio eſt. Nam a Βάττος regulare eſt Βατίδης, ut ab Ασκληπιὸς, Ασκληπιάδης. Sed in his nominibus late patet licentia.

1348. τί μ' ἔτι δῆτ' — Sic diſtingui debuiſſe voces nemo non animadverte poterat, quod tamen primus monuit Toupius ad Suidam I. 141. In Aldina, ut in B. τί με τί δῆτ — In aliis codd. τί με δῆτ' ἔχεις — claudicante verſu.

1354. τἀ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι. Camerarii explicationem ſecutus ſum, qui Philoctetam ſuos oculos adloqui cenſet: Vereor, ut ſatis conſiderate. Malim iſta intelligi de aſtrorum orbibus: & ſic probabilius Georgius Ratallerus:

O circuli cælo micantes, qui mala,
quibus miſer agitor, videtis omnia,
hæc quomodo vos ſuſtinebitis?

Perperam in membr. & in Aldina ἀμφ' ἐμοῦ.

1357. τοῦ Ἀχιλλέως. Aldus & veteres codd. τῷ.

1362. θυμάσας ἔχω τάδε. In Aldina & veteribus codd. τόδε, haud melius.

1364. εἴ γέ σου καθύβρισαν. Perperam in libris εἴ τέ σου.

1365. πατρὸς γέρας συλῶντες. εἶτα τοῖσδε σὺ — Quæ olim ab homine ineptiſſimo inferta fuerunt, ſuſtuli. Non tanta incogitantia fuit Tragicus noſter, ut in dramate omnium quotquot ſunt perfectiſſimo, ſibi ipſi tam ſtolide contradiceret, inutili mentione cujuspiam facti, quod toti fabulæ œconomiæ repugnat, eamque ſubverteret. Nihil omnino eorum, quæ ad Trojam geſta fuerant, Philoctetes ante illum diem inaudiverat: litem Ulyſſis cum Ajace de Achillis armis prorſus ignorabat: quin ipſi ſupra v. 412. dixerat Neoptolemus Ajacem ante Achillem fato functum fuiſſe. Præterea color ipſe adſuti centonis mangonem prodit. Sophoclem ignorat ejuſque ſtylum, ſi quis eum iſta ſcribere potuiſſe opinatur:

πατρὸς γέρας συλῶντες, εἰ τὸν ἄθλιον
Αἴαντ' ἔπαλον σοῦ πατρὸς ὕσλιγον δίκῃ
Ὀδυσσέως ἕκριναν. εἶτα τοῖσδε σὺ —

1366. κἄμ' — Aldus minus bene καί μ' — Hic autem habet τάδε, ut membr. Contra Triclinius τόδε.

1379. καὐτοσώσοντας. Libri omnes male καὐτοσώζοντας.

1381.

1381. ἃ σοί τε κἀμοὶ καλ' ἑσερῶ τελούμενα. Libri veteres καλ' ὁρῶ, claudicante verſu. In Triclinii recenſione pejus adhuc καλῶς ὁρῶ. Dictum fuit ſupra ad v. 1304. nominis καλὸς priorem Atticis poëtis ſemper corripi: eſtque hoc certiſſimum. Nec minus certum videri debet rectam emendandi viam nos iniiſſe, omiſſam a librario præpoſitionem compoſiti verbi reponendo. Scripſerat Tragicus non ὁρῶ, ſed ἑσορῶ. Centies ad minimum in his dramatibus occurrunt ἑσορᾶν, ἐσιδεῖν eadem poteſtate qua ſimplicia ὁρᾶν & ἰδεῖν, ut ſæpe in gloſſis declaratur. Vide quæ notavimus ad Comici Concion. 70. Pariſini Editoris conjecturam ſilentio prætereo, ne quis Menedemi dictum in me torqueat, νεκρὸν ἐσισφάττεις.

1382. Aldus καταισχύνειν, qua in ſcriptura veſtigium deprehendi poſſit antiquæ formæ Atticæ καταισχύνει pro καταισχύνῃ.

1384. τόδε. Sic recte in B. quod vel absque codice reponi debebat: nam pronomen hoc jungendum cum ὄφελος. Perperam in aliis libris τάδε.

1385. χὠ λόγος τοιόσδ' ἐμοῦ. Sic membr. & Aldus. In aliis libris ἐμοί.

1388. γιγνώσκω. Sic emendate in membr. ſcriptum, non ut vulgo, γινώσκω. Vide notam ad Com. Ranas 52. ὀλεῖς Attica futuri forma eſt pro ὀλέσεις.

1393. Niſi δρῷμεν optativus eſſet, ſolœca eſſet oratio, quia in hac formula ſubjunctivus adhibetur ſine ἄν, & optativus cum ἄν. Perinde ſolœca eſſent τί ἂν δρῶ, & τί δρῴην, quum rite dicatur τί δρῶ, & τί δρῴην ἄν. In Aldina excuſum δρῶμεν, quia in veteribus libris ι quod ſubſcribere ſolemus, fere omittitur.

1401. γόοις meliorum librorum eſt lectio, cujus ex depravatione orta altera, Scholiaſtæ memorata, λόγοις. Hanc habet Triclinii recenſio, altera ſuperſcripta.

1406. In B. προσωφίλησιν ſcriptum una voce.

1407. Voces ὦ φίλε in Aldina & in codd. non comparentes, ex conjectura addidi, ut integer fieret octonarius, quod quidem longe præſtare videtur Triclinii, ſeu potius Turnebi interpolationi; nam in illius recenſione ſic ſcripti ſunt hi verſus:

Πῶς λέγεις; Εἴρξω πελάζειν τουτουσὶ τῆς σῆς πάτρας.
Ἀλλ' εἰ δρᾷς ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾷς, σθεῖχε προσκύσας χθόνα.

In ſecundo nihil differunt veteres codd. nec Aldus. Particulam γε, metro flagitante jam inſeruerat Turnebus.

1415. τἀ Διός τε φράσων. Sic recte tres codd. Absque iis reponi poterat copula quam impreſſi omittunt cum verſus ruina.

1429. ἰχλαδῶν. In tribus codd. ut in Aldina, ex frequentiſſimo librariorum errore, ἰχδαλῶν.

1430. πλάκας. Sic membr. In ceteris πλάκα.

1436. συνέμω. gl. ἅμα νεμόμενοι.

1443. οὐ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. In Tragici exemplaribus perquam abſurde legitur ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτεῖς. Optime Daweſius & poſt eum Toupius e Kuſteri Suida in Εὐσέβεια, ſublata ineptiſſima menda, veram lectionem reſtituit. Euripides in Temenidis:

ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ζῇ δ' οὐκ ἔτ' ὄντος σώματος.

1449. πράσσειν. Perperam codices & impreſſi πράττειν. Quin mendoſe etiam in Aldina μέλετε.

1456. ἐτέσχθην. Libri omnes ἐτέσχθη, quod per me retineat, ſi cui placet magis. Quippe nihil obſtat quin κρᾶτα, quod neutri generis eſſe vidimus ad v. 1001. hic ſit nominativus verbi; verum & ſonus gratior eſt, & elegantior ſtructura, ſi legatur ἐτέσχθην, quemadmodum in Aj. 1208. ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας.

1469. In membr. & in Aldina, χωρῶμεν ἰδοὺ πάντες ἀολλεῖς. In B. χωρῶμεν ἤδη. Ortum hoc ex gloſſa, & refertur ad νῦν vel ad δή. In Triclinii recenſione ſcriptum χωρῶμέν νυν. gl. δή Iſti duo pro ἀολλεῖς perperam habent ἀολλέες.

1471. σωτῆρας maſculinum ad Nymphas refertur. Sic apud Æſchylum S. Th. 321. εὐπραξία σωτήρ. Apud noſtrum Oed. T. 80. τύχη σωτήρ. In Antig. 1074. λαοσωτῆρες Ἐρινύες. Vide ſupra ad v. 223.

Ad primum Dramatis verſum meminit Scholiaſtes noſter Euripidis Philoctetæ, cujus pauca quædam fragmenta exſtant in Muſgravii editione legenda. Oeconomia diverſa a Sophoclea, non ita ſimplici ac deducto filo; ſed plurium perſonarum conventu intricatior actio fuit, multoque minus πάθους habuiſſe videtur. Vide Valckenarii Diatr. Euripid. Cap. XI. & Dionis Chryſoſt. orationes LII. & LIX. Ex Æſchyli Philoctete tres verſus ſervavit Stobæus Floril. Grotii p. 493. ad Regii codicis fidem ſic legendos:

Ω Θάνατε παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν.
μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν
ἰατρός. ἄλγος δ' οὐδὲν ἅψεται νεκρῶν.

Ne, ne tuum, oro, Mors, repellas ſupplicem.
tu ſola deſperata medicaris mala:
a te receptos nullus attingit dolor.

Iſta omnia in rem ſuam convertit noſter Tragicus. Vide hujus dramatis v. 1348. Philoctetis ad Trojam fragm. I. & Œd. Col. 955.

FINIS NOTARUM IN PHILOCTETAM ET TOMI SECUNDI.

Z
3. 3. 67

Digitized by Google

Digitized by Google
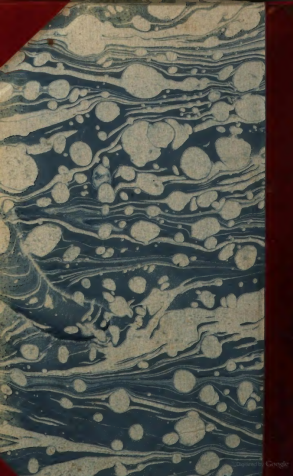
CC-5.153528
Digitized by Google